

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NORA ROBERTS

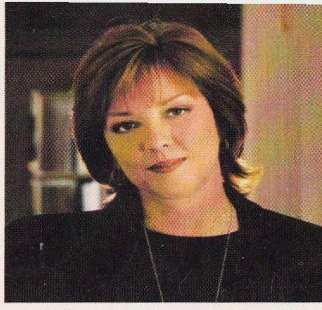
ÖLÜMSÜZ ÖLÜM

"Bir Eve Dallas Polisiyesi"
J. D. Robb

sereniti

©psilon®

NORA ROBERTS

En sevilen aşk ve gerilim romanı yazarlarından olan Nora Roberts'ın tüm kitapları, her zaman en çok satan kitaplar listelerinin başkonuğu oldu. Konu seçimindeki titizliği, onu ortalama aşk romanı yazarlarının çok üstünde bir konuma taşıyor. Yazdığı kitaplarla 35 milyondan fazla okuyucuya ulaşmış olan Nora Roberts, Milwaukee Journal-Sentinel'in dediği gibi:

"Gittikçe daha iyi yazıyor."

Epsilon okuyucularının **Uğursuz Kolye, Aşk Sığınağı, Dolunayda Aşk, Villa, Bataklıkta Gece Yarısı, Aşkın Resmi,**

Üç Kader Tanrıçası, Sıcak Buz adlı romanlarını severek okuduğu Nora Roberts, Amerika'nın Ünlü Aşk Romanı Yazarları Derneği'nin bir numaralı yazarıdır.

Çıplak Ölüm ve Görkemli Ölüm'ü takip eden **Ölümsüz Ölüm**, Nora Roberts'ın 2058'de geçen, **Eve Dallas Polisiyeleri** dizisinin üçüncü kitabı. Heyecanlı bir cinayet romanı olmasının yanında, okurların merakla izlediği Eve-Roarke aşkını anlatmaya devam ediyor.

Eve'in en yakın arkadaşı Mavis, ünlü model Pandora'yı öldürmekle suçlanmaktadır. Mavis'in cinayet mahallinde bulunması ve Pandora'nın tırnak izlerini taşıyor olması, tutuklanmasını gerektirdiği halde, Eve arkadaşının katil olmadığından emindir. Genç kadın arkadaşını kurtarmak için, ölümsüzlük vaat eden, yasadışı bir cinsel uyarıcının yol açmış olabileceği cinayetin soruşturmasını üstlenerek katilin peşine düşer.

sereniti

ISBN 975331763-8

9 789753 317634

www.epsilonyayinevi.com

online alışveriş: **yenisayfa**.com.tr

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Yeni Çizgi
15.000

ÖLÜMSÜZ ÖLÜM

ÖLÜMSÜZ ÖLÜM

Orijinal Adı: Immortal in Death

Yazarı: Nora Roberts

Yayın Yönetmeni: Tanju Anapa

Çeviri: Mine Atafırat

Düzenleme: Gülen Işık

Film-Grafik: Ebru Grafik

2. Baskı: Ağustos 2005

ISBN: 975 331 763-8

© 1996 Nora Roberts

Türkçe Yayım Hakkı: Akçalı Ajans aracılığı ile

© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı-Cilt: Melisa Matbaası

Çiftehavuzlar Yolu

Acar Sitesi No: 18 Davutpaşa

Tel: (0212) 480 07 75

Yayımlayan:

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Osmanlı Sk. 24/4 80090 Taksim/İstanbul

Tel: 0212.252 38 21 pbx Faks: 252 47 29

İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com

e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Genel Dağıtım:

Yeni Çizgi Yayın Dağıtım Ltd. Şti.

Gürsel Mah. Alaybey Sk. No:7

Kâğıthane/İstanbul

Tel: 0212.220 57 70 pbx Faks: 222 61 55

İnternet adresi ve on-line alışverişi: www.yenisayfa.com

ÖLÜMSÜZ ÖLÜM

Nora Roberts

**Çeviri
Mine Atafırat**

® p s i bn®

sereniti

BİRİNCİ BÖLÜM

Evlenmek cinayetti. Eve, başına böyle bir şeyin nasıl geldiğini bilemiyordu. Olacak iş değildi, o bir polisti. Emniyette görevde geçirdiği on yıl içinde, bir polisin bekâr kalması, engel tanımadan tümüyle görevine odaklanması gerektiğine candan inanmıştı. Bir insanın vaktini, enerjisini, duygularını -haklı yanları ve haksız yanlarıyla- hukuk ile ailesi -aile bireyleri, aile hayatının beklentileri- arasında paylaştırabileceğine inanmak delilik olurdu.

Her iki meslek de -gözlemleri evliliğin de bir meslek olduğunu gösteriyordu- imkansız beklentiler ve korkunç çalışma saatleri içeriyordu. Teknik ilerlemenin aydınlattığı 2058 yılında olabilirlerdi, ama evlilik hâlâ evlilikti. Bu kelime Eve için dehşet anlamına geliyordu. Buna rağmen, yaz ortasında, güzel bir günde, kendisi için ender ve değerli olan bir *izin* gününde, alışverişe çıkmak için hazırlanıyor ve eli ayağı titriyordu.

Kendi kendine, bunun sıradan bir alışveriş olmadığını hatırlattı. Midesi kasılmıştı, gelinlik almaya gidiyordu. Kesinlikle aklını kaçırmış olmalıydı.

Roarke'un işiydi bu tabii. Onu zayıf bir anında yakalamıştı. Her ikisi de yaralı ve kan revan içindeydiler ama şanslı oldukları için sağ kalmıştılar. Bir erkek yeterince zekiyse ve avını, evlenme teklif etmek için böyle bir zaman ve yer seçecek kadar iyi tanıyorsa, o kadın hapı yutmuş demektir.

Hele Eve Dallas gibi biriyse.

Erkek, "Tek başına ve silahsız olarak bir uyuşturucu çetesinin üstesinden gelmeye hazırlanır gibisin," dedi.

Eve ayakkabısını ayağına geçirirken onu tepeden tırnağa süzdü ve korkunç yakışıklı, diye düşündü. Sert hatlı yüzü, şairlere özgü ağzı, insanın içine işleyen mavi gözleri ve bir sihirbazın yelesini andıran gür siyah saçlarıyla muhteşemdi. Eğer gözlerinizi onun yüzünden alabilir de bedenine kaydırabilerseniz, aynı şekilde etkilenmemeniz imkansızdı. Sesindeki hafif İrlanda aksanı da bunlara eklenince, ortaya müthiş biri çıkıyordu.

Eve, "Başa çıkmam gereken şey herhangi bir uyuşturucu çetesinden bin beter," diye cevap verdi. Kendi sesindeki sızlanmayı hissedince de kaşlarını çattı. O asla sızlanmazdı. Doğrusunu isterseniz, bir elbisenin etek boyunu konuşmaktansa, gırtlığına kadar uyuşturucuyla dolu bir bağımlıyla yumruk yumruğa dövüşmeyi tercih ederdi.

Tanrım etek boyu da neymiş!

Tam küfredecekken kendini tuttu. Erkeğin geniş yatak odasının öbür tarafına geçişini dikkatle izledi. Zaman zaman Eve'in kendisini budala gibi hissetmesine neden olacak şekilde davranıyordu. Örneğin, şu anda, paylaştıkları yüksek ve geniş yatağın kenarına oturduğunda olduğu gibi.

Eve'in çenesini tutmuş, "Sana ümitsizce aşışım," diyordu.

İşte bu. Bu günahkâr bakışlı mavi gözlerin sahibi, Rafael'in resimlerindeki meleklerine benzeyen güçlü kuvvetli, şahane adam onu seviyordu.

"Roarke..." İçini çekmeden konuşmaya çalıştı. Lazer silahlı bir paralı askerle yüz yüze gelmek -gelmişti de- onu bu kadar derin duygulara kapılmaktan daha az korkuturdu. "Bunu sonuna kadar götüreceğim. Söz verdim ve yapacağım," dedi.

Erkeğin alnı kırıştı. Şurada oturan, kötü kesilmiş kumral saçları elleriyle karıştırdığı için diken diken olmuş, viski rengi kocaman gözlerinin arasında kuşku ve endişe nedeniyle oluşmuş ince çizgiler bulunan kadının, nasıl olup da kendi çekiciliğinin bu denli farkında olmadığına hayret etti.

"Eve, sevgilim," dedi, onu hafifçe dudaklarından, sonra da

çenesindeki çukurdan öptü. "Bundan hiç şüphe etmedim." Oysa her an şüphe içindeydi. "Bugün yapılacak birkaç işim var. Dün gece geç geldin. Planların nedir diye sorma fırsatım olmadı."

"Bines davasında gözetleme gece üçten sonraya kadar devam etti."

"Onu yakaladınız mı?"

"Hayalperestler ve gereğinden uzun süren bir toplantı sayesinde kucağıma düştü." Gülümsedi, ancak bu gülümseme bir avcının karanlık ve vahşi gülümseyişiydi. "Katil piç sanki benim robotummuş gibi çıkageldi."

"İyi o zaman." Ayağa kalkmadan genç kadının omzunu okşadı. Sonra yatağın bulunduğu platformdan inip, odanın giyinmek için kullanılan diğer bölümüne geçti ve ceketlerini gözden geçirmeye başladı. "Peki bugün? Rapor mu vereceksin?"

"Bugün izinliyim."

Roarke, elinde, koyu füme, şahane bir ipek ceketle, ona döndü. "Öyle mi?" dedi. Kararsız görünüyordu. "İstersen öğleden sonra için yaptığım planların bir kısmını değiştirebilirim."

Eve düşündü. Bu, bir generalin savaş planlarını değiştirmesi gibi bir şeydi. Roarke'in dünyasında iş, karmaşık ve kârlı bir savaş anlamına geliyordu. Eve elinde olmadan yüzünü buruşturdu. "Benim işim var," dedi. "Alışveriş," diye kekeleydi. "Gelinlik için."

Genç adam gülümseyiverdi. Eve'in bu tür planlar yapması, ilanı aşk gibi bir şeydi. Roarke, "Huysuzluğunun nedeni anlaşıldı," dedi. "Oysa, ben sana bu meseleyi halledeceğimi söylemiştim."

"Kendi gelinliğimi kendim seçeceğim ve kendim satın alacağım. Seninle lanet olası paran için evlenmiyorum."

Roarke'un yüzünde, sırtına geçirdiği ceket kadar yumuşak ve zarif bir gülümseme belirdi. "Benimle niçin evleniyorsun, Teğmen?"

Eve'in yüzü büsbütün asıldı, ama, diğer meziyetlerinin yanı sıra, Roarke, çok sabırlı bir adamdı. "Bir tahminde bulunmak ister misin?"

"Çünkü sen hayır cevabını asla kabul etmezsin." Ayağa kalktı, ellerini kot pantolonunun ön ceplerine soktu.

"Bu cevap için ancak yarım puan alırsın. Tekrar dene."

"Çünkü aklımı yitirdim."

"Bu da sana Star 50'deki Tropic World'e iki kişilik seyahat kazandırmaz."

Eve'in dudakları isteksiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Belki de seni seviyorum."

"Belki de öyledir." Genç adam aldığı cevaptan memnun, ona doğru yürüdü ve ellerini kızın güçlü omuzlarına koydu. "Gelinlik alışverişi ne kadar kötü olabilir ki?" dedi. "Birkaç alışveriş programını bilgisayara geçirirsin, düzinelerle uygun elbiseye bakar, beğendiğini ısmarlarsın."

"Ben de böyle yapmayı düşünüyordum." Gözlerini devirdi. "Mavis vazgeçirdi."

"Mavis mi?" Genç adamın benzi attı. "Eve, bana alışverişe Mavis'le gitmeyeceğini söyle."

Erkeğin tepkisi Eve'in keyfini biraz olsun yerine getirmişti. "Mavis'in bir arkadaşı var. Adam moda tasarımcısı."

"Yo, olamaz!"

"Mavis onun çok zevkli olduğunu söylüyor. Uygun bir fırsat yakalarsa çok ünlü olabilirmiş. Soho'da küçük bir atölyesi varmış."

"Töreni filan boş ver. Hadi gidip gizlice evlenelim. Hemen şimdi. Şu anda çok güzel görünüyorsun."

Eve'in gülüşü ışıldadı. "Korktun mu?"

"Korkmak ne kelime! Ödüm koptu."

"İyi. Şimdi ödeştik." Erkekle aynı durumda olmanın verdiği zevkle uzandı ve onu öptü. "Şimdi sen, önümüzdeki birkaç hafta boyunca, benim büyük günde ne giyeceğimi merak ederek endişelen. Gitmem gerekiyor." Erkeğin yanağını okşadı. "Yirmi dakika sonra Mavis'le buluşuyorum."

"Eve!" Roarke onun eline yapıştı. "Saçma bir şey yapmayacaksın değil mi?"

Genç kadın elini kurtardı. "Evleniyorum, öyle değil mi? Bundan daha saçma ne olabilir ki?"

Genç kadın, bu konunun, Roarke'ı bütün gün düşündüreceğini ümit ediyordu. Evlilik fikri zaten کافی derecede yıldırıcıydı.

Düğün -elbiseler, çiçekler, müzik, insanlar- ise, büsbütün dehşet vericiydi.

Lex'e atlayıp, dumanları tüten arabasıyla yolunu kesip sert bir fren yapmasına neden olan seyyar satıcıya küfrederek şehir merkezine indi. Satıcı zaten trafik kurallarını çiğneyerek onu kızdırmıştı ama, sattığı kaynamış soya sosislerinin kokusu, sinirden kasılmış olan midesine kurşun gibi ağır geldi.

Arkasından gelen Hızlı Taksi şehir içi gürültü kirliliği yasasını hiçe sayarak korna çalıp hoparlöründen küfürler savurdu.

Turist oldukları belli olan bir grup da, ellerinde avuç içi pusulaları, bilgisayar haritaları ve dürbünlerle, hızla akan trafiğe şaşkın şaşkın bakıyorlardı. Eve, bir yankesicinin onların arasına daldığını görünce başını iki yana salladı.

Otellerine döndüklerinde, kredi kartları yanlarında olmayacaktı. Eğer kenarda arabayı çekecek vakit ve yer olsa hırsız kovalayacaktı. Ama hava patenlerinin üstündeki hırsız göz açıp kapayıncaya kadar kalabalığın içinde kaybolmuş ve çoktan bir sokak öteye varmıştı.

Hafif bir gülümsemeyle "Burası New York," diye düşündü. Burada olmak bir takım rizikoları göze almak demekti..

Eve, kalabalığı, gürültüyü, sürekli ve delice koşturmayı seviyordu. Ender olarak yalnız kalıyordunuz ama hiçbir zaman kimseyle içli dışlı olmuyordunuz. Buraya yıllar önce bunun için gelmişti.

Hayır o sosyal bir hayvan değildi, ama fazla geniş alanlar ve uzun süreli yalnızlık onu sinirli yapıyordu.

New York'a polis olmak için gelmişti. Çünkü düzene inanıyordu ve hayatta kalmak için buna ihtiyacı vardı. Sefalet ve tacizle geçen çocukluğu, tüm boşlukları ve karanlık köşeleriyle değiştiremezdi. Ancak o değişmiş, kontrolü eline almıştı. Kendini, bilinmeyen bir sosyal hizmetler görevlisinin Eve Dallas adını verdiği kişiye dönüştürmüştü.

Şimdi tekrar değişiyordu. Bir iki hafta sonra, sadece Cinayet Masası Teğmeni Eve Dallas olmayacaktı; Roarke'in eşi olacaktı. Bu iki kişiliği, bir arada nasıl idare edebileceğine gelince, işte bu, bugüne kadar masasına gelmiş herhangi bir davadan daha gizemli bir konuydu.

Ne Roarke, ne de kendisi aile nedir, ailesi olmak nasıl bir şeydir, bir aile nasıl kurulur gibi soruların cevabını biliyordu. Ancak ikisi de zulmün, işkencenin ve terk edilmenin ne demek olduğunu biliyorlardı. Merak ediyordu, acaba bunun için mi bir araya gelmişlerdi? İkisi de hiçbir şeyi olmamanın, hiç kimse olmanın, korkunun, açlığın ve ümitsizliğin anlamını biliyordu. İkisi de kendini yeniden yaratmıştı.

Acaba ortak gereksinimleri mı onları birbirine çekmişti? Aşk ve cinselliğe ihtiyaç duymak ve iki kişinin adeta aynı potada erimesi. Eve, Roarke'u tanımadan bunların mümkün olabileceğinden bile habersizdi.

Genç kadın, sık sık gittiği polis psikiyatrinı hatırlayarak, dalgın dalgın, *işte Dr. Mira 'ya bir soru*, diye düşündü.

Ancak şu anda, ne geleceği ne de geçmişi düşünmek niyetindeydi. Zaten her şey yeterince karıştıktı.

Green Street'e üç sokak kala şansı yaver gitti ve bir park yeri buldu. İhtiyar parkomat, gıcırtılı sesiyle, ona aracının iki saat park yerinde kalabilmesi için kumbaraya ne kadar jeton atması gerektiğini söyledi ve Eve, ceplerini karıştırıp bu iş için gereken kredi jetonlarını buldu.

İş iki saatten fazla sürecek olursa, kendisini bir 'sakinleşme odası'na atması gerekeceğinden, trafik cezası filan umurunda olmayacaktı.

Derin bir nefes alıp çevreyi gözden geçirdi. Şehir merkezinin bu kadar aşağısına pek sık çağrılmazdı. Cinayetler her yerde işleniyordu ama Soho genç ve başarılı sanatçıların kalesiydi. Onlar da anlaşmazlıklarını, küçük bardaklardaki ucuz şaraplarını veya sade kahvelerini içerken çözmeye çalışıyorlardı.

Şu anda Soho yaz mevsimini yaşıyordu. Çiçek satıcıları güllerle dolup taşıyordu -klasik kırmızı güller, pembe renkli güller, hareli güller. Trafik caddede vınlıyor, havada uğulduyor, bazı kavşaklarda takılıyordu. Yayalar daha ziyade eski tip kaldırımlar daydı. Ama yürüyen kaldırımlar da doluydu. Avrupa'dan gelmiş, son moda uçuşan elbiseler, kaftanlar, sandaletler, şapkalar, başörtüleri ve kulak memelerinden omuzlara sallanan parlak ipler dikkat çekiyordu.

Sanatçılar, yağlıboya, suluboya resimlerini ve diğer el sanatlarını köşe başlarında ve dükkân önlerinde pazarlamaya çalışıyorlar ve hormonsuz meyve, donmuş yoğurt veya katkısız sebze pürelerini satmaya çalışan gıda satıcılarıyla rekabet ediyorlardı.

Soho'dan türeyen Masum Tarikat üyeleri, yerleri süpüren kar beyazı entarileri, tıraş edilmiş başlarıyla, gözleri çakmak çakmak dolaşıyorlardı. Eve eni konu dindar görünen birine biraz bozuk para verdi. Bunun karşılığı ilahi bir gülümseme ve parlak bir çakıl taşı oldu.

Mürit, "Saf sevgi, saf zevk!" dedi.

Eve, "Evet, doğru," diyerek uzaklaştı.

Leonardo'nun yerini bulmak için geri dönmesi gerekti. Yükselme yolundaki tasarımcının işyeri, bir binanın üçüncü katındaki tavan arasıydı. Sokağa bakan camekanlar moda renkler, şekiller ve kumaş toplarıyla doluydu. Eve, sinirli sinirli yutkundu. Onun zevki sadeliğe yönelikti. Mavis ise kadınlığının bilincinde olan, ahlaklı ve bakımlı bir kadının Eve gibi giyinmeyeceği kanısındaydı..

İnsanlar vitrinde sergilenenleri daha yakından görebilmek için cama yanaşırken, genç kadın, Leonardo'nun zevkinin çok farklı olduğunu kavradı. Teşhir edilen tüylere, boncuklara ve boyanmış plastik uniseks giysilere bakarken midesindeki kasılma intikam alır gibi geri geldi. Roarke'u şaşırmak ona büyük bir zevk verirdi ama neon renkli plastik bir giysiyle evlenmeyecekti.

Dahası da vardı. Anlaşılan, Leonardo çarpıcı reklama inanan biriydi. Atölyenin ortasındaki, yüzü olmayan, hortlak gibi beyaz manken bir sürü transparan eşarpla sarmalanmıştı. Bu eşarplar öylesine pırıldıyorlardı ki sanki canlıymış izlenimini veriyorlardı.

Eve sanki bunların teninde yürüdüklerini hissetti.

Yok hayır, diye düşündü. *Asla olamaz.* Kaçmak için döndü ve Mavis ile çarpıştı.

Mavis kolunu Eve'in beline doladı ve hülyalı bakışlarla vitrine baktı. "Onun ürünleri buz gibi soğuk !" diye mırıldandı.

"Bana bak, Mavis..."

"Üstelik inanılmaz yaratıcı. Beyaz perde için hazırladıklarını gördüm. Çılgınca."

Eve, "Evet, bana kalırsa da çılgınca," diye karşılık verdi.

Mavis, telaşla, "O insan ruhunun derinliklerini anlıyor," diye devam etti. Mavis, Eve'in ruhunun derinliklerini anlıyordu ve arkadaşının her an kaçmaya hazır olduğunu sezmişti. Mavis Freestone beyaz ve altın rengi eşofmanı içinde ve yüksek topuklu ayakkabılarıyla bir peri gibi incekti. Siyah bir yeleyi andıran, beyaz meçli, kıvrıkcık saçlarını arkaya attı; rakibini tarttı ve sırttı. "Bu adam seni New York'un en çağdaş gelini yapacak."

"Mavis..." Eve, arkadaşının tekrar sözünü kesmemesi için gözlerini kısarak ona baktı. "Ben sadece, içinde kendimi aptal gibi hissetmeyeceğim bir şey istiyorum."

Mavis gülümsedi. Elini göğsüne götürürken, pazısının üstüne yeni yaptırdığı kanatlı kalp şeklindeki dövme titredi. "Dallas bana güven."

Mavis onu çekiştirirken, Eve, "Hayır," dedi. "Mavis ciddiylim. İddiasız bir şey ısmarlayacağım."

Mavis, Eve'i arkasından sokak çıkışına sürüklerken, ağzının içinde, "Buna asla izin vermem," diye geveledi. "Hiç olmazsa bir bak, adamla konuş. Ona bir fırsat tanı." Eflatun rengi rujuyla müthiş bir silaha benzeyen, alt dudağını sarkıttı. "Sululuk yapma Dallas," dedi.

"Allah kahretsin! Neyse zaten buradayım."

Kazandığı başarının verdiği mutluluktan Mavis'in yüzü kızarmıştı. Güvenlik kamerasına bakarak "Mavis Freestone ve Eve Dallas, Leonardo'ya geldik," dedi.

Dış kapı gıcırtyla açıldı. Mavis eski tip tel örgü kapılı asansöre koşarken, "Leonardo meşhur olduktan sonra burada kalabilir," diyordu. "Burası hakikaten geçmişi hatırlatıyor. Bilirsin eksantrik sanatkarlar... filan falan."

"Evet, doğru." Asansör sarsıla sarsıla yukarı çıkarken, Eve, gözlerini kapatıp dua etti. Aşağı inerken kesinlikle merdivenleri kullanacaktı.

Mavis, "Şekerim, şimdi açık fikirli ol ve işi Leonardo'ya bırak," diye buyurdu. Sonra kayar gibi asansörden dışarı çıktı ve

darmadağınık renk cümbüşü içindeki bir boşluğa düştü. Ona hayran olmamak Eve'in elinde değildi.

"Mavis, güvercinim."

İşte o zaman, Eve şaşkınlıktan dona kaldı. Bu adam en az 1.90 boyunda ve bir otobüs kadar yapılıydı. Müthiş pazıları, Mars'ta bir gün batımı gibi göz kamaştıran kolsuz giysisinden iki küçük dağ gibi fışkırıyordu. Yüzü ay gibi genişti. Bakır rengi teni, çıkık elmacık kemiklerinin üstünde davul gibi gergindi. Sırıttığında, ön dişlerinden birinin üstüne taktırdığı taş parlıyor, gözleri birer altın lirayı andırıyordu.

Mavis'i kapıldığı gibi, ayaklarını yerden kesti ve genç kadını kollarına alarak, kendi etrafında hızla ve zarif bir biçimde döndü. Sonra dudaklarına uzun ve sert bir öpücük kondurdu. Öyle ki Eve, onların moda ve sanata duydukları ilgiden çok daha fazla şeyler paylaştıklarını düşündü.

"Leonardo!" Mavis aptal aptal sırtarak tırnakları altın rengine boyalı parmaklarını erkeğin omuzlarına dökülen gür buklelerinin içine daldırdı.

Adam, "Bebeğim!" dedi.

Onlar cilveleşirken, Eve çenesini tutmayı başardı ama gözlemini devirmekten kendini alamadı. Kuşkusuz Mavis bu adama tutkundu. İşte yine aşık olmuştu arkadaşı.

Leonardo, birer soya sosisi büyüklüğündeki parmaklarıyla Mavis'in meçli kabarık saçlarını okşadı. "Saçlar harika," dedi.

"Beğenmen için dua ediyordum. Bu..." anlamlı bir duraklamadan sonra, ödül kazanmış köpeğini takdim eder gibi, "Dallas," dedi.

"A, evet gelin. Teğmen Dallas sizinle tanışmak ne güzel." Bir kolu Mavis'in omzunda, diğer elini Eve'e uzattı. "Mavis sizin hakkınızda birçok şey anlattı."

"Öyle mi?" Eve yan gözle arkadaşına baktı. "Sizin hakkınızda fazla ayrıntı vermedi."

Adam gök gürültüsünü andıran bir ses çıkartarak güldü sonra dudakları büküldü; gülerken sesi Eve'in kulaklarını çınlatmıştı.

"Benim güvercinim ketumdur. İçecek bir şey ister misiniz?" Bunları söyledikten sonra bir renk cümbüşü içinde, zarifadımlarla uzaklaştı.

Maviş'in gözleri aşkla parlıyordu. "Harika değil mi?" diye fısıldadı.

"Onunla yatıyorsun."

"Ne kadar... yaratıcı olduğuna inanamazsın. Nasıl..." Maviş nefesini dışarı üfleyip eliyle göğsüne hafifçe vurdu. "Cinsellik konusunda adam tam bir sanatkar."

"Duymak istemiyorum. Kesinlikle duymak istemiyorum." Eve kaşlarını çatarak odayı gözden geçirdi.

Kumaşlarla dolu, geniş, yüksek tavanlı bir odaydı. Fuşya renginin hakim olduğu gökkuşakları, abanoz rengi şelaleler, şarap rengi göller dört bir yana saçılmış, tavandan, duvarlardan sarkıyor, masa üstlerini, koltukları kaplıyordu.

Eve sadece, "Tanrım!" diyebilirdi.

Her tarafta çanaklar ve tepsiler dolusu parlak kurdeleler, keten, pamuklu şeritler ve düğmeler vardı. Kuşaklar, kemerler, şapkalar, tüller, parlak ve işlemeli kumaşlardan yarı bitmiş giysiler birbirine karışmıştı.

İçerisi, kokulu bitkiler üretip satan bir çiftlikle bir çiçekçi dükkanının evliliği gibi kokuyordu.

Eve dehşete kapılmıştı.

Hafifçe sararmıştı. Döndü. "Maviş seni seviyorum. Belki sana bunu daha önce söylemedim ama seviyorum ve şimdi gidiyorum."

Maviş kıkırdadı. "Dallas," diye koluna yapıştı. Ufak tefek bir kadın olarak şaşılacak derecede kuvvetliydi. "Rahatla; derin bir nefes al. Sana garanti ederim ki Leonardo seni ikna edecek."

"Ben de bundan korkuyorum Maviş. Çok korkuyorum."

Mavi ipek perdelerin arasından Leonardo göründü. Elinde bir tepsi, tepsinin içinde bardaklar vardı. Müziği andıran bir sesle, "Buzlu elma çayı," dedi. "Lütfen oturun. Önce rahatlayalım, bir-birimizi tanıyalım."

Eve gözü kapıda, bir iskemleye yanaştı. "Bak Leonardo, Mavis sana durumu tam anlatmamış olabilir. Gördüğün gibi ben..."

Leonardo, "Sen bir cinayet masası detektifisin. Hakkında yazılar okudum," dedi. Sonra bir kanepeye oturup Mavis'i kucağına aldı. "Son davan medyayı çok meşgul etti. İtiraf etmeliyim ki ben de büyüledim. Sen, Teğmen, bulmaca çözüyorsun... tıpkı benim gibi."

Eve kalktı. "Dinleyin, ne sizin, ne benim vakit kaybetmemizin anlamı yok. Ben gidiyorum..."

Leonardo, "Benimle gelin," diye tekrarladı ve Eve'in elini tuttu.

"Ona bir şans tanı, Eve."

Mavis'in hatırı için, kumaş yığınları arasından geçerek, Leonardo'nun peşinden, odanın diğer köşesine doğru yürüdü. Burası da aynı derecede karışıktı. Besbelli Leonardo, *yaratıcı çalışmalarını* burada yapıyordu.

Eve bilgisayarı görünce kendini daha iyi hissetti. Bu tanıdığı bir şeydi. Ancak, duvarın her boş yerine bilgisayarın yazıcısından çıkan çizimler asılmıştı. Bu çizimleri görünce yüreği daraldı.

Bunların yanında fuşya rengi ipekli ve pullar neredeyse kurtuluş sayılırdı

Çizimlerdeki mankenler uzun ve abartılı vücutlarıyla başkalaşıma uğramış gibiydiler. Bazıları tüyler içindeydi; diğerleri taşlar içinde. Birkaç çizimde giysiye benzeyen bir şeyler vardı, ama onlar da son derece aşırıydı -örneğin, sivri ayakkabılar, mini mini etekler, deri gibi vücuda yapışan tek tip kostümler gibi. Sanki bütün mankenler Cadılar Bayramı'na hazırlanmıştı.

"İlk defilemin örnekleri. Son moda, gerçeği ters döndürmektedir. Cesur, az rastlanır ve olanaksız."

"Onlara bayılıyorum."

Eve kollarını kavuşturup Mavis'e bakarak dudak büktü.

"Düğün evde yapılacak ve küçük, sade bir tören olacak."

"Hmm!" Leonardo, bilgisayarın başına geçmiş, klavyeyi etkileyici bir ustalıkla kullanmaya başlamıştı. "Şimdi bu..." Ekrandaki görünüm Eve'in kanını dondurmaya yetti.

Elbise, taze çiğ rengiydi; yakasından eteğine kadar kahverengi -çamur rengi- bir fırır uzanıyordu. Bu fırır, küçük bir çocuğun yumruğu büyüklüğünde taşlarla süslüydü. Elbisenin kollar o kadar dardı ki, Eve, bunu giyen insanın parmaklarının hiçbir şey hissetmeyeceğinden emindi.

Ekrandaki görüntü dönünce, elbisenin arkası görüldü. Sırt, belden aşağılara kadar açıktı ve uçuşan tüylerle süslüydü.

Leonardo, Eve'in sararan yüzüne bakarak derinden gelen bir

kahkaha attı. "Bu sana göre değil," dedi. "Yanlış anlama. Bunu sana sadece göstermek istedim; kendimi tutamadım. Bir giysi modeli. Beğenmen şart değil, anlıyor musun? İnce, uzun, sade. Bir sütun gibi. Fazla ayrıntılı değil."

Çalışırken konuşmaya devam ediyordu. Ekranda çizgiler ve şekiller belirmeye başlamıştı. Eve, Ellerini cebine sokmuş, seyrediyordu.

Ne kadar kolay görünüyor, diye düşündü. Uzun çizgiler -göğüs kısmı ustalıklı çizilmiş, kollar ellerin üstüne yuvarlak uçlar şeklinde düşüyordu. Eve hâlâ huzursuzdu. Onun son darbeyi indirmesini bekliyordu.

Adam dalgın dalgın, "Biraz değiştirmemiz gerekecek, " diye söylendi. Yine arkasını çevirdi. Elbisenin arkası da önü gibi sade ve şıktı ve dizlere kadar yırtmaçlıydı. "Kuyruk istemez misin?"

"Kuyruk mu?"

Leonardo ona gülümseyerek baktı. "Hayır," dedi; "İstemezsin. Peki bir şapka? Saçın!"

Bu konuda kırılcı eleştirilere alışık olan Eve elini saçlarına götürdü. "Gerekirse örterim"

"Hayır, hayır, hayır... Sana yakışıyor".

Şaşkınlıktan Eve'in eli yanına düştü. "Öyle mi?" diyebilirdi.

"Gerçekten. Biraz şekil vermek gerek, o kadar. Tanıdığım biri var." Sonra vazgeçti. "Ama saçlarının rengi -kahverenginin tüm tonları ve altın rengi- ve kısalığı, pek de düzgün olmayan stili sende çok iyi duruyor. Sadece bir iki makas darbesi gerek." Gözlerini kısarak genç kadını inceledi. "Şapka yok, duvak yok. Yüzün yeterli. Şimdi renk ve kumaşa gelemim: İpek olmalı, ağır bir ipek." Hafifçe yüzünü buruşturdu. "Maviş bana ödemeyi Roarke'ın yapmayacağını söyledi."

Eve dikleşti. "Bu benim elbisem."

Maviş, "Bunda ısrarlı," dedi. "Sanki Roarke hesabından eksilen birkaç bini fark edecekmiş gibi..."

"Sorun bu değil."

"Elbette değil." Leonardo yine gülümsedi. "Pekâlâ, biz de ona göre davranırız. Renk? Beyaz düşünmüyorum. Senin ten rengin için fazla sert ve bu rengin sana katacağı bir şey yok."

Dudaklarını büzüp yine bilgisayarın başına geçti; renk tuşuna basarak denemeye başladı. Eve, gördükleri karşısında, elinde olmadan büyülenmişti. Çizimin kar beyazından açık maviye, canlı yeşile ve arada gök kuşağı rengine dönüşmesini seyretti. Mavis, bazı renkler için, "Ah, ah..." dediyse de adam sadece başını sallamakla yetindi.

Sonunda bronz rengine karar kıldı.

"Bu, evet işte bu. Senin tenin, gözlerin, saçın. Parlayacaksın, muhteşem olacaksın. Bir ilahe gibi. Bu elbiseyle takacak bir gerdanlığa ihtiyacın var. En azından 75 santim uzunlukta olmalı. Farklı uzunluklarda iki sıra olursa, daha da iyi olur. Bakır diye düşünüyorum. Yakut, akik gibi renkli taşlarla süslü. Evet kızıl akik, örneğin. Takılar konusunda Roarke ile konuşman gerek."

Giysiler Eve için şu ana kadar hiçbir önem taşımamıştı. Ama şimdi heveslendiğini hissediyordu. İhtiyatlı bir tavırla, "Çok güzel," dedi ve bankadaki kredi miktarını hesaplamaya başladı. "Tam emin değilim. Anlarsınız ya ipek... Bu benim olanaklarımı aşar."

"Elbiseyi size hediye edeceğim, ama karşılığında bana bir söz vereceksiniz." Kadının gözlerindeki endişeli bakışları görmek adamın hoşuna gitti. "Mavis'in sizin nedimeniz olarak giyeceği elbiseyi de benim hazırlamama izin vereceksiniz ve tasarımlarımı çeyizinizde kullanacaksınız"

Eve, "Çeyiz düşünmüyorum; bir yığın giysim var," diye cevap verdi.

Leonardo, "Teğmen Dallas'ın giysileri var," diye düzeltti. "Roarke'in eşinin başka giysilere ihtiyacı olacak."

Genç kadın, "Belki bir anlaşma yapabiliriz," dedi. Bu elbiseyi istediğini hissediyordu. Sanki onu giymiş gibiydi.

"Harika, soyunun"

Eve, yerinden yay gibi fırladı, "Seni gidi alçak herif..."

Leonardo hemen, "Ölçü almak için," dedi. Kadının bakışı karşısında yerinden kalkıp geri çekildi. O, kadınlara tapan ve onların öfkelenildiğini hisseden biriydi. Başka bir deyimle, kadınlardan korkardı. "Beni doktor gibi düşünün. Bedeninizi tanımadan bu elbiseyi toparlayamam." Sonra, onurlu bir ifadeyle, "Ben, bir sa-

natkâr ve bir centilmenim," diye ekledi. "Ama tedirgin oluyorsan, Maviş yanımızda kalabilir."

Eve başını yana eğdi. "Seninle başa çıkabilirim, arkadaş," dedi. "Çizgiyi aşarsan hatta bunu aklından bile geçirirsen, ne olacağını görürsün."

Genç adam, "Bundan eminim," diye cevap verdi. Sonra, ihtiyatla bir alete uzandı. "Tarayıcıım," diye açıkladı. "Ölçünü çok doğru alacaktır. Ancak, bunu yapabilmesi için çıplak olman gerekli."

"Maviş kıkırdâmayı bırak ta bize o çaydan biraz daha getir."

"Elbette. Ben nasılsa seni daha önce de çıplak gördüm." Maviş, bunları söyledikten sonra, Leonardo'ya öpücükler yollayarak dışarı çıktı.

Leonardo, "Başka fikirlerim de var," dedi, ama, Eve gözlerini kısınca, "Yani giysilerle ilgili demek istiyorum," diye ekledi. "Bu elbise için gereken iç çamaşırları. Gece ve gündüz kıyafetleri, resmi ve rahat giysiler. Balayı nerede?"

"Bilmiyorum; bunu düşünmedim." Genç kadın biraz rahatlamıştı. Ayakkabılarını çıkarttı, jean pantolonunu gevşetti.

"Öyleyse Roarke size sürpriz yapacak. Bilgisayar, yeni dosya aç. Dallas. İlk belge ölçüler, renk, boy ve kilo."

Eve bluzunu çıkarıp atınca, Leonardo elinde tarayıcıyla ona yaklaştı.. "Lütfen ayaklarınızı birleştirin. Boy 1.80, kilo 60."

"Ne zamandan beri Maviş ile yatıyorsunuz?"

Genç adam verileri girmeye devam ediyordu.. "Yaklaşık iki hafta. Kendisi benim için çok değerlidir. Bel..."

"Maviş size en yakın arkadaşının Roarke ile evleneceğini söyledikten önce mi, sonra mı onunla yatmaya başladınız?"

Adam durdu. Donakalmıştı. Altın rengi gözleri öfkeyle parladı. "Mavis'i bir gelinlik siparişi almak için kullanmam," diye cevap verdi. "Siz de bunu düşünerek ona hakaret ediyorsunuz."

"Sadece araştırıyorum. Maviş benim için de çok değerlidir. Tüm kartların açık olduğundan emin olmak istiyorum; hepsi o kadar."

Konuşmaları, bir kuyruklu yıldız gibi hızla ve çığınca içeriye dalan, sade ve çok dar siyah bir giysi içindeki kadın tarafından

kesildi. Kadının açık ağzından düzgün dişleri görünüyordu. Öldürücü birer silahı anımsatan kıpkırmızı tırnakları pençelere dönüşmüştü.

"Seni gidi iki yüzlü, insanı arkadan vuran, annesini düzen, o... çocuğu!" Kadın hedefine odaklanmış şahane bir havan topu gibi Leonardo'nun üzerine saldırdı. Adam duyduğu korkunun etkisiyle hızla ve zarafetle kenara çekilerek bu saldırıdan kurtuldu. "Pandora, durumu açıklayabilirim..."

Pandora, hiddetini Eve'e yönelterek, "Bunu açıkla," diye haykırdı ve pençelerini hızla ve olanca gücüyle genç kadına doğru savurdu ancak hedefi iskaladı. Böylece Eve'in gözleri oyulmaktan kıl payı kurtuldu.

Yapılacak tek şey vardı. Eve kadını bir darbeye yere serdi.

Leonardo geniş omuzlarını kamburlaştırmış, iri ellerini ovuşturarak, "Aman Tanrım, Aman Tanrım!" diye inliyordu.

İKİNCİ BÖLÜM

"Ona vurmak zorunda mıydın?"

Eve, kadının gözlerinin önce yukarı sonra aşağı kayışını seyrediyordu. "Evet," dedi.

Leonardo, elinden tarayıcıyı bırakarak içini çekti. "Bu kadın şimdi benim hayatımı cehenneme çevirecek."

"Yüzüm, yüzüm!" Pandora hemen kendine gelip toparlandı. Ayağa kalkarken eliyle çenesine dokundu "Çürüdü mü, belli oluyor mu? Bir saat sonra çekimim var."

Eve omuz silkti. "Kör talih."

Ruh hali çıldırmış bir ceylan gibi sürekli değişen Pandora, Eve'e bakarak, dişlerinin arasından, "Seni mahvedeceğim kaltak," diye tısladı. "Asla beyaz perdede çalışamayacaksın, disk dolduramayacaksın ve hiçbir defileye çıkamayacaksın. Benim kim olduğumu biliyor musun?"

Böyle bir durumda çıplak olmak Eve'in ruh halini olumlu etkilemişti. "Buna aldıracağımı mı zannediyorsun"

"Ne oluyor? Allah kahretsin Dallas, adam sadece ölçü almaya çalışıyor... ah..."

Ellerinde bardaklarla, telaşla içeri giren Mavis donakalmıştı. "Pandora!" dedi. "Sen ha!"

Anlaşılan Pandora'nın öfkesi geçmemişti. Mavis'in üstüne saldırdı; bardaklar yere düştü, çay etrafa saçıldı. Bir saniye için-

de, iki kadın yer yuvarlanmış güreşiyor ve birbirinin saçını başını yoluyordu.

"Of! Tanrı aşkına!" Eve'in yanında sersemletici sprey olsa onlara karşı kullanacaktı. "Kesin şunu. Allah kahretsin, Leonardo bunlar birbirini öldürmeden bana yardım et de, ayıralım." Eve iki kadının arasına daldı, kollarını bacaklarını çekiştirmeye başladı. Pandora'nın kaburgalarına, zevk için bir dirsek attı. "Yemin ederim sizi kafese kapatacağım." Başka yer olmadığından Pandora'nın üstüne oturdu ve polis rozetini cebinden almak için, uzanıp yerde duran kot pantolonunu kendine doğru çekti. "İyi bak sersem. Ben polisim, şu ana kadar iki kişiye saldırdın; üçlemek ister misin?"

"Kemikli kıcını üstümden çek."

Bu sözlerin bir emir gibi değil de soğukkanlılıkla söylenmiş olması Eve'i harekete geçirdi. Pandora ayağa kalktı, elleriyle siyah giysisini sıvazladı, burnunu çekti, alev rengi yelesini arkaya attı. Sonra gür kirpikli zümrüt gözlerinde buz gibi bir bakış belirdi.

"Demek ki sana artık bir sevişme için tek kadın yetmiyor, Leonardo. Seni gidi pislik..." Yapay olarak güçlendirilmiş, heykel gibi çenesini havaya kaldırıp önce Eve'e sonra Mavis'e kınayan bakışlarla baktı. "İştahın gittikçe açılıyor olabilir sevgilim, ama, zevkin berbatlaşıyor."

"Pandora!" Leonardo hâlâ dikkatliydi. Yeni bir saldırıya karşı kendini koruyabilmek için tedbirli hareket ediyordu. Diliyle dudaklarını ıslattı. "Durumu açıklayabilirim," dedi. "Teğmen Dallas bir müşteri."

Kadın bir kobra yılanı gibi tısladı. "Onları şimdi de böyle mi adlandırıyorsun? Beni dünkü gazete gibi bir kenara atabileceğini mi sandın, Leonardo? İlişkimizin bitmesine ben karar veririm."

Maviş, hafifçe topallayarak Leonardo'ya doğru yürüdü. Kolu-nu onun beline doladı. "Onun sana ihtiyacı yok; seni istemiyor da," dedi.

"Onun ne istediği umurumda değil. Fakat ihtiyaca gelince..." Pandora'nın dolgun dudakları pis bir gülüşle kıvrıldı. "Onun sana hayatın gerçeklerini anlatması gerek, küçük kız. Gelecek ay, onun

tasarladığı ikinci sınıf giysilerin defilesi ben olmadan yapılamaz. Defile olmazsa satış da olmayacak; satış olmayınca Leonardo da kumaşlar ve diğer malzemeler için tefecilerden (bacak kıranlardan) aldığı yüklü boröyn taksitini ödeyemeyecek."

Pandora derin bir nefes aldı, kırılan tırnaklarını inceledi. Hidet ona bedenine yapışan giysisi kadar yakışıyordu. "Bu sana çok pahalıya mal olacak, Leonardo. Önümüzdeki günlerde çok doluyum, fakat seni destekleyenlerle konuşmak için zaman ayırmanın bir yolunu bulacağım. Ben onlara senin tasarımlarınla defileye çıkıp seviyemi düşürmeyeceğimi söyleyince bakalım ne olacak? Zaten ikinci sınıf şeyler."

Leonardo, "Bunu yapamazsın Pandora!" dedi. Sesinden korku içinde olduğu belliydi. Eve bu korkuyu bir uyuşturucu bağımlısının kullandığı maddeyi bulamama olasılığı karşısında duyduğu korkuya benzetti. "Bu beni mahveder. Her şeyimi bu defile için harcadım. Zaman, para..."

"Yazık ki bunları şu küçük paçavrayı bulmadan düşünemedin!" Pandora'nın gözleri kısıldı, adeta birer çizgi haline geldi. "Sanırım bu hafta sonu, sana parasal destek veren adamlarla birlikte yemek yemeyi becerebilirim. Birkaç günün var sevgilim. Nasıl davranacağına sen karar ver. Ya yeni oyuncağından vazgeç ya da yaptığın seçimin sonuçlarına katlan. Beni nerede bulacağını biliyorsun."

Bir mankenin abartılı yürüyüşüyle, kayar gibi odadan çıktı ve çıkışını noktalamak için kapıyı çarparak kapattı.

Leonardo, "Allah kahretsın!" diyerek bir sandalyeye yığıldı ve elleriyle yüzünü örttü. "Her zamanki gibi zamanlaması mükemmeldi."

"Yapma. Sana bunu yapmasına izin verme. Bize bunu yapmasına... Mavis neredeyse ağlamaklı olan adamın önüne çömelmişti. "Artık onun senin hayatını yönetmesine ya da seni tehdit etmesine izin verme." Mavis, birden, ilham gelmiş yerinden fırladı. "Buna şantaj denir, öyle değil mi, Dallas? Git onu tutukla."

Eve sırtına geçirdiği bluzunun düğmelerini iliklemeyi bitirdi. "Tatlım, onu Leonardo'nun yarattığı giysileri giymeyeceğim dediği için tutuklayamam. Ancak birine saldırdığı için içeri atarım, ama ben daha kapıyı üstüne kapatıp kilitleyemeden çıkar."

"Fakat bu şantaj. Leonardo'nun her şeyi bu defileye bağlı. Defile olmazsa her şeyini kaybeder."

Eve, "Çok üzgünüm. Gerçekten. Bu bir polis ya da güvenlik sorunu değil," diye cevap verdikten sonra elleriyle saçlarını düzeltilti. "Bak, o kızgın ve öfkeliydi. Bakışlarından yabancı bir madenin etkisi altında olduğu belliydi. Bahse girerim ki, büyük bir olasılıkla sakinleşecektir."

Leonardo oturduğu yerde doğrularak, "Hayır," dedi. "Bana acı çektirmek ve ona yaptığımı ödetmek isteyecektir. Galiba anlamadın, biz sevgiliydik. Aramıza soğukluk girdi ve Pandora bir hafta ortadan kayboldu. Ben de ilişkimizin bittiğini düşündüm. Sonra Mavis'le tanıştım..." Uzanıp Mavis'in ellerini tuttu, "...ve Pandora'yla ilişkimin gerçekten bittiğini anladım. Onunla kısaca konuştum; durumu açıkladım ya da açıklamaya çalıştım."

Mavis'in çenesi titredi, "Dallas yardımcı olamayacağına göre, yapılacak tek şey var. Ona geri döneceksin. Tek yol bu." Leonardo'nun konuşmasına fırsat vermeden, "Görüşmeyeceğiz," diye ekledi. "En azından sen defileyi yapana kadar. Belki sonra tekrar bir araya gelebiliriz. Onun seni destekleyenlere gidip tasarımlarını kötülemesine razı olamazsın."

"Bunu yapabilir miyim? Onunla tekrar beraber olabilir miyim? Bundan sonra ona dokunabilir miyim? Senden sonra?" Leonardo ayağa kalktı. "Mavis, seni seviyorum."

"Ah!" Mavis'in gözleri dolmuştu. "Ah Leonardo, şimdi bunun sırası değil. Seni, onun seni iflasa sürüklemesini seyredebeyecek kadar çok seviyorum. Seni kurtarmak için uzaklaşacağım."

Yerinden fırladı ve çıkıp gitti, Leonardo arkasından bakakalmıştı. "Kapana kısıldım. Kindar kaltak. Her şeyimi alabilir. Sevdığım kadını, işimi, her şeyi. Onu Mavis'in bu kederli bakışlarına sebep olduğu için bile öldürebilirim." Elleri bakarak derin bir nefes aldı. "Güzellik bir erkeği cezbeder ve onun altında ne olduğunu görmez."

Eve, "Bu adamlara söyleyecekleri o kadar önemli mi?" diye sordu. "Yaptığın işe güvenmeseler seni desteklemek için para harcamazlardı."

"Pandora gezegendeki en ünlü süper modellerden biridir. Gücü,

prestiji ve ilişkileri var. Onun önemli bir kişinin kulağına fısılda-
yacağı birkaç kelime, benim durumumdaki bir adamı ya yükseltir
ya yıkar." Elini yanı başında asılı duran tül ve taşlara uzattı. "Eğer
benim tasarımlarımın kalitesiz olduğunu yayarsa, planlanmış sa-
tışlar düşer. Pandora dâ bunu nasıl başaracağını çok iyi bilir.
Ömrüm boyunca bu defile için çalıştım. O bunu biliyor ve bunun
gerçekleşmesini engellemeyi de başarabilir. Hatta bununla da
yetinmez."

Adamın elleri iki yanına düştü. "Mavis henüz bunun farkında
değil. Pandora lazer ışını gibi, kendisinin ya da benim profesyo-
nel hayatımız bitene kadar ensemde olacaktır. Kendisi beni bırak-
maya karar verene kadar ondan asla kurtulamayacağım, Teğmen."

Eve, eve vardığında, tükenmişti. Leonardo'nun mekanından
ayrıldıktan sonra Mavis'te buluşmuş, arkadaşının gözyaşları ve
sızlanmaları, gücünün son kırıntılarını da yok etmişti. Mavis ise,
Eve'in eski dairesinde, hiç değilse şimdilik, yarım kilo dondurma
yiyip, birkaç saat eski videoları seyrederek teselli buluyordu.

Eve, duygusal fırtınaları ve modayı unutmak isteğiyle doğru
yatak odasına gitti ve kendini yüzükoyun yatağın üstüne attı. Ga-
lahad adlı kedi bir manyak gibi mırılarak yanına zıpladı. Birkaç
kafa vuruşu tepki vermeyince, oracıkta uyumaya karar verdi. Ro-
arke geldiğinde, Eve hiç kımıldamamıştı.

"İzin günün nasıl geçti?"

"Alışverişten nefret ediyorum."

"Sen işin sırrını kavrayamıyorsun."

"Kim kavramak istiyor ki?" Genç kadın, yatağın üstünde yu-
varlanarak döndü; Roarke'u dikkatle inceledi. "Sen alışveriş yap-
mayı gerçekten seviyorsun," dedi.

"Elbette." Roarke onun yanına uzandı, göğsüne tırmanan ke-
diyi okşamaya başladı. "Alışveriş yapmak hemen hemen satın al-
dığın mallara sahip olmak kadar doyurucudur. Fakir olmak, Teğ-
men, tam anlamıyla berbat bir şeydir."

Eve düşündü; kendisi de bir zamanlar fakir olduğu ve bundan
kurtulmak için mücadele vermiş olduğundan itiraz edemedi.

"Her neyse, en kötü kısmını atlatmış sayılırım."

"Çok çabuk hallettin!" Dügün alışverişinin bu kadar kısa sür-

müş olması onu biraz rahatsız etmişti. "Hemen karar vermen gerekmez."

"Sanırım Leonardo ile düğünde giyeceğim elbise konusunda anlaştık." Tavandaki pencereden görünen gökyüzünün rengine bakarak kaşlarını çatı. "Mavis ona aşık."

"Hımm..." Roarke'un gözleri yarı kapalıydı; kediyi okşamaya devam ederken onu bırakıp Eve'ı okşamaya başlamayı düşünüyordu.

Eve derin bir nefes aldı. "Hayır, sadece en önemlisini söyledim," dedi. "Günüm pek iyi geçmedi"

Roarke'un aklında üç önemli iş anlaşmasına ilişkin rakamlar vardı. Hemen onları düşünmekten vazgeçip, Eve'e sokuldu. "Anlat bakalım," dedi.

"Leonardo... Çok iri yapılı biri. Garip bir çekiciliği var. Bilemiyorum. Belki de onda Kızılderili kanı vardır. Kemik yapısı ve cildinin rengi bunu çağırıştırıyor; pazıları torpido gibi, sesi de biraz değişik. Şivesi manolyaları hatırlatıyor. Moda tasarımcılığı konusunda pek bilgim yok, ama bilgisayarın başına geçip çizime başladığında çok heyecanlı ve hedefe odaklanmış görünüyor. Her neyse, ben de odanın ortasında çırılçıplak duruyordum."

Roarke, alçak sesle, "Öyle mi?" diye mırıldanarak kediyi itip Eve'in üstüne yuvarlandı.

Genç kadın sırtarak, "Ölçü vermek için," diye açıkladı.

"Devam et"

"Evet. Mavis çay getirmeye gitmişti..."

"Uygun."

"O sırada, bir kadın içeri daldı; kudurmuş gibiydi; ağzından köpükler fışkırıyordu adeta. İnsanı şaşkına çeviren tiplerden... Yaklaşık 1.80 boyunda; bir lazer ışını gibi incecik; uzun kıvılcak saçlar ve yüzü... yüzüne gelince yine manolya benzetmesini kullanacağım. Leonardo'ya bar bar bağırmaya başladı ve o koca adam korkudan sinince, kadın bana saldırdı. Ben de onu yere sermek zorunda kaldım."

"Ona vurdun mu?"

"Evet. O bıçak gibi sivri tırnaklarıyla yüzümü paralamadan önce ben ona vurdum."

"Sevgili Eve..." Roarke genç kadının önce bir yanağını, sonra öbürünü sonra da çenesindeki çukuru öptü. "Sen de ne var ki, insanların içindeki canavarı harekete geçiriyor?"

"Sanırım şanslıyım. Bu Pandora..."

"Pandora mı?" Genç adam, başını kaldırdı gözlerini kıstı "Şu manken."

"Evet, çok ünlü biriymiş."

Adam gülüyordu. Önce hafifhafif, kendi kendine gülerken bir süre sonra sırt üstü yuvalanıp yüksek sesle kahkahalar atmaya başladı. "Yani, sen, Pandora'nın milyarlarca dolar değerindeki yüzünü mü yumrukladın? Onu o güzel kıcının üstüne mi düşürdün?"

"Evet, tam tamına öyle." Eve birden gerçeği kavradı ve ani bir kıskançlıkla yüreği sızladı. "Onu tanıyor musun?"

"Öyle diyebiliriz."

"Yani?"

Roarke biraz korkmuştu ama bir yandan da eğleniyordu. Eve doğrulup oturmuş, kaşlarını çatmış, ona bakıyordu. İlişkilerinin başından beri, genç kadının bakışlarında ilk kez kıskançlık vardı. "Bir zamanlar... Çok kısa bir süre..." Çenesini kaşıdı "Hatırlamıyorum bile."

"Boğa!"

"Belki hatırlayabilirim. Ne diyordun?"

"Olağanüstü güzel olup da senin yatmadığın bir kadın var mı?"

"Sana bir liste yaparım. Demek onu yere serdin, öyle mi?"

"Evet" Eve ona birkaç yumruk daha atmadığına pişman olmuştu. "O, yerde ağlayıp inerken Mavis içeri girdi ve Pandora, bu kez ona saldırdı. Birbirlerinin saçını başını yoluyor, tırnaklarını ve yumruklarını kullanarak dövüşüyorlar, bu arada Leonardo ellerini ovuşturup duruyordu."

Roarke onu üstüne çekti. "Ne kadar ilginç bir hayatın var."

"Özet olarak, sonuçta Pandora, Leonardo'yu tehdit etti. Ya

Mavis ya ben, dedi, yoksa hazırladığı ve tüm ümitlerini bağladığı defilenin suya düşeceğini söyledi. Anlaşılan adam her şeyini buna bağlamış, kemik kırıcılardan (tefecî) da borç almış. Kadın bu defileyi engellerse adam batacak."

"Tam Pandora'ya göre bir davranış."

"Pandora gittikten sonra Mavis..."

"O sırada sen hâlâ çıplak mıydın?"

"Giyiniyordum. Mavis müthiş bir fedakârlık yapmaya karar verdi. Çok dramatikti. Leonardo ona aşkını ilan etti, Mavis ağlamaya başladı ve kaçıp gitti. Tanrı aşkına Roarke, beni anlamaya çalış. Kendimi onları gözetleyen bir sapık gibi hissediyordum. Hiç değilse bu gece için Mavis'i eski daireme yerleştirdim. Yarma kadar kulübe gitmesi gerekmiyor."

Roarke, "Aynı kanalda kal," dedi ve Eve'in boş bakışları karşısında gülümsedi. "Eskiden gündüz gösterilen diziler gibi. Her zaman heyecanlı yerinde kesilir. Bakalım şimdi kahramanımız ne yapacak?"

Eve, "Ne kahraman ama!" diye mırıldandı "Kedi gibi ürkek de olsa ondan hoşlandım. Pandora'nın kafasını kırmak ister, ama sanırım ona teslim olacaktır. Bu nedenle, eğer ihtiyacı olursa, Mavis'i birkaç günlüğüne buraya alırsız diye düşündüm."

"Elbette."

"Gerçekten mi?"

"Her zaman söylediğim gibi, burası büyük bir ev. Üstelik, Mavis'i ben de severim."

Eve, ona gülümseyerek, "Biliyorum," dedi. "Söyle bakalım senin günün nasıl geçti?"

"Küçük bir gezegen satın aldım." Eve'in ağzı bir karış açılıncaya, "Şaka yapıyorum," dedi, "ama, Taurus Beş'te bir çiftlik almak için yapmakta olduğum görüşmeler sonuçlandı. Anlaşmayı yaptık."

"Çiftlik mi?"

"İnsanların beslenmesi gerek. Yeniden yapılanırsa, bu çiftlik Mars'daki üretim kolonilerine buğday sağlayabilir. Benim orada büyük yatırımlarım var. Böylece para bir cepten çıkıp öteki cebe girer."

"Sanırım haklısın. Şimdi Pandora'ya gelelim..."

Roarke Eve'i sırtüstü yatırdı. Düğmelerini çoktan çözmüş olduğu bluzunu genç kadının omuzlarından sıyrıldı.

Eve, "Boşuna dikkatimi dağıtmaya çalışma," dedi. "Bu durumda, kısa dediğin süre ne kadar?"

Erkek omuz silkti ve dudaklarını kadının ağzından boynuna kaydırıldı.

"Örneğin bir gece mi, bir hafta mı..." Erkeğin dudakları göğsüne kayınca kızın bedenini ateş bastı. "Bir ay mı?... Tamam... dikkatimi dağıtıyorsun."

Roarke, "Daha fazlasını da yapabilirim," dedi ve yaptı.

Güne morga uğrayarak başlamak berbat bir şeydir. Eve, beyaz karolarla kaplı, sessiz koridorları geçerken, sabahın 00:06'sında bir cesede bakmak için çağrıldığı için canını sıkımmaya çalışıyordu.

Daha kötüsü, boğulmuş bir cesetti.

Kapıda durdu, güvenlik kamerasına rozetini gösterdi. Kimlik numarasının algılanmasını ve onaylanmasını bekledi.

İçerde, tek bir teknisyen soğutmalı çekmecelerle dolu bir duvarın yanında duruyordu. Genç kadın, çekmecelerin çoğu dolu olmalı, diye düşündü. Yaz, ölüm olaylarının çok sık görüldüğü bir mevsimdi.

"Teğmen Dallas."

"Evet. Bana göstermeniz gereken bir ceset varmış."

"Yeni geldi." Adamın keyfi yerindeydi. Mesleğine özgü umursamazlıkla işaretli bir çekmecenin yanına seğırtti. Kilitler ve soğutma düğmesi hafif bir tıkırtıyla devreden çıktı ve çekmece, ceset ve buzlanmanın oluşturduğu hafif bir buğuyla birlikte dışarı kaydı.

"Cesedin bulunduğu yerdeki bir polis onu sizin tanıdığınızı söylemiş."

"Evet." Eve, kendisini korumak ister gibi derin bir nefes alıp dışarı üfledi. Ölü görmek, vahşet yüzünden ölmüş birini görmek, onun için yeni bir şey değildi. Bu duyguyu tam anlamıyla açıklayabileceğinden emin değildi, ama bir cesedi hayatını kaybettiği yerde görmek ve incelemek daha kolay, daha az kişisel gelirdi onu. Oysa, burada, morgun sessiz ve el değmemiş ortamında, daha ahlaka aykırı gibi görünüyordu.

"Johannsen Carter. Bir diğeri adı Bloomer. Son adresi Beacon'-da bir oda. Ufak hırsızlıklar yapan, profesyonel bir muhbir, kimi zaman uyuşturucu satıcısı; acınacak bir insan insan karikatürü." Cesedi incelerken içini çekti. "Lanet olsun, Bloomer ne yaptılar sana böyle" diye mırıldandı.

Teknisyen Eve'in sorusunu ciddiye almıştı. "Ağır bir alet, bir boru ya da demir bir çubuk kullanmışlar," dedi. "İncelemeyi bitirmedik ama belli ki çok kuvvetle vurulmuş. Nehirde en çok birkaç saat kalmış; Çürükler ve yaralar çok belli."

Eve dinler gibi yapıyor, adam önemli şeyler söyleyen birinin tavrıyla konuşmaya devam ediyordu. Oysa genç kadın neler olup bittiğini çoktan kavramıştı.

Ceset, hayattayken de güzel biri sayılmazdı. Ama katiller, onda, yüz diye bir şey bırakmamışlardı. Korkunç bir şekilde dövülmüş, burnu parçalanmıştı; ağzı, yediği yumruklardan öylesine şişmişti ki, biçimi belli olmuyordu. Boynundaki çürükler, yüzüne yürümüş kan ve patlamış damarlar, boğularak öldüğünü gösteriyordu.

Bedeni mosmordu ve yatış şeklinden kolunun parçalanmış olduğu anlaşılıyordu. Sol elindeki eksik parmak, Eve'in hatırladığı kadarıyla, katıldığı bir savaşın anısıydı. Adam bununla gurur duyardı. Güçlü, öfkeli ve kararlı biri, zavallı Bloomer'ın işini bitirmişti.

Nehirde geçirdiği kısa süre içinde balıklar da ondan nasiplerini almışlardı.

"Polis, parmak izlerini karşılaştırarak kimliğini belirledi. Siz de görgü şahidi olarak onaylıyorsunuz, değil mi?"

"Evet. Otopsi raporunu bana gönderin." Döndü, dışarı çıkarken, "Benim onu tanıdığımı söyleyen polis kimdi?" diye sordu.

Teknisyen elektronik not defterini çıkarıp tuşlara bastı. "Delia Peabody," dedi.

"Peabody, öyle mi?" Eve o gün ilk kez hafifçe gülümsedi. "O her şeyi bilir," dedi. "Ceset hakkında bir şey soran olursa, bana bildirin."

Eve, merkeze giderken, yolda, polis memuru Peabody'yi aradı, Polisin sakın ciddi yüzü ekranda gözüktü. Teğmen ona, "Ben Dallas" dedi.

"Evet, teğmen."

"Johannsen'i sen bulmuşsun.."

"Efendim şu anda raporunu tamamlıyorum. Size bir kopyasını yollayabilirim."

"Makbule geçer. Onu nasıl tanıdın?"

"Görev çantamda seyyar kimlik bulma makinesi vardı. Onun parmak-izini girdim. Parmakları çok berelenmişti ama yine de denedim. Sonuçta Johannsen çıktı. Onun sizinle çalıştığını duymuştum."

"Evet öyleydi. İyi iş çıkardın Peabody."

"Teşekkür ederim, efendim."

"Peabody, bu soruşturmada yardımcım olmak ister misin?"

Peabody bir an kontrolünü kaybetti ve gözlerinin parladığı belli oldu. "Evet efendim. Soruşturmayı siz mi yürüteceksiniz?"

Eve, "O benim ilgilendiğim suçlulardan biriydi," diye cevap verdi. "Bu işi ben temizleyeceğim. Bir saat sonra büroma gel, Peabody."

"Evet efendim. Teşekkür ederim, efendim."

"Dallas," diye mırıldandı Eve. "Sadece Dallas de." Fakat Peabody bağlantıyı kesmişti.

Eve yüzünü buluşturdu. Vakit çok erken, trafik adamakıllı yoğundu. Söylenerek, üç sokak geri gitti ve arabaya servis yapılan bir kafeteryaya girdi. Buranın kahvesi polis merkezinin kahvesinden bir miktar daha az iğrençti. Kahve ve sözüm ona kekle karnını doyurduktan sonra, aracını park etti. Artık, komutanına rapor vermeye hazırdı.

Havasız ve eski asansör yukarı çıkarken, sırt kaslarının kasıldığını hissetti. Kendi kendine bu olayın ne kadar önemsiz olduğunu ve onu çoktan unutmuş olması gerektiğini söylese de, işe yaramıyordu. Olayların etkisinden hemen kurtulmak kolay değildi.

Yönetim katının lobisine girdi. Koyu renk duvarları, havı dökülmiş halısıyla arı kovanı gibi uğuldayan bu alanda, birçok büro vardı. Komutan Whitney'in robot sekreterinin yanına gidip ken-

dini tanıttı ve patronla görüşmek istediğini bildirdi. Droid'in sıkıntılı, yeknesak sesi beklemesini söyledi.

Ortalıkta dolaşıp camdan dışarıyı seyrederek ya da eski dergilerin disklerine bakarak vakit geçirmektense, olduğu yerde kalmayı tercih etti. Arkasındaki ekranda, haber kanalının sesi kısılmıştı; Eve de zaten haberlerle ilgilenmiyordu.

Bir iki hafta önce medyadan nasibini gereğinden fazla almıştı. Hiç olmazsa açlık sınırındaki Bloomer pek ilgi çekmeyecekti. Bir sansarın ölümü ratingleri yükseltmiyordu.

"Komutan Whitney şimdi sizinle görüşecek, Dallas; Teğmen Eve."

Güvenlik kapılarından geçip sola dönerek Whitney'in ofisine girdi.

"Teğmen."

"Komutan. Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Oturun."

"Hayır, teşekkür ederim. Sizi fazla meşgul etmeyeceğim. Biraz evvel morgda boğulmuş bir cesedi teşhis ettim. Carter Johannsen'di. Benim muhbirlerimden biri."

Whitney sert hatlı, ve yorgun bakışlı, heybetli bir adamdı. Koltuğunun arkasına yaslandı. "Boomer mı? O sokak hırsızları için patlayıcı yapardı. Sağ elinin işaret parmağını uçurmuştu."

Eve, "Sol elinin," diye düzeltti; "Efendim."

"Evet, sol." Whitney ellerini masasının üzerinde birleştirdi ve genç kadını incelemeye başladı. Eve'le ilişkisinde bir hata yapmıştı. Bu hata adli bir olayla ilgiliydi ve bu, Whitney'in aleyhine olmuştu. Eve'in o olayı hâlâ unutmadığını hissetti.

Teğmen Dallas, kendisine itaat ediyor, saygılı davranıyordu; ama aralarındaki dostluğu yitirmişti.

"Sanırım cinayete kurban gitmiş olmalı!"

"Otopsi raporunu daha almadım, fakat kurban nehre atılmadan dövölüp boğulmuş. Bu soruşturmayı ben yürütmek istiyorum."

"Şu anda herhangi bir soruşturmada kurbanla beraber çalışıyor muydunuz?"

"Hayır, efendim, devam eden bir şey yoktu. Zaman zaman Yasadışı Kişiler Bürosu'na bilgi verirdi. O büroda kiminle çalıştığını öğrenmem gerek."

Whitney başım salladı. "Şu andaki iş yükünüz ne durumda, Teğmen?" diye sordu.

"İdare edebilirim"

"Bu da yükünüzün ağır olduğunu gösteriyor." Komutan parmaklarını havaya kaldırdı, sonra indirdi. "Dallas, Johannsen gibiler belasını arar ve genellikle de bulurlar. Sen de ben de çok iyi biliriz ki, bu sıcakta cinayetler artar. Ben, en iyi elemanlarımdan birini böyle bir olay için harcayamam."

Eve, çenesini yukarı kaldırdı. "O benim muhbirimdi. Başka ne olursa olsun komutan, o benimdi."

Whitney, *sadakat* diye düşündü; işte bu Eve'i en iyi polislerden biri yapan özelliklerden biriydi. Ona, "Sana olayı açıklığa kavuşturman için 24 saat veriyorum," dedi. "Buna ek olarak, dosyayı 72 saat açık tutabilirsin. Ama sonra, soruşturmayı daha kıdemsiz birine devretmeni istiyorum."

Eve ondan daha fazla bir şey beklemiyordu. Gözünü kırpmadan, "Memur Peabody'nin benimle çalışmasını istiyorum," diye ekledi.

Komutan ona ters ters baktı. "Böyle bir soruşturma için sana yardımcı verilmesini kabul etmemi mi bekliyorsun?"

Genç kadın, "Ben Peabody'yi istiyorum," dedi. "O alan çalışmasında kusursuz olduğunu kanıtlamış biri. Dedektif olmayı hedefliyor. Biraz deneyim kazanırsa, istediğini daha çabuk elde edeceğine inanıyorum."

"Üç gün süreyle seninle çalışabilir. Bu arada daha önemli bir şey çıkarsa, ikinizi de bu soruşturmadan alırım."

"Peki efendim."

Eve odadan çıkmak üzereyken, Whitney, "Dallas," diye söze başladı. Burnunu kırıp, "Eve... evleniyormuşsun," diye ekledi. "Seni tebrik etmek için daha önce fırsat bulamadım."

Eve, şaşırdığını belli etmemeye çalıştı. "Teşekkür ederim," dedi.

"Umarım mutlu olursun."

"Ben de bunu ümit ediyorum."

Genç kadın oldukça şaşırmış olmasına rağmen, bir labirente benzeyen Polis Merkezi'nde bürosunun yolunu buldu. Bir ayrıca-

lık daha isteyecekti. Konuştuklarını kimsenin duymaması için. Telefona yöneldi.

"Feeney, Yüzbaşı Ryan. Elektronik Dedektiflik Servisi." Feeney'in pejmürde yüzü ekranda belirince, Eve, "Erken gelmişsin Feeney," dedi.

"Allah kahretsin; kahvaltı edecek vaktim bile olmadı." Mahzun görünüyordu. Ağzı Danke'le doluydu. "Terminallerden birinde kaçak var, benden başkası onaramıyor. Bu nedenle erken geldim."

"Bulunmaz adam olmak kolay değil. Benim için bir araştırma yapmayı araya sıkıştırabilir misin? Gayri resmi olacak."

"Yani en sevdiğim cinsten bir araştırma. Söyle."

"Biri Bloomer'ı döverek gebertti."

"Vah vah. Üzüldüm." Kekinden bir parça daha ısırdı. "Bokun tekiydi ama her zaman işe yarardı. Ne zaman olmuş?"

"Emin değilim; bu sabah East River'dan çıkarmışlar. Bazen Yasadışı Kişiler Bürosu'ndan birine de bilgi verdiğini biliyorum. Bana onun kim olduğunu bulabilir misin?"

"Muhbirler ve eğitimcileri arasında bağ kurmak kolay değildir, Dallas. Böyle bir şey yapabilmek için güvenlik konusunda çok tedbirli davranmak gerekir."

"Evet mi, hayır mı, Feeney?"

Feeney, "Yapabilirim, yapabilirim," diye mırıldandı. "Sakın beni ele verme. Polis dosyalarının incelenmesinden nefret ederler."

"Bana bildir, Feeney. Şimdiden teşekkür ederim. Katil onu iyice hırpalamış. Eğer öldürülmesini gerektiren bir şey biliyorduyse bile, bu benim yürütmekte olduğum soruşturmalarla ilgili değil."

"Belki de başka bir soruşturmayla ilgilidir. Bir şey bulunca, sana haber vereceğim."

Eve, boş ekrana bakıyordu. Arkasına yaslandı ve kafasındaki-leri silmeye çalıştı. O zaman, Bloomer'ın dağılmış yüzü gözünün önüne geldi. Bir boru veya beysbol sopası kullanılmış olmalı, diye düşündü. Yumruklar da yeterli olabilirdi. Sert yumrukların bir yüzü ne hale getirebileceğini iyi bilirdi.

Babasının kocaman elleri vardı.

Hatırlamadığını iddia ettiği şeylerden biri de buydu. Ama neler hissettiğini biliyordu -beyni acıyı algılamadan yumruğun şokunu yaşayışını.

Hangisi daha kötüydü? Dayak mı, yoksa tecavüze uğramak mı? Bu korkular öylesine birbirine karışmıştı ki, bu soruyu cevaplaması mümkün değildi.

Bloomer'ın kolunun garip duruşunu *kırık ve çıkık* diye yorumlamıştı. Bu konuda bildiği şeyler vardı. Kırılan kemiğin çıkarttığı sesi, duyduğu acıdan çok mide bulantısını, çığlık atmak yerine tiz bir sesle inlediğini ve ağzının üstüne kapanan eli belli belirsiz hatırlıyordu.

Dehşet verici yumrukların geri geleceğini bilmek -işte o zaman insan korkudan soğuk terler döker ve altına yapardı. O yumrukların arkasının siz ölene kadar kesilmeyeceğini sanır, bir an önce ölmek için Tanrıya yalvarırdınız.

Kapı vurulunca yerinden sıçradı. Çığlık atmamak için kendini güç tuttu. Kapının camından ütülü üniforması ve dik omuzlarıyla Peabody'yi gördü.

Eve sakinleşmek için eliyle ağzını sıvazladı. İşbaşı yapma vakti gelmişti.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bloomer'ın odası bazılarınınkinden daha iyiydi. Bina, bir zamanlar dar gelirli hayat kadınlarına saat hesabıyla ucuza kirala-
nan bir moteldi. Bu, fuhuş vesikaya bağlanmadan ve yasal olma-
dan önceydi. Dört katlı binaya asansör ya da yürüyen merdiven
koymak kimsenin aklına gelmemişti. Güvenlik ise oldukça gev-
şekti ve girişteki abus suratlı bir robot tarafından sağlanıyordu.

Kokudan, kısa bir süre önce, Sağlık Bürosu'nun haşere ve fa-
relerin imhası için emir verdiği belli oluyordu..

Droid'in sağ gözünde, bozuk bir çip nedeniyle tik vardı ama
sağlam gözünü Eve'in rozetine odakladı.

Buğulu bir güvenlik camının arkasında duruyordu. "Her şeyi-
miz yasaya uygun; burada sorun çıkmaz," dedi.

Eve, "Yakında Johannsen'i ziyarete gelen oldu mu?" diye sor-
du.

Droid bozuk gözünü devirdi. "Ben ziyaretçileri kontrol için
programlanmış değilim. Sadece kiralari toplan ve huzuru sağ-
larım."

Eve, "Senin hafıza disklerine el koyup onları dinleyebilirim,"
dedi.

Droid bir şey söylemedi fakat hafif bir mırıltı duyuldu. Robot
kendi diskini çalıştırıyordu. "Johannsen, oda 3C, 8 saat 28 dakı-
kadır geri gelmedi. Yalnız çıktı. Son iki haftadır misafiri olmadı."

"Haberleşme?"

"Genel haberleşme sistemini kullanmıyor. Kendi sistemi var."

"Odasına göz atacağız."

"Üçüncü kat, soldan ikinci kapı. Diğer kiracıları tedirgin etmeyin. Burada huzuru bozacak bir şey olmaz."

"Evet tam bir cennet." Eve merdivenlere yöneldi. Fareler tarafından iyice kemirilmiş tahtalar dökülüyordu. "Peabody kaydet," dedi.

"Peki efendim." Peabody kayıt cihazını gömleğine ilişti. "Sekiz saat önce buradan ayrıldıktan sonra pek uzun zaman hayatta kalmamış. Birkaç saatten fazla değil."

"Onu öldürene kadar dövecek zaman bulmuşlar." Eve duvarları gözden geçirdi. Birkaç yasadışı davet, anatomik belirsizlik ifade eden bazı teklifler karalanmıştı. Bunları yazanlardan biri imla özürlüydü ve 'siktir' kelimesini hep 'k'sız yazmıştı.

Buna rağmen mesaj açtı.

"Küçük bir yuva, öyle değil mi?"

"Bana büyükannemin evini hatırlatıyor."

3C'nin kapısında, Eve arkasına baktı. "Peabody, sanırım şaka yaptın," dedi.

Eve gülerken, kod çözücü aygıtını çıkardı. Peabody kıpkırmızı kesilmişti. Kapının kilidi açıldığında ise kendini toparlamıştı.

Keligh-500'lerin sonuncusu açıldığında Eve, "Kilitler müthiş, değil mi?" diye mırıldandı, "Ucuz da değil üstelik. Bu bebeklerin her biri benim bir haftalık kazancıma satılıyor. Ama ona bir faydası olmadı." İçini çekti. Kayıt cihazına, "Dallas, Teğmen Eve, kurbanın evine giriyor," dedi ve kapıyı itti. "Allah kahretsin, Bloomer, sen tam bir domuz gibi yaşıyormuşsun."

Sıcak müthişti. Odanın ısısı camı açmak veya kapamakla denetleniyordu. Bloomer pencereyi kapalı tutmayı seçmiş ve boğucu yaz sıcağını sanki içeri hapsetmişti.

Oda, çürümüş ucuz yiyecek, kirli giysi ve dökülmüş viski kokuyordu. İlk incelemeyi Peabody'ye bırakan Eve, bir kabinden birazcık büyük olan odanın ortasına doğru yürüdü ve başını salladı.

Dar karyolanın üstündeki çarşaflarda gördüğü lekeleri tahlil

ettirmeye hevesli değildi. Yatağın yanına hazır yemek kutuları yığılmıştı. Köşelere dağ gibi kümelenmiş olan kirli çamaşırlardan, Bloomer'ın çamaşır yıkamayı pek sevmediği anlaşılıyordu.. Oda da dolaştıkça ayaklan yere yapışıyormuş gibi sesler çıkıyordu. Bundan da odanın uzun bir süredir temizlenmemiş olduğu anlaşılıyordu.

Korunma içgüdüsüyle, odanın tek camını açmayı başardı. Hava ve trafiğin sesi sel gibi içeri doldu.

"Tanrı aşkına, ne pis bir yer burası. Muhabirlikten iyi para kazanıyordu. Böyle yaşaması gerekiyordu."

Peabody, "Tercihini buydu herhalde," dedi.

"Herhalde." Eve, burnunu kırıştırarak banyonun kapısını ya-vaşça açtı ve içeri göz gezdirdi. Tuvalet ve lavabo çelikti. Duş ka-bini uzun boylu birine göre yapılmıştı. Burnuna gelen koku genç kadının midesini altüst etti. "Burası üç gün beklemiş bir cesetten daha berbat kokuyor," dedi ve ağızdan derin bir nefes alıp geri döndü. "Parasını buraya yatırmış."

Peabody de öyle düşünüyordu. Sağlam görünümlü bir tezgâhın önünde duran Eve'in yanına gitti. Tezgâhın üstünde pahalı bir data ve iletişim merkezi, üzerindeki duvara monte edilmiş bir ekran ve disklerle dolup taşan bir raf vardı. Eve rasgele bir disk alıp üzerindeki etiketi okudu.

"Bakıyorum Bloomer bayağı kültürlüymüş! 'Fahişelerin Koca Memeleri'..."

"O film geçen yıl Oscar aldı."

Eve homurdanarak diski yerine koydu. "Bak bu iyi, Peabody! Mizah anlayışını kaybetmemeye çalış, çünkü bu boktan disklerin hepsini seyredeceğiz. Diskleri kutulara doldur, etiket ve numaralarını kaydet. Merkezde gözden geçiririz."

Haberleşme sistemini açtı ve Bloomer'ın aramaları kaydedip kaydetmediğine baktı. Yiyecek siparişlerini, Bloomer'ın bir video fahişesiyle yaptığı 5000 S'a mal olan görüşmeyi geçti. Yasa dışı madde sattığı konusunda zan altında olan biri iki kez aramıştı ama iki erkek sadece spordan, özellikle de beysboldan ve arena dövüş-lerinden konuşmuşlardı. Eve'in merakı uyandı. Kendi büro nu-

marasının son otuz saat içinde iki kere arandığını fark etti. Fakat Bloomer mesaj bırakmamıştı.

"Benimle bağlantı kurmaya çalışmış," diye mırıldandı. "Mesaj bırakmamış. Bu onun tarzı değil." Diski çıkardı, Peabody'e kanıt olarak saklaması için verdi.

"Korktuğuna veya huzursuz olduğuna hiçbir belirti yok, teğmen."

"Yok. O tam bir muhbirdi. Birinin onu zımbalayacağını düşünmüş olsaydı, kapımın önünde kamp kurardı. Tamam, Peabody, umarım mikroplara karşı direncini arttıracak olan bağışıklık aşın yenidir. Şimdi bu pisliği ayıklamaya başlayalım.

İşleri bittiğinde pislik ve ter içindeydiler. Yaptıkları işten mideleri bulanmıştı. Peabody, Eve'in emri üzerine, üniformasının kolalı yakasını gevşetmiş, kollarını sıvamıştı. Yine de yüzünden aşağı ter akıyor ve saçları gittikçe daha fazla kıvrırcıklaşıyordu.

"Ben erkek kardeşlerimin pis birer domuz olduklarını düşünürdüm ama yanılmışım."

Eve ayağının ucuyla pis bir çamaşırı kenara itti. "Kaç erkek kardeşin var?"

"İki. Bir de kız kardeşim var."

"Dört kardeşsiniz, öyle mi?"

Peabody'nin utandığı sesinden belliydi. Özür diler gibi, "Annemle babam Özgürlük Dönemi insanları, efendim," diye açıkladı. "Onlar doğal hayata ve çoğalmaya inanıyorlar."

"Beni şaşırtmaya devam ediyorsun Peabody. Senin gibi gerçek bir kentlinin Özgürlük Dönemi insanların çocuğu olması inanılır gibi değil. Nasıl oldu da yonca yetiştirmiyor, sepet örmüyor ve bir yığın çocuk yetiştirmiyorsun?"

"Ben mücadele etmeyi seviyorum, efendim."

"Geçerli bir neden." Eve, en kötüsünü en sona bırakmıştı. Duyduğu tiksintiyi saklamadan yatağı inceledi. Aklından vücut parazitleri geçti. "Şilteyi halletmemiz lazım," dedi.

Peabody belirgin bir şekilde yutkundu. "Evet efendim."

"Seni bilmem Peabody ama burada işimiz bitince ben doğru bir dezenfekte odasına yollanacağım."

"Ben de hemen arkanızda olacağım teğmen."

"Hadi başlayalım."

Önce çarşaflardan başladılar. Koku ve lekelerden başka bir şey yoktu. Eve bunları tahlil için temizlikçilere bırakacaktı, ama Bloomer'ın kendi deliğinde öldürülmüş olması olasılığını çoktan kafasından silmişti.

Yine de titizlikle yastıkları silkeledi, içlerindeki köpüğü itip dürttü. Eve'in işareti üzerine Peabody şiltenin bir ucunu, kendi de öbür ucunu tuttu. Taş gibi ağırdı. Ahlayıp oflayarak tersyüz ettiler.

Eve, "Belki de bir Tanrı vardır," diye mırıldandı.

Şiltenin altına iştirilmiş iki küçük paket vardı. Biri açık mavi bir tozla doluydu, diğeri ise, iyice kapalı bir kılıf içindeki bir disk. Eve, toz paketini açma isteğini yenerek, diski inceledi. Etiket yoktu fakat tozdan korunmak için çok iyi paketlenmişti.

Başka zaman olsa, ona hemen Bloomer'ın bilgisayarında bakardı. Kokuya, tere hatta pisliğe de tahammül ederdi. Ama derisinde hangi mikroskobik parazitlerin gezindiğini düşünmeye bir dakika daha dayanamayacaktı. "Buradan hemen çıkalım," dedi.

Peabody'nin kanıt kutusunu koridora çıkarmasını bekledi. Son bir defa daha adamın yaşam tarzını yansıtan odaya baktı, kapıyı kapadı, mühürledi ve kırmızı polis güvenlik lambasını yakıp oraya bıraktı.

Sterilizasyon insana acı veren bir şey değildi, ama hoş gidecek bir yanı da yoktu. Tek iyi yanı kısa sürmesiydi. Eve ile Peabody, yuvarlak beyaz duvarları sıcaklığı yansıtan, iki kişilik dezenfekte odasında anadan doğma çıplak oturuyorlardı. Peabody "Bu kuru bir sıcak," deyince, Eve gülmeye başladı.

Gözlerini kapadı ve gevşemeye çalıştı. "Ben hep cehennemin böyle bir yer olduğunu düşünürüm," dedi. Fobisi olan birisi olduğunu düşünmüyordu ama kapalı yerler onu kaşındırıyordu. "Biliyor musun, Peabody, Bloomer'ı beş yıldır muhbir olarak kullanıyordum. Öyle fevkalade temiz pak biri sayılmazdı ama böyle bir yaşantısı olduğunu da tahmin etmezdim." O berbat kokuyu hâlâ duyar gibiydi. "Temiz biriydi. Banyoda ne gördün, bana söyler inisin?"

"Pislik, küf, çöpler, kirli havlular; Biri açılmamış olan iki kapı sabun, yarım tüp şampuan, duş jeli, bir elektrikli diş fırçası ve tıraş makinesi; kırık bir saç fırçası"

Eve, "Bunlar bakım seti; Peabody kendisine özen gösteriyor. Hatta kendini kadınların beğendiği biri olarak görüyordu. Zannedersem temizlikçiler bana yiyeceklerin, giysilerin iki ya da üç haftadır kokuştüğünü söyleyecekler. Bu sana ne düşündürüyor?"

"Gizlendiğini, kaygı duyduğunu, korktuğunu ya da endişeleri yüzünden her şeye boş verdiğini."

"Kesinlikle öyle. Bana gelip içini dökecek kadar çaresiz değildi belki. Ama, oldukça endişeliydi. Bu yüzden de bir iki şeyi şiltenin altına sakladı."

Peabody kuru bir sesle, "Sanki oraya bakmak kimsenin aklına gelmezmiş gibi," dedi.

"Bazı konulara fazla aklı ermezdi. Pakettekinin ne olduğunu tahmin edebiliyor musun?"

"Yasadışı bir madde."

Eve, ben o renkte yasa dışı madde görmedim, diye düşündü. Yeni bir şey olmalı. Işık griye dönüştü ve zil çaldı. "Temizlendiğimiz anlaşılıyor. Haydi kendimize temiz giysiler bulup giyelim ve gidip şu diske bakalım."

Eve gözlerini monitöre dikmişti. Kaşlarını çatı. "Bu da nedir?" dedi. Farkında olmadan, boynunda sallanan ağır pırlanta tek taş ile oynamaya başlamıştı.

"Bir formül?"

"Görüyorum, Peabody."

"Evet efendim. " Peabody, hafifçe geri çekildi.

"Ne boktan iş, bilimden nefret ederim." Eve omzunun üstünden ona baktı. "Sen bu konuda iyi misin?"

"Hayır efendim. Yeterli bile sayılmam."

Eve karışık sayıları, işaretleri ve sembolleri inceledi ve gözlerini şaşılaştırdı. "Benim ünitelerim zimbırtılara göre programlanmamış. Onu analiz için laboratuara göndermem iz gerekiyor." Sabrı tükenmiş gibiydi. Parmaklarıyla masada trampet çalıyordu. "Bu formül, bulduğumuz o tozun formülü olabilir; içime öyle doğu-

yor. Ama, bu, Bloomer gibi ikinci sınıf birinin eline nasıl geçti? Ve benden başka kime bilgi veriyordu? Biliyorsun, Peabody, o benim muhbirlerimden biriydi. Öyleyse bu iş nasıl oldu?"

Peabody utangaçlığını yenmeye çalışarak, Eve'in omzunun üstünden ekrandaki sayı ve işaretlere baktı. "Siz, kapanmış soruşturmaların şubeler arası raporlarında birçok kez Bloomer'dan söz etmişsiniz, Teğmen."

"Polis memuru Peabody, senin şubeler arası raporları okumak gibi bir huyun mu var?"

"Sizinkileri okuyorum, efendim."

"Niçin?"

"Çünkü, efendim, sizin yazdığınız raporlar hepsinden iyi."

"Yağcılık mı yapıyorsun, yoksa işime göz mü koydun?"

"Siz yüzbaşılığa terfi edince kadro açılacak efendim."

"Benim yüzbaşı olmayı istediğimi nereden biliyorsun?"

"İstemezseniz aptallık etmiş olursunuz; siz de öyle biri olmadığınıza göre... Yani, aptal biri, efendim."

"Tamam. Şimdi bunu bırakalım. Başka raporları da gözden geçiriyor musun?"

"Zaman zaman."

"Yasadışılar Kişiler Bürosu'nda kimin Bloomer'ın eğiticiisi olabileceğini ilişkin bir ipucuna rastladın mı?"

"Hayır efendim. Onun adının sizden başka bir polisin ismiyle bağlantısına hiç rastlamadım. Pek çok muhbirin tek eğitmeni var."

"Bloomer çeşitliliği severdi. Hadi sokakları dolaşalım. Onun her zaman çalıştığı birkaç yere gidelim; bakalım ne öğreneceğiz. Bu işi sonuçlandırmak için iki günümüz var. Eğer seni evde bekleyen biri varsa, onu meşgul olacağını bildir."

"Bir bağlantım yok, efendim. Görev dışı saatlerde çalışmak benim için bir sorun değil."

"İyi." Eve kalktı. "Öyleyse gidelim, Peabody. Birbirimizi çıplak gördük. Bu nedenle, sürekli 'efendim' lafını kullanma artık. Dallas de, olur mu?"

"Evet, efendim, Teğmenim"

Sabaha karşı üçte evin kapısından içeri daldığında, ayağı, giri-

şı koruma kararı almış olan kediye takıldı; küfrü bastı ve merdivenlere yöneldi.

Gözünün önünden bir yığın görüntü geçiyordu. Loş barlar, striptiz klüpleri, ikinci sınıf fahişelerin sanatlarını icra ettiği puslu sokaklar gibi. Hepsi birbiriyle karışıp, iştah kaçıran bir yemeğe dönüşmüştü. İşte bu, Bloomer Johannsen'in hayatıydı.

Elbette, hiç kimse bir şey bilmiyordu. Hiç kimse bir şey görmemişti.

Şehrin kötü şöhretli mahallerinde dolaşmakla elde ettiği tek mantıklı sonuç, hiç kimsenin bir haftadır hatta daha uzun zamandır Bloomer'ı görmediği idi. Ancak biri onu sadece görmekle kalmamış, daha da fazlasını yapmıştı. O kişinin kim olduğunu ve bunu niçin yaptığını bulması için Eve Dallas'a tanınan zaman kısılanıyordu.

Yatak odasının ışıkları kısıktı. Gömleğini çıkarıp bir yana attığında yatağın boş olduğunu fark etti. Ani bir hayal kırıklığına ve rahatsız edici bir korkuya kapıldı.

Gitmesi gerekiyordu diye düşündü. İşlerini takip etmek için. Şu anda kolonileşmiş durumda olan uzayın herhangi bir yerine doğru gidiyor olmalıydı. Yolculuğu günlerce de sürebilirdi.

Kederli bakışlarla yatağa baktı. Ayakkabılarını, pantolonunu çıkarttı. Bir çekmecedен pamuklu bir gecelik çıkarıp giydi.

"Tanrım." Roarke işleriyle ilgileniyor diye bunalıyordu; acınacak haldeydi. Erkeği yanında değildi ve ona sarılamıyordu. Eskiden kalma anılar üstüne üstüne gelip, Eve'i kasıp kavurduğunda, geceleri kâbus gördüğünde, onu sakinleştiren ve kâbusları kovalayan erkek şu anda kim bilir neredeydi.

Rüya göremeyecek kadar yorgunum, diye düşündü. Sıkılacak zamanı da yoktu. Hatırlamak istemediği şeyleri sorun yapmamacak kadar da güçlüydü.

Uyumak için üst kattaki çalışma odasına gitmeye niyetlenerek döndüğü sırada kapı açıldı. Duyduğu ferahlık genç kadını utanç gibi sardı.

"Senin gittiğini düşünmüştüm."

Roarke ona yaklaşıırken, "Çalışıyordum" dedi. Loş ışıkta erkeğin siyah gömleği Eve'in beyaz geceliğiyle tezat oluşturunuyordu.

Roarke, genç kadının çenesini yukarı kaldırıp, gözlerinin içine baktı. "Teğmen, niye her zaman bitap düşünceye kadar koşuyorsun?" diye sordu.

"Şu anda üzerinde çalıştığım dosyada zaman kısıtlaması var." Galiba çok yorgundu; belki de aşkını belli etmek ona artık daha kolay geliyordu. Ellerini kaldırıp erkeğin yüzünü avuçlarının içine aldı. "Burada olduğun için o kadar sevindim ki," dedi. Adam onu kucaklayıp yatağa götürürken de gülümseyerek, "Bunu kastetmemiştim," diye mırıldandı.

"Seni yatıracağım ve uyuyacaksın."

Gözleri kapanmak üzereydi. Bu durumda itiraz etmek güçtü. "Mesajımı aldın mı?" diye sordu.

"Şu özenle hazırlanmış, 'gecikeceğim' diyen mesajı mı? Evet aldım." Eve'i alnından öptü. "Hadi uyu artık."

Eve, "Bir dakikaya kadar sızıyorum." Uykuyla boğuşarak, "Mavis'le bağlantı kurmak için sadece bir iki dakika ayırabildim," dedi. "Birkaç gün şu anda bulunduğu yerde kalmak istiyor. *Mavi Sincap'a* da gitmeyecek. Orayı aramış ve Leonardo'nun altı kere oraya gidip kendisini aradığını öğrenmiş."

"İşte gerçek aşk"

"Mımm. Bir saat vakit ayırıp onu görmeye gitmek istiyorum; ama belki de öbür güne kadar gidemem."

Roarke, "Mavis'in rahatı yerindedir sanırım," diye karşılık verdi. "İstersen ben uğrayabilirim."

"Teşekkürler ama o seninle bu konuyu konuşmaz. Bloomer'ın ne gibi bir pisliğe bulaştığını ortaya çıkardıktan sonra gidip onu göreceğim. Bloomer'ın o diski okuyamayacağını çok iyi biliyorum."

"Elbette hayır." Roarke onu sakinleştirmeye çalışıyor, böylece uyuyacağını ümit ediyordu.

"Sayılarla arasının iyi olmadığını söylemek istemiyorum. Para hesabı yapmayı çok iyi bilirdi. Ama iş bilimsel formüllere gelince ..." Genç kadın birden doğrulup dimdik oturdu; az kalsın Roarke'un burnunu kırıyordu. "Senin üniten bunu halledebilir."

"Yapabilir mi dersin?"

"Laboratuvar beni atlattı. Elleri çok dolu ve bu işin önceliği

yok." Yataktan aşağı kaydı. "Benim bilgiye ihtiyacım var. Senin bilimsel çözümlemeler yapabilen lisanssız bir ünite var, değil mi?"

"Evet, var." Roarke, derin nefes alıp yerinden kalktı. "Bunu şimdi yapmak istiyorsun herhalde?"

"Verileri benim çalışma odamdaki üniteden girebiliriz." Eve, erkeğin elini yakaladı ve onu bir duvardaki panelin arkasında saklı olan asansöre doğru çekti. "Uzun sürmez," dedi.

Asansörle yukarı çıkarken, genç kadın Roarke'a olayın ayrıntıları hakkında bilgi verdi. Roarke özel odaya giriş kodunu tuşladığında Eve tamamen uyanmıştı ve kafası bir makine gibi çalışıyordu.

Donanım harikaydı; lisanssızdı ve doğal olarak, yasadışıydı. Roarke gibi Eve de giriş için el bilgisayarını kullandı. Sonra U biçimindeki konsolun arkasına geçti.

Roarke'a, "Sen verilere benden daha çabuk ulaşabilirsin," dedi. "Şifre İki, Sarı, Johannsen. Benim giriş numaram..."

"Lütfen diyebilirsiniz." Roarke gecenin üçünde polis rolü oynayacaksa, hiç olmazsa saygı görmeli, emir almamalıydı. Genç adam kontrol ünitesinin başına geçti. Birkaç girişi eliyle yaptı. Sonra, "Polis merkezine gir," dedi ve Eve kaşlarını çatınca gülümsedi.

Genç kadın, "Bizdeki güvenlik bu kadar işte..." dedi.

"Senin üniteye girmeden önce başka bir isteğin var mı?"

Eve onun arkasına geçti ve kararlı bir tavırla, "Hayır," dedi. Roarke bir eliyle klavyeyi kullanırken diğer elini kaldırıp, omzunun üstünden, arkasında duran Eve'ın eline uzandı ve onu dudaklarına götürüp parmaklarını hafifçe öptü.

Eve, "Seni gidi gösterişçi," diye söylendi.

Roarke onu duymazlıktan gelip, "Senin şifrenle senin üniteye girmek bu kadar eğlenceli olmazdı," diye mırıldandıktan sonra otomatiğe bağlandı. "Dosya kodu İki Sarı, Johannsen," dedi. Odanın öbür tarafındaki duvar ekranlarından biri aydınlandı.

Beklemede.

Eve, "Kanut No:34-J, göster ve kopya çıkart," diye isteğini belirtti. Formül dökümü görünmeye başlayınca, Eve başını salladı "Şunu görüyor musun?" Hiyerogliften farkı yok."

Roarke, "Kimya formülü," dedi.

"Nasıl bildin?"

"Birkaç yasal kimyevi maddenin üretimini yapıyorum. Bu bir çeşit uyuşturucu ama tam olarak değil. İçinde halüsinasyona sebep olacak maddeler var." Diliyle cık cık diye sesler çıkartırken başını salladı. "Hiç buna benzer bir şey görmedim. Standartlara uymuyor. Bilgisayar çözümle ve tanımla."

Eve, "Yani sen bunun bir uyuşturucu formülü olduğunu mu..." diye söze başlamışken bilgisayar hareketlendi..

Roarke, "Kesinlikle öyle," dedi.

"Bu benim teorime uyuyor. Ama Bloomer'ın bu formülle ne işi olabilir ve neden biri bunun için onu öldürsün?"

"Bana kalırsa bu, formülün ne ölçüde pazarlanabilir olduğuna bağlı. Bir de imalat ve satışının ne kadar kâr getireceğine." Çözümleme şekillenmeye başlayınca kaşlarını çatarak ekrana baktı. Moleküler veriler ekranda renkli noktalar ve spiraller şeklinde dönmeye başlamıştı. Roarke, "Tamam, organik bir uyarıcı ve standart bir kimyasal halüsinojen. Her ikisinin de miktarı düşük ve oranlanı yasaya uygun sayılır. THR-50'nin özellikleri de mevcut," dedi.

"Sokaktaki adı *Zeus*. Berbat bir madde."

Roarke, "İçeriği düşük ölçülerde," diye cevap verdi. "Bu ilginç bir karışım. Mesela daha lezzetli olsun diye içinde nane var. Bazı değişikliklerle, sıvı olarak da üretilebilir. Uygun oranlarda cinsel uyarıcı ve cinsel performans yükseltici olan Brinock ile karıştır, iktidarsızlığı tedavisinde kullanılabilir."

Eve, "Brinock'un ne olduğunu biliyorum. Teşkilatta biri vardı; onun tiryakisi olmuştu. Mastürbasyonda dünya rekoru sayılabacak bir düzeye ulaştıktan sonra intihar etti. Cinsel bir bunalım anında kendini pencereden attı. Penis domuz sosisi gibi şişip kararmıştı ve hâlâ demir gibi sertti," dedi.

"Benimle bu bilgiyi paylaştığın için teşekkür ederim. Bu da ne?" Roarke şaşırmıştı. Parmakları klavyenin tuşları üstünde dolaymaya başladı. Bilgisayar yanıp sönerек aynı mesajı vermeye devam ediyordu. 'ınadde Bilinmiyor. Muhtemelen hücre canlandırıcı . Tanımlanamıyor. '

Roarke, "Bu nasıl olabilir?" diye düşündü. "Bu program otomatik olarak güncelleniyor. Tanımlayamayacağı hiçbir şey olmalı."

"Bilinmeyen bir madde. Aman Tanrım. Bak bu öldürmeye değer. Bilgisayar bize başka ne bilgiler verebilir?"

Roarke, "Bilinen verilerle tanımla," diye komut verdi.

'FORMÜLDE HALÜSİNASYONA YOL AÇAN MADDELER VAR. UYARICIYA EŞİT. ORGANİK TABANLI. HEMEN KANA KARIŞARAK SİNİR SİSTEMİNİ ETKİLİYOR'

"Sonuçlar?"

'VERİLER EKSİK.'

"Canın cehenneme! Bilinen verilerle olası sonuçları ver."

'SEVİNÇ, HEYECAN, PARANOYA, CİNSEL İŞTAH, BÜYÜK BİR BEDENSEL VE ZİHİNSEL GÜÇE SAHİP OLMA HİSSİ UYANDIRIR. 75 KİLODA NORMAL BİR KİŞİDE 55 MİLGİGRAMLIK DOZ 4-6 SAAT ETKİSİNİ SÜRDÜRÜR. 100 MİLGİGRAMDAN FAZLA KULLANILDIĞINDA, KULLANICILARIN %87.3'ÜNDE ÖLÜME NEDEN OLUR. THR-50'YE BENZER BİR MADDE. DİĞER ADI ZEUS. UYARICI İLAVE-SİYLE CİNSEL PERFORMANSI VE HÜCRE YENİLENMESİNİ ARTIRIR.'

Eve, "O kadar da değişik bir şey değil," diye mırıldandı. "O kadar önemli değil. Uyuşturucu bağımlılarının Zeus'u Erotica ile karıştırdıklarını biliyoruz. Pis bir karışım. Kentteki birçok ırza geçme olaylarının nedeni. Ama, ne bir sır ne de o kadar kârlı bir ürün. Çünkü sıradan uyuşturucu bağımlıları bile seyyar laboratuvarlarda bu karışımı hazırlayabiliyorlar."

"Bilinmeyen dışında, söylediklerin doğru. Ama ya hücre yenilenmesi!" Kaşlarını çatı. "Masallardaki gençlik pınarı."

"Kredisi yeterli olan herkes gençlik tedavisi görebilir."

Roarke, "Ama bu tedavilerin sonuçları kalıcı değil," diye cevap verdi. "Düzenli aralıklarla, tedavinin tekrarlanması gerekiyor. *Bio peeling* ve biyolojik yaşlanmayı önleyen enjeksiyonlar çok pahalı; tedaviler çok uzun sürüyor ve çok kez güçlüklerle karşılaşılıyor. Üstelik, standart tedavilerde bunun sağladığı ek faydaları sağlamıyor."

"Buradaki bilinmeyen her ne ise, ürünü hem daha önemli hem de daha öldürücü kılıyor. Ya da dediğin gibi, pazar değerini arttırıyor."

Roarke, "Toz sende," diye hatırlattı.

"Evet ve bu bilgi belki laboratuvardakilerin popolarını kaldırmalarını sağlar. Ama yine de bana tanınan zaman bu işe yetmez."

"Bana bu tozdan bir örnek verebilir misin?" Roarke sandalyesinde döndü ve Eve'e gülümsedi. "Teğmen, senin polis laboratuvarını kötülemek için söylemiyorum, ama benimkiler biraz daha gelişmiş olabilir."

"Benden, bir kanıtı sana teslim etmemi istiyorsun."

Roarke kaşını kaldırdı.

"Roarke, seni bu işe bu kadar bulaştırmakla çizgiyi ne kadar aştığının farkında mısın?" Derin bir nefes aldı. Bloomer'ın yüzünü ve kolunu hatırladı. "Canı cehenneme; deneyeceğim."

"Tamam. Devreyi kapat." Ve, bilgisayar sessizce kapandı. "Şimdi uyuyacak mısınız?"

"Birkaç saat." Yorgunluk iliklerine işlemişt; kollarını erkeğin boynuna doladı. "Beni yine yatırarak mısınız?"

"Elbette." Roarke, kollarıyla genç kadının kalçalarını sarıp onu havaya kaldırdı. Eve bacaklarını onun beline doladı. "Ama bu kez seni yatırdığım yerde kalacaksın. Bir daha kalkmak yok."

"Biliyor musun, Roarke, bana böyle emirler verdiğinde kalbim daha hızlı çarpmaya başlıyor."

"Yatağa girince daha da hızlı çarpacak."

Eve güldü ve başını erkeğin omzuna yasladı. Asansör aşağı varmadan uyumuşt.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Eve'in başucundaki iletişim aygıtı sinyal verdiğiğinde ortalık henüz zifiri karanlıktı. Önce içindeki polis uyandı. Uzanıp cihazı açtı ve hemen doğruldu.

"Dallas," dedi.

Ses, "Ah Dallas! Dallas lütfen, yardımına ihtiyacım var," di-yordu.

Dallas'ın kadınısı yanı çabucak polis kimliğine yetiştı ve Maviş'in ekrandaki görüntüsüne bakakaldı. "Işıklar," dedi. Oda aydınlanınca ekranı daha net görebildi. Bembeyaz bir yüz, gözünün altında bir çürük, yanağında kanayan açık bir yara, darmadağınık saçlar...

"Maviş, Neler oluyor? Neredesin?" diye sordu.

"Buraya gelmelisin." Genç kadının nefesi hırıldayarak çıkıyor-du. Geçirdiğı şoktan gözleri öylesine bulanmıştı ki, bu gözlerde yaşa yer yoktu. "Acele et, acele et lütfen. Sanırım bu kadın öldü. Ne yapacağımı bilmiyorum."

Eve, Mavis'e nerede olduğunu tekrar sormadı, ama cihazı konuşmanın nereden geldiğini bulmak üzere ayarladı. Maviş'in ekrandaki yüzünün altında Leonardo'nun adresi bipleyince, arkadaşının nerede olduğunu anladı. Sakin ama kararlı bir sesle, Mavis'e "Olduğun yerde kal. Hiçbir şeye dokunma. Beni anlıyor musun?" dedi. "Hiçbir şeye dokunma ve benden başka hiç kimseyi içeri alma."

"Tamam. Tamam, dediğini yapacağım. Kimseyi içeri almam. Acele et. Durum çok berbat."

"Geliyorum." Arkasına baktığında, Roarke'un kalkmış, pantolonunu giymekte olduğunu gördü.

"Seninle geliyorum."

Eve karşı çıkmadı. Beş dakika sonra yola çıkmıştılar; karanlığın içinde hızla ilerliyorlardı. Kent merkezindeki boş yollarda turistler sel gibi akıyordu. Video panolarındaki ışıklı reklamlar her türlü zevk aracını ve insanoğlunun satın alabileceği her çeşit nesneyi gösteriyordu. Village'in* geceleri uyumama modasına uyan sakinleri, kaldırımlara serpiştirilmiş açık hava kafelerinde, aromalı kahveyle dolu minik fincanlarının başında oyalanıyorlar, önemli konulan tartışıyorlardı. Nihayet, sanatkârların içinde uyumakta olduğu evlerin önünden geçtiler.

Roarke sadece yolu bulabilmek için sorular sordu. Başka da bir şey söylemedi. Eve, bundan dolayı ona minnet duydu. Mavis'in dehşet içindeki bembeyaz yüzü gözünün önünden gitmiyordu. Daha da kötüsü, Mavis'in titreyen eli ve eline bulaşmış olan koyu renk kandı.

Kentin vadilerinde yaklaşan fırtınayı haber veren kuvvetli bir rüzgâr esiyordu. Eve, daha Roarke'nin arabası durmadan aşağı atladığında, rüzgâr yüzüne bir tokat gibi çarptı.

Kapıya kadar olan yirmi metrelik yolu deli gibi koşarak aştı ve güvenlik kamerasını adeta yumrukladı.

"Mavis! Ben Dallas, Mavis! Allah kahretsin." Kafası o kadar karışık ki kameranın kırılmış olduğunu fark etmesi on saniye sürdü.

Roarke, güvenlik aygıtı bozuk kapıdan geçerek, Eve ile birlikte asansöre bindi.

Asansörün kapısı açıldığında, Eve durumun korktuğu kadar kötü olduğunu anladı. Buraya daha önce geldiğinde, Leonardo'nun atölyesi neşeli ve renkli bir dağınıklık içindeydi. Şimdi ise dağınıklık korkunçtu. Kumaşlar lime lime edilmiş, masalar devrilmiş, üstündekiler kırılmış, çevreye saçılmıştı.

* New York'un kültür yoğunluklu mahallesi

Ortalık kan gölü gibiydi. Duvarlara, ipek kumaşlara kan sıçramıştı. Her şey, öfkeli bir çocuğun kızgın parmaklarıyla boyanmış gibiydi.

Eve içgüdüsel olarak, Roarke'a, "Hiçbir şeye dokunma," dedi. Sonra, "Maviş!" diye seslendi. Bir iki adım attı ve parlak kumaştan, uçuşan perdelerden biri kıpırdayınca durdu. Maviş göründü. Durduğu yerde sallanıyordu.

"Dallas. Dallas! Çok şükür, Tanrım."

"Tamam, tamam." Eve Mavis'e sarılınca ferahladı. Çağrı cihazının ekranında gördüğü kan Mavis'in kanı değildi, ama giysilerine ellerine bulaşmıştı. "İyi değilsin. Neyin var?" dedi.

"Başım dönüyor. Midem bulanıyor. Başım..."

Roarke, "Eve, bırak otursun," dedi. Mavis'in kolundan tutarak bir sandalyeye doğru götürdü. "Gel tatlım, otur. İşte böyle. Şok geçiriyor, Eve; ona bir battaniye getir. Maviş başını arkaya yasla. Aferin, kızım. Şimdi gözlerini kapat ve bir süre derin derin nefes al."

"Burası soğuk."

"Biliyorum." Roarke uzanıp, yırtık kumaşların arasından parlak saten bir parça aldı ve Mavis'in üstüne örttü. "Derin nefes al, Maviş. Ağır ağır ve derin derin." Eve'e baktı. "Arkadaşımızın doktora ihtiyacı var," dedi.

"Burada neler olduğunu anlamadan sağlık ekibini çağırمام. Sen, onu iyileştirmek için elinden geleni yap." Eve, perdenin öbür yanına geçti. Neyle karşılaşacağını biliyordu.

Kadının ölümü çok kötü olmuştu. Kim olduğu sadece İhtişamla dalgalanan bir aleve benzeyen saçlarından belliydi. Yüzü, o şaşırtıcı, nerdeyse gizemli kusursuzluk tümüyle kaybolmuştu. Ezilmiş art arda gelen acımasız darbelerle parçalanmıştı.

Pandora'yı bu hale getiren şey hâlâ oradaydı. Özensizce bir yana atılmıştı. Eve, onun sıradan ya da süs için kullanılan bir baston olduğunu fark etti. Moda olduğu için kullanılan bir gösteriş objesi. Kan lekeleri ve pıhtılarının arasından parlak gümüş görünüyordu. Orta kalınlıkta bir bastondu ve topuzu gülen bir kurt biçimindeydi.

Eve, iki gün önce onu Leonardo'nun çalışma köşesinde, duvara dayalı olarak görmüştü.

Pandora'nın nabzına bakmak gerekmiyordu. Eve yine de baktı. Sonra olay yerini bozmamak için dikkatlice geri çekildi.

"Aman Tanrım!" Roarke, Eve tam arkasında duruyordu. Ellerini onun omuzlarına koydu. "Şimdi ne yapacaksın?" diye sordu.

"Ne yapmam gerekiyorsa onu yapacağım. Bunu Mavis'in yapmış olması olanaksız."

Erkek onu kendine doğru çevirdi. "Bana bunu söylemene gerek yok. Onun sana ihtiyacı var, Eve. Bir arkadaşına ve çok iyi bir polise ihtiyacı var."

"Biliyorum."

"Hem arkadaş, hem polis olmak kolay değil."

"İşe başlasam iyi olacak." Eve Mavis'in yanına gitti. Genç kadının yüzü erimiş mum gibiydi. Sapsarı yüzünde mosmor çürükler ve tırmık izleri vardı. Eve oracığa çöktü ve Mavis'in buz gibi ellerini avuçlarına aldı. "Bana her şeyi anlatmalısın. Acele etme ama her şeyi anlatmaya çalış."

"Kımıldamıyordu. Ortalık kan gölü gibiydi. Yüzünün görünüşü korkunçtu... ve... ve hiç kımıldamıyordu."

"Mavis!" Eve onun ellerini hafifçe sıkarak sarstı. "Bana bak. Bana, buraya geldiğin andan itibaren olanları, ayrıntılarıyla, anlat."

yapmak istiyordum... Leonardo ile konuşmam gerektiğini düşünmüştüm." Ürperdi, kanlı elleriyle, Roarke'ın üstüne örtmüş olduğu kumaşı çekiştirdi. "Leonardo son defa beni bulmak için kulübe gittiğinde, bulamayınca sinirlenmiş. Hatta kapıdaki korumayı tehdit etmiş; bunun onun yapısına aykırı bir davranış olduğunu düşündüm. Kariyerini mahvetmesini istemediğim için onunla konuşmak istedim. Buraya geldiğimde biri güvenlik ünitesini kırmıştı. Bu yüzden dosdoğru yukarı çıktım. Kapı kilitli değildi. Bazen kilitlemeyi unutur..." Sustu.

"Mavis, sen geldiğinde Leonardo burada mıydı?"

"Leonardo mu?" Mavis geçirdiği şokun etkisiyle uyuşmuş gibiydi. Çevresine bakında. "Hayır, zannetmiyorum. Ona seslendim, çünkü odanın karma karışık olduğunu görmüştüm. Ama cevap

alamadım; her şey kana bulanmıştı. Sadece kan görüyordum. Bu beni çok korkuttu. Belki de, Leonardo kendini Öldürdü veya delice bir şey yaptı diye korkmuştum. Arka tarafa koştum... arkaya. Orada Pandora'yı gördüm... Galiba ona yaklaştım. Sanırım böyle yaptım çünkü onun yanına diz çöktüğümü ve çılgık atmaya çalıştığımı hatırlıyorum... çılgık atamadım. Sesim çıkmıyordu. Çılgılık atıyordum ama bu sadece kafamın içinde oluyordu ve kendim hakim olamıyordum. Sonra biri bana vurdu... Yani öyle bir şey olduğunu zannediyorum." Parmaklarıyla hafifçe başının arkasına dokundu. "Acıyor... Kendime geldiğimde her şey aynıydı. Pandora hâlâ oradaydı ve her tarafta kan vardı. Ben de seni aradım."

"Peki, Pandora'ya dokundun mu? Herhangi bir şeye dokundun mu?"

"Hatırlamıyorum. Zannetmiyorum."

"Yüzünü bu hale kim getirdi?"

"Pandora."

Dallas korktu . "Tatlım, sen buraya geldiğinde onun ölmüş olduğunu söyledin."

"Bu daha önce oldu. Bu akşam daha erken saatlerde. Ben onun evine gittim."

Eve midesindeki spazmı gidermek için derin bir nefes aldı. "Bu akşam Pandora'nın evine mi gittin? Ne zaman?"

"Tam bilmiyorum. Belki saat on bire doğru. Ona Leonardo'dan uzak duracağımı söylemek ve ondan Leonardo'yu mahvetmeyeceğine dair söz almak için gittim."

"Onunla kavga mı ettin?"

"Uyuşturucu almıştı. Uçuyordu. Başkaları da vardı. Sanki küçük bir parti yapıyorlardı. Beni tehdit etti, küfürler savurdu. Ben de ona küfrettim. İtiştik. Bana tokat attı, yüzümü tırmaladı." Mavi saçını arkaya topladı, boynundaki yara ve çürükleri gösterdi. "Birkaç kişi araya girdi, bizi ayırdı ve ben oradan ayrıldım."

"Nereye gittin?"

"Birkaç bara uğradım." Hafifçe gülümsedi. "Birkaç değil bir sürü bara uğradım. Kendime acıyordum. Oradan oraya sürükleniyordum. Sonra, aklıma Leonardo ile konuşmak geldi."

"Buraya ne zaman geldin? Saati biliyor musun?"

"Hayır, ama geçti. Epeyce geç bir saat. Üç ya da dört gibi."

"Leonardo'nun nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır. Burada yoktu. Onun burada bulmayı umuyordum, ama onun yerine Pandora ile karşılaştım. Şimdi ne olacak?"

"Ben hallederim. Mavis şimdi durumu polise bildireceğim. Bunu hemen yapmazsam yanlış anlaşılır. Bütün bunları merkeze bildirmek ve seni sorgulamaya almak zorundayım."

"Neye... neye almak zorundasın? Yoksa, sen benim..."

"Elbette hayır." O anda önemli olan, Dallas'ın kendi korku ve endişelerini belli etmemek için, sesinin titremesine engel olabilmesiydi. "Ancak, bu işi mümkün olduğu kadar çabuk açıklığa kavuşturmalı ve temizlemeliyiz. Anlıyor musun?"

"Ben pek fazla bir şey hissetmiyorum."

"Ben gerekenleri yaparken sen burada otur. Ayrıntıları hatırlamaya çalışmanı istiyorum. Bu akşam kiminle konuştun, neredeydin, ne gördün? Hatırlayabildiğin her şeyi anlatmalısın. Biraz sonra, olayların tekrar üstünden geçeriz."

"Dallas..." Mavis ürpererek arkasına dayandı. "Leonardo... O hiçbir zaman böyle bir şey yapmaz."

Eve, "Bırak bunları ben düşüneyim, " diye cevap verdi ve Roarke'a baktı. Genç adam onun ne demek istediğini anlamıştı. Gelip Mavis'in yanına oturdu. Eve, iletişim aygıtını çıkartıp onlara arkasını döndü.

"Ben Dallas. Bir cinayet işlendi," dedi.

Eve'in hayatı hiçbir zaman kolay olmamıştı. Bir polis olarak da, meslek yaşamı boyunca, sayılamayacak kadar çok kez, bir karabasanla eş değerde şeylerle karşılaşmış, hatta böyle şeyler yapmak zorunda kalmıştı. Ama bunların hiçbiri ona Mavis'i sorgulanmaya almak kadar güç gelmemişti.

Arkadaşına, "Kendini iyi hissediyor musun?" diye sordu. "Bunu yapmak zorunda olmadığını biliyorsun."

"Hayır, iyiyim. Sağlık ekibi bana bir sakinleştirici verdi." Eli ni uzatıp başının arkasındaki şişe dokundu. "Bu da iyi durumda. Uyuşturdu. Başka bir ilaç da verdiler; o da aklımı başıma toplamama yaradı."

Eve, bir süre, Mavis'in gözlerini, yüzünün rengini inceledi. Normal görünüyordu, ama bu genç kadının endişelerini hafifletmedi. "Dinle, istersen bir iki gün sağlık merkezinde kalıp kendini topla. Seni daha sonra sorgulamaya alabiliriz."

"Sen, işi geciktiriyorsun. Bence bir an önce bitsin, diye düşünüyorum." Sonra, "Leonardo..." dedi ve güçlkle yutkundu. "Leonardo'yu buldular mı?"

"Henüz değil. Mavis, buraya, bir avukat ya da seni temsil etmesini istediğin herhangi birini çağırabilirsin?"

"Saklayacak bir şeyim yok; onu ben öldürmedim, Dallas"

Eve, kayıt cihazına göz attı. Onu açmayı birkaç dakika daha geciktirebilirdi. "Mavis her işi usulüne uygun yapmalıyım. En ince ayrıntılara kadar. Böyle yapmazsam, beni bu soruşturmadan alırlar. Ve, eğer işin başında olmazsam, sana pek yardımım olmaz."

dım etmen kolay olmayacak," dedi.

Eve, "Çok ama çok güç olabilir," diye karşılık verdi. "Senin de kendini savunman gerekecek."

"Hey! Hiçbir şey içeri girip Pandora'yı o halde bulmaktan daha güç olamaz. Hiçbir şey," dedi.

Eve, ah, evet olabilir, diye düşündü, ama başını sallamakla yetindi. Kayıt cihazını çalıştırdı; kendi adını ve kimliğini söyledi ve Mavis'e haklarını resmen bildirdi. Mavis'in kapıdan girip Pandora'yı ölü olarak bulduğu yere kadar yürümesini istedi. Bunu yaparken, genç kadının bu arayı ne kadar zamanda aşmış olabileceğini hesapladı, kurbanın bulunduğu yere aynı hızda ve aynı süre içinde ulaşmasını istedi. "Maktûlün evine, onunla konuşmak için gittiğinde, orada başkaları da vardı, değil mi?"

"Birkaç kişi vardı. Küçük bir parti olduğu anlaşılıyordu. Aktör Justine Young oradaydı. Manken Jerry Fitzgerald da... Tanımadığım bir başka adam daha vardı. Takım elbiseliydi. Profesyonel bir yöneticiye benziyordu."

"Kurban sana saldırdı, öyle mi?"

yumruk attı," dedi. "Edepsizliği ele aldı. Gözlerinin fıldır fıldır dönmelerinden uyuşturucunun etkisinde olduğunu anladım."

"Onun yasadışı bir uyuşturucu kullandığına inanıyorsun, öyle mi?"

"Evet, hem de fazla miktarda. Gözleri kristal tekerlekler gibiydi ve o yumruk! Ben onunla daha önce de dalaştım; sen görmüştün." Eve kaşlarını çatarken Mavis devam etti. "Pandora'nın böyle bir gücü yoktu."

"Sen de onu yumrukladın, değil mi?"

"Yumruklarımdan birinin isabet ettiğini düşünüyorum; hiç değilse birinin. Beni tırmaladı... O kahrolası tırnaklarıyla. Ben de onun saçlarına saldırdım. Galiba, Justine Young ile takım elbiseli adam bizi ayırdılar."

"Sonra ne oldu?"

"Birkaç dakika birbirimize tükürdük, küfrettik; sonra oradan ayrıldım. Bardan bara sürüklendim."

"Nereye gittin? Ne kadar kaldın?"

"Birkaç yere gittim. Önce Zigzag'a, şu Lexington Bulvarı, 61. Sokak'taki."

"Orada hiç kimseyle konuştun mu?"

"Kimseyle konuşmak istemedim. Yüzüm acıyordu ve kendimi çok kötü hissediyordum. Üç dublelik bir Zombie istedim ve somurtup oturdum."

"Hesabı nasıl ödedin?"

"Sanırım... evet, sanırım, kredi hesabımı ekrana girdim."

"İyi. Kayda geçmiş olmalı. Zaman ve yer belli olacak. Oradan nereye gittin?"

"Etrafta dolaştım, başka bir çiftte rastladım. Kafayı iyice bulmuştum."

"Kentin aşağı tarafına nasıl gittin?"

"Yürüdüm. Biraz ayılmam gerekiyordu; bu nedenle yürüdüm. Bir iki kez yürüyen kaldırımları kullandım, ama daha çok yürüdüm."

Eve, Mavis'in hafızasını canlandırmak için, genç kadının anlattıklarını tekrar etti ve, "Zigzag'tan ayrıldığında hangi tarafa doğru yürüdü?" diye sordu.

"İki tane üç dublelik Zombie içmiştim. Yürümüyor, tökezliyordum. Ne tarafa gittiğimi bilmiyorum, Dallas. Uğradığım diğer barların isimlerini, oralarda ne içtiğimi hatırlamıyorum. Her şey bulanık. Müzik, gülen insanlar... masa üstünde dans eden dansöz."

"Erkek mi, yoksa kadın mıydı?"

"Erkek. Sanırım dövmesi vardı. Belki de boyamaydı. Dövmenin bir yılan olduğundan emin gibiyim, belki de bir kertenkeleydi."

"Masanın üstündeki dansçı neye benziyordu?"

"Allah kahretsin, Dallas. Onun belden yukarısına hiç bakmadım."

"Onunla konuştun mu?"

hatırlamaya çalışmak, avucunda su tutmak gibi bir şeydi. "Bilmiyorum. Ciddi bir biçimde örselenmiştim. Yürüdüğümü, sürekli yürüdüğümü hatırlıyorum. Leonardo'nun evine varmaya çalışıyor ve onu son defa göreceğimi düşünüyordum. Onunla karşılaştığımda da ayık olmak istiyordum. Onun için, binaya girmeden bir uyarıcı aldım. Sonra o kadının cesediyle karşılaştım ve bu, sarhoş olmaktan daha beterdii."

"İçeri girdiğinde ilk gördüğün neydi?"

"Kan. Bir kan gölüyle karşılaştım.. Devrilmiş, paralanmış eşyalar ve kan... Leonardo'nun kendisine zarar vermiş olmasından o kadar korktum ki, hemen arka taraftaki çalışma bölümüne koştum ve Pandora'yı gördüm." En iyi hatırladığı şey buydu. "Onu gördüm. Saçlarından tanıdım. Üstünde, evine uğradığımda giydiği elbise vardı. Ama yüzü... darmadağın olmuştu. Çılgılık atamadım. Yanına diz çöktüm. Ne düşüneceğimi, ne yapacağımı bilmiyordum; ama bir şey yapmalıyım. Sonra bir darbe yedim. Bayılmış olmalıyım; kendime geldiğimde, seni aradım."

"Binaya girerken, sokakta, binanın önünde başka birini gördün mü?"

"Hayır. Vakit çok geçti."

"Bana güvenlik kamerasından bahset."

"Kırılmıştı. Sokak serserileri güvenlik kameralarını kırmaktan zevk alırlar. Onun için pek üstünde durmadım."

"Apartman dairesine nasıl girdin?"

"Kapı kilitli değildi."

"Ve içeri girdiğinde Pandora ölmüştü öyle mi? Onunla konuşmadın, münakaşa etmedin?"

"Hayır, sana söyledim. Öylece kıpırdamadan yerde yatıyordu."

"Onunla daha önce iki defa kavga ettin. Bu gece de Leonardo'nun dairesinde kavga ettin mi?"

"Hayır. İçeri girdiğimde o ölmüştü. Dallas..."

"Daha önce onunla niçin kavga etmiştin?"

"Leonardo'yu meslek yaşamını mahvetmekle tehdit etmişti." Mavis'in yer yer morarmış olan yüzünde duyguları kolayca belli oluyordu. Acı, korku ve üzüntü. "Bu kadın Leonardo'nun peşini bırakmıyordu. Biz birbirimiz seviyorduk ama Pandora onu rahat bırakmayacaktı. Onun nasıl davrandığını sen de gördün, Dallas."

"Leonardo ve onun kariyeri senin için çok önemli, değil mi?"

Maviş, alçak sesle, "Onu seviyorum," dedi.

"Onu korumak, için, onun kendisine ya da meslek hayatına zarar gelmemesi için her şeyi yaparsın, değil mi?"

Maviş, Eve'in kalbini ısıtan vakur bir tavırla, "Leonardo'nun hayatından çıkmaya karar verdim, çünkü, aksi halde Pandora ona zarar verecekti," dedi. "Buna izin veremezdim."

"Ölürse ne ona, ne sana zarar verebilirdi."

"Pandora'yı ben öldürmedim."

"Onun evine gittin, münakaşa ettiniz. Sana vurdu ve kavga ettiniz. Oradan ayrıldın ve sarhoş oldun. Leonardo'nun dairesine yollandın ve Pandora'yı orada buldun. Belki tekrar kavga ettiniz; belki o yine sana saldırdı. Sen de kendini korudun; sonra, durum çığırından çıktı. Böyle mi oldu?"

Mavis'in yorgun gözlerinde önce şaşkın, sonra kırılgan bir ifade belirdi. "Bana bunları niçin söylüyorsun?" diye sordu. "Böyle olmadığını biliyorsun."

Eve öne doğru eğildi. Bakışları donuktu. "Pandora senin hayatını cehenneme çeviriyordu," diye devam etti. "Sevdiğin adamı tehdit ediyordu. Sana saldırıp canını yaktı. Senden daha kuvvetliydi. Seni Leonardo'nun evinde görünce yine saldırdı. Seni yere yıktı; başını çarptın. Korktun ve oradaki en yakın şeye uzandın.

Bunu kendini korumak için yaptın. Kendini korumak için elindekini ona vurdun. Belki o senin üzerine gelmekte devam etti; o zaman tekrar vurdun, sonra kontrolünü kaybettin ve vurmaya devam ettin. Vurmaya devam ettin, ta ki öldüğünü anlayanaya kadar devam ettin."

Mavis'in nefesi dudaklarının arasından hıçkırık gibi çıktı. Başını salladı, gövdesi şiddetle titrerken başını sallamakta devam etti. "Ben yapmadım. Onu ben öldürmedim. O zaten ölmüştü. Tanrı aşkına, Dallas, sen benim böyle bir şey yapabileceğimi nasıl düşünürsün?"

"Belki yapmadın." Eve, kendi kendine *zorla* dedi. İçi kan ağlıyordu, ama buna rağmen onu sıkıştırmaya devam etti. Bunun kayda geçmesini istiyordu. "Kadını Leonardo öldürmüş olabilir; belki de onu koruyorsun. Maviş onun kontrolünü kaybettiğini gördün mü? Bastonu alıp Pandora'ya vurdu mu?"

"Hayır, hayır, hayır."

"Yoksa sen oraya vardığında, o kadını öldürmüş, cesedin başında mı oturuyordu? Belki de öyle oldu. Durumu görünce paniğe kapıldın. Leonardo'ya yardım etmek, olayı örtbas etmek istedin; onu oradan uzaklaştırıp beni aradın."

"Hayır. Hiç de öyle değil." Maviş ayağa fırladı. Yüzü bembeyaz olmuştu. Bakışları çılgın gibiydi. "Leonardo orada değildi. Ben hiç kimseyi görmedim. O asla böyle bir şey yapmaz. Niçin beni dinlemiyorsun?"

Eve, yumuşak bir sesle, "Seni dinliyorum Maviş," dedi. "Otur, otur yerine! Sorgulaman bitti sayılır. İfadene eklemek istediğin ya da içeriğinde değiştirmek istediğin bir şey var mı?"

Maviş, "Hayır," diye mırıldandı ve boş bakışlarla Eve'in omzunun üstünden geriye baktı.

Eve, kayıt cihazına hitaben, "İlk sorgulama tamamlandı, Maviş Freestone, Pandora Cinayet Dosyası. Dallas, Teğmen Eve," dedi. Tarihi ve saati söyledi. Sonra cihazı kapattı. Derin bir nefes aldı. "Üzgünüm Maviş. Çok üzgünüm," dedi.

"Bunu nasıl yaptın? Bunları bana nasıl söyleyebildin?"

"Sana bunları söylemek, bu soruları sormak zorundayım; sen de cevap vermek zorundasın." Elini Mavis'in elinin üstüne koy-

clu. "Bunları tekrar sorabilirim; o zaman yine cevap vereceksin. Yüzüme bak Maviş." Maviş yüzüne bakana kadar bekledi. "Cinayet yerinde inceleme yapanların ne bulacaklarını bilmiyorum; laboratuvar raporunun sonuçlarını bilmiyorum. Fakat şans yüzümüze gerçekten gülmezse, o zaman bir avukata ihtiyacın olacak."

Mavis'in yüzü ve dudakları bembeyaz oldu. Kederli gözleriyle bir cesede benziyordu. "Beni tutuklayacak mısın?"

"İş oraya varır mı, bilmiyorum, ama senin her şeye hazır olmanı istiyorum. Şimdi Roarke'la birlikte eve git ve biraz uyu. Senin iyice düşünmeni, olayla ilgili zamanlamayı, yer ve insanları hatırlamanı istiyorum. Bir şey hatırlarsan, benim için kaydet."

"Sen ne yapacaksın?"

"Ben işimi yapacağım. İşimde çok başarılıyım, Maviş. Bunu unutma ve bu işi temizleyeceğime güven."

Maviş acı bir sesle, "Temizlemek, öyle mi?" diye tekrarladı. "Yani beni temize çıkarmaktan söz ediyorsun. Ben, bir insanın suçu kanıtlanıncaya kadar masum sayıldığını sanıyordum."

"Bu hayatımızın en büyük yalanlardan biridir." Eve kalktı Mavis'i koridora çıkarttı. "Soruşturmanın mümkün olduğunca çabuk sonuçlanması için elimden geleni yapacağım. Sana ancak bunu söyleyebilirim."

"Bana inandığını söyleyebilirsin."

"Bunu da söyleyebilirim."

Kayıt işleri ve formaliteler her zaman geçerlidir. Bir saat içinde Mavis'in kendi isteğiyle Roarke'un göz altında serbest kalması sağlanmıştı. Maviş Freestone'un adı kayıtlara tanık olarak geçti. Ancak Eve, onun baş zanlı olduğunu biliyordu. Bu durumu hemen düzeltmek için kendi bürosuna doğru yürüdü.

"Söyle bakalım, Mavis'in güzel yüzlü bir modeli geberttiği doğru mu?"

"Feeney!" Eve onun buruşuk suratının her santimini öpebilirdi. Adam Eve'in masasının başında oturuyordu. Kucağında bir kesekağıdı dolusu şekerli fındık vardı ve kırışık yüzü asıktı. "Haberler hemen yayılıyor, " dedi.

Feeney, "Kantine uğradığımda yüksek rütbeli polislerimizden

birinden arkadaşının enselendiğini duydum. Böyle bir şeyin ses getirmesi doğal."

"O enselenmedi. O bir tanık. Şimdilik."

"Medya olayı öğrenmiş bile. Henüz Mavis'in ismi ortalarda değil, ama kurbanın yüzü ekranı kaplıyordu. Haberi duymam için karım beni duştan dışarı sürükledi. Eh, Pandora önemli biri sayılır."

Eve, "Dirisi de ölüsü de önemli," dedi. Yorgundu. Masasının ucuna ilişti. "Mavis'in ifadesini dinlemek ister misin?"

"Ne diye buraya geldim sanıyorsun? Havayı koklamak için mi?"

Mavis'in ifadesini dinleyince, Feeney'in kaşları çatıldı. "Allah kahretsin. Dallas, Mavis için durum iyi görünmüyor. Sen de onları birbirlerine saldırırken görmüşsün, değil mi?"

"Kesinlikle. Niçin tekrar Pandora ile karşılaşmayı istedi ki?" Kalktı, odada dolaştı. "Bu, durumu kötüleştiriyor. Laboratuvar-dan işe yarayacak bir şey gelmesini bekliyorum. Ama buna güvenemem. Senin işin çok mu, Feeney?"

"Sorma!" Eliyle, geç der gibi bir işaret yaptı. "Neye ihtiyacın var?"

"Mavis'in kredi hesabının dökümüne ihtiyacım var. Tek hatırladığı şey ilk girdiği yerin Zigzag olduğu. Ölüm anında Mavis'in orada veya o gece uğradığı diğer yerlerden birinde olduğunu saptarsak, suçsuz olduğu ortaya çıkar."

"Senin için bunu yapabilirim. Ama, Mavis içeri girdiğinde, cinayet mahallinde biri varmış; bu kişi Mavis'in kafasına vuruyor ve onu bayıltıyor. Pandora'nın ölüm zamanıyla, Mavis'in içeri girişi arasındaki süre çok kısa."

"Biliyorum. Bunun için bütün olasılıkları gözden geçirmeliyim. Mavis'in kurbanın evinde görüp tanıdığı insanları bulmalı ve ifadelerini almalıyım. İri bir penisi ve dövmesi olan bir masa üstü dansçısını da mutlaka bulmalıyım."

"Eğlence hiç bitmiyor desene."

Eve neredeyse gülümsedi. "Mavis'in gerçekten kendinde olmadığına, hele Village'e gelene kadar yolda uğradığı yerlerde iç-

meye devam ettiyse, ayıltıcı hapla bile Pandora'yı öldürebilecek kadar ayık olmadığına tanıklık edecek birilerini bulmalıyım."

"Pandora'nın da uyuşturucunun etkisinde olduğunu iddia ediyor."

"Bunu da araştırmalıyım. Sonra ortadan yok olan Leonardo var? Acaba ne cehennemde? Şimdi nerede olabilir?"

BEŞİNCİ BÖLÜM

Leonardo, saatlerce önce, bir şişe yapay viski ve müthiş bir kendine acıma hissiyle sarhoş olmuş, Mavis'in oturma odasının ortasında serilmiş yatıyordu.

Kendine geldi ama sersemlemişti. Bu berbat gecede, herhangi bir nedenle yüzünün yarısının yok olduğunu sanıp korktu. Ellerini kaldırıp ihtiyatla yüzünü yokladığında, yerinde durduğunu, sadece, Mavis'in oturma odasında yere düşerken çarptığı için uyuştüğünü anlayınca rahatladı.

Pek fazla bir şey hatırlamıyordu. Çok seyrek içki içmesinin ve hiçbir zaman fazla içmemesinin nedenlerinden biri buydu. Ne zaman birkaç kadeh fazla yuvarlasa, kendinden geçmesi ve hafıza kaybına uğraması işten değildi.

Aralarında sıradan bir ilişki ötesinde bir duygu alışverişi olduğunu, birbirlerini sevdiklerini anladıklarında Mavis'in verdiği anahtar kodunu kullanarak girmişti apartmana.

Fakat Mavis orada yoktu; bundan hemen hemen emin gibiydi. Satın aldığı ya da çaldığı içki şişesini kafasına dike dike şehrin bir ucundan öbür ucuna, yalpalayarak yürüdüğünü hayal meyal hatırlıyordu. Allah kahretsin. Doğrulup oturmaya ve gözlerini açmaya çalıştı. Emin olduğu tek şey o Allahın belası içki şişesinin elinde, viskinin ise midesinde olduğuydu.

Sızmış olmalıydı. Kendinden öğrendi. Sarhoş, dili dolaşarak ve

yalpalayarak Mavis'in dairesine geldiğinde, onu ikna etmeyi nasıl bekleyebilirdi?

Mavis'in orada olmaması Tanrının bir lütfuydu.

Başı müthiş ağrıyor, olduğu yere kıvrılıp merhamet dilenmek ve ağlamak istiyordu. Ama Mavis her an gelebilirdi. Onun kendini bu berbat durumda görmesini istemiyordu. Kalkmaya çalıştı; otomatik kahve makinesini programlamadan önce, ağır kesici haplar bulup yuttu.

Sonra kanı gördü.

Kan kurumuştur ama kolundan aşağı akıp eline doğru iz bırakmıştı. Kolunda uzunca derin bir yara vardı. Kabuk bağlamıştı. *Kan* diye düşündü, gömleğine ve pantolonuna de bulaşmış olduğunu görünce midesi bulandı.

Hafif hafif nefes alarak mutfak tezgâhından geri çekildi, tepeden tırnağa kendine baktı. Bir kavgaya mı karışmıştı? Birine zarar mı vermişti?

Mide bulantısı boğazına kadar yükseldi. Kafasının içi bomboş, hatırladıkları bulanıktı.

Tanrı aşkına, yoksa birisini mi öldürmüştü?

Eve, adli tabibin ön raporunu karamsar bir yüz ifadesiyle okurken, bürosunun kapısı iki kez vuruldu ve daha *gir* demeden kapı açıldı.

İçeri giren adam, "Teğmen Dallas siz misiniz?" diye sordu.

Pırıl pırıl gülümsemesinden, topukları yenmiş çizmelerine kadar, her şeyiyle güneşten yanmış bir sığır çobanına benziyordu. "Allah kahretsin! Efsanenin kendisini görmek güzel. Resminizi gördüm ama siz resminizden çok daha güzelsiniz."

Eve gözlerini kısarak arkasına yaslandı. "Çok heyecanlandım," diye cevap verdi. Adam çok yakışıklıydı. Buğday sarısı saçları, güneş yanığı yüzünü çerçeveliyordu. Yeşil gözlerinin çevresinde onu daha da çekici hale getiren kırışıklıklar vardı. Uzun, düzgün bir burnu ve gülümseyen ağzının köşesinde belli belirsiz bir gamzesi vardı. Beden yapısı ise çiftlikte bir at sürüsünü gütmeye uygundu. Eve "Sen de kimsin?" diye sordu.

"Casto, Jake T." Bedenine sımsıkı oturmuş, Levis marka, so-

luk kot pantolonunun cebinden rozetini çıkarttı. "Yasadışı Maddeler Bürosu'ndanım. Beni aradığınızı duydum," dedi.

Eve rozete göz attı. "Öyle mi? Sizi niçin aramış olabileceğimi de duydunuz mu, Teğmen Casto Jake T.?" diye sordu.

"Ortak muhbirimiz hakkında olmalı." İçeri girdi ve Eve'in masasının kenarına arkadaşça ilişti. Bu yakınlık kadının onun teninin kokusunu duymasına neden oldu. Adam sabun ve deri kokuyordu. "Bloomer'a yazık oldu. Zararsız zavallı bir yaratıktı," dedi.

Eve, onun yüzüne bakıyordu. "Bloomer'ın benim muhbirim olduğunu biliyordun da, gelip beni bulman neden bu kadar uzun sürdü?"

"Başka bir iş üzerindeydim. Doğrusunu isterseniz, söyleyecek ya da yapacak fazla bir şey olduğunu düşünmedim. Sonra Feeney'in beni bulmak için araştırma yaptığını duydum." Adamın gözlerinde alaycı bir ifade belirmişti. Gülümsedi. "Feeney de hemen hemen sizin adamınız sayılır, öyle değil mi?"

"Feeney bağımsız çalışır. Bloomer'dan ne konuda bilgi alırdunuz?"

"Alışılmış şeyler." Casto Eve'in masasının üstünde duran ametist yumurtayı eline aldı, taşın pürüzsüz yüzeyine hayranlıkla baktı; bir elinden öbürüne geçirdi. "Ondan yasadışı maddeler konusunda bilgi alıyordum. İvir zıvır, küçük işler. Bloomer, kendisinin çok önemli biri olduğunu zannederdi ama hep önemsiz bilgiler verirdi."

Eve, "Küçük parçalar birleştirilip büyük bir resim elde edilebilir," dedi.

"Onu bunun için kullanıyordum, tatlım. Ona ve verdiği bilgilere güvenirdim. Onun sayesinde orta boyutta birkaç uyuşturucu satıcısını yakaladım." Adam tekrar sırtı "Birinin bunu yapması gerekiyor," dedi.

Eve, "Doğru," dedi. "Peki kim onu öldürene kadar pataklamış ve tanınmaz hale getirmiş olabilir?"

Adamın yüzündeki gülümseme silindi. Casto elimdeki yumurtayı yerine koydu ve başını salladı. "Elimde bu konuda bir ipucu olduğunu söyleyemem. Bloomer sevicecek biri değildi; ama onu

bu şekilde öldürecek kadar ondan nefret eden veya ona bu kadar kızan birini tanımıyorum."

Eve adamı dikkatle inceledi. Sağlam birine benziyordu. Bloomer'dan bahsederken sesinin tonunda bir şefkat sezinlemişti. Bu Eve'e, kendisinin Bloomer'a duyduğu ölçülü şefkati anımsattı. Ama o, elindeki kartları kapalı tutmanın daha doğru olduğuna inanan biriydi. "Bloomer belli bir şeyin izi üstünde miydi?" diye sordu. "Değişik bir şeyin? Daha büyük bir şeyin?"

Castro'nun kum rengi kaşları yukarı kalktı. "Ne gibi?" dedi.

"Ben de bunu soruyorum? Yasadışı maddeler benim alanım değil."

Casto, "Bildiğim bir şey yok," diye cevap verdi. "Son konuştuğumda, nehirde ölüsü bulunmadan iki hafta önce inanılmaz bir şeyin kokusunu aldığından bahsetmişti. Bilirsin Eve, nasıl konuşurdu!"

Eve, "Nasıl konuştuğunu biliyorum," dedi. Elindeki kartlardan birini açmanın zamanıydı. "Ayrıca, odasında, kimsenin bulamayacağı şekilde saklanmış, bilinmeyen bir maddenin bulunduğunu da biliyorum. Bunu şu anda laboratuvarda tahlil ediyorlar. Analiz devam ediyor ama yeni bir karışım olduğunu ve sokakta her zaman satılanlardan çok daha kuvvetli ve etkili olduğunu söylediler," diye ekledi.

Casto'nun kaşları çatıldı. Dişlerinin arasından, "Yeni bir karışım mı?" diye tısladı.. "Bloomer niye bana bundan bahsetmedi? İki taraflı oynamaya kalktıysa... Bunun için mi öldürüldüğünü düşünüyorsun?"

Eve, "Bence, en büyük olasılık bu," dedi.

"Bence de. Salak herif. Büyük bir olasılıkla üreticiye ya da satıcıya şantaj yapmış olmalı. Dinle, laboratuvarla konuşurum. Bir de, bakayım, sokaklarda yeni bir uyuşturucu fısıltısı dolaşıyor mu."

"Çok makbule geçer."

"Sizinle çalışmak benim için bir zevk olacak." Genç adam olduğu yerde hafifçe kımlırdadı. Bakışları bir süre Eve'in dudaklarında durdu; bu bir iltifat gibiydi. "Birlikte bir şeyler yiyebiliriz. İzleyeceğimiz strateji hakkında, ya da havadan sudan konuşuruz."

"Hayır, teşekkürler."

"Bu, aç olmadığınız için mi yoksa evlenmek üzere olduğunuzdan mı?"

"Her ikisi de."

"İyi, öyleyse." Genç adam ayağa kalktı. Ne de olsa Eve de insandı. Adamın ince uzun bacaklarına yapışmış gibi duran kot pantolonuna baktı; hayranlık duymadan edemedi. "Eğer her iki konuda da fikrini değiştirirsen, beni nerede bulacağını biliyorsun. Görüşürüz," dedi. Kapıya doğru yürüdü, durdu ve döndü. "Biliyor musun, Eve; kaliteli, eskimiş viski rengi gözlerin var. İnsanda derin bir susuzluk duygusu uyandırıyor."

Eve, erkeğin kapadığı kapıya kaşlarını çatarak baktı; nabzının hızlanmasına ve düzensiz atmaya başlamasına canı sıkılmıştı. Sonra silkinde ve iki eliyle saçlarını sıvazlayarak ekrandaki raporlara döndü.

Pandora'nın nasıl öldürüldüğünü ona bildirmelerine gerek yoktu, ama, otopsiyi yapan adli tabip raporunda, genç kadının kafasına vurulan ilk üç darbe sonucu öldüğünü belirtmişti. Katil sonraki darbeleri nefsinin tatmin için vurmuştu.

Pandora'nın başına vurulmadan önce mücadele etmiş olması Eve'in dikkatini çekti. Vücudunun diğer yerlerindeki tırmıklar ve sıyrıklar mücadele etmiş olduğunun belirtisiydi.

Ölüm saati 02:50 olarak belirtilmişti. Mide bulguları kurbanın son yemeğinin çok şık ve pahalı olduğunu gösteriyordu -yüzde yirmi bir istakoz, Bavyera kreması ve yıllanmış en iyi marka şampanya.

Aynı zamanda, kanında yüklü uyuşturucu kalıntılarına rastlanmış ancak bunların ne tür uyuşturucular olduğu henüz belirlenmemişti.

Demek ki Mavis bu konuda doğru söylemişti. Anlaşılan, Pandora uyuşturucunun etkisiyle uçuyordu. Bu uyuşturucunun yasa dışı narkotikler listesindeki bir madde olması mümkündü. Olayın bütünü içinde bu önemli ya da önemsiz olabilirdi.

Fakat kurbanın tırnaklarına yapışmış olan deri parçaları önemliydi.

Eve dehşet içindeydi. Labaratuvar işini tamamladığında, bu deri parçalarının Mavis'e ait olduğunun belirleneceğinden emin-

di. Olay yerinde inceleme yapanların torbaya koydukları birkaç tutam saçın da Mavis'e ait olduğuna kesin gözüyle bakıyordu. Eve'in en çok korktuğu şey ise, Pandora'yı öldüren bastonun üzerindeki parmak izlerinin Maviş'inkiler olmasıydı.

Eve gözlerini kapadı ve mükemmel bir tuzak, diye düşündü. Maviş içeri giriyor; kendini yanlış zamanda yanlış yerde buluyor. Katil de adeta ısmarlama bir günah keçisiyle karşılaşılıyor.

Adam ya da kadın daha önce, Mavis'le kurban arasında geçenleri biliyor veya geçmiş olaylar onun için bir şansa dönüşüyor.

Mavis'i bayıltıyor, bazı kanıtlar bırakıyor. Hatta ölen kadının tırnaklarıyla Mavis'in yüzünü çizmek gibi en önemli kanıtı ilave ediyor. Mavis'in parmaklarını ölüm aletinin üzerine bastırıyor ve iyi bir iş başarmış olmanın memnuniyetiyle oradan ayrılıyor.

Eve, bunları yapmak için dahi olmak gerekmediğini düşündü, ama katil soğukkanlı ve pratik zekâlı biri olmalıydı. Bu da Pandora'ya böyle delice saldırmayla nasıl bağdaşırdı?

Eve kendi kendine, bir şekilde bağdaştırmalıyım, dedi. Mavis'i temize çıkarmak için bir yol bulmalıydı. Hangi katil, bir kadının yüzünü sayısız darbeler indirerek dağıttıktan sonra, tek bir iz bırakmadan ortadan kaybolabilirdi? Yerinden kalkmaya hazırlanırken, birden kapı açıldı ve Leonardo çılgın bakışlarla sendeleyerek içeri girdi.

"Onu ben öldürdüm; Pandora'yı öldürdüm. Tanrı yardımcım olsun!" dedi.

Bunu söyler söylemez gözleri kaydı ve 118 kiloluk bedeni ölü gibi, baygın yere yığıldı.

"Lanet olsun..." diye mırıldanan Eve, onu düşerken yakalamak-tansa, yere düşen bedeninden kaçmayı tercih etti. Sanki dev bir ağacın devrilişini seyrederek gibiydi. Leonardo, ayakları kapının eşiğinde, başı neredeyse karşıdaki duvara dayanmış, upuzun yatıyordu. Eve yere çömeldi sırtını duvara dayayarak onu çevirmeyi başardı. Yüzüne bir iki tokat atı, sonra bekledi. İçinden bir şeyler mırıldanarak adamın yanaklarına sert bir şamar daha indirdi.

Leonardo inledi ve kanlı gözlerini kırıpıştırarak açtı. "Ne oluyor; neredeyim?" dedi.

Eve ayağa kalkıp kapıya doğru yürürken, "Çeneni kapa Leo-

' nardo," diye emretti. Sonra, onun kapının eşiğinde duran ayaklarını tekmeyle odanın içine itti. "Sana şimdi haklarını okuyacağım," dedi.

"Haklarımı mı?" Leonardo şaşkıncı ama doğrulmayı başardı. Şimdi yerde oturuyordu.

"Beni dinle!" Eve ona haklarını okudu. Adam konuşmadan elini kaldırdı. Eve, "Haklarını ve seçeneklerini anlıyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Evet." Leonardo, elleriyle yüzünü sıvazladı "Ne olup bittiğini anlıyorum."

"İfade vermek istiyor musun?"

"Sana söyledim ya..."

Eve gözleri adamda "Evet veya hayır, sadece evet veya hayır diye cevapla," dedi.

Leonardo, "Evet, evet ifade vermek istiyorum," cevabını verdi.

"Yerden kalk; bu ifadeyi kayda almak istiyorum." Eve masasına döndü. Adamı sorgu odasına götürebilirdi. Aslında bunu yapmalıydı ama acelesi yoktu. "Anlıyorsun değil mi? Şu anda söyleyeceğin her şey kaydedilecek," dedi.

"Evet." Adam yerden kalktı, kendini bir iskemleye attı. İskemle adamın ağırlığı altında adeta inledi. "Dallas..." diye söze başladı.

Eve onu kaşının bir işaretiyle susturdu. Kayıt cihazını açtı. Önce gerekli bilgiyi girdi. Sonra kayıt için ona tekrar haklarını okudu. "Leonardo bu hakları ve seçenekleri anlıyorsun ve şimdilik avukat istemiyorsun ve ifade vermeye hazırsın, değil mi?" diye sordu.

"Ben bu işin bitmesini istiyorum."

"Evet veya hayır de."

"Evet; evet, Allah kahretsin."

"Pandora'yı tanıyordun, değil mi?"

"Elbette tanıyordum"

"İlişkiniz vardı, öyle değil mi?"

"Vardı." Yine yüzünü elleriyle kapadı. Ancak Mavis'in daire^sinde, haberleri almak için açtığı ekrandaki görüntüler hâlâ gözlerinin önündeydi -örneğin kendi dairesinden çıkarılan siyah uzun torba. "Böyle bir şey olduğuna inanamıyorum^ dedi.

"Kurbanla ilişkinizin mahiyeti neydi?"

Leonardo, ne kadar soğuk bir tarzda söyledi, diye düşündü. Elleri kucağına düştü ve Eve'e bakakaldı. "Bizim sevgili olduğumuzu biliyorsun. Bu ilişkiyi bitirmeye çalışıyordum çünkü..."

Eve onun sözünü kesti. "Öldüğü sırada artık o yakınlık yoktu."

"Hayır, son haftalarda hiç beraber olmamıştık. Pandora dünyadan ayrılmıştı. Zaten o gitmeden önce aramızda bir soğukluk vardı. O yokken Mavis'le karşılaştım ve benim için her şey değişti. Dallas, Mavis nerede? Nerede o?"

"Şu anda sana Bayan Freestone'un nerede olduğunu bildirmeye hakkım yok."

"Bana sadece onun iyi olduğunu söyle." Gözleri doldu. "Sadece iyi olduğunu."

Eve ancak, "Onunla ilgileniyorlar," diyebilirdi. "Leonardo, Pandora'nın seni, meslek hayatını mahvetmekle tehdit ettiği doğru mu? İlişkinizin devam etmesini istediği ve eğer reddedersen defilene çıkmayacağını söylediği; oysa senin bu defileye her açıdan büyük yatırım yaptığın doğru mu?"

"Sen oradaydın, onun söylediklerini duydun. Aslında beni sevdiğinden değil. Birinin onu terk etmesine dayanamıyordu. Ben onun cici köpeği olmadıkça, defilenin başarısız olması veya hiç olmaması için elinden geleni yapacaktı."

"Ama sen, Bayan Freestone'la görüşmekten vazgeçmek istemiyordun"

Leonardo, ağırbaşlı bir tavırla, "Ben Mavis'i seviyorum; o benim hayatımdaki en önemli şey," dedi.

"Buna rağmen, Pandora'nın isteklerine boyun eğmezsen büyük borçlar içinde ve mesleki şöhretin lekelenmiş olarak, ortada kalacaktın. Bu da dayanılır şey değildi. Doğru mu?"

"Evet. Her şeyimi bu defileye yatırmıştım. Çok da borca girdim. Dahası, yüreğimi, ruhumu bu işe adadım."

"Pandora bütün bunları yok edebilirdi."

Adamın dudakları kıvrıldı, "Ah, evet," dedi. "Üstelik bunu yapmak hoşuna gidecekti."

"Dün akşam, onu sen mi çağırdın?"

"Hayır. Pandora'yı tekrar görmek istemiyordum."

"Dün akşam senin dairene saat kaçta geldi?"

"Bilmiyorum."

"Nasıl içeri girdi? Sen mi içeri aldın?"

"Zannetmiyorum. Bilmiyorum. Onda benim anahtar kodum vardı. Kodu ondan geri almayı veya değiştirmeyi hiç düşünmedim. Her şey o kadar çılgınca ki!"

"Onunla tartıştınız, değil mi?"

Adam boş gözlerle bakıyordu. "Bilmiyorum. Hatırlamıyorum. Fakat tartışmış olmalıyız. Bunda şaşılacak bir şey yok," dedi.

"Kısa bir süre önce, Pandora beklenmedik bir anda dairenize geldi, sizi tehdit etti, yeni kız arkadaşınıza saldırdı."

"Evet, evet öyle oldu." Bunu hatırlıyordu. Bir şeyler hatırlamak onu ferahlatı.

"Bu kez Pandora dairenize geldiğinde ne gibi bir ruh hali içindeydi?"

"Kızgın olmalıydı. Ben ona Mavis'ten vazgeçmeyeceğimi söylemiş olmalıyım. Bu da onu çıldırtmış olmalı, Dallas..." gözleri yine daldı. Bakışlarından ümitsizlik okunuyordu. "Hiçbir şey hatırlamıyorum. Hiçbir şey. Bu sabah uyandığımda Mavis'in dairelerindeydim. İçeri girmek onun anahtar kodunu kullandığımı hatırlıyorum. İçiyordum, yürüyordum, yine içiyordum. Ben çok seyrek içki içerim; çünkü, içki içtiğimde zaman kavramı kaybolur, zihnimde kara delikler oluşur. Kendime geldiğimde, kan gördüm."

Kolunu uzattı ve rasgele sarılmış yarasını gösterdi. "Ellerimde, giysilerimde kan vardı. Kurumuş kan. Pandora ile boğuşmuş olmalıyım. Onu öldürmüş olmalıyım."

"Dün gece üstünde olan giysiler nerede?"

"Mavis'in evinde bıraktım. Duş yaptım ve üstümü değiştirdim. Onun eve gelip beni o halde görmesini istemedim. Mavis'i beklerken, ne yapmam gerektiğini düşünüyordum. Haberleri açtım. O zaman olanları öğrendim -duydum ve gördüm. Artık her şeyi biliyorum."

"Yani, dün gece Pandora'yı gördüğünü hatırlamadığını mı

söylüyorsun? Onunla boğuştüğünü hatırlamıyorsun; onu öldürdüğünü hatırlamıyorsun, öyle mi?"

Leonardo, "Ama öldürmüş olmalıyım," diye ısrar etti. "Benim dairemde ölmüş."

"Dairenden dün gece saat kaçta çıktın?"

"Emin değilim. Evden çıkmadan içmeye başlamıştım. Canım sıkındı ve kızgındım. Çok içmiştim. "

"Kimseyi gördün mü; kimseyle konuştun mu?"

"Sokağa çıkınca bir şişe içki daha satın aldım. Sanırım, sokak satıcısından."

"Bayan Freestone'u dün gece gördün mü?"

"Hayır. Bundan eminim Eğer onu görmüş olsaydım, onunla konuşmuş olsaydım, her şey yolunda olurdu."

"Sana Mavis'in dün gece senin dairende olduğunu söylesem, ne dersin?"

"Maviş beni görmeye mi gelmiş?" Adamın yüzü aydınlandı. "Bana mı dönmüş? Bu doğru olamaz. Bunu unutmazdım."

"Pandora ile dövüşürken Maviş orada mıydı, sen onu öldürürken orada mıydı?"

"Hayır, hayır."

"Maviş, Pandora öldükten sonra mı geldi? Onu öldürdükten sonra paniğe kapıldın, değil mi? Dehşete düştün."

Birden adamın gözlerinde büyük bir korku belirdi. "O anda Maviş orada olamazdı," dedi. Sonra bronz rengi teni uçuk sarıya dönüştü. "Maviş onu öldürdüğümü görmüş mü? Aman Tanrım, hayır!" diye inledi.

"Biri Mavis'e vurmuş ve onu bayıltmış. Bu sen miydin Leonardo?"

"Biri ona vurmuş mu? Maviş yaralanmış mı?" Yerinden fırladı, elleriyle saçlarını sıvazladı. "O şimdi nerede?" diye sordu.

"Ona bunu yapan sen miydin?"

İki kolunu öne doğru uzattı "Ben Mavis'e zarar vermektense ellerimi keserim," dedi. "Tanrı aşkına, Dallas, bana onun nerede olduğunu söyle. İzin ver, iyi olup olmadığına bakayım."

"Pandora'yı nasıl öldürdün?"

Adam Ürperdi. "Ben... haber spikeri onu döverek öldürdüğümü söyledi."

"Ona neyle vurdun? Ne kullandın?"

"Ben mi...? Ellerimi mi?" tekrar ellerini uzattı, Eve ellerinde hiçbir çürük ya da çizik, mafsallarında hiçbir sıyrık olmadığına dikkat etti. Bu pürüzsüz eller, sanki parlak tahtadan yapılmış gibiydiler.

"Pandora güçlü bir kadındı; karşı koymuş olmalı."

Leonardo, "Kolumdaki kesikten mi bahsediyordun?" diye sordu. "O kesğin ve Mavis'in evinde bıraktım dediğin giysilerin İncelenmesini istiyorum."

"Şimdi beni tutuklayacak mısınız?"

"Şu anda tutuklanmıyorsun, ama sözünü ettiğim incelemelerden sonuç alınıncaya kadar göz altında tutulacaksın."

Eve onu tekrar sorguladı; aynı soruları yine sordu. Hareketlerinin zamanlaması, bulunduğu yerler konusunda, sorularına ısrarla cevap aradı, ama, Leonardo'nun belleğini bloke eden bir duvara çarpmış gibi oldu. Sorgulama bittiğinde, hiçbir açıdan tatmin olmamıştı. Leonardo'yu nezarete götürdü ve gerekli testlerin yapılması için talimat verdi.

Sonra kumandan Whitney'in yanına gitti.

Whitney ona oturmasını teklif etti ama o bunu duymazlıktan gelerek, masasının başında oturan amirinin karşısında ayakta durmayı tercih etti. Ona, kısaca, sorgulamanın sonucunu bildirdi. İyi bir gözlemci olan Whitney, ellerini kavuşturup genç kadının yüzüne bakarak onu dinledi. Polis gözleri Eve'in sinirli olduğunu hemen fark etmişti.

Eve'e "Elinde cinayet işlediğini itirafeden bir adam var. Üstelik bu adamın cinayet işlemek için geçerli nedenleri mevcut," dedi. "Bunun için uygun bir fırsat yakaladığı da açık."

"Olay gecesi kurbanı gördüğünü, onu öldürünceye kadar dövdüğünü hatırlamayan bir adamdan söz ediyoruz."

"Kendini masum göstermek için, bu şekilde bir itirafta bulunan bir salağa ilk kez rastlamıyoruz."

"Haklısınız, efendim. Ancak, ben onun aradığınız katil olduğuna inanmıyorum. Belki, inceleme sonuçları benim düşüncemin yanlış olduğunu kanıtlar. Ama, adamın kişiliği cinayetin tarzına uymuyor. Ben onun dairesinde başka bir kavgaya tanık oldum. O

kavgada kurban Mavis'e hücum etmişti. Leonardo, kavgayı önlemek için aralarına girmeyi bile denemedi; geri çekilip ellerini ovuşturmayı yeğledi."

"Kendi ifadesinde cinayet gecesi, içkinin etkisinde olduğunu açıklıyor. İçki insanlarda kişilik değişikliğine yol açabiliyor. Bunu biliyoruz."

Eve, sakın bir sesle, "Evet, efendim. Kurbanı Leonardo'nun öldürmüş olması akla yakındı. Üstelik ben, bütün kalbimle, bu cinayeti Leonardo'ya yüklemek istiyordum. İtirafını kabul edip olayı o açıdan değerlendirmeyi tercih ederdim. Mavis acı çekecek, perişan olacaktı ama hiç değilse güvende olacak, temize çıkacaktı. Ne yazık ki, katil Leonardo değil," dedi. "Önerim, onu, nezarete elden geldiğince uzun tutmak, tekrar tekrar sorgulayıp sıkıştırarak olayları hatırlamasını sağlamaya çalışmaktır. Onu, cinayet işlediğini düşünüyor diye tutuklayamayız."

"Önerini kabul ediyorum, Dallas. Laboratuvar raporları da yakında elimizde olur. Ümit edelim, sonuçlar her şeyi aydınlatsın. Bu, sonuçlar Mavis Freesrone'un suçlu olduğunu da kanıtlayabilir; anlıyorsun, değil mi?"

"Evet, efendim; anlıyorum."

"Senin ve Mavis'in uzun yıllara dayanan bir arkadaşlığınız var. Bu soruşturmadan çekilmen, sicilinde bir leke oluşturmaz. Hatta senin için daha iyi olur. Daha akılcı bir davranış olur."

"Hayır efendim. Bu soruşturmadan çekilmeyeceğim. Eğer siz beni bu soruşturmadan alırsanız, izin kullanıp olayı kendime ait olan zaman içinde izleyeceğim. Gerekirse istifa da ederim."

Adam içini çekti ve elleriyle alnını ovuşturdu. "İstifanı kabul etmem, Teğmen," dedi. "Otur, Dallas." Genç kadın ayakta durmayı sürdürünce, sesini yükselterek, "Sana emrediyorum, otur," diye tekrarladı.

"Emredersiniz, komutanım."

Whitney, içini çekti ve öfkesine hakim oldu. "Geçmişte sana haksızlık ettim," dedi. "Senin hak etmediğin, uygunsuz bir davranıştı bu. Seni üzdüm ve ilişkimize zarar verdim. Bu olaydan sonra, benim emrimde çalışmanın seni huzursuz ettiğini hissediyorum."

"Siz emrinde çalıştığım en iyi komutansınız. Yanınızda çalışmak beni hiçbir şekilde rahatsız etmiyor."."

"Ama artık arkadaş değiliz... hiç değiliz." Eve'in sessiz kalmasını kabul ederek başını salladı. "Ama benimle çok yakından ilişkisi olan bir soruşturmada sana karşı davranışımı hatırlayarak, şu anda içinde bulunduğun durumu çok iyi anladığımı bilmeni isterim. Ben bir dostu duyulan sadakatle, görev sorumluluğu arasında kalmanın ne demek olduğunu çok iyi bilirim, Dallas. Bu soruşturmayı yaparken hissettiklerini benimle konuşamadığına göre, güvendiğin biriyle konuşmanı tavsiye ederim. Benim hatam, geçmişteki o olayda, üstümdeki yükü bir başkasıyla paylaşmamak oldu. Sen de aynı hatayı yapma."

"Mavis kimseyi öldürmedi. Bütün kanıtlar onun aleyhine de olsa, kimse beni bunun aksine ikna edemez. Ben görevimi yapacağım, kumandan ve gerçek katili bulacağım."

"İşini yapacağından hiç şüphem yok, teğmen. Ama bu arada acı çekeceksin/Bundan yararlanmak istesen de istemesen de, arkanda olduğumu bil."

"Teşekkür ederim efendim. Başka bir soruşturma konusunda bir isteğim var."

"Hangisi?"

"Johannsen olayıyla ilgili soruşturmayla ilgili."

Whitney, bu kez daha bir nefes aldı. "Sen, Terrier cinsi bir köpek gibisin, Dallas. Asla vazgeçmiyorsun."

Eve'in bu konuda tartışmaya niyeti yoktu. Komutanın haklı olduğunu biliyordu. "Bloomer'ın odasında bulduğumuz maddeyi raporumda belirttim. Bu yasadışı maddenin ne olduğu tam anlamıyla belirlenemedi. Bulduğunuz formülle ilgili bazı şahsi araştırmalar yaptım." Çantasından bir disk çıkarttı. "Yeni ve çok etkili bir karışım; etkisi sokakta satılanlarla göre çok daha uzun süreli. Ortalama bir dozun etkisi 4-6 saat. Bir seferde daha fazla kullanıldığında yüzde seksen sekiz daha öldürücü."

Whitney dudaklarını büzmüş, diski elinde evirip çeviriyordu. "Bu, şahsi araştırmanın sonucu, öyle mi Dallas?" diye sordu.

"Bir bağlantım vardı; onu kullandım. Laboratuvar hâlâ çalışıyor, Maddenin bileşimindeki birçok maddeyi tanımladılar ve

oranlarını saptadılar. Vurgulamak istediğim nokta şu: Bu madde-
nin üretimi ve satışı çok kârlı olabilir. Çok az bir miktarı bile iste-
nilen sonucu veriyor. Yüksek bağımlılık yaratıyor ve insana geçi-
ci bir güç veriyor. Maddeyi kullanan kişi kendisini ve başkalarını
olağanüstü bir biçimde denetleme yeteneğine sahip olduğunu his-
sediyor. Bileşiminde bir çeşit hücre yenileyici var. Uzun bir ba-
ğımlılığın sonuçlarını hesapladım. Beş yıl süreyle, her gün kulla-
nılacak olursa, % 98.8 olasılıkla, ani olarak, sinir sistemi tama-
mıyla çöküyor ve sonuç ölüm!

"Aman Tanrım! Bu bir zehir."

"Sonuç olarak, evet. Üreticiler bunu mutlaka biliyorlar. Bu da
onları, sadece yasadışı madde üretip satmakla değil, aynı zaman-
da bilinçli olarak ölüme neden olmakla suçlu kılıyor."

Dallas amirine düşünmesi için bir dakika süre tanıdı. Basın
bunu öğrenecek ve ayrıntıları didiklemeğe başlayacak olursa,
Whitney'in ne kadar rahatsız olacağını biliyordu. "Bloomer işin
bu yanını belki biliyor, belki de bilmiyordu," diye söze başladı.
"Ama kesin olan şu ki, onu öldürmelerine sebep olacak bir şeyler
biliyordu. Bu soruşturmayı ben yürütmek istiyorum. Ancak, bu ara
işim çok. Kafam çok meşgul. Bu nedenle, olay açıklığa kavuşun-
caya kadar memur Peabody'yi bana yardımcı olarak atamanızı rica
ediyorum."

"Peabody'nin, yasa dışı maddeler ve cinayet konusunda tecrü-
besi çok az, teğmen."

"Peabody'nin zekâsı ve çalışkanlığı yanında tecrübesizliğinin
önemi kalmıyor. Onun, Yasadışı Maddeler Bürosu'ndan Teğmen
Casto ile benim aramda bağlantı kurmasını istiyorum. Casto da
Bloomer'i muhbir olarak kullanıyordu."

"Tamam. Peabody'nin sana yardımcı olarak atanmasını sağla-
yacağım. Pandora cinayetine gelince, Feeney'i kullan." Tek kaşı-
nı yukarı kaldırdı. "Bakıyorum, zaten öyle yapmışsın. Şimdi buna
ben karar verip sana bildirmişim gibi yapalım ve işi resmiyete
dökelim. Basınla sen ilgilenmek zorundasın."

"Buna alışıyorum. Nadine First izinden döndü. Ona gerekeni
bildiririm. O ve Kanal 75 bana zaten birkaç şey borçlu." Eve kalktı.
"Bazı kimselerle konuşmam gerekiyor. Feeney'le bağlantı kurup,
benimle gelmesini isteyeceğim."

"Bakalım bazı şeyleri halayından önce sonuçlandırabilecek miyiz?" Eve'in yüzünde çelişkili bir ifade belirdi -sıkılğanlık, hoşlanma ve korku bir aradaydı. Amiri bir kahkaha attı. "Bu işle-
rin içinden yüz akıyla sıyrılacaksın, Dallas, bana inan."

Eve, "Bundan eminim," diye mırıldandı. "Hele gelinliğimi ta-
sarlayacak olan adam gözaltındayken." Başını yana eğdi. "Teşek-
kür ederim, komutan."

Whitney onun odadan çıkışını seyretti. Belki Eve farkında
değildi ama aralarındaki barikat kalkmıştı. Komutan bunun far-
kındaydı.

"Eşim bu işe bayılacak." Feeney şoför mahallinin yanındaki
koltukta oturuyordu. Arabayı Dallas'ın kullanmasında memnun-
du. Arkasına yaslandı. Trafik kalabalık değildi. Park Bulvarı'n-
da, Güney'e doğru yol alıyorlardı. Gerçek bir New Yorklu olan
Feeney, turist kalabalığına ve gökyüzü otobüslerinin gürültüsüne
alışıktı.

Eve, "Bana bu gürültüyü halledeceklerini söylemişlerdi," dedi.
"O... çocukları! İşitiyor musun, Feeney? Şu insanı deli eden vı-
zıltıyı duyuyor musun?"

Feeney arabanın kontrol panelinden gelen sesi dinledi. "Bir yere
kümelenmiş katil arıların vızıltısına benziyor."

Eve, öfkeyle, "Üç gün," diye söylendi. "Üç gündür tamirdey-
di; şu hale bak; dinle. Eskisinden daha berbat."

"Dallas!" Adam elini onun koluna koydu. "Sonunda gerçekten
yüzleşmeli ve kabul etmelisin ki araban tam bir enkaz. Yeni bir
araba istesene."

"Ben yeni bir araba istemiyorum." Genç kadın, elinin ayasıyla
kontrol paneline hafifçe vurdu. "Ben bunu istiyorum. Sadece bu
sesleri duymak istemiyorum." Kırmızı ışığa yakalanmıştı. Yeşil
ışığın yanmasını beklerken, direksiyona parmaklarıyla hafifhafif
vuruyordu. Kontrol panelinden gelen sesler yüzünden otomatikçe
güvenemiyordu. "Central Park South 582 numara ne cehennem-
de"" diye söylendi. Kontrol paneli vızıldamaya devam ediyordu.
Eliyle tekrar vurdu.

Feeney, "Tatlı tatlı sorsan daha iyi olur," dedi. "Bilgisayar,

lütfen haritayı aç. Central Park South 582 numarayı bul ve göster."

Ekrana açıldı, harita gidilecek yolu ışıklandırdı. Eve hırlamakla yetindi.

"Ben aletlerime bebek muamelesi yapamam."

Feeney, "Belki de bu nedenle senin elinde bozuluyorlar," diye fikrini söyledi. Sonra, Eve'in kendisini azarlamasına fırsat vermeden, telaşla, "Söylediğim gibi," diye devam etti. "Karım buna bayılacak, Justine Young. 'Gece Şelalesi' dizisinde jön rolündeydi.."

Eve Dallas, adama yan yan bakarak, "O bir pembe diziydi, değil mi?" dedi. "Niye seyre diyorsun pembe dizileri?"

"Bana bak, ben pembe dizilerin oynadığı kanalı, herkes gibi, biraz rahatlamak için açıyorum. Her neyse, eşim bu adama bayılıyordu. Şimdi film çeviriyormuş. Eşim her hafta onun bir filmini seyreder. Adam da iyi oyuncu. Sonra Jerry Fitzgerald var." Feeney hülyalı hülyalı gülümsedi.

"Küçük fantezilerini kendine sakla, arkadaş."

"O kızın vücudu kusursuz. Bazı mankenler gibi bir deri bir kemik değil." Önüne kocaman bir kase dondurma gelmesini bekleyen biri gibi bir ses çıkardı. "Son zamanlarda seninle çalışmamın en iyi yanının ne olduğunu biliyor musun, Dallas?"

"Benim çekiciliğim ve şakadan anlayan bir insan oluşum mu?"

"Ah, elbette!" Gözlerini devirdi. "Bu işin en iyi yanı eve, gince karıma o gün kimleri sorguladığımı söyleyebilmek! Bir milyarder, bir senatör, İtalyan aristokratlar ya da film yıldızları gibi. Bu sayede, evdeki prestijim iyice yükseldi.."

"Sana yardımcı olabildiğime sevindim." Eve, her yeri dökülen polis arabasını, mini bir Rolls ve antika bir Mercedes'in arasına sıkıştırdı. Feeney'ye "Aktörü üçüncü dereceden sanık olarak sorguya çekerken hayranlığını kontrol etmeye çalış," dedi.

"Unutma, ben bir profesyonelim." Ama, Feeney, arabadan inerken, kıkır kıkır gülüyordu. "Şu eve bak," dedi. "Burada bir ev sahibi olmak hoşuna gitmez mi?" Sonra güldü ve gözlerini cephesi parlak sahte mermerle kaplı, yüksek ve gösterişli binadan, Eve'e

çevirdi. "Ah, unuttum. Burası artık senin için fakir bir mahalle sayılır."

"Cehennem ol, Feeney"

Feeney, "Hadi ahbap, sakinleş," diye söylendi. Kapıya doğru yürürlerken kolunu Eve'in omzuna doladı. "Dünyanın en zengin adamına aşık olmak utanılacak bir şey değil."

"Ben bundan utanmıyorum. Sadece ısrarla bundan bahsedilmemesinden hoşlanmıyorum."

Binanın hem camlı bir kapıcısı, hem de elektronik güvenliği vardı. Eve ile Feeney rozetlerini gösterdiler ve kocaman porselen saksılar içindeki palmiye yaprakları ve egzotik çiçeklerden yayılan kokuların havayı doldurduğu, yıldızlarla bezenmiş mermer bir lobiye girdiler.

Eve, "Ne kadar da gösterişli," diye mırıldandı.

"Gördün mü, sen artık her şeyi hafife almaya başladın." Feeney ilerledi, iç güvenlik ekranına yaklaştı. "Teğmen Dallas ve Yüzbaşı Feeney, Justine Young'ı görmeye geldik," dedi.

"Bir dakika lütfen." Bilgisayarın sesi yumuşak kimlikleri onaylanıncaya kadar sustu. Sonra tekrar duyuldu. "Teşekkür ederiz. Bay Young sizi bekliyor. Lütfen üçüncü asansöre gidin, sizi bekleyen şahsı belirtin, iyi günler."

ALTINCI BÖLÜM

Feeney dudaklarını büzerek, "Söyle bakalım nasıl bir oyun oynamamızı istiyorsun?" diye sorarken, bir yandan da asansörün köşesindeki ufacık kamerayı tetkik ediyordu. "Sıradan iyi bir polis ve kötü bir polis bir arada, öyle mi?"

"Ne tuhaf. Bu her zaman işe yarar."

"Siviller kolay aldanır."

"Sizi rahatsız ettiğimiz için üzgünüz, bizimle işbirliği yapmanızı takdir ediyoruz, gibi başlarız. Onun bizimle oyun oynadığını sezinlersek, tavrımızı değiştiririz."

"Eğer bunu yapmak zorunda kalırsak, ben kötü polis olmak istiyorum."

"Sen kötü bir polis rolünde çok başarısızsın, Feeney. Bunu kabul et."

Feeney, Eve'e acıklı bir bakışla baktı, "Benim rütbem senden daha yüksek, Dallas,."

"Soruşturmayı ben yürütüyorum ve ben kötü polis olarak daha iyiyim; bunu inkar edemezsin."

Feeney, "Ben her zaman iyi polis olmak mecburiyetindeyim," diye mırıldandı. Asansörden çıkınca, kendilerini daha mermer ve daha yaldızlı, aydınlık bir holde buldular. Justine Young kusursuz bir zamanlamayla, asansörün tam karşısındaki kapıyı açtı. Eve, deve tüyü rengi keten pantolon ve aynı tonda ipek bir gömlek giy-

miş olan, rahat ve şık erkeğin, hali vakti yerinde ama polisle işbirliği yapmaya hazır bir tanık rolü oynamak için giyinmiş olduğunu düşündü.

Ayağında günün modasına uygun, kalın altlı sandaletler vardı; kenarları boncuklarla işlenmişti.

"Teğmen Dallas, Yüzbaşı Feeney!" dedi. Heykel gibi kusursuz bir yüzü, bakışları insanın içine işleyen siyah gözleri vardı. Yüzündeki ciddi ifade, holün yaldızlı süsleriyle aynı renkteki, bir yeleyi andıran, dalgalı, gür saçlarıyla tezat oluşturuyordu. Oniks taşlarla bezeli geniş bir yüzüğün süslediği elini uzattı. "Lütfen içeri girin."

"Bizi bu kadar çabuk kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz, Bay Young." Eve, Roarke'la tanıştıktan sonra şatafatlı görüntülerden eskisi kadar etkilenmiyor olabiliirdi, ama ilk bakışta, odanın *çok abartılı* ve *çok pahalı* döşenmiş olduğunu fark etmişti.

"Ne acıklı bir olay! Ne kadar korkunç!" Young eliyle üstü ren-garenk yastıklarla dolu, L şeklinde kocaman divanı gösterdi. Kapının karşısındaki duvarda, meditasyon için programlanmış, tropik bir plajda gün batımını gösteren bir ekran vardı. "Onun öldüğüne inanmak imkansız; üstelik böyle ani ve şiddet içeren bir biçimde."

Feeney, iyi polis rolü oynamaya hazırlanırken, "Böyle bir zamanda sizi rahatsız ettiğimiz için özür dileriz," diye söze başladı. Bir yandan da çevresindeki vitraylarla duvar süslerine şaşkın şaşkın bakmamak için çaba harcıyordu. "Bugünler sizin için kolay değildir sanırım."

"Doğru. Pandora arkadaşımı. Size bir şey ikram edebilir miyim?" Zarif ve ince bedenini, küçük bir çocuğu yutacak kadar büyük bir koltuğa bıraktı.

Eve, "Hayır teşekkür ederiz," diye cevap verdi. Bu arada, dağ gibi yığılmış yastıkların arasından kendini kurtarmaya çalışıyordu.

"İzninizle, ben bir şey içeceğim. Pandora'nın ölüm haberini aldığımdan beri sinirlerim çok bozuk." Öne doğru eğildi ve aralarındaki masanın üstündeki küçük bir düğmeye bastı. "Bir kahve lütfen," dedi. Sonra, arkasına yaslanarak hafifçe gülümsedi. "Şimdi

siz, Pandora öldüğünde benim nerede olduğumu bilmek istersiniz," dedi. "Meslek hayatım süresince birkaç polisiye film çevirdim. Sinema oyunculuğuna yeni başladığımda, polis, şüpheli hatta kurban rolleri oynadım. Ama, bu yüzümle daima suçsuzdum."

Eve, Young'ın, üzerinde tek bir fincan bulunan cam bir tepsi taşımakta olan, klasik Fransız hizmetçi üniforması içindeki robotta göz attığını fark etti. Genç kadın robotun giysisi karşısında dehşete kapılmıştı. Gülmemek için kendini güç tuttu. Justine tepsi-den fincanı aldı ve iki elini birden kullanarak dudaklarına götürdü.

"Basın Pandora'nın tam olarak ne zaman öldürüldüğünü yazmadı ama ben size bütün gece nerelerde olduğumu söyleyebilirim. Gece yarısına kadar Pandora ile birlikte, onun evindeki küçük bir partideydim. Jerry ve ben -Jerry Fitzgerald- oradan birlikte ayrıldık ve yakındaki özel bir kulübe birer içki içmeye gittik. Adı Ennui. Şimdilerde çok gözde bir kulüp ve her ikimizin de orada görülmesi işimize yarardı. Oradan ayrıldığımızda, sanırım, saat 00:01 gibiydi. Biraz dolaşmayı, birkaç kulübe uğramayı düşündük. Ama, itiraf etmeliyim ki ikimiz de yeterince içmiştik. Ayrıca insanlarla birlikte olmaktan da yorulmuştuk. Buraya geldik ve ertesi sabah ona kadar birlikte kaldık. Jerry'nin işi vardı. O gittikten sonra, ilk kahvemi içerken, haberleri açtım ve Pandora'nın başına gelenleri duydum.

Eve, "Bu geceyi nasıl geçirdiğinizi açıklıyor," dedi. *İyi sahneye konmuş bir piyes gibi her şeyi anlattı,* diye düşündü. "Anlatıklarınızı onaylaması için bayan Fitzgerald'la da görüşmemiz gerekiyor."

"Elbette. Onunla şimdi görüşmek ister misiniz? Kendisi rahatlama kabininde. Pandoranın ölümü onu biraz sarstı."

Eve, "Bırakın biraz daha rahatlasın," diye cevap verdi. "Pandora ile arkadaş olduğunuzu söylediniz; sevgili miydiniz?"

"Evet, arada sırada görüşüyorduk, ama ciddi bir şey değildi. Daha çok, ortak arkadaşlarımız olduğu ve aynı çevrede bulduğumuz için bir araya geliyorduk. Böyle bir zamanda, haince dürist olmak gerekirse, Pandora'nın kolay hükmedilen, kolay sindirilen erkekleri tercih ettiğini söyleyebilirim." Kendisinin böyle biri

olmadığını göstermek ister gibi güldü. "Pandora başarıya ulaşmış erkeklerle değil, başarıya ulaşma çabası içinde olanlarla ilişki kurmayı tercih ederdi. O zirveyi paylaşmaya yanaşmazdı."

Feeney, konuşmanın gidişine ayak uydurdu. "Öldüğünde kiminle duygusal bir ilişkisi vardı?"

"Sanırım, birkaç kişiyle... Starlight Station'da rastladığı biri... Alaycı bir ses tonuyla, onun bir iş adamı olduğunu söylüyordu. Sonra, şu atılım yapma yolunda olan tasarımcı; Jerry bana onun çok yetenekli olduğunu söyleyip duruyor. Michaelangelo, Puccini, Leonardo gibi biri. Bir de video yapımcısı Paul Redford vardı; o gece o da bizimle birlikteydi."

Kahvesinden bir yudum aldı; sonra, gözlerini kırptırdı. "Leonardo. Evet, adamın adı Leonardo idi. Onunla ilgili bir kavga oldu. Biz oradayken bir kadın geldi. Leonardo yüzünden Pandora'yla dövüştüler. Modası geçmiş bir kedi kavgası. Eğlenceli bile olabilirdi ama Pandora ve o kadın için utanç vericiydi."

Zarifparmaklarını açtı. Son sözlerine rağmen eğlenmiş görünüyordu. Eve, çok iyi, diye düşündü. İyi prova edilmiş, zamanlama iyi, profesyonelce ezberlenmiş.

"Paul ve ben onları güçlkle ayırdık."

Eve, tarafsız bir ses tonuyla, "Kadın Pandora'nın evine geldi ve Pandora'ya hücum etti, öyle mi?" diye sordu.

"Yo, hayır, hiç öyle değil. Zavallı perişandı, yalvarıyordu. Pandora ona küfürler etti ve vurdu." Justine, yumruğuyla Pandora'nın Mavis'e nasıl vurduğunu gösterdi. "Onu yumrukladı. Kadının ufak tefekti ama kendini korudu. Yere düştükten sonra ayağa kalktı ve o da Pandora'ya saldırdı. O zaman güreş, birbirlerinin saçını başını yolma ve tırmalama faslı başladı. Kadın oradan ayrıldığında yüzü gözü kan içindeydi. Pandora'nın tırnakları öldürücüdür."

"Pandora kadının yüzünü mü tırmaladı?"

"Hayır. Ama yüzünü adamakıllı çürütmüş olmalı. Hatırladığım kadarıyla boynunu tırmaladı. Kadının boynunda derin tırnak izleri olmalı. Korkarım, kadının adını bilmiyorum. Pandora ona kalnak ve buna benzer kelimelerle hitap ediyordu. Kadın giderken ağlamamak için çaba harcıyordu. Pandora'ya ısrarla, bu yaptıkla-

ından dolayı pişman olacağını söyledi. Sonra burnunu çekerek ve aşk her şeyi fetheder diyerek kendini küçük düşürdü."

Eve, tam Mavis'e uygun bir davranış, diye düşündü. "Kadın gittikten sonra Pandora nasıl davrandı?"

"Çılgın gibiydi, aşırı heyecanlıydı. Bu yüzden, Jerry ve ben oradan erken ayrıldık."

"Peki, Paul Redford?"

"O kaldı; ne kadar kaldığını bilmiyorum." Justine içini çekeerek üzüntüsünü belirtti ve kahve fincanını bıraktı. "Pandora kendini koruyacak durumda değil. O şimdi bir ölü. Bu nedenle, onun hakkında olumsuz bir şey söylemek doğru olmaz; ama çok katıydı, çoğu zaman da kırıcıydı. Onu kızdırdın mı bedelini ödersin."

"Siz onu hiç kızdırdınız mı, Bay Young?"

"Kızdırmamaya çok dikkat ederdim." Adamın gülümsemesi baş döndürücüydü. "Ben mesleğimden zevk alırım, kendi görüntümü de beğenirim, teğmen. Pandora mesleğim için tehlike oluşturmuyordu, ama kızdığı zaman insanların yüzlerini ne hale getirebileceğini hem gördüm hem de duydum. Tırnakları sadece moda diye bıçak gibi değildi."

"Düşmanları var mıydı?"

"Bir yığın düşmanı vardı; ama çoğu ondan müthiş korkardı. Sonunda, kimin canına tak deyip, ona meydan okuduğunu hayal bile edemiyorum. Haberlerde duyduklarıma bakılırsa ölümü korkunç olmuş. Bence, Pandora bile böyle vahşice öldürülmeyi hak etmiyordu."

"Açık sözlülüğünüzü takdir ediyoruz, Bay Young. Eğer bir sakıncası yoksa, şimdi, bayan Fitzgerald'la konuşalım. Onu yalnız görmek istiyoruz."

Adam, ince zarif kaşlarından birini kaldırdı. "Evet, elbette. İkimizin anlattıkları birbirini tamamlayıcı olmamalı."

Eve sadece gülümsedi. "Şimdiye kadar hazırlanacak epey vakitiniz oldu," dedi. "Yine de onunla yalnız konuşmak istiyoruz."

Eve, adamın yüzünden söylediklerinin onu sarstığını anladı ve bundan zevk aldı. Buna rağmen, adam kalktı ve koridora geçti..

Feeney, ağzının içinde, "Ne düşünüyorsun?" diye geveledi.

"Müthiş bir gösteriydi diye düşünüyorum."

"Bunda aynı dalga boyundayız. Yine de, Young ve Fitzgerald gece boyu, çarşafın parçaladırsa, o zaman, adam temize çıkar."

"Birbirlerinin tanığı olurlarsa, o zaman, her ikisi de temize çıkar. Bina idaresinden güvenlik disklerini alır, hangi saatte eve geldiklerini kontrol ederiz. Tekrar, dışarı çıkıp çıkmadıklarını görürüz."

"De Blasa davasından beri, benim bu disklere güvenim yok."

"Eğer disklerle oynanmışsa, anlarız." Feeney içini çekince, Eve başını kaldırıp ona baktı. Feeney'in her zaman süngüsü düşük olan yüzü parlamış, canlanmıştı. Jerry Fitzgerald gözüne ilişkince, Eve, Feeney'in dilinin niye dışarı sarkmadığına şaşıtı.

Evet, Jerry kusursuz bir bedene sahip, diye düşündü. Eteği iç çamaşırını zar zor kapatan ve bedenini bir eldiven gibi saran fildişi rengi ipek giysisi, iri göğüslerinin büyük bir kısmını açıkta bırakıyordu. Biçimli, uzun bacaklarından birinin dizinin yan tarafında kırmızı bir gül dövmesi vardı.

Jerry Fitzgerald tam anlamıyla yeni açmış bir çiçek gibiydi.

Yüzü ise, çılgın bir sevişme seansını yeni bitirip, yataktan henüz çıkmış gibi yumuşak ve mahmurdu. Simsiyah saçları, jilet gibi dümdüzdü. Yuvarlak, kadınsı çenesini çevreleyen uçları kusursuz bir biçimde kıvrılmıştı. Dolgun dudakları nemli ve kırmızıydı. Uçları yaldızlı uzun kirpiklerle çevrili masmavi gözleri insanın başını döndürüyordu.

Bir koltuğa, çok tanrılı dinler zamanından kalma bir seks tancısı gibi kayarak otururken, Eve, Jerry'e destek olmak ve onu frenlemek için eliyle bacağına hafifçe dokundu.

Sonra, "Bayan Fitzgerald," diye söze başladı.

Kadın, tüt ü gibi bir sesle, "Evet," dedi. İnsanın içine işleyen gözler, Eve'e şöyle bir baktıktan sonra, Feeney'in hiç de yakışıklı olmayan, şaşkın yüzüne sülük gibi yapıştı. "Yüzbaşı, bu olanlar çok korkunç. Tecrid fiçisini, moral yükselticiyi denedim; hatta hologramı ağaçlar arasında yürüyüş programına ayarladım, çünkü bu beni her zaman rahatlatır; ama ne yaparsam yapayım, bu olay aklımdan çıkmıyor.

Birden telaşlandı; ellerini güzeller güzeli yüzüne götürdü. "Cadı gibiyim."

Feeney, "Çok güzel görünüyorsunuz," diyebilirdi. Sözleri ağzının içinde yuvarlamıştı. "Çok çarpıcısınız. Siz..."

Eve, "Kendine gel," diye mırıldandı ve dirseğiyle onu dürttü. "Bayan Fitzgerald, sizin ne kadar üzüntülü olduğunuzu biliyoruz. Pandora arkadaşınızdı."

Jerry ağzını açtı; kapattı; sinsi sinsi, gülümsedi. "Size arkadaş olduğumuzu söyleyebilirim, ama bunun doğru olmadığını çabucak öğrenebilirsiniz. Aynı meslekten olduğumuz için birbirimize tahammül ediyorsak da, doğrusunu isterseniz birbirimizi görmeye bile dayanamıyorduk."

"Ama sizi evine davet etmiş."

"Evet, çünkü Justine'in orada olmasını istiyordu. Justine ve ben de bu sıralar birbirimize çok yakınız. Pandora ile ben görüşüyorduk, hatta bir iki projede birlikte çalışmıştık."

Jerry ya vücudunu göstermek için ya da kendine içecek bir şey almak için ayağa kalktı. Köşedeki dolaptan kuğu biçiminde bir sürahi çıkartı ve safir renginde bir sıvıyı bir bardağa doldurdu.

"Önce samimiyetle söylemeliyim ki Pandora'nın böyle ölmesi beni üzdü. Birinin insandan bu kadar nefret etmesi dehşet verici. Ben de aynı meslektenim ve onun kadar da göz önündeyim. Pandora gibi ben de bir imaj oluşturunuyorum. Eğer, onun başına böyle bir şey geldiyse..." sustu. Bardağından epey içti. "Benim başıma da gelebilir. Bu nedenle, her şey açıklığa kavuşana kadar Justine'le kalacağım."

"Pandora'nın öldürüldüğü gece neler yaptığınızı anlatır mısınız?"

Jerry'nin gözleri birer fincan tabağı gibi açıldı. "Benden şüphe mi diyorsunuz? Bu adeta koltuklarımı kabarttı." Elinde içki bardağıyla koltuğuna geri döndü. Oturduktan sonra, şahane bacaklarını öyle bir toparladı ki Eve'in yanında oturan Feeney titredi. Jerry, "Benim hiçbir zaman Pandora'ya bir iki laf atmaktan daha fazlasını yapacak cesaretim olmadı. Çoğu zaman ona laf attığımı bile fark etmezdi. Pandora pek zeki biri değildi ve incelikten, kurnazlıktan asla anlamazdı. İşte böyle!" diye açıkladı.

Arkasına yaslanıp gözlerini kapadı ve Justine'in anlattıklarını

aynen tekrarladı. Ancak Pandora ile Mavis'in dövüşmesini daha çok vurguladı.

Jerry, "İtiraf edeyim, o ufak tefek kadını teşvik etmek için alıştıyordum," dedi. "Pandora'yı değil, diğer kadını. O, tarzı olan bir kadındı." Daldı. "Tuhaf, kolay kolay unutulmayacak biriydi... Bir peri ile Amazon arası bir şeydi. Kendini korumaya çalışıyordu, ama eğer Justine ve Paul onları durdurmasalardı, Pandora onunla yerlerin tozunu alırdı. Pandora gerçekten güçlü kuvvetliydi. Kaslarını güçlendirmek için sürekli spor salonlarında, çalışırdı. Bir keresinde onun, bir moda danışmanını, bir defileden önce aksesuarlarını yanlış etiketledi diye, odanın bir köşesinden öbür köşesine fırlattığını gördüm. Her neyse..."

Elini, boş ver, der gibi salladı ve yanındaki pirinç masanın çekmecesini açarak, içinden buğulu kırmızı bir sigara çıkarıp yaktı. Kokulu dumanı dışarı üfledi. "Kadın başlangıçta, Pandora'yı mantıklı düşünmeye davet ediyor ve onunla Leonardo ile ilgili bir anlaşmaya varmaya çalışıyordu. Leonardo bir moda tasarımcısıdır. Benim anladığım kadarıyla, o çocuksu kadınla Leonardo'nun ilişkisi vardı. Pandora da Leonardo'dan ayrılmak istemiyordu. Adamın yakında defilesi varmış."

Yine, kedi gibi gülümsedi. "Artık Pandora olmadığına göre, ben ona destek olmalıyım"

"Daha önce bu defileyle ilgilenmiş miydiniz?"

"Bu işle Pandora ilgileniyordu. Söylediğim gibi Pandora'yla ortak bir iki projemiz olmuştu. Bir iki video. Güzel ve kişilikli olduğu halde, başkasının yazdığı senaryoyu okumaya gelince beceremiyor, ekranda tatlı görünmeye çalıştığında, odun gibi duruyordu. Son derece yeteneksizdi. Onun sorunu buydu. Ama ben, bu konularda başarılıyım." Durdu, sigaranın dumanını dudaklarının arasından dışarı üfledi. "Ben hakikaten iyiyim ve oyunculuğum üzerine odaklandım. Ama... bu tasarımcının defilesinde boy göstermem beni basın açısından güçlendirecek. Duygusuz bir tutum olabilir. Kusura bakmayın." Omuz silkti. "Hayat böyle."

"Pandora'nın ölümü, sizin için tam vaktinde gelen iyi fırsat o zaman."

"Ben bir fırsat yakaladım mı, kaçırmam. Ama, fırsat yakala-

mak için de kimseyi öldürmem." Yine omuz silkti "Bu daha çok Pandora'nın tarzıydı."

Jerry öne doğru eğildi ve göğsü iyice açıldı "Bakın oyun oynamıyorum. Ben temizim. Bütün gece Justine'le birlikteydim, Pandora'yı gece yarısından sonra görmedim. Dürüst davranıp size ona tahammülüm yoktu diyebildim. Mesleğimde bana rakipti ve sırf beni üzmem için Justine'i benden uzaklaştırmak istediğini biliyorum. Belki yapardı da, ama ben, erkekler için de öldürmem." Feeney'ye adamın içini ısıtan bir bakışla baktı. "Ortalık çekici erkeklerle dolu. Gerçek şu ki Pandora'dan nefret eden insanları bir apartman dairesine sığdıramazsınız. Ben bu kalabalığın içinden sadece bir kişiyim."

"Öldüğü gece keyfi nasıldı?"

"Uçuyordu." Jerry tutumunu değiştirerek, başını arkaya atıp çingiraklı bir kahkaha attı. "Pandora'nın kullandığı uyuşturucunun ne olduğunu bilmiyorum, ama her neyse, gözlerini parlattığından eminim. Uçuyordu."

Feeney alçak sesle, adeta özür diler gibi, "Bayan Fitzgerald," dedi; "Pandora'nın yasadışı bir uyuşturucu kullandığını mı düşünüyorsunuz?"

Jerry bir dakika tereddüt ettikten sonra, mermer gibi omuzlarını oynatarak, "Yasadışı olmayan hiçbir madde insanı o hale getiremez, şekerim," diye cevap verdi. "Üstelik, bu madde her ne ise, arkasından kovalar dolusu şampanya içiyordu."

Eve, "Orada, size ve diğer konuklara yasadışı bir madde sunuldu mu?" diye sordu.

"Bana böyle bir teklifinde bulunmadı, ama benim kullanmadığımı biliyordu. Benim bedenim bir tapınaktır." Eve'in gözleri elindeki bardağa odaklanınca gülümsedi. "Veggie, tamamiyle yasal olan ve sinirlerimi yatıştıran bir karışım. Kısa bir süre için hızla uçmak isteyen birçok kişinin ürkütücü düşüşünü gördüm. Ben uzun yolu tercih ederim. Benim günde üç bitkisel sigaram ve arada sırada bir bardak şarabım vardır. Hiçbir kimyasal uyarıcı ve mutluluk hapi kullanmam." İçkisini kenara bıraktı. "Beri yandan Pandora uyuşturucu konusunda şampiyondu. Bulduğu her şeyi yutar-
dı."

"Satıcısının ismini biliyor musunuz?"

"Sormak hiç aklıma gelmedi. Beni ilgilendirmiyordu ki. Ama o gece yeni bir madde kullandığını tahmin ediyorum. Onu hiç bu kadar enerji dolu görmemiştim. Üzülerek söylüyorum ama teninin rengi, dokusu çok daha güzel, çok daha genç görünüyordu. Yüzü sanki parlıyordu. Her ikimiz de 'Paradise' güzellik salonuna gideriz. Bu nedenle, onun o gün tam bir cilt bakımı yaptırdığını biliyorum. O gün güzellik salonuna gelmemişti; ben oradaydım. Kendisine sorduğumda sadece gülümsedi ve yeni bir güzellik sırrı keşfettiğini söyledi."

Feeney, kendini Eve'in arabasına attığında, "İlginç," dedi. "Kurbanla en son görüşen üç kişiden ikisiyle konuştuk. İkisinin de ona tahammülü yokmuş."

Eve, ikisi beraber yapmış olabilirler, diye düşündü. "Fitsgerald Leonardo'yu tanıyordu ve onunla çalışmak istiyordu. Suç işlendiği saatte başka yerde oldukları konusunda birbirleri için tanıklık etmeleri en kolay şey."

Feeney, binanın güvenlik diskini koyduğu cebini elledi. "Bakalım bunlarda ne bulacağız! Bana öyle geliyor ki, bunlardan birinin kadını öldürmesi için bir neden yok. Onu kim öldürdüyse, sadece öldürmek değil, tamamıyla silmek, yok etmek istedi. Bu olayda müthiş bir öfke var. Bana bu ikisi böyle bir şiddete başvurabilecek insanlar gibi görünmüyor."

"Doğru düğmeye bas, bak nasıl herkes her şeyi yapar. Ben 'Zigzag' tan geçip, Mavis'in uğradığı yerleri saptamaya başlamak istiyorum."

"Yapımcıyla da temasa geçip, bir görüşme ayarlamalıyız."

"Sen androidlerinden birini taksi şirketlerine yollar mısın, Feeney? Ben kurbanın Leonardo'nun dairesine giderken metro ya da otobüs kullanmış olabileceğini hayal edemiyorum."

"Elbette." Feeney haberleşme aygıtını çıkardı. "Eğer taksi veya özel araba servisi kullandıysa, bir kaç saat içinde öğreniriz"

"Güzel. Bakalım yalnız mıydı yoksa biriyle mi beraberdi."

Zigzag gün ortasında pek hareketli değildi. Geceleri yaşayan bir mekândı. Gündüz müşterileri daha çok turistler ya da dekorun zevksiz ve servisin berbat olmasına aldırmayan, yorgun kentli profesyonellerden oluşuyordu. Klüp bir eğlence parkı gibiydi; gece parıldıyor, gündüz aydınlığında ise yaşını ve kusurlarını belli ediyor, ama yine de hayalperestleri kendine çeken gizemini koruyordu.

Devamlı bir müzik sesi vardı, ama sanki uzaklardan gelir gibiydi. Güneş battıktan sonra bu ses kulakları sağır edecek kadar yükselirdi. Dış duvarları olmayan iki katlı binada beş Amerikan bar ve akşamın saat dokuzunda dönmeye başlayan iki döner dans pisti vardı. Şu anda üst üste konmuş, hareketsiz duruyorlardı. Açık renk zemin, geceleri üstünde dans eden ayakların izlerini taşıyordu.

Öğle yemeği mönüsü, ölmüş rock sanatçılarının adlarını taşıyan sandviç ve salatalardan oluşuyordu. Günün özel yemeği beyaz ekmek üstünde fıstık ezmesi ve muzdu. Yanında soğan ve yeşil biber vardı. Elvis ve Joblin birleşimi.

Eve, Feeney'le birlikte ilk bara oturdu; sade kahve ısmarladı. Barmeni inceliyordu. Barmen gerçek bir kadındı; alışıl gelmiş robotlardan değildi. Bu arada, Eve, bu barda tek bir robotun bile çalışmadığını fark etti.

Kadına, "Geceleri de çalıştığınız oluyor mu?" diye sordu.

"Hayır, ben gündüz çalışırım." Barmen, Eve'in kahvesini barın üstüne koydu. Kanlı canlı bir kadındı. Bir barda içki servisi yapan bir barmenden çok, sağlıklı yiyecekler satan bir dükkânda çalışan birine benziyordu. "Gece ondan sabah üçe kadar çalışanlar arasında, müşterilere dikkat eden ve onları hatırlayan kim var?"

"Burada çalışanlar müşterilerle servis dışında ilgilenmemeye çalışırlar."

Eve rozetini çıkarıp barın üzerine koydu. "Acaba bu birinin hafızasını canlandırır mı?"

"Bilmem." Umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Bakın burası temiz bir yerdir. Benim evde bir çocuğum var. Bu nedenle gündüzleri çalışıyorum. Çalıştığım yer konusunda titizimdir. Çalışmaya başlamadan önce, burayı inceden inceye araştırdım. Denis,

dostluk havası esen bir klüp işletiyor; bu yüzden de çiplerle çalışan robotlar yerine nabızı atan insanlar çalıştırıyor. Çılgınlıklar olmuyor değil; ama Denis her şeyi kontrol altında tutuyor.

"Denis kim? Onu nerede bulurum?"

"Bürosu yukarıdadır -sağ taraftan dönerek yukarı çıkan merdivenlerin tepesinde, ilk barın arkasında. Kendisi buranı sahibidir."

Feeney Eve'in arkasından yürürken sızlanıyordu : "Hey, Dallas. Birkaç dakika ayırıp yemek yiyebiliriz. Mick Jagger, tadına bakmaya değer görünüyor!"

"Boş ver."

Üst kattaki bar açık değildi. Ama polislerin kendisiyle görüşmek istedikleri kokusunda Denis'in önceden uyarıldığı belliydi. Ayna kaplı bir panel yana kaydı ve ince, güzel yüzlü, sivri kıvıllı sakallı ve rahipler gibi yuvarlak kesilmiş simsiyah saçlı bir adam göründü.

"Memurlar, Zigzag'a hoş geldiniz." Fısıldar gibi konuşuyordu. "Bir sorun mu var?"

"Sizin yardım ve işbirliğinize ihtiyacımız var Bay...?"

"Denis, sadece Denis. Birden fazla isim insanların kafasını karıştırmaktan başka bir işe yaramıyor." Onları içeri buyur etti. Eğlence parkı atmosferi Denis'in odasının eşliğinde son buluyordu. Büro son derece sade, duvarları ses geçirmeyecek biçimde kaplanmış ve bir kilise kadar sessizdi. "Burası benim sığınağım," dedi. Çelişkinin farkındaydı. "Bir insanın karmaşa, gürültü ve kalabalığın tadına varabilmesi için, bunların tam zıttı olan sessizliğin ne demek olduğunu bilmesi gerekir," diye ekledi "Lütfen oturun."

Eve, sertmiş gibi görünen bir sandalyeye oturdu.. Feeney de aynı sandalyenin eşine yerleşti. "Dün gece buraya uğrayan müşterilerden birinin saat kaçta nerede olduğunu kanıtlamaya çalışıyoruz."

"Niçin?"

"Bir soruşturmayla ilgili olarak, bunu yapmak durumundayız."

"Anlıyorum." Denis yazı masası olarak kullandığı plastik bir levhanın arkasında oturuyordu. "Saat kaç gibi?"

"Saat on birle bir arasında."

'Ekran açıl' emri üzerine duvarın bir bölümü kaydı ve bir ekran belirdi. "Beşinci güvenlik tarayıcıyı tekrar göster; saat23:00'le başla."

Ekran ve oda, ses, renk ve hareketle doldu. Bir an için göz kamaştırdı; sonra, Eve, dikkatle izlemeye başladı. Kulübün en hareketli anları ekrana yansıyor. Eve, bütün ünlüler burada, diye düşündü. İnsan bu görüntüleri seyrederken, aşağıda eğlenen şöhretlerin başlarının üzerinde uçuyordu adeta.

Bu Denis'e çok uygundu.

Deniş, Eve'in tepkisini hissederek gülümsedi. "Sesi kes." Birden odaya derin bir sessizlik çöktü. Şimdi ekrandaki hareketlilik bu dünyaya ait değilmiş gibi görünüyordu. Döner pistlerde dans edenler dönüyor, yüzlerinde parlayan ışıklar çeşitli yüz ifadelerini yakalıyordu -neşeli, mutlu, mutsuz, bitkin. Köşe masada oturan bir çift hırlaşıyordu. Vücut dilleri tartışıklarını gayet açık bir biçimde belli ediyordu. Başka bir masada ise, duygulu bakışlar ve mahrem dokunmalar vardı -sanki bir çiftleşme şöleni.

Sonra Mavis'i gördüler. Yalnızdı.

"Yakınlaştırmalısınız?" Eve kalktı parmağıyla ekranın sol tarafının ortasını gösterdi.

"Elbette."

Eve kaşlarını çatarak Mavis'in ekranda, gittikçe yaklaşarak netleşmesini seyretti. Zaman göstergesi 23:45'i gösteriyordu. Mavis'in gözünün altında ekrana koyu bir gölge olarak yansıyan bir çürük vardı. Ona takılan birini uzaklaştırmak için başını çevirince boynundaki taze tırmıklar izleri görüldü. Eve, yüreği daralarak, Mavis'in yüzünde başka bir iz olmadığını fark etti. Üstündeki mavi giysinin biraz omzu biraz yırtılmıştı ama hâlâ yerli yerinde duruyordu.

Eve, Mavis'in önce bir iki adamı, sonra da bir kadını yanından uzaklaştırmasını izledi. Genç kadın içkisini bitirdi, bardağını masanın üstündeki diğer iki boş bardağın yanına koydu. Kalkarken hafifçe sendeledi, biraz durup dengesini buldu; sonra çok incinmiş birinin abartılı davranışıyla kalabalığı dirseğiyle yarakarak çık-tı.

Saat 24:18'di.

Deniş, "Aradığınız bu muydu?" diye sordu.

"Aşağı yukarı."

Deniş, gülümseyerek, "Videoyu kapat," komutu verdi. "Aradığınız kadın zaman zaman kulübe gelir. Çoğu zaman daha sosyaldir; dans etmeyi sever. Nadiren de şarkı söyler. Onun değişik bir yeteneği olduğunu düşünüyorum. Kalabalıkları memnun edebilen biri olduğu kesin . Adını öğrenmek ister misiniz?"

"Kim olduğunu biliyorum"

Adam yerinden kalktı. "Öyleyse," diye mırıldandı; "Umarım, Bayan Freestone'un başı belada değildir. Sıkıntılı görünüyordu."

Eve, "Bu diskin bir kopyasını almak için resmi bir belge getirebilirim ya da buna gerek kalmadan bize bir kopya verirsiniz," diye açıkladı.

Deniş parlak kızıl kaşlarından birini kaldırdı. "Size diskin bir kopyasını memnuniyetle veririm," diye cevap verdi. "Bilgisayar, diski kopyala ve etiketle. Sizin için yapmamı istediğiniz başka bir şey var mı?"

"Hayır, şimdilik yok."

Eve diski alıp çantasına koyarken, "Yardımaınıza teşekkürler," dedi.

Kapı görevi yapan panel arkalarından kapanırken, Deniş, "İşbirliği hayatın tutkalıdır," dedi.

Feeney, "Esrarengiz biri," diye fikrini açıkladı.

Eve, "Becerikli biri," diye ekledi. "Bana kalırda, Maviş bir kulüpten ötekine giderken kavgaya karışmış. Bu arada, biri yüzünü tırmalamış, giysilerini yırtmış olabilir."

"Evet, olabilir!" Feeney yemek yemeye kararlıydı. Sipariş masasının önünde durup ve paketlenmiş bir Jagger ısmarladı. "Sen de karnını doyurmalısın, Dallas," dedi. "Üzüntü ve çalışmak insanı doyurmaz!"

"Ben aç değilim. Hangi kulübün nerede olduğunu pek bilmiyorum, ama Mavis'in aklında gidip Leonardo'yu görmek vardiysa, buradan güneye doğru oradan da doğu yönünde yürümüş olmalı. Gidip bakalım. İlk olarak nereye uğramış olabilir."

"Tamam. Bekle biraz." Feeney, Eve'i, verdiği sipariş servis

deliğinden çıkana kadar bekletti. Arabaya varana kadar sandviçi saran şeffaf naylonu açmış ve ilk lokmasını ısırmıştı. "Harika. Zaten Jagger'ı çok severim. "

"Sonsuza kadar yaşamının berbat bir yolu." Eve tam arabasından yol haritası istemeye hazırlanırken, iletişim cihazı mesaj sinyali verdi. "Laboratuar raporu," diye mırıldanarak ekrana odaklandı. "Allah kahretsin!"

İştahı kaçan Feeney sandviçini cebine koydu. "Dallas bu berbat bir şey," dedi. İkisi de sessizleşmişti.

Rapor çok açıktı. Kurbanın tırnaklarını altından alınan deri parçaları Mavis'e aitti. Sadece Mavis'e. Suç aletinin üzerindeki parmak izleri de Mavis'indi. Başka parmak izi yoktu. Cinayet yerinde kurbanın kanına karışmış olan kan da onun kanıydı.

Tekrar sinyal geldi. Bu sefer ekranda bir yüz göründü. "Teğmen Dallas, ben savcı Jonathan Heartly."

"Tamam."

"Frestone, Mavis için bir tutuklama kararı çıkartıyoruz. İkinci derece cinayet. Lütfen yayını açık tutun."

Feeney, "Hiç vakit kaybetmediler," diye homurdandı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Eve bunu tek başına yapmak istiyordu. Başka çaresi yoktu. Mavis'e karşı açılan davanın kanıtlarını çürütmek için gerekli ayrıntıları bulup çıkarmak konusunda Feeney'ye güvenebilirdi. Ancak şu anda yapılması gereken işi kendisi yapacaktı.

Yine de kapıyı Roarke'un açmasına sevindi.

Genç adam, "Olayların nasıl geliştiği yüzünden okunuyor," dedi. Eve'in yüzünü ellerinin arasına aldı. "Üzgünüm Eve," diye ekledi.

"Elimde tutuklama emri var. Onu içeri tıkmalı, zabıt tutmalıyım. Yapabileceğim başka bir şey yok."

"Biliyorum. Gel buraya." Roarke onu kucakladı. Eve yüzünü erkeğin omzuna gömerken, adam ona sıkıca sarıldı. "Eve, onu temize çıkaracağız," dedi.

"Hiçbir şey bulamadım Roarke, hiçbir şey ona yardımcı olmuyor. Her yeni adım durumu daha da kötüleştiriyor. Kanıtlar ortada. Sebep, zamanlama, her şey cinayeti onun işlediğini düşündürüyor." Kendini hafifçe geri çekti. "Onu tanımasaydım, suçlu olduğuna gözümü kırpmadan inanırdım."

"Ama onu iyi tanıyorsun"

"Korkacaktır."

Eve, kendisi de korkuyordu. Merdivenlerden yukarı doğru baktı. Mavis orada bekliyordu. "Savcılık bürosu bana kefaletle

tahliye talebinin reddedilmeyeceğini söyledi ama... meblağ çok yüksek olacak___Roarke, senden para istemekten nefret ediyorum ancak..."

"Benden para istemene gerek yok. Ben ülkenin en iyi avukatlık bürosuyla bağlantı kurdum bile."

"Büyük bir borç altına giriyorum ama ödemem mümkün değil"

"Eve..."

"Paradan bahsetmiyorum." Eve titreyerek derin bir nefes aldı ve erkeğin ellerine sarıldı. "Sen onu tanıımıyorsun ve ben ona inandığım için sen de inanıyorsun. İşte sana bunu ödeyemem. Şimdi gidip onu almalıyım."

"Bunu yalnız yapmak istiyorsun, değil mi?" Roarke onu anlıyordu ve bu konuda tartışmamaya kararlıydı. "Avukatlarla konuşayım," dedi. "Neyle suçlanıyor?"

"İkinci derece cinayet. Basınla ilgilenmeliyim. Mavis'le benim eski arkadaş olduğumuz mutlaka duyulacaktır." Elleriyle dağınık saçlarını sıvazladı. "Bu durum sana kadar dayanacak."

"Bunun beni tasalandıracağını mı sanıyorsun?"

Eve belli belirsiz gülümsedi. "Hayır sanmıyorum. Bu iş biraz zaman alabilir. Onu en kısa zamanda çıkarmaya çalışacağım."

Eve yukarı çıkarken, Roarke, "Eve," diye mırıldandı. "O da sana güveniyor. Haklı da."

Genç kadın, "Umarım haklısındır," diye cevap verdi. Sonra kendini toplayıp merdivenleri çıkmaya devam etti. Koridora varınca, ağır ağır Mavis'in odasına doğru yürüdü ve kapıyı vurdu.

"Summerset içeri gir. Sana pasta yemek için aşağı gelirim demiştim. Aaa ..." Mavis şaşırmıştı. Bilgisayarın önünde yeni bir şarkı yazmaya çalışıyordu. Geri çekildi. Parlak safir rengi daracık bir tulum giymiş, saçlarını da ona uysun diye turuncuya boyamıştı. "Seni Summerset sandım," dedi.

"Ve de pasta!"

"Evet, interkomdan beni arayıp aşçının çikolatalı pasta yaptığını söylemişti. Summerset benim bu zaafımı biliyor. İkinizin birbirinizden hoşlanmadığınızı biliyorum; ama bana çok iyi davranıyor."

"Bunun nedeni, seni hep çıplak olarak hayal etmesi."

"Fena mı." Üç renk boyalı tırnaklarını konsolun üstünde sinirli sinirli tıkırdatmaya başladı. "Her neyse, bana çok iyi davranıyor. Sanırım, Roarke'a göz koyduğumu düşünse başka türlü davranırdı. Roarke'a çok bağlı. Sanki Roarke onun patronu değil de, ilk ve tek çocuğu. Sana kötü davranması da bu yüzden. Senin polis olman da bir işer yaramıyor. Bana kalırsa, Summerset'in polislerle karşı bir garezi var."

Sustu ve belirgin bir biçimde titredi. "Özür dilerim Dallas, saçmalıyorum; çünkü çok korkuyorum. Leonardo'yu buldun, değil mi? Yüzünden anlıyorum, kötü bir şey olmuş. Leonardo yaralı mı? Yoksa öldü mü?"

"Hayır, yaralı değil." Eve odaya girip yatağın ayak ucuna oturdu. "Leonardo bu sabah karakola geldi. Kolunda bir kesik vardı, 0 kadar. Her ikiniz de dün gece aynı şeyi düşünmüşsünüz. İyice sarhoş olup, senin evine yollanmış, yere yığılmadan önce boş şeyi düşürüp kolunu kesmiş."

"Sarhoş muydu?" Maviş ayağa fırladı. "O hemen hemen hiç içmez. İçkinin kendisine ne kadar dokunduğunu bilir. Bana çok İçince yaptığı şeyleri hatırlamadığını anlattı. Bu onu korkutuyor... Benim evime mi gitmiş?" Bakışları yumuşamıştı. "Ne hoş! Sonra da beni bulamadığı için seni görmeye geldi, öyle değil mi?"

"Beni görmeye gelmesinin nedeni, Pandora'yı öldürdüğünü itiraf etmektir."

Maviş, sanki Eve ona bir yumruk atmış gibi geri sıçradı. "İmkansız. Leonardo kimseyi incitemez. Bu onun elinden gelmez. Herhalde beni korumaya çalışıyordu," diye söylendi.

"Geldiğinde, senin bu işe karıştığını bilmiyordu. Pandora'yla tartıştığına, dövüştüklerine, sonra da onu öldürdüğüne inanıyor."

1 "Bu tamamıyla yanlış."

"Kanıtlar da bunu gösteriyor." Eve yorgun gözlerini ovaladı; parmaklarını gözlerinin üzerine bastırdı ve bir dakika öylece kaldı. "Kırılan şişenin bir parçası kolunu kesmiş. Cinayet yerindeki kan ona ait değildi. Üstündeki giysilere Pandora'nın kanı bulaşmamış. Geceyi nasıl geçirdiğini henüz tespit etmedik ama elimizde onu suçlayacak hiçbir şey yok."

Mavis'in kalp atışları bir an sanki durdu sonra normale döndü. "Öyleyse durum iyi, ama sen ona inanmadın mı?"

"Henüz karar vermedim, ama şu anda kanıtlar onu temize çıkarıyor."

"Tanrıya şükürler olsun." Mavis, yatağın üstüne, Eve'in yanına oturdu. "Onu ne vakit görebilirim, Dallas? Leonardo ile benim bazı şeyleri halletmemiz lazım."

"Bu biraz zaman alabilir." Eve gözlerini sımsıkı kapadı; tekrar açıp kendini Mavis'e bakmaya zorladı. "Senden bir ricam olacak; Bu bugüne kadar senden istediğim en büyük iyilik."

"Beni üzecek bir şey mi?"

"Evet." Eve, Mavis'in yüzünde belirmeye başlayan gülümsemenin bir anda kaybolduğunu gördü. "Seni koruyacağıma inanmanı ve bana güvenmeni isteyeceğim. İşimde çok başarılı olduğuma, gözümünden hiçbir şeyin, ne kadar küçük olursa olsun, hiç bir şeyin asla kaçmayacağıma inanmanı istiyorum. Benim en yakın arkadaşım olduğunu ve seni sevdiğimi unutmamanı istiyorum."

Mavis'in nefesi kesilir gibiydi. Gözleri kupkuruydu: yanıyordu. Tükürüğü sanki buharlaşmıştı. "Beni tutuklayacaksın," dedi.

"Laboratuar raporları geldi." Mavis'in ellerini sımsıkı tuttu. "Sonuç sürpriz olmadı; çünkü birinin bunu hazırladığını biliyordum. Bu sonucu bekliyordum, Mavis. Laboratuar analizlerinin sonucu gelmeden bir şeyler bulmayı ümit etmiştim, fakat başaramadım. Feeney de çalışıyor. Ondan iyisi yoktur. Mavis bana güven. Roarke, seni savunmaları için ülkenin en iyi ceza avukatlarını tuttu. Bu sadece bir işlem."

"Beni cinayet suçuyla tutuklayacaksın."

"İkinci derece cinayet. Bu demektir ki ufak da olsa bir şansın var. Biliyorum, öyle görünmüyor, ama hiç değilse, savcılık bürosu kefaletle tahliye talebini reddetmeyecek. Seni, bir iki saat içinde tekrar buraya pasta yemeye getireceğim."

Mavis'in kafası tek bir şeye takılmıştı. *İkinci derece cinayet... İkinci derece cinayet...* "Beni bir kafese koyacaksın."

Eve'in ciğerleri yanıyor, bu duygu hızla kalbine doğru kayıyordu. "Uzun sürmeyecek. Yemin ederim. Feeney, şu anda ön sorgulamayı hazırlıyor. Onun bu konudaki olanakları çok fazla.

Zabıt tutulduktan hemen sonra, sorgulamaya geçilir, yargıç kefaletin miktarını tespit eder ve sen buraya dönersin."

Eve, nerelerde dolaştığını izleyebilmemiz için koluna elektronik kimlik alarını takılı olarak geri dönecek, diye düşündü. Pusu da bekleyen basından kurtulmak için evden dışarı adım atamayacaktı. Bir çeşit kapana kısılmak gibi bir şey. Bu kapan ne kadar lüks olsa da fark etmezdi.

Mavis, "Kolaymış gibi konuşuyorsun," dedi.

"Hiç kolay olmayacak ama yüksek rütbeli iki polisin senin tarafını tuttuğunu düşünürsen kolaylaşacaktır. Sakın haklarından vazgeçme olur mu? Hiçbirinden. Avukatlarını bekle. Bana da, söylemen gerekenden fazla bir şey söyleme. Hiç kimseye, hiç bir şey söyleme. Beni anlıyor musun?"

"Anlıyorum." Mavis ellerini çekti; ayağa kalktı. "Haydi bu işi bitirelim," dedi.

Saatler sonra, yapılması gerekenler yapıp, iş bitince, Eve, eve geri döndü. Işıklar kısıktı. Mavis'in ona önerdiği sakinleştiriciyi alıp, uyuduğunu ümit etti. Ama kendisi onun yerinde olsa bunu yapamayacağını çok iyi biliyordu.

Eve, Feeney'den Mavis'i Roarke'a eliyle teslim etmesini rica etmişti. Feeney'in bunu yaptığından emindi. Kendisinin başka işleri vardı. Özellikle basın toplantısı iğrençti. Umduğu gibi, haberciler Mavis'le olan arkadaşlığını sorgulamış ve bu durumun çelişki yaratabileceğini ima etmişlerdi. Eve, kumandanın basın toplantısına gelmesine ve soruşturmayı yürüten görevliye güveninin tam olduğunu söylemesine, çok şey borçluydu.

Nadine First'le teke tek konuşmak biraz daha kolay olmuştu. Eve merdivenleri çıkarken, yapılması gereken şey, bir insanın hayatını kurtarmaktı ve onlar bunu desteklemeye memnuniyetle razı oldular, diye düşündü. Nadine kalbinin derinliklerinde kana susamış olabilirdi ama aynı zamanda Eve'e borçluydu. Hiç olmazsa Kanal 75 Mavis'e karşı dürüst davranacaktı.

Sonra Eve, bir gün gelip de yapacağını aklına bile getirmedeği

bir şeyi yaptı; kendi isteğiyle polis psikiyatrisini aradı ve Dr. Mira ile görüşmek için randevu aldı.

Yanan gözlerini ovuşturarak, kendisine bu randevuyu her an iptal edebileceğini hatırlattı ve herhalde iptal ederim, diye düşündü.

"Olaylı bir günden sonra epeyce geciktiniz, Teğmen."

Eve'in elleri iki yanına düştü ve Summerset'in sağ taraftaki bir odadan sessizce çıktığını gördü. Her zamanki gibi siyahlar giymişti ve sert hatlı yüzünde durumu onaylamayan bir ifade vardı. Eve'den nefret etme konusunda, neredeyse evin yönetiminde ortaya koyduğu kadar üstün bir beceri sergiliyordu.

"Üstüme varma, Summerset."

Uşak, Eve'in yolunu kesti. "Birçok kusurunuz olmasına rağmen, hiç olmazsa becerikli bir polis olduğunuza inanmıştım. Şimdi görüyorum ki, bu doğru değilmiş.. Üstelik, size güvenen bir arkadaşınızı da hayal kırıklığına uğrattınız."

"Bu gece yaşadıklarımın sonra senin söyleyeceğin herhangi bir şeyin beni etkileyeceğini mi sanıyorsun?"

"Sizi herhangi bir şeyin etkileyeceğine inanmıyorum, Teğmen. Sizde sadakat yok. Bu da sizi bir hiç yapıyor. Hatta hiçten de öte."

"Belki bu durumu nasıl çare bulabileceğim konusunda önerilerin vardır -örneğin, Roarke'ın Jetstar'larından birini ateşleyip Mavis'i dünyanın dışında uzak bir sığınağa uçurması gibi. Böylece Maviş hayatının sonuna kadar kaçır durur."

"Hiç olmazsa o zaman ağlayarak uykuya dalmaz."

Acı sözler, hedefine ulaştı ve Eve'i tam kalbinden yaraladı. Hissettiği acıya öfkeyle isyan etti. "Yolumdan çekil lanet olası, gözüme gözükme," dedi. Sonra adamı iterek yürüdü. Koşmamak için gayret gösteriyordu. Yatak odasına girdi; Roarke o sırada, basın konferansını tekrar seyrediyordu.

"Bu müthiş baskı altında bile çok iyisin," diyerek ayağa kalktı.

"Evet ya, tam bir profesyonel!" Eve banyoya doğru yürüdü, aynada kendisine baktı. Karşısında soluk esmer tenli, gözlerinin altı gölgeli, ağzı haşın bir ifadeyle büzülmüş bir kadın gördü. Bunun dışında da çaresizlik...

Roarke arkasından sakın bir sesle, "Elinden geleni yapıyorsun," dedi.

"Sen de ona çok iyi avukatlar buldun."

Soğuk su emri veren Eve, eğilerek yüzüne bol bol su çarptı.
 1 "Basın toplantısında benimle top oynar gibi oynadılar. Ben de güçlüydüm; güçlü olmak zorundaydım. Onlar ise beni sıkıştırmak için ellerinden geleni yaptılar. Bir daha, bir arkadaşımı sorgulayacak olursam, bu işi onlara yaptıracağım."

Roarke, onun yüzünü havluyla kurulaşısını seyrediyordu. "Sen en son ne zaman yemek yedin?"

Genç kadın başını sallamakla yetindi. Bu saçma bir soruydu. "Haberciler kana susamış gibiydiler. Ben tam da onların ağzını sulandıracak cinsten biriyim. Daha önce, bir iki önemli soruşturmayı ben yürüttüm. Başarılı bir polisim. Artık herkes beni tanıyor. İki gözümün arasından vurulduğumu görmek pek çok kişinin hoşuna gidecektir. Reytingi düşünsene..."

"Mavis seni suçlamıyor, Eve."

Genç kadın, "Ben kendimi suçluyorum," diye patladı; havlu-yu fırlatıp attı. "Allah kahretsin, ben kendimi suçluyorum! Ona, bana güvenmesini söyledim. Her şeyi halledeceğimi söyledim. Nasıl hallettim, Roarke? Onu tutukladım, hakkında zabıt tuttum, parmak izi, ve ses kimliği tespit edildi; resmi çekilip fişlendi. Hepsi dosyalandı. Onu iki korkunç saat boyunca sorguladım. Senin tuttuğun avukatlar senin ödediğin kefaleti yatırıp dışarı çıkarıncaya kadar, onu bir hücreye kilitledim. Kendimden nefret ediyorum."

Eve, kontrolünü kaybetmişti. Elleriyle yüzünü kapayıp, hıçkırarak ağlamaya başladı.

Roarke onu kollarına aldı. "Kendini koyuverme zamanı gelmişti," dedi. Sonra, onu kucaklayıp yukarı kata taşıdı ve yatağa yatırdı. "Şimdi kendini daha iyi hissedeceksin." Genç kadını hâlâ kollarının arasında tutuyordu. Saçlarını okşadı. O ne zaman ağlasa sanki bir fırtına kopuyor diye düşündü, tutkulu bir karmaşa. Eve'in gözyaşları nadiren sakın ve sessiz akardı. Eve için hiçbir şey kolay değildi.

Eve, "Bunun pek yardımı olmuyor," diye mırıldandı.

"Evet oluyor. O boş yere duyduğun suçluluk duygusunun bir

kısmını ve çok haklı olarak hissettiğin üzüntüyü üstünden atıyorsun. Yarın daha sakın bir kafayla düşüneceksin."

Eve, kesik kesik nefes almaya başladı. Başı çatlayacak gibi ağrıyordu. "Bu gece çalışmam gerekiyor. Bazı isimler ve olası senaryolar üzerinde duracağım.."

Roarke sakindi. Hayır, diye düşündü, bunu yapmayacak. "Bir dakika ara ver. Bir şeyler ye."

Eve itiraz etmeye vakit bulmadan, Roarke onu yanından ayrılp robot garsonun yanına gitti. "Senin o son derece güçlü bünyenin bile yakıta ihtiyacı var. Üstelik, benim de sana anlatmak istediğim bir şey var."

"Vakit kaybedemem."

"Vakit kaybetmiş olmayacaksın."

Burnuna nefis kokular gelmeye başlayınca Eve, on beş dakika ara verebilirim, diye düşündü. "Çabuk bir yemek ve kısa bir hikâye olsun, olur mu?" Gözlerini ovuşturdu. Ağladığı için utanması mı, rahatlaması mı gerektiğinden emin değildi. "Zırladığım için üzgünüm," dedi.

"Her zaman başını omzuma koyarak ağlayabilirsin; ben buradayım." Roarke dumanları tüten bir omlet ve bir fincanla ona doğru geliyordu. Yatağın üstüne oturup genç kadının yorgunluktan şişmiş gözlerine, baktı. "Sana tapıyorum," dedi.

Eve'in yüzü kızardı. Onun yanaklarının utançtan kızarmasını sağlayabilen tek kişi Roarke'du. "Beni oyalamaya çalışıyorsun," dedi. Tabağı ve çatalı aldı "Böyle şeyler her zaman aklımı karıştırır, ne diyeceğimi bilemem." Omletin tadına baktı. "Belki de, bugüne kadar başıma gelen en güzel şey sana rastlamak oldu, fiilan gibi bir şey söylemeliyim."

"Bunu kabul edebilirim."

Eve, fincanı ağzına götürüp bir yudum alınca yüzünü buruşturdu. "Bu kahve değil."

"Değişiklik olsun diye çay hazırlattım. Sakinleştirici bir karışım. Sanırım, boğazına kadar kafein doludur."

"Olabilir." Omlet nefisti. Roarke ile çekişecek enerjisi olmadığından çaydan bir yudum aldı. "Lezzetli. Peki anlatmak istediğin neydi?"

"Sana karşı kaba davrandığı halde Summerset'i niye burada tuttuğumu merak diyorsun, değil mi?"

Eve, "Benden tepeden tırnağa nefret ettiği halde diyelim. Ama, bu seni ilgilendirir," dedi.

Roarke, "Bu ikimizi de ilgilendirir," diye düzeltti.

"Her neyse, şimdi onun hakkında bir şey duymak istemiyorum."

"Aslında, bu daha ziyade benimle ilgili. Senin şu anda hissettiklerinle bağdaştığını da göreceksin." Onun çaydan bir yudum daha içmesini seyretti; hikâyesini anlatacaktı, ancak yeterli zamanı olup olmadığını hesapladı. "Ben çok gençken ve hâlâ Dublin sokaklarında sürerken, bir adamla kızına rastladım. Küçük kız bir melekti -pembe ve altın rengi. Cennette bile böyle bir gülümsemeye rastlanamaz. Bu ikisi bahis oynatıyor, dolandırıcılık yapıyor, çeşitli dalaveralar çeviriyorlar ve ellerine geçen küçük paralarla yetiniyorlardı. O zamanlar ben de aşağı yukarı aynı şeyi yapıyordum. Ama değişiklikten hoşlandığım için, kah yankesicilik yapıyor, kah şirket kurma, senet satma oyunları düzenliyordum. Summerset'e rastladığımda babam hâlâ hayattaydı. O zamanlar Summerset'in ve kızı Marlena'nın isimleri başkaydı.

İki lokma arasında Eve, "Demek bir sahtekârdı; zaten onun güvenilmez bir adam olduğunu biliyordum," dedi.

"Çok akıllıydı. Ondan çok şey öğrendim. Onun da benden bir şeyler öğrendiğini sanıyorum. Her neyse, babacığımdan yediğim korkunç bir dayaktan sonra, Summerset beni baygın bir halde bir ara sokakta bulmuş ve evine götürmüş. Birkaç kaburgam ve omzum kırılmış, beyin sarsıntısı geçiriyormuşum. Doktora verecek param olmadığı gibi sağlık karnem de yoktu. Beni o tedavi etti."

"Vah vah." Roarke'ın anlattıkları ona başka şeyler hatırlatmıştı. Tüyleri diken diken oldu. "Hayat insanın kanını emer," dedi.

"Gerçekten öyleydi. Summerset çok yetenekli biriydi. Biraz tıp eğitimi almıştı. Dolandırıcılık yaparken çoğu zaman doktor olduğunu söylerdi. Hayatımı kurtardı diyemeyeceğim; çünkü genç ve güçlüydüm; üstelik dayağa alışkındım. Ancak gereksiz yere acı çekmemi önledi."

"Kendini ona borçlu hissediyorsun!" Eve boş tabağını kenara bıraktı. "Anlıyorum; haklısın"

"Hayır, öyle değil. Borçluydum ama borcumu ödedim. Bazen de o bana borçlandı. Babamın, yasını tutmadığım ölümünden sonra, ikimiz ortak olduk. Tekrar söyleyeceğim, beni o büyütmedi, ben kendimi kolladım fakat o bana bir aile verdi. Marlena'yı sevdim."

"Kızını!" Eve, üstüne çöken ağırlıktan kurtulmak için başını salladı. "Unutmuştum. O kavruk ihtiyarı baba olarak tasavvur etmek güç. Kızı şimdi nerde?"

"Öldü. O on dört, ben on altı yaşındaydım. Yaklaşık altı yıl beraber yaşamıştık. Benim kumar projelerimden biri epey kazanç getiriyordu. Bu durum küçük fakat azılı bir sendikanın dikkatini ve düşmanlığını çekti. Onların alanına girdiğimi hissettiler. Ben-se kendi yolumda olduğumu düşünüyordum. Beni tehdit ettiler. Çok küstahım, hiç aldırmadım. Sanırım onlara saygı duymamı sağlamak için, bir iki kez beni yakalamaya çalıştılar. Ama ben yakalanması zor biriydim. Güç ve prestij kazanmaya başlamıştım. Oldukça iyi para kazanıyordum. Bizim için yeterliydi. Küçük bir apartman dairesi alabilmiştik. O sıralarda Marlena bana aşık oldu."

Durdu, ellerine baktı, hatırladı ve pişmanlık duydu. "Onu seviyordum, hem de çok ama bir sevgili olarak değil; çok güzeldi ve yaşadığımız hayata rağmen inanılmayacak kadar masumdu. Artık bir erkek olmuştum, ama ona karşı romantik duygular beslemiyordum. Onun kusursuz bir sanat eseri olduğunu düşünüyordum ama cinsellik söz konusu değildi. Onun ise başka düşünceleri vardı. Bir gece odama geldi ve kendini bana sundu. Dehşet içinde kalmıştım, Müthiş öfkelenim ve dehşete kapıldım. Çünkü erkek-tim ve bu nedenle baştan çıkmaya eğilimliydim."

Tekrar Eve'e baktı. Gözlerinde fırtınalar kopuyordu. "Ona karşı zalimce davrandım, kalbini kırıp odasına geri gönderdim. Oysa o bir çocuktı ve ben onu yıkmıştım. Yüzünü o bakışlarını hiç unutamadım. O bana güvenmiş, inanmıştı ve ben doğru olanı yaparken ona ihanet etmiştim."

"Benim Mavis'e ihanet edişim gibi."

"İhanet ettiğini zannettiğin gibi. Dahası var. O gece evden ayrıldı. Summerset ve ben ertesi güne kadar gittiğini anlamadık. Ertesi sabah benim peşimde olan adamlar, bize onun ellerinde

olduğu haberini iletiler. Üstündeki giysileri geri yolladılar; giysiler kanlıydı. Hayatım boyunca ilk ve son kez Summerset'i çaresiz gördüm. O adamlara istedikleri her şeyi vermeye hazırdım. Hiç düşünmeden kendimi, onunla değiş tokuş ederdim. Sen de imkan olsa şimdi Mavis'le yer değiştirirdin."

"Evet." Eve uykuluydu. Elindeki fincanı bıraktı. "Onun için her şeyi yapardım."

"Bazen her şeyi yapmak için çok geç oluyor. O insanlarla bağlantı kurdum, onlara anlaşabileceğimizi söyledim, Marlana'yı incitmemeleri için yalvardım. Ama onu çoktan incitmişlerdi. On dört yaşındaki o genç, güzel, kadınlığını henüz hissetmeye başlayan kıza tecavüz etmişler, işkence yapmışlardı. Onlarla bağlantı kurduktan birkaç saat sonra cesedini kapının önüne attılar. Genç bir rakibin gözünü korkutmak için onu kullanmışlardı. Onlar için o bir insan bile değildi. Yaşamı geriye sarıp, olanları engellemek için her şeyi yapmaya hazırdım."

Eve uzanıp erkeğin ellerini tuttu. "Çok üzıldüm," dedi. "Ama bunda senin suçun yok."

"Yoktu, ama bunu anlamak ve kabul etmek yıllarımı aldı. Summersetbeni hiçbir zaman suçlamadı, Eve. Suçlayabilirdi. Kızı onun hayatıydı. Acı çekmiş ve benim yüzümden ölmüştü. Fakat Summerset bir kez bile beni suçlamadı."

Eve iç geçirdi, gözlerini kapadı. Roarke'ın ona ne anlatmak istediğini biliyordu. Onun için bu hikâyeyi anlatmak, bir kâbusu yeniden yaşamak gibi bir şey olmalıydı. "Sen olanları engelleyemezdin. Ancak sonra olanları kontrol edebilirdin. Ben de ancak bazı soruların cevaplarını bulmak için elimden geleni yapabilirim." Güçlkle gözlerini açtı. "Daha sonra ne oldu, Roarke?"

"Bunu yapan adamları yakalayınca kadar peşlerini bırakmadım. Onları düşünebileceğim en yavaş ve acı verici metotlarla öldürdüm." Gülümsedi. "Her ikimizin de kendine göre bir çözüm bulma şekli ve adalet anlayışı var, Eve."

"Sürekli savunmada olmak adalet değildir, Roarke."

"Senin için olmayabilir. Sen, Mavis için gerekli çözümü ve adaleti bulacaksın. Bundan kimsenin şüphesi yok."

"Onun mahkemeye çıkmasına izin veremem." Başı öne düştü;

sonra hemen kendini topladı. "Bulmalıyım... Gitmem gerek..." Kollarını yukarı kaldıramadı. "Allah cezanı versin, Roarke, Allah cezanı versin, çayın içinde sakinleştirici bir şey vardı, değil mi?"

Roarke, "Uyu," diye mırıldandı. Uzanıp yavaşça genç kadının belindeki silah kılıfını çözdü; kenara bıraktı. "Öylece yat orada," dedi.

Eve, "İnsanların haberi olmadan onlara uyuşturucu vermek... bir suçtur..." diye mırıldandı ve bir anda uykunun derinliklerine kaydı. Roarke'un bluzunun düğmelerini çözdüğünü bile fark etmedi.

Roarke, Eve'i soyarken, "Sabah olunca beni tutuklarsın," dedi. Sonra kendisi de soyunup onun yanına yattı. "Şimdi sadece uyu."

Eve uyudu fakat uykusunda bile rüyalar onu kovaladı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Eve uyandığında neşesizdi. Yalnızdı. Roarke, akıllı davranıp o uyanmadan odadan çıkmıştı. Ama Eve bunu gülümseyerek karşılamadı. Roarke'ın çayına karıştırdığı sakinleştiricinin etkisi tümüyle yok olmuştu. Bu durumda, Roarke'ın, o uyanmadan sıvışması akıllılıktı. Genç kadın, canlı, tetikte ve öfkeliydi.

Komodinin üstünde duran elektronik ajandanın ışığı yanıp sönyordu. Bu da, Eve'ın tedirginliğini büsbütün artırdı. Düğmeye bastığında odayı dolduran Roarke'ın tatlı sesi de onu sakinleştirmedi.

"Günaydın, Teğmen. İyi bir uyku çekmiş olmanı dilerim. Sekizden önce kalkarsan, beni kahvaltı köşesinde bulabilirsin. O kadar sakin uyuyordun ki, yatak odasına kahvaltı göndererek seni rahatsız etmek istemedim."

Eve, dişlerini gıcırdatarak, "Artık sakin değilim," diye söyledi. Yataktan kalkıp, on dakika içinde duş yaptı, giyindi ve silahını kuşandı.

Roarke'ın büyük bir alçak gönüllülükle kahvaltı köşesi adını verdiği yer, mutfağın sonunda, koskocaman ve güneşli bir balkondur. Roarke yalnız değildi. Mavis de oradaydı. Eve'i görünce ikisi de sırttılar.

Eve, "Seninle konuşacaklarım var, Roarke," dedi.

"Rengin düzelmiş." Roarke, yaptığı işten memnun, ayağa kalktı

genç kadının burnuna bir öpücük kondurdu. "Dün akşam benzin kül gibiydi. Gri sana yakışmıyor." Midesine bir yumruk yiyince inledi. Gerçek bir erkeğe yakışır biçimde öksürdü. "Enerji düzeyinin de yükseldiği açıkça belli oluyor. Kahve ister misin?"

"Bir daha böyle bir şey yapmaya kalkışacak olursan..." Birden sustu gözlerini kısarak Mavis'e baktı. "Sen niçin gülüyorsun?"

"Sizi seyretmek çok eğlenceli. Gözünüz birbirinizden başka bir şey görmüyor."

"Evet, doğru. Öyle ki, Roarke dikkatli olmazsa, yakında kendini sırtüstü yere uzanmış tavanı seyrederken bulacak." Hâlâ Mavis'e bakıyordu. Şaşkındı. "İyi görünüyorsun," dedi.

"İyiyim. Doya doya ağladım, bir torba çikolata yedim ve kendime acımdan vazgeçtim. Kentin bir numaralı polisi benden yana, ancak bir milyarderin tutabileceği düzeyde bir avukatlar ekibi beni savunmaya hazırlanıyor ve beni seven bir erkek var. Biliyor musun, her şey olumlu bir biçimde sona erdikten sonra (ki öyle olacağına inanıyorum), bu olayı bir serüven olarak hatırlayacağımı fark ettim. Basından gördüğüm ilgi sayesinde de meslek yaşıyorum birden tavana vuracak." Uzanıp Eve'in elini tuttu ve onu çekip, yanma, üzerinde minderler olan balkon kanepesine, oturttu. "Artık korkmuyorum."

Eve, ona hemen inanmaya yanaşmadı. Arkadaşının gözlerinin içine dikkatle baktı. "Evet," dedi. "Gerçekten korkmuyorsun. Gayet iyisin. Bunu görebiliyorum."

"Artık iyiyim. Bu konuda tekrar tekrar düşündüm. Mantıklı olursan, durum çok basit. Onu ben öldürmedim. Sen, onu kimin öldürdüğünü bulacaksın ve o zaman, her şey açıklığa kavuşacak. O zamana kadar bu muhteşem evde kalacağım ve ağzınıza layık yemekler yiyerek yaşayacağım." Kağıt gibi ince bir krepin son lokmasına çatalını batırdı. "Yüzüm ve adım da yazılı ve görsel basında sürekli teşhir edilecek."

"Bu da bir bakış açısı." Eve tedirgindi. Kahve makinesini programlamak için ayağa kalktı. "Mavis, üzülmeyi ya da endişelenmeyi istemem ama bu iş parkta gezinti yapmaya benzemez."

"Ben aptal değilim, Dallas."

"Onu demek istemedim."

"Sen, benim, ne kadar kötü şeyler olabileceğinin farkında olmadığımı sanıyorsun. Korkma, her şeyin farkındayım. Ama sonuçun, olabileceklerin en kötüsü olacağına inanmıyorum. Şu andan itibaren olumlu düşünmeye başlıyorum ve benden istediğin şeyi yapıyorum; sana güveniyorum."

"Pekâlâ. Yapacak çok işimiz var. Dikkatini toplayıp ayrıntıları hatırlamanı istiyorum ne kadar küçük ve önemsiz olursa olsun, bütün ayrıntıları." Roarke önüne bir kase koyunca, "Bu da ne?" diye sordu.

"Kahvaltın."

"Yulaf muhallebisi."

"Ta kendisi."

Eve, suratını astı. "Şu kreplerden bir tane yesem olmaz mı?"

"Elbette yiyebilirsin. Ama, önce yulafını bitir."

Genç kadının gözleri ateş saçıyordu. Bir kaşık muhallebiyi ağzına götürürken, "Seninle gerçekten konuşacağım," diye fısıldadı.

"Siz, ikiniz harikasınız. Bu olay sayesinde ikinizi sık sık bir arada görme fırsatını buldum. Çok iyi anlaştığınızı biliyordum, ama bu kadar değil. Başlangıçta, Dallas zengin bir koca buldu diye sevinmiştim." Roarke'a bakarak sırttı.

"Arkadaşlık dediğin de budur."

"Ama onun dizginlerini eline almışsın. Buna inanmakta güçlük çekiyorum. Daha önce bunu hiç kimse başaramamıştı."

"Maviş, kapa çeneni. Şimdi senin görevin düşünmek. İyice düşün ana avukatlarına danışmadan bana bir şey söyleme."

"Bunu bana söylediler. Sanırım, bir şeyin yerini ya da birinin ismini unutup birdenbire hatırlamak gibi olacak. Bir süre düşünmezsin; başka şeylerle ilgilenirsin; sonra aniden aklına geliverir. Ben de artık başka şeylerle ilgileniyorum. En önemlisi de düğün. Leonardo kısa bir süre sonra gelinliğin ilk provasını yapacağını söyledi."

Eve neredeyse kanepeden aşağı düşecekti. "Leonardo mu? Sen Leonardo ile mi konuştun?"

"Bunu avukatlar sağladı. İlişkimizin devam etmesinin iyi olduğunu, bunun kamu oyunun ilgisini çekeceğini ve romantik hikâyeye

lerin daima sempati topladığını düşünüyorlar." Mavis dirseğini masaya dayayarak, sol kulak memesindeki üç küpeyle oynamaya başladı. "Avukatlar sadece yalan makinesine bağlanmamı ve hipnoz altında sorgulanmamı ertelediler, çünkü neler hatırlayacağım-dan emin olamıyorlar. Temelde bana inanıyorlar, ama riske girmek istemiyorlar. Ama Leonardo ile görüşmemin çok olumlu etkileri olacağını söylediler. Yani, prova tarihini kararlaştırmalıyız."

"Provayı düşünecek zamanım yok. Aman Tanrım, Mavis, şu anda giysi ve çiçeklere vakit ayıracağımı mı sanıyorsun? Bu iş bite-ne kadar evlenmeyeceğim. Roarke bunu anlayışla karşılar."

Roarke bir sigara çıkarıp incelemeye başladı. "Hayır, karşılamaz," dedi.

"Beni dinle..."

"Hayır, sen beni dinle." Mavis ayağa kalktı. Parlak mavi saçları güneşin altında parlıyordu. "Bu olayın bu kadar önem verdiğim bir şeyi engellemesini kabul edemem. Pandora benim ve Leonardo'nun yaşamımızı alt üst etmek için elinden geleni yaptı. Ölümüyle de işi iyice içinden çıkılmaz bir hale getirdi. Bir de bu düğüne engel olamaz. Düğün ertelenmeyecek. Bu nedenle, gelinlik provası için vakit ayırsan iyi olur."

karar verdi. "Tamam. Peki. Harika. Şu salak gelinlik işini halledeceğim."

"O salak bir gelinlik değil. Harika bir gelinlik olacak."

"Ben de öyle demek istemiştim."

"Bu daha iyi." Genç kadın burnunu çekerek yerine oturdu. "Leonardo'ya ne söyleyeyim? Bu iş için ne zaman bir araya gelebiliriz?"

"Dinle beni. İkimiz-sen ve ben- bir arada görülmezsek, senin için daha iyi olur. Pahalı avukatların da bu düşünceme katılacaklardır. Soruşturmayı yürüten polis ve zanlı... Güzel bir görüntü değil."

"Yani, demek istiyorsun ki ben... Tamam, birlikte görünmeyiz. Leonardo burada çalışabilir. Roarke, sence bunun bir sakıncası yok, değil mi?"

"Aksine." Roarke, sigarasından bir nefes çekti. Memnun görünüyordu. "Bana kalırsa mükemmel bir çözüm."

Eve, "Büyük bir aile," diye homurdandı. "Polis, zanlı, cinayetin işlendiği dairenin sahibi -aynı zamanda, kurbanın eski, zanlının da şimdiki sevgilisi. Siz aklınızı mı kaçırdınız?"

"Bu durumdan kimin haberi olabilir? Roarke'ın güvenlik sistemi kusursuz. Üstelik, işlerin umduğumuz gibi gelişmemesi olasılığı da var. Bu durumda, Leonardo ile birlikte mümkün olduğu kadar çok vakit geçirmek istiyorum." Mavis sırtıttı. Yüzünde inatçı bir ifade belirmişti. "Ve bunu yapacağım."

"Summerset'e Leonardo'nun çalışabileceği bir yer hazırlatmasını söyleyeceğim."

"Teşekkürler.Bize büyük bir iyilik yapmış olacaksın."

"Siz burada çılgınca eğlenin; ben, bir cinayetin failini bulmak zorundayım."

Eve, ayağa kalkıp fırtına gibi uzaklaşırken, Roarke arkasından seslendi. "Krep yemeyecek misin?"

"Cehenneme git."

Mavis, Roarke'a, "Senin için deli oluyor," dedi.

"Sevgisini belli ediş biçimi insanı utandırıyor. Bir krep daha ister misin?"

Mavis, eliyle midesini okşadı. "Niçin olmasın?"

Dokuzuncu Bulvar, Elli Altıncı Sokak'ta kopup yere düşmüş olan bir elektrik teli yer trafiğini felce uğratmıştı. Hem yayalar hem de araç kullananlar, ses kirliliği yasasını hiçe sayarak, korna çalıyor ya da bağırıp çağırarak öfkelerini dışa vuruyorlardı. Eve, bu gürültüyü duymamak için penceresini kapatacağı ama arabanın kliması yine bozulmuştu.

Bu eğlenceye ek olarak, tabiat ana da, New York kentine 40 derecelik, nemli bir ısı bahşetmişti. Eve, vakit geçirmek için, asfalttan, buğu halinde, dans eder gibi yükselen ısıyı seyrediyordu. Böyle giderse, öğlene kadar, birçok bilgisayarın çipleri kavrulup işe yaramaz hale gelecekti.

Eve, havalanmayı düşündü ama aracının kontrol paneli başına buyruk hareket ediyordu. Zaten, acelesi olan çoğu sürücü çoktan havalanmıştı. Bu nedenle, yukarıdaki trafik de altüst olmuştu. İki tane tek kişilik helikopter, aradan sıyrılıp trafikten kurtulmaya

alışıyor, ama bunu yapamadıkları gibi, arı gibi vızıldayan perva-
nelerinin sesi trafiğın oluşturduğu gürültüyü artırıyordu.

Eve, önündeki aracın tamponundaki çıkartmanın üstünde NEW
YORK'U SEVİYORUM yazısını görünce, farkında olmadan ho-
murdandı.

Yapılacak en akıllıca işin arabasında çalışmaya başlamak ol-
duğuna karar verdi.

İletişim cihazına, "Peabody," komutunu verdi. Cihaz önce si-
nir bozucu sesler çıkardı, birkaç kez parazit yaptı, sonra bağlandı.

"Cinayet Masası'ndan Peabody."

"Dallas konuşuyor. Seni Batı yakasındaki Polis Mağazası'nın
önünden alacağım. On beş dakika sonra oradayım."

"Tamam, efendim."

"Johannsen ve Pandora cinayetleriyle ilgili bütün dosyaları ya-
nına al ve..." Birden sustu ve biraz düşündükten sonra, "Bulun-
duğun yeri niçin bu kadar sessiz, Peaboy?" diye sordu. "Sen mer-
kezde değil misin?"

"Henüz buraya sadece iki kişi gelebildi. Dokuzuncu Bulvar'-
da müthiş bir trafik karmaşası var."

Eve, trafik denizine baktı. "Gerçekten mi?"

Peabody, "Sabahlan trafik kanalını dinlemekte fayda var," dedi.
"Ben Dokuzuncu Bulvar'daki trafik karmaşasını duyunca, başka
yoldan geldim."

Eve, "Kes sesini Peabody," diye mırıldandı ve bağlantıyı kes-
ti. Sonra birkaç dakika, bürosundaki iletişim cihazından mesajla-
rı dinledi ve Paul Redford'la, adamın kent merkezindeki bürosunda
buluşmak üzere randevu aldı. Laboratuvarı arayıp Pandora'nın
kanındaki uyuşturucunun niteliği ve miktarı hakkında bilgi istedi,
ama hâlâ bir sonuca ulaşmadıklarını öğrenince tehditler savura-
rak bağlantıyı kesti.

Feeney'yi arayıp ona şikayetlerini iletmeyi düşündü ama bu ko-
nuda kararsızdı. O sırada yukarıdaki araçların arasında küçük bir
boşluk görüverdi ve aracının uyum sağlamasına dua ederek hızla
yükseldi. Eve'in bu davranışı karşısında herkes korna almaya
başladı ama genç kadın onları duymazlıktan gelerek, trafiği büs-
bütün altüst etme pahasına, dikey olarak yükselip arabaların ara-

sına girdimeye çalıştı. Şansı yardım etmiş gerekli yüksekliğe ulaşıvermişti.

Sağa dönüp, kan ter içindeki yayalarla dolu yürüyen hava yollarının arasından süzülerek Yedinci Cadde'nin üstünden geçti. Kontrol paneli bu ani komutların ağırlığı altında sızım sızım sızılanıyordu. Beş sokak öteye vardığı zaman araba iniltiye benzer sesler çıkarmaya başlamıştı ama Eve, trafiğin en kalabalık bölümünü arkada bırakmıştı. Polis Merkezi'nin batı girişine yöneldi.

Güvenilir bir eleman olan Peabody onu bekliyordu. Eve, kadının bu bunaltıcı sıcakta, kaskatı üniformasının içinde bu kadar rahat ve sakin görünmeyi nasıl becerdiğini bilmek bile istemiyordu.

Peabody, Eve'in yanına oturur oturmaz, "Arabanız biraz bağımsız görünüyor, Teğmen," dedi.

"Gerçekten mi? Farkında değilim."

"Siz de biraz keyifsiz görünüyorsunuz." Eve sadece dişlerini göstermekle yetindi ve kenti dikine geçerek Beşinci Cadde'ye yöneldi. Peabody çantasından küçük bir vantilatör çıkarıp kontrol panelinin üstüne ilaştirdi. Serin hava yüzüne çarptığında, Eve neredeyse inleyecekti.

"Teşekkürler."

"Bu model araçların ısı kontrolü hiç iyi değil." Peabody sakin ve huzurlu görünüyordu. "Ama belki siz bunun farkında değilsinizdir."

"Akıllıca konuşuyorsun, Peabody. Bu hoşuma gidiyor. Johannsen dosyasının durumunu anlat bana."

"Boomer'ın odasında bulduğumuz toz konusunda laboratuvar hâlâ kesin bir sonuca varamıyor. Zaman kazanmaya çalışıyorlar. Bazı sonuçlara ulaşılsa bile söylemiyorlar. Kulağıma gelen bir dedikoduya göre, Yasadışı Maddeler Bürosu sonuçları öğrenmede öncelik istiyormuş. Anlaşılan, bu işle ilgili bir takım kulisler yapılıyor. Kurbanın bedeni üzerinde yapılan ikinci incelemede yasal ya da yasadışı hiçbir kimyasal maddenin izine rastlanmadı."

Eve, demek kendisi kullanmıyordu, diye düşündü. "Boomer maddeyi denemek istemiş olmalı ki koca bir torba almış. Ne var ki, denememiş. Bunu nasıl yorumluyorsun, Peabody?"

"Odasının durumundan ve güvenlik robotunun söylediklerinden, adamın maddenin tadına bakacak zaman ve fırsata sahip olduğunu anlıyoruz. Kendisi hafif maddeler de olsa sürekli olarak uyuşturucu kullanan biriydi. Bu nedenle, bana kalırsa, o bu madde hakkında bazı şeyler biliyordu, ya da bazı kuşkuları vardı. Bu yüzden kullanmaya korktu."

"Bence de. Castro'dan bir şeyler öğrenebildin mi?"

"Bu konuda hiçbir şey bilmediğini iddia ediyor. Öte yandan, bilgi vermek ve tahminlerini paylaşmak açısından bizimle işbirliği yapmaya hazırmış görünüyor."

Peabody'nin sesinde Eve'i rahatsız eden bir şey vardı. Başını çevirip genç kadına baktı. "Sana kur mu yaptı, Peabody?"

Peabody, dosdoğru ileri bakıyordu. Gözleri hafifçe kısıldı. "Uygunsuz bir davranışı olmadı."

"Kıvırtmayı bırak, ahbap. Sana sorduğum bu değildi."

Peabody'nin yanakları pembeleşti. "Bana özel bir ilgi duyduğunu ima etti."

"Tam bir polis gibi konuştun. Peki bu özel ilgi karşılık bulacak mı?"

"Bu şahsın amirime karşı çok daha büyük bir ilgi duyduğundan şüphe etmeseydim, ilgisini karşılıksız bırakmamayı düşünebilirdim." Peabody Eve'in gözlerinin içine baktı. "Size hayran."

Eve, "Hayranlığını kendine saklamak zorunda," dediyse de bunu duymak hoşuna gitmişti. "Benim gönlüm başkasında. Lanet herifin güçlü bir görünüşü var, değil mi?"

"Bana baktığı zaman elim ayağım birbirine dolaşıyor."

"Hmm." Eve, kendi ellerine baktı. "O zaman, hiç durma."

"Su anda duygusal bir ilişkiye başlamaya hazır değilim."

"İlişkiden söz eden kim? Birkaç kere birlikte olursun, biter gider."

Peabody gergin bir tavırla, "Cinsel birlikteliklerin sevgi ve dostlukla bir arada olmasını tercih ederim, efendim," diye cevap verdi.

Eve, içini çekti. "Evet, öylesi daha iyi oluyor." Mavis'i düşünmemek için çaba gösteriyordu ama bu çaba ona adeta acı veriyordu. "Seninle şakalaşıyordum, Peabody," dedi. "İnsanın işini yap-

maya çalışırken, bir adama rastlayıp yıldırım çarpmışa dönmesinin ne demek olduğunu çok iyi bilirim. Onunla çalışırken zorlanıyorsan, çok yazık. Üzgünüm ama sana ihtiyacım var."

"Sorun değil" Peabody rahatlamıştı. Gülümsedi. "Onu görmek de bir kayıp/değil, doğrusu." Eve, Beşinci Cadde'deki beyaz bir kulenin altındaki otoparka girmek için hızla alçalmaya başladı. "Bu Roarke'ın binalarından biri değil mi?"

"Bu binalardan çoğu ona ait." Elektronik otopark bekçisi Eve'in aracını güvenlik kontrolünden geçirip içeri aldı. "Burası Redford'un merkez bürosu. Aynı zamanda Redford Yapımları'nın New York'taki merkezi. Onunla Pandora cinayeti hakkında konuşmak üzere kendisinden randevu aldım." Eve, Roerke'ın onun için ayırttığı VIP park yerine girdi ve arabasının motorunu kapattı. "Sen bu soruşturmada resmen görevli değilsin ama resmen bana bağlı olarak çalışıyorsun," diye açıkladı. "Feeney gırtlığına kadar verilere gömülmüş durumda ve benim bir çift göz ve kulağa daha ihtiyacım var. İtirazın var mı?"

"Aklıma gelen bir şey yok, Teğmen."

Arabadan inerlerken, Eve, ona, "Bana Dallas de," diye hatırlattı. Arabanın çevresindeki güvenlik engelinin üstündeki ışıklar, arabayı hırsızlık ve diğer saldırılardan korumak için, yanıp sönmeye başlamıştı. Eve, içini çekerek, bu araba o kadar kötü durumda ki, bir hırsız ona iki kere bakmayı kendine hakaret sayar, diye düşündü. Özel yönetici asansörünün yanına gidip şifresini tuşladı ve utancını belli etmemeye çalışarak, "Bu asansörü kullanmak vakit kazandırıyor," diye mırıldandı.

Kalın bir halıyla kaplı asansöre girdiklerinde, şaşkınlıktan Peabody'nin gözleri büyüdü. Kabin altı kişinin rahatça sığabileceği büyüklükteydi ve güzel kokulu çiçeklerle süslüydü.

Eve, "Otuz beşinci kat," komutunu verdi. "Redford Yapımları, yönetim ofisleri."

Bilgisayar, "Kat üç, beş," diye tekrarladı. "Doğu kanadı, yönetim ofisleri."

Eve, "Pandora, öldüğü gece çok küçük bir parti vermiş," diye söze başladı. "Redford onu sağ olarak gören son kişi olabilir. Jerry Fitzgerald ve Justin Young da oradaymışlar ama Mavis ile Pando-

ra'nın kavgasından sonra çıkmışlar. Bütün geceyi birlikte geçirdikleri konusunda, birbirlerine tanıklık ediyorlar. Redford bir süre daha Pandora'nın yanında kalmış. Eğer Fitzgerald ve Young doğruyu söylüyorlarsa, temizler. Mavis'in doğru söylediğini biliyorum." Susup bekledi ama Peabody bir şey söylemedi. "Şimdi bakalım yapımcıdan neler öğrenebileceğiz."

Asansör yatay olarak ilerlemeye başlayıp binanın doğu kanadına kaydı. Kapılar açılınca dışarının gürültüsü içeri doldu.

Besbelli Redford'un çalışanları günlük işlerini müzik eşliğinde yapmaktan hoşlanıyorlardı. Görünmeyen hoparlörlerden yayılan rock müzik havayı enerjiyle dolduruyordu. Yuvarlak, büyük bir masanın başında, iletişim aygıtlarını kullanarak, neşeli yüz ifadeleriyle konuşan ve karşısındaki bilgisayar ekranlarını gülümseyerek seyretmekte olan iki erkek ve bir kadın oturuyordu.

Sağ tarafta, tahminen bekleme alanı olan bir bölmede küçük bir toplantı var gibiydi. İnsanlar küçük kadehlerdeki içkileri yudumlayıp minik kekler yiyerek dolaşıyorlar, kokteyl saati sohbetleri ve çınlayan kahkahalar müziğe karışıyordu.

Peabody, "Bu Redford'ın filmlerinden bir sahne gibi," dedi.

"Yaşasın Hollywood!" Eve masaya yaklaştı ve kimliğini çıkardı. Danışmadaki üç memurdan en mütevazı görünümlü olanının önünde durdu. "Ben Teğmen Dallas," dedi. "Bay Redford'la randevum var."

"Evet, Teğmen." Adam -o altın tozu serpiştirilmiş görüntüsüyle bir tanrı da olabilirdi- pırıl pırıl gülümsedi. "Geldiğinizi kendisine hemen bildiriyorum. Lütfen bir şeyler için."

"Karnını doyurmak ister misin, Peabody?"

"Şu küçük kekler hiç de fena görünmüyor. Giderken birkaç tane aşırabiliriz."

"İkimiz de aynı şeyi düşünmüştük."

"Bay Redford sizinle hemen görüşmek istiyor, Teğmen." Çağdaş Apollon, masanın bir bölümünü yukarı kaldırarak, kayar gibi dışarı süzüldü. "Sizi onun yanına götüreyim."

Buzlu camdan bir kapıdan geçip kendilerini bir koridorda buldular. Müzik yerini tartışan insan seslerine bırakmıştı. Koridorun iki yanındaki kapılar açıktı; çalışma masalarında ya da kanepeler-

de oturan, bir aşağı bir yukarı dolaşan ve birbirleriyle ateşli bir biçimde tartışan kadın ve erkekler görünüyordu.

"Bu sözleri çok duydum JT. Bunlar birinci bin yıl kokuyor."

"Yenidir yüze ihtiyacımız var. Garbo'yu andıran küçük Bo'nun masum bir yanı da var."

"İnsanlar derinlik istemiyor, canikom. Onlardan okyanusla bir su birikintisi arasında seçim yapmalarını iste, su birikintisinde çırpınmayı tercih edeceklerdir. Biz hepimiz çocuğuz."

Sonra, parlak gümüş renkli bir çift kapıdan geçtiler. Onlara yol gösteren memur, kapıların ikisini de gösterişli bir kol hareketiyle açtı. "Konuklarınız, Bay Redford," dedi.

"Teşekkür ederim, Caesar."

Eve, "Caesar," diye mırıldandı. "Ne kadar yaklaştım."

Paul Redford, odasının kapılarıyla aynı renkte olan, U harfi şeklinde bir çalışma merkezinin arkasında ayağa kalktı. Üzerinde yürüdüğü yer döşemesi pürüzsüzdü ve rüzgârda uçuşan yapraklar gibi sağa sola savrulan çeşitli renklerle süslüydü. Arkasında ise kentin muhteşem görüntüsü vardı. Bu beklenmedik bir şey değildi. Deneyimli bir sıcaklık gösterisiyle Eve'in ellerine sarıldı. "Buraya gelmeyi kabul ettiğiniz için çok teşekkür ederim. Bütün gün boyunca toplantılara katılmak zorundayım. Bu nedenle, buraya gelmeniz benim size gelmemden çok daha iyi oldu. Bana büyük kolaylık sağladı."

"Sorun değil. Yardımcım, Polis Memuru Peabody."

Adam gülümsemekte de el sıkmakta olduğu kadar deneyimliydi. Tebessümü iki kadını da kıskacına aldı. "Lütfen oturun. Size ne ikram edebilirim?"

"Sadece bilgi." Eve, oturma düzenine baktı ve gözlerini kırptırdı. Her şey hayvan biçimindeydi: sandalyeler, tabureler, kanepler; hepsi kaplan, köpek ya da zürafa olarak tasarlanmıştı.

Redford, "İlk eşim dekoratördü," diye açıkladı. "Boşandıktan sonra, onun tasarımlarından oluşan mobilyalarımı değiştirmemeye karar verdim. Onlar, yaşamımın o döneminin en güzel anıları." Köpek biçiminde bir koltuk seçip oturdu ve ayaklarını, yusuvarlak kıvrılmış kedi biçimindeki bir yastığın üstüne koydu. "Pandora'dan söz etmek istiyorsunuz, değil mi?"

"Evet." Eve, eğer bize söylendiği gibi sevgili idiyse, acısını çabuk unutmuş, diye düşündü. Anlaşılan, polisle görüşmek de onu hiç korkutmuyordu. Beş bin dolarlık keten takım elbisesi, erimiş tereyağı kadar yumuşak İtalyan mokasenleriyle, güler yüzlü bir ev sahibiydi. Eve, onun içten ve candan davranışının, en az birlikte çalıştığı ünlü oyuncuların davranışları kadar yapmacık olduğunu düşündü. Güçlü hatları olan bal rengi kemikli yüzü, bakımlı ve parlak bir bıyıkla süslenmişti. Omuzlarının biraz aşağısına kadar uzanan düz siyah saçları karmaşık bir düğümle at kuyruğu yapılmıştı.

Eve onun olduğu gibi görüldüğüne karar verdi - gücünün ve zenginliğinin tadına varan başarılı bir yapımcı.

"Bu görüşmeyi kayda geçirmek istiyorum, Bay Redford."

"Bunu tercih ederim, Teğmen." Arkasına dayanıp, kederli bakışlarla bakan köpeğin kucağına iyice yerleşti ve kollarını midesinin üstünde kavuşturdu. "Bu olay yüzünden birinin tutuklandığını duydum."

"Evet, doğru, ancak soruşturma devam ediyor. Siz, Pandora adıyla tanınan maktulün ârkadaşymışsınız."

"Kendisini iyi tanırdım. Onunla birlikte çalışmayı planladığım bir proje vardı. Yıllar boyunca, Pandora ile birçok kez görüştüm. Uygun ortamı bulduğumuzda cinsel birlikteliğimiz de olurdu."

"Kurban öldüğü zaman, aranızda duygusal bir ilişki var mıydı?"

"Bizim aramızda hiçbir zaman duygusal bir ilişki olmadı, Teğmen. Sadece cinsel ilişkiydi. Sevişmiyorduk. Zaten, onunla sevişen ya da sevişmeye kalkışan herhangi bir erkek olduğunu hiç sanmam. Eğer böyle biri varsa, gerçek bir aptal olmalı. Ben aptal değilim."

"Ondan hoşlanmıyordunuz, öyle mi?"

"Ondan hoşlanmak mı?" Redford güldü. "Tanrım, hayır. O benim tanıdığım en hoşlanılamayacak insandı. Ama yetenekliydi. Kendi zannettiği kadar değil, elbette. Hatta, bazı alanlarda da çok yeteneksizdi ama yine de..."

Zarifellerini yukarı kaldırınca yüzükleri parladı - koyu renk taşlar ve ağır altın. "Güzellik kolaydır, Teğmen. Bazı insanlar ona

sahip olarak doğar, bazıları da onu satın alırlar. Güzel bir görüntü günümüzde en aptal insanların bile elde edebileceği bir şey. Ancak, hâlâ arzu ediliyor. Güzelliğin asla modası geçmez, mümkün değil. Ama bir insanın güzelliğini kullanarak hayatını kazanabilmesinin yeteneğinin de olması şartır."

"Peki, Pandora'nın yeteneği neydi?"

"Çevresine, doğal, hatta hayvani bir güç, cinsellik yayıyordu. Cinsellik her zaman satmıştır ve her zaman da satmaya devam edecektir."

Eve, başını yana eğdi. "Ancak şimdi cinsellik için izin belgesi gerekli," dedi.

Bu sözler Redford'un hoşuna gitmişti. Genç kadına bakarak gülümsedi. "Devlet de payını almak istiyor. Ama ben cinselliğin satışından söz etmiyordum; bir ürünü satmak için cinselliği kullanmaktan söz ediyordum. Bunu yapıyoruz-alkolsüz içkilerden, mutfak gereçlerine kadar hep cinselliği kullanıyoruz. Ve moda..." diye ekledi; "Daima moda."E

"Ve Pandora'nın en başarılı olduğu konu buydu, öyle mi?"

"Onu, ister mutfak perdelerine sarıp sarmalayın, ister تنها bir yolda şöyle bir yürütün, sağduyu sahibi insanlar bile, bu görüntüye sahip olabilmek için kesenin ağzını açarlar. O bir satıcıydı. Satamayacağı hiçbir şey yoktu. Ne yazık ki oyuncu olmak istiyordu. Oysa kendinden başka hiç kimse olamazdı. O ancak, Pandora'yı oynayabilirdi."

"Buna rağmen onunla birlikte bir proje üstünde çalışıyordunuz, değil mi?"

"Evet ama bu projede kendini oynayacaktı. Ne fazla, ne eksik. Proje başarılı olabilirdi. İşin ticari yanma gelince... çok karlı olacağı kesindi, ancak henüz tasarı halindeydi."

"Öldüğü gece onun evindeydiniz."

"Evet, o gece birkaç kişiyi davet etmiş, yalnız kalmak istemişti. Sanırım amacı, benim filmlerimden birinde oynarsa başına gelecekler konusunda Jerry'yi uyarmak ve korkutmaktı."

"Peki, Bayan Fitzgerald bunun nasıl karşıladı?"

"Herhalde şaşırmış ve tedirgin olmuştur. Ben de tedirgin olmuştum çünkü birlikte bir proje üzerinde çalışmakta olduğumuz-

dan henüz hiç kimseye söz etmemiştik. İlginç bir tartışma olabildi ama baskına uğradık. Genç bir kadın -büyüleyici bir kadın- kapıya dayandı. Hani şu tutukladığınız kadın..." Gözleri parladı. "Basın, bu kadının sizin yakın arkadaşınız olduğunu öne sürüyor."

"Anlatsanıza, Bayan Freestone gelince neler oldu?"

"Melodram, aksiyon, şiddet..." Ellerini hareket ettirerek havada bir ekran çizdi. "Düşünsenize, genç ve cesur güzel hakkını aramaya geliyor. Daha önce ağladığı belli; yüzü solgun, gözlerinden ümitsizlik okunuyor. İki kadın da aynı erkeği istiyorlar ama o, erkeği korumak ve mesleği için en doğru olanı yapmasına olanak sağlamak için, kenara çekilmeye, ondan vazgeçmeye hazır."

"Pandora'yı yakın planda görüyoruz. Yüzü, öfke, nefret ve delice bir enerjiyle parlıyor. Tanrım, o ne güzellik! Adeta şeytani bir cazibe. Rakibinin özveride bulunması ona yetmeyecek. Ona acı vermek istiyor. Önce genç kadına küfürler yağdırarak manevi, sonra ilk darbeyi indirerek fiziksel acı vermeye çalışıyor. İşte klasik bir dövüş sahnesi. İki kadın, bir erkek için savaşıyor. Daha genç olanı gücünü aşktan alıyor, ama bu, Pandora'nın intikam hırsının -ya da sivri tırnaklarının- yanında zayıf kalıyor. Olayı hayranlıkla seyreden izleyiciler arasından iki erkek ayağa kalkıp onları ayırana kadar, kürkleri havada uçuyor. Bu erkeklerden biri, onları ayırmaya kalktığı için ışınlıyor."

Redford yüzünü buruşturarak sağ omzunu ovuşturdu. "Pandora'yı kenara çekmek için uğraştığım sırada dişlerini omzuma geçirdi. İtiraf etmeliyim ki, içimden onu pataklamak geldi. Arkadaşınız gitmişti. Giderken Pandora'yı bu yaptıklarına pişman edeceği konusunda bir şeyler söyledi ama intikam almaya niyetli birine benzemiyordu. Daha çok, üzgündü."

"Ya Pandora?"

"Enerji küpüydü." Redford da hikayeyi anlatırken enerji küpü gibiydi. "Zaten bütün akşam, tehlikeli bir ruh hali içindeydi. Kavgadan sonra, daha da tehditkâr bir hale geldi. Terry ile Justin adeta kovuldular. Ben, Pandora'yı yatıştırmak için biraz daha kaldım."

"Başarılı oldunuz mu?"

"Hiç başarılı olamadım. Büsbütün azmıştı. Orada benden başka kimse olmadığı halde tehditler savuruyor, o küçük fahişenin

peşinden gidip suratını parçalayacağını, Leonardo'yu da hadım edeceğini söylüyordu. Pandora'nın dediğine göre, kendisi işini bitirdiğinde, Leonardo'nun köşe başlarında düğme satacak hali bile kalmayacaktı. Dilenciler bile onun tasarladığı paçavraları giymeyeceklerdi. Yirmi dakika kadar sonra, onu yatıştıramayacağımı anlayıp vazgeçtim ve eve gitmeye karar verdim. O zaman, geceyi bu kadar kısa kestiğim için bana da çok kızdı ve arkamdan bir yığın küfür savurdu. Bana ihtiyacı olmadığını, benden çok daha önemli, çok daha güçlü tanıdıkları olduğunu söylüyordu."

"Ondan 12:30 sularında ayrıldığınızı söylüyorsunuz, değil mi?"

"Evet, o civarda."

"Ondan ayrıldığınızda yalnız mıydı?"

"Yanında sadece ev işlerini yapan robotlar vardı. İsteddiği zaman insanları davet ederdi ama o çağırmadıkça kimsenin evine gelmesini istemez, çevresinde insan bulunmasından hoşlanmazdı. Bildiğim kadarıyla evde, Pandora'dan başka kimse yoktu."

"Oradan çıkınca nereye gittiniz?"

"Buraya geldim ve omzuma pansuman yaptım. Pandora dişlerini acımasızca saptamıştı. Biraz çalışmak istiyordum; birkaç telefon ettim. Sonra üye olduğum kulübe gittim; gece girişini kullandım. Orada birkaç saat kalıp, buhar banyosu yaptım ve yüzdüm."

"Sağlık Kulübü'ne kaçta gittiniz?"

"Sanırım 02:00 civarında. Eve döndüğümde saat 04:00'ü geçiyordu."

"O gece saat 02:00 ile 05:00 arasında kimseyi gördünüz, ya da kimseyle konuştunuz mu?"

"Hayır. Kulübe genellikle o saatlerde giderim. Bunun nedeni tanıdığım kişilere rastlamak istemeyişimdir. Kıyı şeridinde kendi tesislerim var, ama burada da bir kulübe üye olmak zorundayım."

"Üye olduğunuz kulübün adını öğrenebilir miyim?"

"Madison'da, *Olympus*."" Tek kaşını kaldırdı. "Anladığım kadarıyla o saatlerde bulunduğum yeri kanıtlamam kolay olmayacak. Ama kulübe girişim ve çıkışım kayıtlıdır. Bu zorunlu."

"Zorunlu olduğundan eminim." Eve, onun giriş ve çıkışının kayıtlı olup olmadığını da kontrol edecekti, elbette. "Pandora'ya zarar vermek isteyecek herhangi birini tanıyor musunuz?"

"Teğmen, böyle bir liste, bir insanın yaşamı kadar uzun olurdu." Yine gülümsedi. Dışları kusursuz, bakışları hem neşeli hem de yırtıcıydı. Ona zarar vermek isteyecek kişiler arasında kendimi saymıyorum, çünkü Pandora benim için o kadar önemli değildi."

"Pandora'nın son kullandığı uyuşturucuyu denediniz mi?"

Redford gerginleşti, tereddüt etti, sonra toparlandı. "Bu harka bir hamleydi. İşte insan böyle sorular karşısında hazırlıksız yakalanır. Kayda geçmesi için, hemen söyleyeyim ki, ben yasadışı uyuşturucuların hiçbir çeşidini kullanmam." Ama sahte gülümseyişi yalan söylediğini açıkça belli ediyordu. "Pandora'nın ara sıra yasadışı uyuşturucular kullandığını biliyordum. Ama bunun onun özel sorunu olduğunu düşünüyordum. Kabul etmeliyim ki, yeni bir şey bulmuştu ve bu madde neyse, onu aşırıya kaçarak kullanıyordu. Zaten, o gece, daha önce yatak odasına girmiştim."

Durakladı. Hatırlamaya, o sahneyi gözünün önünde canlandırmaya çalışır gibiydi. "Küçük, güzel bir tahta kutudan bir hap çıkardı. Çin yapımı bir kutuydu galiba." Gülümseyerek, "Erken geldiğim için şaşırmıştı," diye ekledi. "Kutuyu tuvalet masasının çekmecelerinden birine koyuverdi. Sakladığı şeyin ne olduğunu sordum ve..." Yine durdu; gözlerini kısarak, "Ne cevap verdi, biliyor musunuz," dedi. "Hazinesini sakladığını söyledi. Hayır, hayır, hazinesini değil, ödülünü. Evet, böyle söylediğinden eminim. Sonra hapi ağzına atıp, şampanyayla yuttu. Sonra seks yaptık. Başlangıçta, bana akıllı başka yerdeymiş gibi geldi. Ama birden çılgına döndü. Doymak bilmiyordu. Daha önce aramızda hiç böyle azgın bir birleşme olmamıştı. Giyinip aşağı indiğimizde, Jerry ve Justin içeri giriyorlardı. Pandora'ya kullandığı hapla ilgili bir şey sormadım. Beni ilgilendirmiyordu."

"İzlenimlerinden söz et, Peabody."

"Kaypak bir adam."

"Aynı zamanda pisliğin teki." Asansör aşağı iniyordu. Eve, ellerini ceplerine sokup kredi jetonlarıyla oynamaya başladı. "Pandora'dan nefret ediyordu ama onunla yatıyordu; onu kullanmaktan çekinmiyordu."

"Bana kalırsa, ona acıyor ama aynı zamanda tehlikeli olabilece-

ğini düşünüyor, beri yandan pazar değerinin yüksek olduğunu biliyordu."

"Peki, pazar değeri düşse ya da tehlike olasılığı artsa, onu öldürebilir iniydi?"

"Göz açıp kapayıncaya kadar." Garaja önce Peabody girdi. "Vicdanının onun için önceliği yok," dedi. "Eğer birlikte gerçekleştirmeyi tasarladıkları proje gerektiği gibi gelişme ya da Pandora'nın elinde ona baskı yapmasını sağlayacak bir şey olsa, Redford onu silerdi. Genellikle, bu kadar temiz pak, bu kadar kontrollü olan insanların içinde kaynayan bir şiddet vardır. Üstelik Pandora'nın öldürüldüğü saatlerde nerede olduğu konusundaki kanıtları da pek zayıf."

"Evet, öyle; değil mi?" Olasılıklar karşısında Eve sırtıttı. "Pandora'nın dairesine uğrayıp zulasını bulduktan sonra, Redford'un kanıtlarının geçerli olup olmadığını araştıracamız. Merkezi ara. Kilitlere bizi tanıtsınlar."

Peabody, "Kilitlerin bizi tanımaması seni engelleyemez," diye mırıldandı ama iletişim cihazını açtı.

Kutuyu bulamadılar. Bu öyle şaşırtıcıydı ve öylesine hayal kırıklığına uğramıştı ki, Eve, Pandora'nın şatafatlı yatak odasında, tuvalet masasının açık çekmecesinin başında kalakaldı ve çekmecenin boş olduğunu ancak on saniye sonra kavrayabildi.

"Bunun adı tuvalet masası, öyle değil mi?"

"Evet, öyle. Üzerindeki şişelere ve kavanozlara bak. Şunun için krem, bunun için krem. Bu nedenle tuvalet masası diyorlar." Peabody, kendini tutamayıp, baş parmağının yarısı büyüklüğünde bir kavanozu eline aldı. "Ebedi gençlik kremi. Bunun fiyatını biliyor musun, Dallas? Saks'da beş yüz dolara satılıyor. Bu kadarlık bir şey için beş yüz dolar!" Kavanozu yerine bıraktı. Bir an için de olsa, onu cebine atmaya düşündüğü için utanmıştı. "Hepsini toplayan, bu ürünlere, on belki de on beş bin dolar harcamıştır!"

"İşine bak, Peabody."

"Tamam, efendim. Özür dilerim."

"Kutuyu arıyoruz. Polisin görevlendirdiği temizlik elemanları her zamanki standart işlerini yapmış, Pandora'nın iletişim cihaz-

larının disklerini almışlar. O gece kimsenin onu aramadığını biliyoruz. O da kimseyi aramamış. En azından, buradan aramamış. Pandora, o gece öfke ve enerjisinin doruğundaydı. Ne yapmış olabilir?"

Eve, konuşurken bir yandan da çekmeceleri açmaya ve içlerine göz gezdirmeye devam ediyordu. "Belki de içmeye devam etmişti. Belki. Bu arada evin içinde bir aşağı bir yukarı dolaşarak, kafasına takılan insanlara yapacağı kötülükleri düşünüyordu. O alçaklara, o fahişelere... Onlar kim olduklarını sanıyorlardı? O istediği herkese ve her şeye sahip olabilirdi. Enerjisinin azalmaması için, yatak odasına gelip bir hap daha yutmuş da olabilir."

Eve, emaye kapaklı bir kutunu kapağını açtı. Bu, tahta bir kutu değildi ama yine de ümitlenmişti. Kutunun içinde bir sürü yüzük vardı. Altın, gümüş, porselen, fildişi.

Peabody, "Mücevher saklamak için tuhaf bir yer," dedi. "Yani, giysilerini koyduğu cam dolap ve değerli takıları saklayabileceği bir kasa varken..."

Eve, yardımcısına bakınca, onun çok ciddi olduğunu gördü ve güldüğünü saklayamadı. "Bunlar takı değil, Peabody," diye açıkladı. "Cinsel ilişki sırasında kullanılan öte beri. Onlar parmaklara takılan yüzüklerden değil. Anlarsın ya..."

Peabody omuz silkti. "Biliyorum." Yüzüklere bakmamaya çalışıyordu. "Bunu anlamıştım, ama yine de, onları başka bir yerde saklayabilirdi diye düşünüyorum."

"Doğru, erotik oyuncakları yatağın başucunda, bir kutuda saklamak çok saçma. Her neyse, ne diyordum? Hapları şampanyayla içiyor. Onun akşamını mahveden insana bunun bedelini ödetmeye karar veriyor. O alçak Leonardo dört ayak üstünde emekleyecek, dilenecekti. Pandora'nın arkasından, değersiz bir süprüntüyle yatıp kalmasının ve o küçük şıllığın evine gelmesine fırsat vermesinin cezasını çekecekti. Evet, o şıllık Pandora'nın evine gelmişti. Allah belasını versindi."

Eve, çekmeceyi kapatıp bir başkasını açtı. "Pandora'nın güvenlik sistemi, onun, evden saat ikiden biraz sonra ayrıldığını kaydetmiş. Kapısı otomatik kilitle bırakılmış. Araba çağırmamış. Leonardo'nun evine varmak için altı sokak yürümesi gerek. Ayağın-

da ince topuklu ayakkabılar var ama taksi çağırıyor. Hiçbir şirketin kayıtlarında onu alıp bir yere bıraktıklarına ilişkin bir kayıt görünmüyor. Adına kayıtlı bir avuç içi iletişim aygıtı olduğu biliyoruz, ama bulamadık. Eğer bu cihaz yanındaysa ve onunla herhangi biriyle iletişim kurduysa, ya kendisi ya da başka biri cihazı yok etti."

"Eğer katiline telefon ettiyse, o kadın ya da adam, cihazı ortadan kaldırmayı akıl edecek kadar kurnaz olmalı." Peabody iki katlı dolabı gözden geçirmeye başlamıştı. Henüz fiyat etiketleri bile çıkartılmamış olan giysilerle dolu askılara ve raflara bakarken bu konuda bir şey söylememeyi başardı. "Çok sinirli olabilir ama Leonardo'nun evine kadar yürümüş olması mümkün değil. Bu dolaptaki ayakkabılardan yarısının topuklarında bir çizik bile yok. Hayır, o yürümeyi seven biri değilmiş."

"Evet sinirliydi, ama pis kokulu bir taksiye asla binmiş olamaz. Parmaklarını şaklatsa, bir düzine köle onu istediği yere götürmek için koşup gelirdi. Evet, bunu yapmış olmalı. Birisi onu buradan almıştır. Peki, Leonardo'nun dairesine niçin gittiler?"

Peabody, Eve'in olayı yaşamış gibi anlatmasına hayran kalmıştı. Dolabı gözden geçirmeyi bırakmış, büyülenmiş gibi Eve'i seyreliyordu. "Pandora ısrar etti. Diretti. Tehdit etti."

"Belki evden Leonardo'yu aradı. Belki de başka birini. Oraya vardılar. Güvenlik kamerası kırılmıştı. Ya da onu Pandora kırdı."

Peabody, dolabın içine girmişti. Sedefrengi bir ipek denizinin arasından başını uzattı. "Ya da katil kırdı," dedi. "Çünkü kızın işini bitirmeyi planlıyordu."

"Böyle bir planı varsa, ne diye Pandora'yı Leonardo'nun evine götürsün? Katil Leonardo ise, ne diye kendi yuvasını onun kanıyla kirletsin? Bana kalırsa, oraya gittiklerinde cinayet hesapta yoktu. Henüz değil. Eğer Leonardo'nun anlattıkları doğruysa, oraya vardıklarında evde kimseyi bulamıyorlar. Ev sahibi sokaklarda kafa çekmekle ve Mavis'i aramakla meşgul. Pandora ise Leonardo'yu evde bulmak ve cezalandırmak istiyor. Bulamadığı için öfkeye kapılıp evi kırıp dökmeye başlıyor. Bu arada, öfkesini yanındaki arkadaşına da yansıtmış ve hırsını ondan almaya kalkışmış da olabilir. Bunun sonucunda boğuşmaya başlıyorlar. Kavg

büyüyor. Katil, belki kendini savunmak belki de saldırmak için, bastonu kapıyor. Pandora dehşete kapılıyor, canı yanıyor ve korkuyor. Ona kimse zarar veremez. Bu da ne demek oluyor? Katil artık duramıyor ya da durmak istemiyor. Pandora yerde yatıyor. Ortalık kan içinde."

Peabody bir şey söylemedi. Cinayet yerinin fotoğraflarını görmüştü. Her şeyin Eve'in anlattığı gibi cereyan ettiğini tahmin etmek güç değildi.

"Katil Pandora'nın başında durmuş, kesik kesik nefes alıyor." Eve gözleri yarı kapalı, gölgeler içindeki erkeğe odaklanmaya çalışıyordu. "Üstüne başına Pandora'nın kanı sıçramış. Kan kokusu havayı doldurmuş. Ama, paniğe kapılmıyor. Paniğe kapılmayı göze alamaz. Bunu yapmıyor. Pandora ile onun arasında bağ kurulmasına yol açabilecek neler var? Avuç içi iletişim aygıtı. Onu alıp cebine atıyor. O anda kurnaz davranmak zorunda. Pandora'nın eşyalarını tek tek elden geçirip, kendisiyle bağlantı kurulmasına yol açabilecek bir şey arıyor. Bastonun üstündeki ve dokunması olasılığı olan her yerdeki parmak izlerini siliyor."

Eve, hayal dünyasında eski bir video filmi seyrediyor gibiydi. Bu video filmi buğulu gölgelerle doluydu. Katil -kadın ya da erkek- kanıtları yok etme amacıyla koşuşturuyor, cesedin çevresinde dolaşıyor, kan birikintilerine basmamaya çalışıyor. "Acele etmesi gerek. Birisi gelebilir. Ama dikkatli de olmalı. Hiçbir şeyi ihmal etmemeli. Artık, parmak izlerini temizlemiş, kanıtları yok etmiştir. Sonra birinin yaklaştığını duyar. Bu Mavis'tir. Leonardo'ya seslenir. Arka tarafa koşar ve cesedi görür; yanına çömelir. Artık durum kusursuzdur. Katil Mavis'i bir darbeyle bayıltır; sonra, bastonu avucuna verip, parmaklarını bastonun üstüne bastırır. Hatta baston onun elindeyken Pandora'ya birkaç darbe daha indirmiş olabilir. Mavis'in cansız elini alıp, tırnaklarıyla Pandora'nın yüzünü çizer, kurbanın giysilerini yırtar. İş bittikten sonra, kendi kanlı giysilerini saklamak için Leonardo'nun kaftanlarından birini giyer."

Eve, alt çekmecelerden birinin içini aramayı bitirmişti. Doğrudu ve Peabody'nin onu seyretmekte olduğunu gördü. Peabody, "Sanki ordaymışsınız gibi anlatıyorsunuz," diye mırıldandı. "Ben

de bir gün bunu yapabilmek isterdim. Sizin gibi, olup bitenleri gözümün önünde de canlandırabilmeyi..."

"Birkaç cinayet daha gör, kolayca yaparsın. Şu kutu ne cehennemde?"

"Pandora onu yanında götürmüş olabilir."

"Hiç sanmam. Anahtar nerede, Peabody? Bu çekmeceyi kilitlemiş. Anahtar nerede?"

Peabody, bir şey söylemeden, elektronik not defterini çıkardı ve kurbanın çantasında ya da üstünde bulunan eşyaların listesini gözden geçirmeye başladı. "Kanıt olarak el koyulan eşyalar arasında anahtar yok."

"Demek katil anahtarı almış, öyle değil mi? Sonra buraya gelip kutuyu ve almak istediği diğer şeyleri almış. Güvenlik diskine bakalım."

"Temizlik ekibi bunu yapmamış mıdır?"

"Niçin yapsın? Pandora burada öldürülmedi ki. Onlardan tek istenen kızın evden ne zaman çıktığını saptamalarıydı." Eve güvenlik monitörünün yanına gitti ve o tarihteki diski göstermesi komut verdi. Pandora'nın evden hışımla çıkıp gözden kaybolmasını izledi. "İki sıfır sekiz. Tamam. Bakalım bu bizi nereye götürecektir. Ölüm saati yaklaşık 03:00'tü. Bilgisayar, 03:00'e geç ve devam et." Kronometreye odaklandı. "Resmi dondur. O... çocuğu! Gördün mü, Peabody?"

"Görüyorum. Saat, 04:03'ten, 04:35'e atladı. Birisi kamerayı devre dışı bırakmış. Bunu uzaktan kumandayla yapmış olmalı. Bu işi iyi bilen biri olmalı."

"Bunu göze alan her kimse, mutlaka evden almak istediği bir şey olmalı." Eve acı acı gülümsedi. "Bir kutu yasadışı hap için ha! Bu işte midemi bulandıran bir şey var, Peabody. Haydi gidip, laboratuvardaki çocukları acele etmeleri için sıkıştıralım."

DOKUZUNCU BÖLÜM

"Beni niçin üzüyorsun, Dallas?"

Kendisini sevmeyenlerin Diken Berenski adını taktığı Baş Teknisyen Dickie Berenski, beyaz gömleğinin içine büzülmüş, bir maktülün mahrem yerinden alınmış bir kılı inceliyordu. Baş belası bir canavar olmasının yanı sıra, titiz bir adamdı. Çok yavaş çalışırdı, ama onun değerlendirmeleri mahkemelerde hemen hemen her zaman itibar görür, doğru kabul edilirdi. Bu da onun, polis örgütünün ve adli laboratuvarın en iyisi olarak kabul edilmesini sağlamıştı.

"Gönfriyor musun, buraya gömülmüş çalışıyorum! Tanrım..." Bir örümceğin bacaklarını andıran hareketli parmaklarıyla mikroskop gözlüğünün üstündeki halkaları çevirerek, camları odakladı. "Bize on cinayet, altı tecavüz, bir yığın da şüpheli ölüm geldi. Birçok noktada enine boyuna düşünüp, karar vermek durumundayız. Ben Allahın belası bir robot değilim ki."

Eve, "Robota en yakın insan sensin," diye mırıldandı. Duvarları beyaz boyalı, antiseptik kokan laboratuvara gelmekten hoşlanmazdı. Burası tıpkı bir hastaneye benziyordu. Hatta daha beterdi. İnceleme... Maksimum güç kullanarak ölüme neden olan her polis incelemeye alınmak zorundaydı. Eve'in bu alışılmış uygulama konusundaki deneyimi hiç de hoş değildi. "Bana bak, Dickie, bu cinayetin kanıtlarını incelemek için bol vaktin vardı."

"Bol vaktim vardı, öyle mi?" Çalıştığı tezgâhın başından doğrulup biraz geriledi. Mikroskop gözlüklerinin arkasındaki gözleri, baykuş gözleri gibi yırtıcı ve kocamandı. "Sen ve kentteki bütün, polisler, yürütmekte olduğunuz soruşturmaya ilgili kanıtların öncelikli olduğunu sanıyorsunuz. Elimizdeki bütün işleri bırakıp, her anımızı sizin kanıtlarınıza adamamızı bekliyorsunuz. Isı arttığı zaman ne oluyor biliyor musun, Dallas? İnsanlar yüksekte uçmaya başlıyor. Olan bu. Onları yükseklerden aşağı indirmek gerek. Ben ve ekibim ise, kılı kırk yararak çalışmak zorundayız. Bu da zaman alıyor." Sesi ağlamaklıydı.

Eve, dişlerini sıkı.

"Cinayet Masası'nın soluğu ensemde; Yasadışı Uyuşturucular Bürosu ise, Allahın belası bir torba toz yüzünden bir an bile peşimi bırakmıyor. Sana ilk ulaştığımız bilgileri verdik."

"Sonucu öğrenmek istiyorum."

"Henüz sonuca ulaşmış değiliz." Sarkık dudaklarını büzererek arkasını döndü ve elindeki kılı büyüterek ekranda görüntüledi. "Bunun DNA'sını saptamayı bitirmek zorundayım."

Eve, onu nasıl etkileyeceğini biliyordu. Bundan hoşlandığı söylenemezdi ama biliyordu. "Yarınki Yankee-Red Socks maçına iki kişilik loca biletim var," dedi.

Dicksie'nin parmakları, kontrol düğmelerinin üstünde yavaşça kımıldadı. "Loca bileti mi?"

"Evet. Üçüncü kısımda."

Adam çevresine bakıp odayı gözden geçirmek için mikroskop gözlüklerini çıkardı. Diğer teknisyenler kendi bölmelerinde çalışıyorlardı. "Belki sana biraz daha bilgi verebilirim." Ayağının bir hareketiyle taburesini başka bir ekranın önüne kaydırdı. Tedbirli davranarak, klavyeyi kullandı ve dosyayı ekranda görüntüledi. Ekranı gözleriyle tararken, trampet çalar gibi, parmaklarıyla yavaşça önündeki tezgâha vuruyordu. "Burada bir sorun var; görüyor musun? Şuradaki element."

Bu Eve için renklerden ve yabancı işaretlerden başka bir şey değildi. Ama veriler ekranı kaplayınca, homurdanmaya başladı. Bu Roarke'ın ünitesinin bile tanımlayamadığı o bilinmeyen olmalı, diye düşündü. "Şu kırmızı şey mi?"

"Hayır, hayır; o, bildiğimiz standart amfetamin. Aynı şey Zeus'da, Buzz'da ve Smiley'de de var. Onun türevlerini, piyasada satılan bütün uyarıcılarda bulabilirsin. Benim dediğim, şu." Kısa, kıvrık, yeşil bir işareti gösterdi.

"Peki, o ne?"

"İşte asıl soru bu, Dallas. Bunu daha önce hiç görmedim. Bilgisayar onu tanımlayamıyor. Büyük bir olasılıkla onun başka bir gezegene ait bir element olduğunu tahmin ediyorum."

"Bu da riski artırıyor, öyle mi? Başka bir gezegenden bilinmeyen bir elementi dünyaya getirmek yirmi yıl ağır hapisle sonuçlanabilir. Peki, onun ne gibi etkileri olduğunu söyleyebilir misin?"

"Bu konuda çalışıyorum. Antiaging ilaçlarının bazı niteliklerine ve aynı enerji sağlayıcı elementlere sahipmiş gibi görünüyor, ama bu element, tozun içinde bulunan diğer kimyasal maddelerle karışınca bazı kötü yan etkileri ortaya çıkıyor. Sana gönderdiğim raporda bunların çoğunu yazdım. Cinsel isteğin artması -bu kötü bir şey değil ama peşinden psikolojik iniş çıkışlar geliyor. Fiziksel gücün artmasıyla birlikte kişi kontrolünü kaybediyor. Bu her ne haltsa gerçekten de merkezi sinir sisteminde cirit atıyor. Bir süre kendini harika hissediyorsun. Hiçbir şeyin sana zarar veremeyeceğinden emin oluyorsun. Tavşanlar gibi, sürekli düzüşmek istiyorsun, ama düzmek istediğin insanın buna istekli olup olmaması umurunda değil. Aniden ve yoğun biçimde krize giriyorsun. İnsanı bundan kurtarabilecek biricik şey, bir doz daha almak. İlacı almaya devam et. Al ve yukarı doğru uç, sonra aşağı doğru pike yap... Bunun sonunda sinir sistemi çıldıracaktır hiç kuşkusuz. Sonra da ölürsün zaten."

"Bunların büyük bir kısmı bana verdiğin raporda var."

"İşte, şu element x'e takıldım. Şu kadarını söyleyebilirim ki, Güneybatı'da görülen geniş yapraklı bir bitkiden yapılan ilaçlara benziyor. Benzer bir bitkiden yapılmış olmalı. Kızılderililer bu bitkinin yapraklarını tedavi amacıyla kullanırlardı. Ama o bitki zehirli değildir. Bu ise zehirli."

"Yani bu bir zehir mi?"

"Tek başına ve yeterli miktarda alınırsa, zehir yerine geçer, evet." Yanaklarını şişirdi. "Başka bir gezegende yetişen melez bir

bitki gibi. Şu anda daha fazla bir şey bilmiyorum. Senin ve Yasadışı Maddeler Bürosu'nun beni sıkıştırmanız cevabı daha çabuk bulmamı sağlayamaz."

"Bu soruşturmanın Yasadışı Maddeler Bürosu'yla ilgisi yok. Bu işi soruşturmayı ben yürütüyorum."

"Bunu onlara söyle."

"Söyleyeceğim. Bana bak, Dickie, Pandora'nın kanındaki zehri öğrenmek istiyorum."

"Bu benim işim değil, Dallas. Bu iş Suzie Q'ya verildi ve o yirmi dört saat izinli."

"Baş teknisyen sensin Dickie ve bu rapora ihtiyacım var." Durup bekledi. "Şu loca biletleriyle birlikte, soyunma odalarına da iki tane giriş izni var."

"Tamam. Ekibimin çalışmalarını denetlemenin bir zararı olmaz." Şifresini, sonra da dosyanın adını yazdı. "Dosyanın güvenliğini sağlamış; aferin ona. Baş Teknisyen Berenski, Pandora dosyasının güvenlik duvarını aşmak istiyor. Dosya numarası 563922-H."

SİSTEM SESİ TANIDI.

"Kanda bulunan zehirleri göster."

KANDAKİ ZEHİR ANALİZLERİ HALEN DEVAM ETMEKTEDİR. İLK SONUÇLAR EKRANDA GÖRÜNTÜLENİYOR.

Dickie, "Çok fazla içmiş," diye mırıldandı. "En iyi cinsten Fransız şampanyası. Büyük bir olasılıkla mutlu ölmüştür. Dom Perignon 1955'e benziyor. Aferin Suzy Q'ya. İyi çalışmış. Pandora şampanyanın yanında bir miktar toz da çekmiş. Bu kız eğlenmeyi seviyormuş, anlaşılan. Bu toz, Zeus'e banziyor. Yok, hayır." Dickie, tedirgin olduğu ya da anlayamadığı bir şeyle karşılaşmış olduğu zaman öne doğru eğilip kamburunu çıkarırdı. Yine öyle yaptı. "Bu da ne?"

Bilgisayar elementlerin ayrıntılarını vermeye başladığında,

Dickie parmağının bir hareketiyle onu durdurdu ve raporu, klavyeyi kullanarak incelemeye başladı. "Burada bir karışıklık var," diye mırıldandı. "Saçma bir şey."

Parmakları, klavyenin üstünde, ilk resitalini veren usta bir piyanistin parmakları gibi hareket ediyordu. Yavaş, tedbirli ve kendinden emin. Dallas, ekranda, sembollerin ve şekillerin belirmediğini, dağıldığını ve tekrar biçimlendiğini görüyordu. O da zehri tanımıştı.

"Aynı şey," dedi. Gözleri çelik gibi soğuktu. Sus pus oturan Peabody'ye baktı. "Aynı madde."

Dickie, "Öyle bir şey söylemedim," diye onun sözünü kesti. "Sus ve işimi bitirmemi bekle."

Eve, "Aynı," diye tekrarladı. "X elementinin yeşil kuyruğuna kadar aynı. Sana bir şey soracağım, Peabody? Güçlü bir top modelle ikinci sınıf bir muhbirin ortak noktası ne olabilir?"

"İkisi de öldü."

"Birinci soruya doğru cevap verdin. İkinci soruyu cevaplama-yı da deneyip, başarını ikiye katlamak ister misin? İkisi de nasıl öldü?"

Peabody'nin dudaklarında küçücük bir gülümseme belirir gibi oldu. "Birisini onları öldüresiye dövdü."

"Şimdi, büyük ödüllü üçüncü soru. Görünüşte birbiriyle hiçbir ilişkisi olmayan bu iki cinayet arasındaki bağlantı nedir?"

Peabody ekrana baktı. "X elementi."

"Olduğumuz yerde sayıyoruz, Peabody. Raporu benim büro-ma gönder, Dickie." Adam, başını kaldırıp ona bakınca, "Benim büroma," diye tekrarladı. "Yasadışı Maddeler Bürosu ararsa, onlara bildiğinden başka bir şey öğrenemediğini söylersin."

"Bana bak, verileri saklayamam."

"Doğru." Eve, topuklarının üstünde döndü. "Saat beşe kadar sana maç biletlerini göndereceğim."

Cinayet Masası'nın bulunduğu bölüme gitmek için, havada yü-rüyen kaldırımı tercih ettiler. Yolda, Peabody, "Kurban'ın daire-sindeyken bunu biliyordun," dedi. "Kutuyu bulamadın ama için de ne olduğunu biliyordun."

Eve, "Şüpheleniyordum," diye düzeltti. "Yeni bir tür. Pandora onu herkesten saklama konusunda titizlik gösteriyordu. Cinsel performansı ve gücü artıran bir madde." Saatine baktı. "Şansım yaver gitti. İki soruşturmayı birden yürüttüğüm için, iki cinayet de aklımaaydı. Önce, acaba ikisini birbirine mi karıştırıyorum, diye endişeleniyordum. Sonra düşünmeye başladım. İki cesedi de gördüm, Peabody. İkisinde de aynı aşırı saldırganlık ve vahşet vardı."

"Bence bunun şansa ilgisi yok. Ben de her iki cesedi de gördüm, ama aralarında bağlantı kurmak hiç aklıma gelmedi. Senin altı adım arkandan geliyorum."

"Çabuk öğreniyorsun." Eve, asansöre binip kendi bürosunun bulunduğu kata çıkmak için, yürüyen kaldırımdan indi. "Bu konuda kendini suçlama, Peabody. Benim bu meslekteki deneyimim seninkinin iki misli."

Cam asansör kabinine bindiler. Asansör yükselirken, Peabody, aşağıdaki kentin görüntüsüne ilgisizce baktı. "Niçin bu soruşturmalarda beni kendine yardımcı olarak seçtin?"

"Yeteneğin var, akıllı ve cesursun. Feeney de, beni yardımcı olarak seçtiğinde aynı şeyleri söylemişti. O da bir cinayet soruşturmasıydı. İkinci Cadde, Yirmibeşinci Sokak'taki gökyüzü rampasından aşağı atılarak öldürülmüş iki genç söz konusuydu. O olayda ben de düşe kalka Feeney'in altı adım arkasından gidiyordum. Ama sonunda ona yetiştim."

"Cinayet Masası'nda çalışmak istediğini nasıl anladın?"

Eve asansörden indi; koridor boyunca bürosuna doğru ilerlemeye başladı. "Çünkü ölüm her zaman bir hakarettir. Biri onu çabuklaştırdığı zaman, bu en büyük hakarettir. Gel, Peabody, kendimize birer fincan kahve alalım. Durumu kumandana bildirmeden önce raporumu hazırlamak istiyorum."

"Bir şeyler yiyecek vaktimiz yok, değil mi?"

Eve, başını ona çevirip gülümsedi. "Robot ahçımda ne var bilmiyorum ama..." Odasına girip Casto'nun çalışma masasının başında oturduğunu görünce sustu. Adam kot pantolonunun içindeki uzun bacaklarını ileri doğru uzatmış ve sağ bileğini sol bileğinin üstüne atmıştı. "Jake T. Casto, evinde gibisin."

"Seni bekliyordum, sevgilim." Eve'e göz kırptı, sonra Peabody-'ye insanın içine işleyen bakışlarla bakıp gülümsedi. "Selam, DeeDee."

Eve, "DeeDee de ne demek?" diye mırıldanarak kahve ısmarlamak üzere yürüdü.

"Selam, Teğmen." Peabody'nin sesi çelik gibi sertti ama yanakları pembeleşmişti. "Doğrusu şanslı bir adamım. Birlikte çalıştığım iki meslektaşım zeki olmakla kalmıyor, ikisinin de seyrine doyum olmuyor. Ben de bir fincan kahve alabilir miyim, Eve? Koyu, sütsüz ve şekerli."

"Kahve alabilirsin ama seninle konuşacak zamanım yok. Yapmam gereken işler ve iki saat sonra da bir randevum var."

"Sana engel olmam." Ama, Eve ona kahve fincanını verdiğinde yerinden kıpırdamadı. "Diken Benedickt'i ateşlemeye çalışıyorum. Bu herif üç bacaklı bir kaplumbağadan daha ağır. Bu soruşturmayı sen yürüttüğüne göre, bana o tozdan bir numune verirsin diye düşündüm. Arada sırada kendilerine iş verdiğim özel bir laboratuvar var. Çok hızlı çalışıyorlar."

"Bunu dışarı çıkartmak istemiyoruz, Casto."

"Bu laboratuvar, Yasadışı Maddeler Bürosu tarafından onaylanmış bir kuruluştur."

"Biz derken Cinayet Masası demek istedim. Dickie'ye biraz daha zaman tanıyalım. Boomer kaçmıyor."

"Bu soruşturmanın sorumluluğu sende. Ben sadece işi bir an önce bitirmek istedim. Mide bulandırıyor. Bu kahve mükemmel." Gözlerini kapayıp, içini çekti. "Ah şu kadınlar! Tanrım, bunu nereden buldun. Altın değerinde bu kahve."

"İlişkilerim aracılığıyla."

"Ah, evet, elbette. Şu zengin nişanlın..." Kahveden bir yudum daha aldı. "Hiçbir erkek seni soğuk bira içip tako yemeye davet ederek başarıya ulaşamaz."

"Benim içkim kahvedir, Casto."

"Haksız değilsin." Hayran hayran Peabody'e baktı. "Ya sen, DeeDee, soğuk bira içmek hoşuna gider mi?"

Peabody kekeleye başlamıştı ki, Eve, "Memur Peabody görevde," dedi. "İşimiz var, Casto."

"Evet, sizi işinizle baş başa bırakayım." Bacaklarını toparlayıp ayağa kalktı. "Görev saatin sona erince, bana telefon etsene, DeeDee. Rio Grande'nin bu tarafındaki en iyi Meksika yemeğini yapanj bir lokanta biliyorum. Sen de Eve, eğer şu numunenin analizini pir an önce yaptırmama izin verme konusunda fikrini değiştirirsen, bana haber ver.

Casto dışarı çıkınca, Eve, "Kapıyı kapat, Peabody," dedi. "Ağzından akan salıyı da sil."

Peabody dehşete kapılmıştı. Elini kaldırdı ama çenesinin kuru olduğunu anlayınca gülmedi. "Hiç de komik değil, efendim."

"Şu efendimi bırak. Kendisine DeeDee diye hitap edildiğinde cevap veren insan, onurundan kaybeder." Eve, Casto'nun ısıttığı koltuğa çöktü. "Bu adam ne istiyordu?"

"Bana kalırsa ne istediğini açıkça söyledi."

"Hayır, bu onun buraya gelmesi için yeterli bir neden değil." Öne doğru eğilip bilgisayarını açtı. Güvenlik duvarı zorlanmamıştı. "Dosyalarımı karıştırdıysa bile, anlaşılmıyor."

"Dosyalarını niye karıştırsın?"

"O çok hırslı biri. Eğer, soruşturmasını benden önce tamamlayabilirse, bu onun için çok iyi olur. Zaten, Yasadışı Maddeler Bürosu hiçbir şeyi paylaşmak istemez."

Peabody, kuru bir sesle, "Cinayet Masası ister mi?" diye sordu.

"Elbette hayır." Eve, ona bakıp sırıttı. "Gel, şu raporu yazalım. Başka bir gezegenden bir zehir uzmanı isteyeceğiz. Bütçede açacağımız deliği savunmamız gerekiyor."

Yarım saat sonra, Polis ve Güvenlik Kuvvetleri Başkanı'nın bürosuna çağırıldılar.

Eve, Başkan Tibble'dan hoşlanırdı. Hâlâ bir politikacıdan çok polis gibi çalışan ve polis gibi hisseden cesur bir beyni ve kalbi olan, iri yarı bir adamdı. Eski başkanın arkasında bıraktığı pis kokulardan sonra, kent ve güvenlik örgütünün, Tibble'ın beraberrinde getirdiği taze ve serin havaya ihtiyacı vardı. Ama, başkanın yanma girip de, Casto ile amirini görene kadar, Eve'in oraya niçin çağırıldıkları konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Lütfen oturun." Tibbie eliyle koltukları gösterdi. Eve, Kumandan Whitney'in yanındaki koltuğa oturdu.

Başkan, "Bir anlaşmazlığı çözmemiz gerekiyor," diye söze başladı. "Bu konuyu hemen ve kesin olarak çözümlemek durumundayız. Teğmen Dallas, siz Johannsen ve Pandora cinayetlerinin soruşturmasını yürütüyorsunuz, değil mi?"

"Evet, efendim. Johannsen benim muhbirlerimden biri olduğu için, cesedini teşhis etmek üzere çağırıldım. Pandora cinayetine gelince, beni cinayet yerine Mavis Freestone çağırdı. Kendisi bu cinayette zanlıdır. İki dosya da henüz açık. Soruşturmalar devam ediyor."

"Memur Peabody, yardımcınız, öyle değil mi?"

"Onun bana yardımcı olarak verilmesini istedim ve kumandanımdan her iki soruşturmada da onunla çalışmak konusunda yetki aldım."

"Pekala. Teğmen Casto, Johannsen, sizin de muhbirlerinizden biriydi, öyle mi?"

"Evet, öyle. Onun cesedi bulunduğu anda ben başka bir soruşturma yürütüyordum. Bana hemen haber verilmedi."

"Ve haberiniz olduğu zaman, Yasadışı Maddeler Bürosu'yla Cinayet Masası işbirliği yapma konusunda anlaştılar, öyle mi?"

"Evet, anlaştık. Ancak, kulağıma gelen son haberler, bu soruşturmaların ikisini de Yasadışı Maddeler Bürosu'nun görev kapsamına sokuyor."

Eve, onun sözünü keserek, "Bunlar cinayet," dedi.

Casto, her zaman yaptığı gibi gülümseyiverdi. "Yasadışı maddeler bu iki cinayeti birbirine bağlıyor," dedi. "Son Laboratuvar raporu, Johannsen'in odasında bulunan maddenin, Pandora'nın kanında da bulunduğunu gösteriyor. Bu madde bilinmeyen ve henüz adı konmamış bir element içeriyor. Altıncı Madde, Dokuzuncu Bölüm, B şıkkı, bu tür soruşturmaların Yasadışı Maddeler Bürosu'nun görev alanı kapsamında olduğunu öngörüyor."

Eve, "Daha önce başka bir büro tarafından soruşturma başlatılmamışsa," diye düzeltti ve kendini derin bir nefes almaya zorladı. "Bu konulardaki raporum bir saat içinde tamamlanmış olacak."

"İstisnalar her zaman geçerli değildir, Teğmen. Gerçek şu ki, Cinayet Masası, bilinmeyen bir elementi araştırarak personel, deneyim ya da olanaklara sahip değil. Bunlar, Yasadışı Maddeler Bürosu'nda var. Üstelik, verileri büromuzdan saklamanın işbirliği ruhuna aykırı olduğu kanısındayım."

"Raporum hazır olduğunda, büronuza ve Teğmen Casto'ya birer kopya verilecek. Bu soruşturma..."

Whitney, onun sözünü kesmek için elini kaldırdı. "Soruşturmaları Teğmen Dallas yürütüyor," dedi. "Bu soruşturmalar yasadışı maddelerle ilişkiliyseler de, cinayet soruşturmalarıdır ve Teğmen işin bu yanını takip etmektedir."

Casto'nun gülümsemesi kaybolmuştu. "Polis merkezinde herkes sizin Teğmen Dallas'a ne kadar değer verdiğinizi bilir," dedi. "Teğmenin sicili göz önüne alındığında, ona değer vermekte haklı olduğunuz belli oluyor. Bizim, Başkan Tibbie ile bu toplantıyı yapmak istememizin amacı, bu soruşturmaların öncelikle hangi büronun görev alanına girdiğinin saptanmasıdır. Benim sokakla ilişkim daha fazla. Birçok kimyasal madde tüccarı ve satıcısı tanıyorum. Sivil polis olarak çalıştığım dönemlerde birçok laboratuvar, fabrika ve imalathaneye girip çıktım. Teğmen bunları bilmez. Buna ek olarak da, Pandora cinayetinin zanlısı var."

Eve, söze karıştı: "Bu zanlının Johannsen'le uzak ya da yakın hiçbir ilgisi yok. Bu iki insanı aynı katil öldürdü, Başkan Tibbie,"

Başkanın gözleri soğuktu. Teğmenin söylediklerine katılıp katılmadığı konusunda en küçük bir belirti yoktu bakışlarında. "Böyle mi düşünüyorsunuz, Teğmen?"

"Bu benim profesyonel görüşüm, efendim. Nedenlerini raporumda açıklayacağım."

Yasadışı Maddeler Bürosu Amiri, "Başkanım, zanlının Teğmen Dallas'ın yakını olduğu herkesçe biliniyor," diye terslendi. "Onun bu soruşturmanın üstüne bir kuşku bulutu örtmek istemesi doğal karşılanmalı. Zanlı yakın arkadaşırken, Teğmen'in profesyonel görüşü nasıl doğru olabilir?"

Tibbie, Eve'in patlamasını önlemek için parmağını havaya kaldırdı. "Kumandan Whitney, siz bu konuda ne düşünüyorsunuz?"

"Ben Teğmen Dallas'ın görüşlerine her zaman güvenirim. O görevini yapacaktır."

Başkan, "Size katılıyorum, kumandan," dedi. "Saflarımızda sadakatsizlik olacağına ihtimal vermiyorum." Yumuşak bir sesle konuşmuştu ama bu sözlerin kimi can evinden vurmak amacıyla söylendiği belliydi. "Şimdi, iki büronun da haklı olduğu noktalar var. İstisnalar her zaman geçerli değildir. Üstelik burada, en az iki ölüm vakasında karşımıza çıkan, tanımlanmamış bir madde söz konusu. Hem Teğmen Dallas'ın hem de Teğmen Casto'nun sicilleri örnek gösterilecek nitelikte. Eminim ikisi de bu soruşturmaları en iyi şekilde yürütebilecek yetenek ve deneyime sahipler. Bana katılıyor musunuz, Kumandan?"

"Evet, efendim. İkisi de kusursuz birer polis."

"O zaman, birbirlerine oyun oynayacaklarına işbirliği yapmalarını öneriyorum. Soruşturmaları Teğmen Dallas yürütmeye devam etsin ve Teğmen Casto ile bürosuna bütün gelişmeler konusunda bilgi versin. Kabul ediyor musunuz, yoksa Hazreti Süleyman gibi, sizi bebeği ikiye bölmekle mi tehdit edeyim?"

Başkanın yanından çıkarken, Whitney, "Şu raporu tamamla, Dallas," diye söylendi. "Bir daha sefere Diken Benedict'e rüşvet verdiğinde de, daha dikkatli ol."

"Tamam, efendim." Kolunu tutan eli gördü ve başını kaldırıp Teğmen Casto'ya baktı.

Casto, "Bunu yapmak zorundaydım," dedi. "Amirim, topa iyi vurup, hızlı koşan beysbolcuları sever."

Casto'nun beysboldan söz etmesi Eve'in dikkatinden kaçmamıştı. "Beysbol sopası hâlâ benim elimde olduğuna göre, sorun değil," diye cevap verdi. "Raporumu sana göndereceğim, Casto."

"Teşekkür ederim. Ben de sokaklarda dolaşıp biraz koku almaya çalışacağım. Şimdilik, hiç kimse bu yeni madde hakkında bir şey bilmiyor." Ama, başka bir gezegenden geldiği görüşü bazı şeylerin ortaya çıkmasına yol açabilir. Gümrükte bana borçlu olan birkaç memur tanıyorum."

Eve durakladı ama sonra, işbirliği konusunda samimi olmanın

zamanı geldiğine karar verdi. "Önce beş numaralı gezegeni dene," dedi. "Pandora, ölümünden iki gün önce oradaydı. Gelirken başka bir gezegene uğrayıp uğramadığını araştıracağım."

"Güzel. Bana haber ver." Gülümsedi ve kızın kolunu tutan eli onun bileğine kaydı. "Artık bu konuyu hallettiğimize göre, müt-hiş bir ekip olacağımızı hissediyorum. Bu soruşturmalar başarıyla tamalanırsa, ikimizin de sicilini süsler."

"Ben daha çok katili bulmakla ilgileniyorum. Bunun terfimi nasıl etkileyeceği umurumda değil."

"Hey, ben de öncelikle adaletten yanayım, elbette." Gamzesi seğirdi. "Ama adaleti sağlarken, bunun maaşımın yüzbaşı maaşına yaklaşmasına yardımcı olmasına itiraz etmem."

"Hayır. Bu beni için de geçerli."

"O zaman anlaştık. Bü günlerde o nefis kahvenden içmek için odana tekrar uğrayabilirim." Elini uzatıp, genç kadının bileğini tutarak hafifçe sıktı. "Şey, Eve, dilerim arkadaşını temize çıkarırsın. Bunu içtenlikle söylüyorum."

"Arkadaşımı temize çıkaracağım." Casto iki adım uzaklaşmıştı ki, Eve kendini tutamadı. "Casto," diye seslendi.

"Evet, sevgilim?"

"Ona rüşvet olarak ne teklif ettin?"

"Diken'e mi?" Casto'nun yüzünü Oklahoma eyaleti kadar geniş bir gülümseme kapladı. "Bir kasa halis İskoç viskisi. Hemen kaptı - kurbağaların dilleriyle sinek yakalayışları kadar büyük bir hızla." Casto dilini çıkarıp göz kırptı "Hiç kimse, rüşvet vermek-te, bir-Yasadışı Maddeler polisinden daha usta olamaz, Eve."

"Bunu unutmayacağım." Eve ellerini ceplerine soktu ama elinde olmadan sırtıttı. "Casto'nun kendine özgü zarif bir tarzı var," dedi. "Bunu kabul etmek zorundayım."

Peabody, farkında olmadan, "Ama poposu çok büyük," deyiverdi. "Gözüme çarptı."

"Doğru söze ne denir. Eh, Peabody, bu savaşı kazandık. Şimdi büyük savaşı kazanmaya bakalım."

Rapor tamamlandığında, Eve'in gözleri yorgunluktan şaşışmıştı. Gerekli yerlerde birer kopya gönderdikten sonra Peabody'ye izin verdi. Polis psikologuyla randevusunu ertelemeyi düşü-

nüyordu. Bu randevuyu ertelemesini haklı çıkaracak bütün nedenleri aklından geçirdi.

Ama, randevu saatinde, kendini, Dr. Mira'nın bürosunda, bitki çaylarının ve keskin esansların tanıdık kokularını içine çekerken buldu.

Mira, ipekli kumaştan pantolonunun içinde, bacak bacak üstüne attı. "Beni görmeye geldiğine sevindim," dedi. Eve, onun, saç modelini değiştirmiş olduğunu fark etti. Eskiden ensesinde topladığı saçlarını kısıcak kestirmişti. Gözleri, doğal olarak, aynıydı - sakin ve masmavi; bakışları karşısındakini anlamaya hazırdı. "İyi görünüyorsunuz."

"İyiyim."

"Meslek yaşamın ve özel hayatın bu kadar hareketliken nasıl iyi olabildiğini anlamakta güçlük çekiyorum. Çok yakın bir arkadaşının cinayet zanlısı olarak turtuklandığı bir olayın soruşturmasını yürütmek senin için çok güç olmalı. Bununla başa çıkmakta zorlanıyor musun?"

"Görevimi yapıyorum. Maviş'i temize çıkaracağım ve bu suçu onun üstüne yıkmak isteyen katilin kim olduğunu bulacağım."

"Sadakat duygunun, çalıştığın kurum ile arkadaşın arasında bölündüğünü mü hissediyorsun?"

"Hayır. Bu konuda düşündüm ve öyle olmadığını anladım." Eve elleriyle, pantolonunun üstünden dizlerini ovuşturdu. Mira ile ne zaman görüşse, bunun yan etkisi olarak avuçları nemlenirdi. "Eğer Mavis'in masum olduğu konusunda en küçük bir kuşku olsa, ne yapardım bilmiyorum. Bundan hiç emin değilim. Ama onun bu cinayeti işlemediğini biliyorum. Bu nedenle sorunun cevabı açık."

"Bu seni rahatlatıyordun"

"Evet, öyle sayılır. Ancak, bu soruşturmayı bitirdiğimde ve Mavis temize çıktığında kendimi çok daha rahat hissedeceğim de bir gerçek. Sanırım, senden randevu istediğimde endişeliydim, ama şimdi toparlandım ve kontrolü ele aldım."

"Bu önemlidir. Kontrolün elinde olduğunu hissetmek."

"Direksiyonun başında olduğumdan emin olmazsam görevimi yapamam."

"Bu özel hayatın için de geçerli mi?"

"Allah kahretsin! Hiç kimse direksiyonu Roarke'ın elinden alamaz."

"Demek işleri o yönetiyor, öyle mi?"

"Eğer fırsat verirsen o yönetir." Güldü. "Ona da sorsan, aynı şeyi benim için söyleyecektir. Kimin direksiyon başında olacağı konusunda epey dalaşıyoruz ama sonunda aynı yöne gitmek istediğimizi fark ediyoruz. Beni seviyor."

"Şaşırmış görünüyorsun."

"Şimdiye kadar hiç kimse beni sevmemi. Onun gibi sevmemi. Bazı insanlar için birini sevdiğini söylemek kolaydır. Sözler. Ama Roarke'ın sevgisi sadece sözde değil. O benim içimi görüyor ve bundan rahatsız olmuyorum."

"Olman mı gerekir?"

"Bilmiyorum. İçimde gördüklerim benim her zaman hoşuma gitmez; ama Roarke'ın hoşuna gidiyor. Hiç olmazsa anlıyor." Eve, şimdi asıl konuşmak istediğinin bu olduğunu anlıyordu. İçindeki o kara, lime lime uçlar... "Belki de bunun nedeni ikimizin de beraber yaşamlardan gelişimiz. İkimiz de insanların ne kadar kötü olabileceğini, gücün yanlış ellere geçtiğinde sadece yozlaşmakla kalmayacağını, insanları bedenini ya da ruhunu sakatlayabileceğini, bilmememiz gereken yaşlarda öğrendik. O - onu tanımadan önce hiç kimseyle sevişmemiştim. Cinsel ilişkide bulunmuştum ama temeldeki gevşeme duygusunun dışında hiçbir şey hissetmemiştim. Hiç kimseyle gerçek bir yakınlık kuramıyordum." Düşündü. "*Yakınlık* kelimesi doğru mu?"

"Evet, bence çok doğru. Onunla yakınlaşabildiğini düşünmene neden olan şey nedir?"

"Çünkü Roarke başka türlüünü kabul etmez. Çünkü o..." Eve gözlerinin yaşarmaya başladığını hissetti ve kurutmak için göz kapaklarını kapayıp açtı. "Çünkü o, içimde, daha önce kapadığım bir kapıyı açtı. O kadar yaralanmışım ki o kapı kapanmıştı. Nasıl olduysa, Roarke, ruhumun bu köşesini kontrolü altına aldı; ya da ben, ölü olan o parçanın onun tarafından canlandırılmasına izin verdim. O parça, çocukluğumda ölmüştü..."

"Anlatmaya devam edersen kendini daha iyi hissedeceksin, Eve."

"Bu, babam bana tecavüz ettiği zaman olmuştu." Ürpererek nefes aldı. Artık göz yaşlarının akmasına aldırdığı yoktu. "Bana tecavüz etti, saygınlığımı yok etti ve canımı yaktı. Ona engel olmayacak kadar küçük ve zayıftım. Beni bir fahişe gibi kullandı. Beni güç kullanarak altına alıyor ya da bağlıyordu. Gözlerim görmez olana kadar dövüyor ya da bağıramayayım diye eliyle ağzımı kapatıyordu. Sonra bana tecavüz ediyordu. O kadar canım yanıyordu ki, duyduğum acı da neredeyse babamın hareketi kadar ahlak dışı hale geliyordu. Bana yardım edecek kimse ve gelecek seferi beklemekten başka yapabileceğim hiçbir şey yoktu."

Mira yumuşacık bir sesle, "Bunun senin suçun olmadığını anlıyor musun?" diye sordu. İltihaplı bir çıban patlatıldığında, sonuna kadar sıkılarak, zehirin hepsi dışarı atılmalıdır. "Ne o zaman, ne şimdi ne de hiçbir zaman."

Eve elinin tersiyle yanaklarını sildi. "Polis olmak istiyordum. Çünkü polisler olayları kontrol altına alabilir. Kötü adamlara engel olurlar. Bu basit görünüyordu. Polis olup da bir süre görev yaptıktan sonra, bazı insanların zayıf ve masum insanları hakimiyetleri altına aldıklarını görmeye başladım." Nefes alışını normale dönmüştü. "Hayır, benim suçum yoktu. Bu babamın ve hiçbir şey görmediklerini, hiçbir şey duymadıklarını varsayan insanların suçuydu. Ama, yine de unutamıyorum. Hiçbir şey hatırlamadığım zaman hayat daha kolaydı."

"Ama, uzun zamandır hatırlıyorsun, öyle değil mi?"

"Kopuk kopuk parçalar halinde. Sekiz yaşında sokakta bulunan kadar olan herşey kopuk kopuk parçalar halindeydi."

"Ya şimdi?"

"Şimdi daha fazla, çok fazla parça var. Daha net ve daha yakın." Eliyle ağzını sıvazladı. Sonra elini tekrar kucağına koydu. "Babamın yüzünü hatırlıyorum. Daha önce hatırlayamıyordum. Geçen kış, DeBlass olayında, hafızamın tazelenmesine neden olan şeyler ortaya çıktı; bir sürü benzerlik vardı -yeterli miktarda. Sonra, Roarke'la karşılaştım. O zaman her şeyi, hızla ve gayet net olarak hatırlamaya başladım. Artık durduramıyorum."

"Durdurmak mı istiyorsun?"

"Elimde olsa o sekiz yılı hayatımdan silip atarım." Bunu bü-

yük hırsla söylemişti. Bu sözler en derin duygularını yansıtıyordu. "Bu yılların şimdiki yaşantımla hiçbir ilgisi yok ve olmamalı. Bunun böyle olmasını istiyorum."

"Eve, o sekiz yıl ne kadar korkunç ve ahlak dışı olursa olsun, senin kişiliğinin oluşmasında rol oynadı. Güçlü bir insan olmana, masum kişilere acımana, kişiliğinin çok yönlülüğüne, esnekliği ne katkıda bulundu. Bu anıları hatırlamak ve onlar üzerinde düşünmek senin kişiliğini değiştirmez. Sana birçok kez hipnoz tedavisini kabul etmeni önermiştim. Artık bundan vaz geçtim. Bana kalırsa, bilinç altın, kendi denetiminde, bu anıların yüzeye çıkmasına izin veriyor."

Eğer bu doğru ise, Eve, bu işin daha yavaş olmasını ve bilinç altının kendisine nefes alacak zaman bırakmasını istiyordu. "Belki, hatırlamaya hazır olmadığım bazı şeyler olabilir. Ama, anıların canlanmasına engel olamıyorum. Tekrar tekrar gördüğüm bir rüya var. Bu rüyayı son zamanlarda sürekli görüyorum. Pis ve eski püskü eşyalarla dolu bir oda. Penceresinde kırmızı bir ışık yanıp sönüyor. Odanın içinde bir yatak var. Boş ama lekeli. Bu lekelerin kan lekeleri olduğunu biliyorum. Büyük, geniş kan lekeleri. Kendimi odanın bir köşesinde kıvrılmış olarak görüyorum. Yine kan. Her yanımda kan içinde. Yüzüm duvara dönük. Onu göremiyorum. Net olarak göremiyorum ama, bu benden başkası değil."

"Yalnız mısınız?"

"Sanırım, evet. Emin değilim. Sadece yatağı, köşeyi ve yanıp sönen o ışığı görüyorum. Yanımda, yerde bir bıçak var."

"Seni bulduklarında üzerinde bıçak yarası yokmuş."

Eve'in dehşet dolu gözlerinin altı çökmüştü. Mira'ya baktı. "Biliyorum."

ONUNCU BÖLÜM

Eve, eve girince Summerset'in asık suratı ve imalı sözleriyle karşılaşmayı umuyordu. Buna alışmıştı. Ancak Summerset ortalıkta yoktu. Eve, onu göremeyince nedenini açıklayamadığı bir hayal kırıklığı hissetti. Fuayenin ilerisindeki salona girip duvardaki iletişim cihazını açıp, "Roarke nerede?" diye sordu.

ROARKE SPOR SALONUNDA, TEĞMEN. GÖRÜŞMEK İSTİYOR MUSUNUZ?

"Hayır. Devreyi kapat." Onun yanına gidecekti. Belki de, ihtiyacı olan şey, spor yapıp kan ter içinde kalmaktı.

Koridorun sonundaki hareketli panelin arkasındaki merdivenden bir kat aşağı indi; dibi siyah fayans döşeli yüzme havuzu ve çevresindeki tropikal bitkilerin yanından geçti.

Burası bambaşka bir dünya, diye düşündü. Roarke'ın yarattığı dünyalardan bir başkası. Kontrol panelindeki düğmelere basılınca, havuzun üstündeki tavanda, yıldızlı bir gökyüzü, güneşli bir semaya da zifiri karanlıkta dolunay beliriveriyordu. Yavaş geçen bir geceyi eğlenceli hale getirmek için, ekranlarla donatılmış yan taraftaki bir odada, yüzlerce oyundan birini seçebilirdiniz. Ayrıca, bir Türk hamamı, bir kafa dinleme kabini, bir poligon, küçük bir tiyatro ve bu gezegende ya da başka bir gezegende en pahalı

sağlık kulüplerinde bulabileceğiniz benzerlerinden daha rahat bir meditasyon salonu vardı.

Eve, "Zenginlere mahsus oyuncaklar," diye mırıldandı. Roarke, onlara, hayatta kalabilmek için gerekli olan aletler, diyordu - her gün daha hızlı hareket eden bir dünyada biraz rahatlamak amacıyla kullanılan şeyler.

Son birkaç ay içinde, Roarke'tan epey bir şeyler öğrenmişti. Ondan öğrendiği en önemli şeylerden biri şuydu: Bazen, bütün endişeleri, sorumlulukları hatta cevaplar aramayı bir kenara bırakıp sadece Eve olmalıydı.

Şimdi spor salona girerken bunu düşünüyordu. Kapıya içeriden kilitlemesi komutunu verdi.

Roarke, spor aletlerini üşenmeden kullanırdı. O, işin kolayını tercih edip para karşılığında bedenini biçimlendirecek, kaslarını şişirecek, organlarını daha iyi çalışır duruma getirecek bir adam değildi. Ter ve emek, onun için yer çekimi ya da direnç merkezi kadar önemliydi. Geleneklere bağlı biri olduğundan kendisi için yaptırdığı spor salonu da eski moda ağırlıklar ve eskiden beri kullanılan aletlerle doluydu.

Şu anda ağırlıklarla çalışıyor ve bu arada, bir monitöre bakarak, iletişim cihazı aracılığıyla biriyle konuşuyordu.

"Sayfiyede, güvenlik önceliktir, Teasdale. Bir arıza varsa, bul ve tamir et." Kaslarını çatarak monitöre baktı ve ağırlıklarla çalışmaya devam etti. "Daha iyi bir iş çıkarmalısın. Maliyet artarsa da, bana bunun hesabını vermelisin. Hayır, özür dilemekten bahsetmiyorum, Teasdale. Bu masrafların gerekli olduğuna ikna etmelisin beni. Yeryüzü saatiiyle sabah dokuza kadar büroma bir rapor gönder. Devre kapansın."

"Çok katırsın, Roarke."

Ekran kararırken Roarke, "İş hayatı bir savaştır, Teğmen," dedi.

"Senin tarzın bu, canavar. Eğer Teasdale'in yerinde olsaydım, şu anda yer çekimi pabuçlarımdın içinde tir tir titriyor olurudum."

"Zaten ben de bunu sağlamak istiyordum." Ağırlıkları yere bırakıp başındaki kulaklığı çıkardı. Eve onun direnç merkezine geçişini ve kontrol panelinin düğmelerine basarak çalışmasını programlamasını seyretti. Bacak presinde çalışmaya başlamıştı. Genç

kadın, dalgın dalgın, eline bir ağırlık aldı; bir yandan trisepslerini çalıştırırken, bir yandan da Roarke'u seyrediyordu.

Başına taktığı ter bantı ona bir savaşçı görünümü vermişti. Koyu renk, kolsuz tişörtü ve kısacık şortu, çekici kaslarını ve terden ıslanmış bedenini ortaya çıkarıyordu. Eve, Roarke'ın kaslarını, boncuk boncuk akan terini gördü ve onu arzuladı.

"Hayatından memnun görünüyorsun, Teğmen."

"Aslında, senden memnunum." Genç kadın başını yana eğdi ve erkeği süzdü. "Vücudun enfes, Roarke."

Roarke kaşını kaldırarak, kalkıp Eve'in yanına gitti. Genç kadının eğilip onun bacak kasını yokladı. "Sert adam."

Erkek ona bakıp gülümsedi. Sevgilisi havaya girmişti; bu belli oluyordu. Ama nasıl bir havada olduğunu kestiremiyordu. "Ne kadar sert olduğunu deneyerek görmek ister misin?"

"Senden korkacağımı mı sandın?" Eve adamın gözlerinin içine bakıyordu. Silahının kılıfını çözdü. Demir çubuklardan birine astı. Minderlerden birinin üstüne çıktı. Ellerini havaya kaldırıp, parmaklarını kıvrarak, meydan okudu. "Haydi bakalım," dedi; "Beni alaşağı edebilecek misin?"

Roarke onunla kapışmaya istekli görünüyordu. Genç kadını tepeden tırnağa süzdü ve gözlerinde meydan okumadan öte bir şey gördü. Eğer yanılmıyorsa, bu şehvetti. "Eve, terliyim."

Genç kadın, "Korkak," diye tısladı.

Roarke yüzünü buruşturdu. "Bir duş alayım, sonra..."

"Korkak tavuk. Bazı erkekler hâlâ, fiziksel olarak, kadınların onlarla dişe diş göze göz mücadele edemeyeceğini sanıyor. Senin bu gibi düşünceleri aşmış biri olduğunu biliyorum. Bu durumda, geriye tek bir şey kalıyor. Herhalde, seni, poponun üstüne oturacağımdan korkuyorsun."

Bu sözler yerini buldu. "Programı sonlandır." Roarke yavaşça yerinden kalktı ve köşede duran bir deste havluya doğru yürüdü. Yüzünü kuruladı. "Dövüşmek mi istiyorsun? Sen ısınana kadar beklerim."

Eve'in damarlarındaki kan daha hızlı akmaya başlamıştı. "Yeterince ısındım. Başlayabiliriz."

Roarke, mindere çıkarken, "Yumruk yok," dedi. Eve homurdanınca, genç adam gözlerini kıstı. "Sana vurmayacağım."

"Aferin. Sanki vurabilirmişsin gibi konuşuyorsun."

Roarke atik davrandı; onu dengesiz yakaladı ve poposunun üstüne düşürdü. Eve, "Pislik," diye söylenerek doğrulup onun kaskılarına saldırdı.

"Hey, bana bak. Bu işin kuralları var. Sen tam bir polissin. Kural tanımıyorsun."

İkisi de çömelerek birbirlerinin çevresinde dönmeye başladılar. Erkek geriler gibi yapıyor, Eve ona gittikçe daha fazla soku-luyordu. On saniye boğuşular. Genç kadının elleri Roarke'ın pür-rüzsüz, kaygan teninin üstünde kayıyordu. Eve, vaktinde farkına varıp yana çekilmeseydi, Roarke'ın çelmesi işe yarayacaktı. Teğ-men, bu avantajı kullanarak, bedeninin kıvrak bir hareketiyle onu üstünden aşırıp yere vurdu. Roarke ayağa kalkıp saçlarını düzelt-ti. Genç kadın, "Şimdi ödeştik," dedi.

"Pekâlâ Teğmen, sana artık yumuşak davranmayacağını."

"Yumuşak davranmak mı? Bunu benim popoma anlat. Sen..."

Roarke onu neredeyse tekrar yakalayacaktı; yakalardı da, ama Eve, onun kendisini sinirlendirerek dikkatini dağıtmak istediğini hemen fark etti. Yana çekildi ve onun atağından kurtuldu. Ama, bedenleri gerilip yüzleri birbirine yaklaştığında, en büyük silahı-nı kullandı.

Elini genç adamın bacaklarının arasına uzattı ve hafifçe okşa-dı. Roarke, şaşkınlık ve haz içinde gözlerini kırıştırdı. "Eh, öy-leyse..." diye mırıldanarak başını eğdi ve Eve'in dudaklarına uzan-dı. İşte o anda, genç kadının yumuşacık eli sertleşiverdi.

Roarke, havaya uçarken küfür edecek zaman bile bulamadı. Bü-yük bir gürültüyle sırtüstü düştü. Eve üstündeydi. Dizini onun ka-sıklarını arasına gömmüş, elleriyle omuzlarına yüklenmişti.

"Seni düşürdüm, ahabap. Kaybettin."

"Benim hile yaptığımdan söz etmiştin."

"Kaybettin diye mızıkçılık etme."

"Dizi benliğimin üstünde duran bir kadınla tartışmak kolay de-ğil."

"Aferin. Şimdi sana istediğimi yapacağım."

"Öyle mi?"

"Evet öyle. Ben kazandım." Başını kaldırdı ve genç adamın tişörtünü çıkarmak üzere eğildi. "Bana güçlük çıkarmazsan canını yakmak zorunda kalmam. Tamam, işte böyle." Roarke'ın kendisine doğru uzanan ellerini tutup minderin üstüne koydu. "Ne yapacağına ben karar veririm. Beni kelepçe kullanmaya zorlama."

"Hmmm. İlginç bir tehdit..." Eve eğilip ateş gibi yanan dudaklarını onun dudaklarına değdirince Roarke susmak zorunda kaldı. İçgüdüsel olarak, ellerini uzatıp genç kadına dokunmak, onu okşamak istiyordu. Ama, onun farklı bir şey istediğinin farkındaydı -daha fazla bir şey. Genç kadının istediğine ulaşmasına izin verecekti.

"Sana sahip olacağım." Erkeğin dudaklarını ısırtıyor, ona, içini bir jilet gibi parçalayan şehvet duyguları aşıyordu.

Roarke'ın başı dönmeye, nefesi sıklaşmaya başlamıştı. "Bana yumuşak davran," diyebildi. Genç kadın güldü ve erkek damarlarındaki kanın ısındığını hissetti.

"Biraz hayal kur."

Eve hoyrat davranıyordu -erkeğin bedeninde aceleyle ve sabırsızca dolaşan eller, arayış içinde, sert ve ısrarlı dudaklar. Roarke onun bedeninden fıskıran ve kendi bedenine gözü kara bir enerji olarak yansıyan, sanki kendi kendini besleyen arzu titreşimlerini hissediyordu. Ya da o böyle düşünüyordu. Ama, kadının onun bedenine karşı giriştiği saldırıların bir noktasında, hiçbir şey düşüremez oldu.

Genç kadın dişlerini onun teninde gezdiriyor, kâh hafifçe dokunarak, kâh ısırarak aşağılara iniyordu. Öyle ki, Roarke'un bu salonda çalışarak biçimlendirdiği kaslar tir tir titremeye başlamıştı. Eve, erkeklik organını ağzına aldığı anda gözleri görmez oldu. Genç kadın öylesine sert davranıyordu ki, Roarke patlamamak için büyük bir mücadele vermek zorunda kalıyordu.

Şimdi ağzının yerine elini kullanırken, erkeğin baldırlarında dolaşan dudaklarını onun göğsüne kaydırıldı. "Kendini tutma," dedi. "Seni doruğa ulaştırmak istiyorum. Erkeğin dilini ağzına alıp emdi, sonra ısırdı ve bıraktı. "Haydi."

Roarke doruğa ulaşmadan birkaç saniye önce, Eve onun göz-

lerinin inatlaştığını gördü. Güldü. Bu, güç yansıtan bir gülüştü. Erkeğin kulağına eğilip, "İşte yine kazandım," dedi.

"Tanrım. Tanrım." Roarke, genç kadına sarılmak için çaba harcamak zorunda kaldı. Bir bebek kadar güçsüz ve kontrolünü tümüyle kaybetmiş olduğu için hazla karışık bir utanç içindeydi. "Senden özür mü dilemeliyim, sana teşekkür mü etmeliyim, bilmiyorum."

"Bekle. Seninle henüz işim bitmedi."

Roarke, neredeyse bir kakhaha atacaktı. Ama Eve'in dudakları genç adamın çeneninde dolaşıyor, bitkin bedenine sinyaller gönderiyordu. "Sevgilim, birkaç dakika beklemen gerekiyor."

"Hiç bekleyemem." Zevkten sarhoş gibiydi. Kendi gücünü hissetmek, ona büyük bir enerji vermişti. "Kabul etmek zorundasın."

Eve, ata biner gibi Roarke'in üstündeydi. Dizlerinin üstünde dikleşerek tişörtünü çıkarıp attı. Erkeğe bakarak ellerini kendi bedeninde, göğüslerinin üstünde gezdirdi. Genç adamın ağzı sulanmıştı. Eve, onun ellerini tutup kendi bedeninin üstüne çekti. İç geçirerek gözlerini kapadı.

Onun okşayışları tanıdıktı ama Eve'i daima heyecanlandırır, kalp atışlarının hızlanmasına neden olurdu. Roarke'in parmakları kızın bedeninde dolaşıyor, göğüs başlarıyla oynuyor, Eve'in göğüsleri sızlıyor, ateş gibi yanıyordu. Ellerini uzatıp erkeğin başını tuttu ve dudaklarını ona sundu. Bedeni zevk dalgalarının içinde yüzüyor, Roarke'in dişleri dudaklarını hoyratça ısıyor, parmakları genç kadının kalçalarına batıyordu. Bedenleri birbirinin üstünde kayıyor, kızgın cinsellik kokusu iyice başlarını döndürüyordu. Genç kadın yine onun dudaklarına uzandığında, artık sadece şehvetin tadını hissediyordu.

Eve geri çekildiğinde, Roerke homurtuyla küfür arası bir ses çıkardı. Genç kadın ayağa fırladı. Titriyordu. Bu hoşuna gitti. Bedeni aç ve sabırsızdı. Daha önce hiç kimseyle böyle şeyler yaşamadığını Roarke'a söylemesine gerek yoktu. O, bunun farkındaydı. Eve de, Roarke'un, her nasılsa, başka hiç kimsede bulamadıklarını kendisinde bulduğunu öğrenmişti.

Öylece ayakta, onun başında duruyor, heyecandan kesik kesik nefes aldığını saklamaya gerek duymuyor, bedenini saran ürper-

tiler artık onu şaşırtmıyordu. Ayakkabılarını çıkardı, pantolon askılarını sıyırdı. Pantolonu ayaklarının dibine düştü.

Roarke onu süzerken genç kadının bedenini ateş bastı. Daha önce kendi bedeni hakkında fazla düşünmemişti. Bir polisin bedeni güçlü, sert ve esnek olmalıydı. Roarke'u tanıdıktan sonra, bu özelliklerin bir kadın için ne kadar önemli olabileceğini anlamıştı. Hafifçe titreyerek yeniden onun üstüne çöktü. Dizlerini minderin üstüne, genç adamın iki yanına dayamıştı. Öpüşlerin vereceği hazda kaybolmak için erkeğe doğru eğildi.

Tekrar doğrulurken, "Kumanda hâlâ bende," diye fısıldadı.

Roarke, yakıcı bakışlarla onun gözlerinin içine bakarak gülümse-
di. "Elinden geleni yap," dedi.

Eve, yine çömeldi ve onun erkekliğini yavaş yavaş içine aldı. Ona eziyet etmek ister gibi ağırdan alıyordu. Ama birden, onu bedeninin derinliklerinde hissettiğinde, yay gibi gerildi ve boğazına bir hıçkırık düğümlendi. Günün ilk muhteşem orgazmını yaşıyordu. Bununla yetinmeyerek tekrar Roarke'a doğru uzandı ve genç adamın ellerini tutarak üstünde gidip gelmeye başladı.

Patlama beyninde ve kanında oldu. Kapalı gözlerinin içinde renkler dans ediyordu. İçinde yalnız Roarke vardı. Ama bu Eve'e yetmiyor, onunla daha fazla dolmak, iyice doymak istiyordu. Orgazmlar birbirini izledi. O kadar yükseklere uçtu ki aşağı inemiyor, tam toparlanacakken tekrar yükseliyordu. Nihayet tükendi ve bedeni Roarke'ın üstüne yığıldı. Yüzünü onun boynuna gömmüş, aklının başına gelmesini bekliyordu.

"Eve?"

"Hmmm."

"Sıra bende."

Genç kadın gözlerini kırıştıtırırken, genç adam Eve'i çevirip sırtüstü yatırdı. Kızın, Roarke'ın tekrar içine girdiğini hissetmesi bir saniye sürdü. "Şey sanıyordum., sanıyordum ki, biz..."

Roarke, "Bunu sen başlattın," diye mırıldandı. "Şimdi katlanmak zorundasın." Erkek hareketlendikçe, genç kadının yüzünden, zevk almaya başladığı belli oluyordu.

Eve gülmeye çalıştı ama bunun yerine inlemeye başladı. "Böyle devam edersek, birbirimizin ölümüne sebep olacağız."

"Bu riski almaya razıyım. Hayır, gözlerini kapama. Yüzüme bak." Hareketleri hızlandıkça, Roarke, kızın gözlerinin inatlaştığını görüyordu. Sonra onun çığlığını işitti. Şimdi ikisi de iyice hareketlenmişlerdi. Zamanı ve mekânı unutarak birbirlerine kenetlenmiş, tek beden olmuş, cinselliğin karanlık dünyasında kaybolup gitmişlerdi. Eve'in gözleri kaydı. Erkek onun ağzını dudaklarıyla örterek çığlığını bastırdı.

Sarmaş dolaş yere yığıldılar. Hakemin sayı saymasını bekleyen iki boksör gibi hareketsiz yatıyorlardı. Roarke, kızın bedeninin üstünden kayarak ondan ayrılırken dudakları göğsüne değdi ama bundan yararlanamayacak kadar yorgundu.

Eve, "El ve ayak parmaklarımı hissetmiyorum," dedi. "Galiba bir tarafım kırıldı."

Roarke, birden, kızın hava almasını ve kan dolaşımını engellediğini fark etti. Büyük bir çaba göstererek kımıldayıp yana çekildi. "Şimdi daha iyi misin?"

Genç kadın derin bir nefes aldı. "Evet, daha iyiyim."

"Canını yaktım mı?"

"Anlayamadım."

Roarke elini uzatıp kızın başını kaldırdı ve boş bakışlarla gülmeyişini seyretti. "Boş ver. Benimle işin bitti mi?"

"Şimdilik evet."

"Tanrıya şükürler olsun." Genç adam tekrar sırtüstü yatarak derin derin nefes almaya çalıştı.

"Tanrım, berbat durumdayız."

"Islak ve yapışkan cinsellik kadar, kişiye insan olduğunu hatırlatacak başka bir şey yoktur. Haydi."

"Haydi ne?"

"Sevgilim." Kızın ıslak omzuna bir öpücük kondurdu. "Duş yapmalısın."

"Ben burada iki gün uyuyacağım." Kıvrıldı ve esnedi. "Sen gidip duşunu yap."

Roarke başını salladı. Bütün gücünü toplayarak kızı kenara itip doğruldu. Ayağa kalktı. Derin bir nefes aldıktan sonra eğilip onu kucakladı ve omzuna attı.

"Ah, ölü bir kadından yararlanıyorsun."

Genç adam, "Ağır bir ölü," diye mırıldandı ve soyunma alanına geçmek üzere spor salonunun kapısına yöneldi. Kapıdan çıkınca, durup Eve'i daha sıkı kavradı ve duşa girdi. Yüzünde hain bir gülümseme vardı. Duştan fışkıran suyun Eve'in yüzüne gelmesi için döndü.

Eve'in çığlıkları ve küfürleri su sesine karışıyordu. O artık ağır bir ölü değil, çırpınarak bağırpıp çağıran çaresiz bir kadındı. Roarke kükreyerek kahkahalar atarken, onu aşağı kaydırıldı. Eve onu yumrukluyor, küfürler ediyordu.

Suyun sıcaklığı giderek artıyordu. Kız, nefesini tuttu. "Seni geberteceğim, Roarke. Buradan kurtulduğum anda..."

"Sıcak su sana iyi gelecek." Onu yere bırakıp sabunu uzattı. "Çabuk yıkan, Teğmen. Açlıktan ölüyorum."

Eve de çok acıkmıştı. "Seni daha sonra öldüreceğim," dedi. "Karnımı doyurduktan sonra."

Bir saat sonra Eve, duşunu yapmış, giyinmiş, huzur içinde, kocaman bir sığır filetosuna saldırıyordu. "Biliyor musun, seninle sadece cinsellik ve yemek için evleniyorum."

Genç adam, koyu kırmızı şarabını yudumlayarak, Eve'in yemek yiyeşini seyrediyordu. "Elbette, biliyorum," dedi.

Eve, "Ve, çok yakışıklı olduğun için," diyerek ayakkabı bağı kadar ince bir patates kızartmasını ağzına attı.

Roarke hiç de incinmiş görünmüyordu. "Öyle diyorlar," diye cevap verdi.

Genç kadının onunla evlenmesinin gerçek nedenleri bunlar değildi, ama, kuşkusuz iyi seks, iyi yemek ve güzel bir yüz, insanı yumuşatmaya ve kendini daha iyi hissetmesine katkıda bulunacak şeylerdi. Roarke'a bakıp gülümsedi. "Mavis nasıl?"

Roarke onun bu soruyu sormasını bekliyordu. Ama önce rahatlaması gerekti. Bunu da biliyordu. "İyi. Bu akşamı, Leonardo ile beraber, ona ayırdığımız dairede geçiriyor. Onlarla sabahleyin konuşabilirsin."

Eve, bifteğinden bir parça daha keserken, "Leonardo'yu nasıl buluyorsun?" diye sordu.

"Bana kalırsa, bizim Mavis'e delice aşık. Adeta acıklı durumda. Bu duyguyu tanıdığım için ona acıyorum."

"Onun cinayet gecesi neler yaptığını saptayamıyoruz." Eve şarap kadehini aldı. "Pandora'yı öldürmek için geçerli bir nedeni vardı. Büyük bir olasılıkla eline böyle bir fırsat geçti de. Onunla cinayet arasında bağlantı kurulmasına neden olabilecek hiçbir nesnel kanıt yok, ama cinayet onun dairesinde işlendi ve cinayet silahı ona aitti."

"Yani onun cinayeti işlediğine ve sonra Mavis'i suçlayacak mizansen hazırladığına mı inanıyorsun?"

"Hayır." Eve şarap kadehini bıraktı. "Buna inanabilseydim her şey çok daha kolay olurdu." Parmaklarını masanın üstünde tıkırdattıktan sonra kadehini tekrar eline aldı. "Jerry Fitzgerald'ı tanıyor musun?"

Roarke, "Evet tanışırsınız," dedi ve sustu. Sonra, "Hayır, onunla hiç yatmadım," diye ekledi.

"Bunu sordum."

"Kolaylık olsun diye söyledim."

Eve, omuz silkti ve içkisinden bir yudum daha aldı. "Bana kalırsa, kurnaz, hırslı, zeki ve hoyrat."

"Senin izlenimlerin genellikle doğrudur. Aksini savunmayacağım."

"Modellik işinden pek anlamam ama biraz araştırdım. Fitzgerald'ın düzeyindekiler için oldukça parlak bir meslek. Para, prestij, basın ilgisini. Örneğin Leonardo'nunki gibi bir defileye baş manken olarak çıkmak demek, tüm basında boy boy resimlerinin çıkması ve bir yığın para kazanmak demek. Şimdi, bu defileye Pandora yerine Jerry çıkacak."

Roarke, "Leonardo'nun tasarımları beğenilirse, onun defilesine çıkmış olmak bir manken için gerçekten büyük bir avantaj olur," diye onayladı, "ama öyle olup olmayacağı hâlâ belli değil."

"Justin Young'la ilişkisi var ve Pandora'nın onu geri almaya çalıştığını itiraf etti."

Roarke düşündü. "Jerry Fitzgerald'ın bir erkek yüzünden cinayet işleyebileceğini düşünmekte zorlanıyorum."

Eve, "Bir modacı yüzünden cinayet işlemesi daha akla yakın," diye cevap verdi. "Ama başka şeyler de var."

Roarke'a, kısaca Boomer'den bahsedip ölümünü anlattı ve Pandora'nın kanında bulunan yeni uyuşturucuyla muhbirin odasında bulunan uyuşturucunun ortak yanından söz etti. "Kutuyu bulamadık. Başka biri almış. Onun yerini bilen biri..."

Roarke, "Jerry, halkın önünde uyuşturuculara karşı çıkıyor ama bunu reklam için yapıyor elbette," dedi. "Üstelik burada kârdan söz ediyoruz, şaka yapmıyoruz."

"Ben de böyle düşünüyorum. Böyle çabucak bağımlılık yapan, güçlü bir madde büyük kâr getirebilir. Onun öldürücü olabilmesi de ne satışını ne de kullanımını engeller."

Eve, yarısını yiyip bitirdiği bifteğini kenara itti. Bunu gören Roarke kaşlarını çatı.

Genç kadın endişeli olduğu zaman yemek yemezdi. "Bana kalırsa bir iz üstündesin ama sonunu getiremiyorsun. Bu iz Mavis'-den çok uzaklara gidiyor."

"Evet öyle." Genç kadın huzursuzdu. Ayağa kalktı. "İz üstündeyim ama başka bir zanlı bulamıyorum. Fitzgerald ile Young birbirlerine tanıklık ediyorlar. Güvenlik diskleri, onların cinayet saatinde söyledikleri yerde olduklarını kanıtlıyor. Elbette, eğer ikisinden biri, ya da ikisi birden güvenliği atlatmadıysa. Redford'un tanığı yok-ya da şöyle diyelim, güvenilir bir tanığı yok. Ama onunla cinayet arasında bir bağlantı kuramıyorum. Henüz değil."

Roarke, onun Redford'la cinayet arasında bağlantı kurmak istediğini hemen anlamıştı. "Onu nasıl buldun?"

"Duygusuz, acımasız, kendine dönük."

"Ondan hoşlanmadın, değil mi?"

"Hayır, hoşlanmadım. Şık ve zarıftı; bir polisle, kendini zorlamadan başa çıkabileceğinden emindi. Tıpkı Young ve Fitzgerald gibi, kendi isteğiyle bilgi verdi. Gönüllülerden hoşlanmam."

Roarke, bir polisin kafasının nasıl çalıştığını anlamak mümkün değil, diye düşündü. "Sana verdiği bilgileri ağzından zorla alsaydın, ona daha çok mu güvenecektin?"

"Elbette." Ona göre, bu, temel kurallardan biriydi. "Bana Pandora'nın uyuşturucu kullandığını anlatmaya hevesliydi. Fizgerald

da öyle. Üçü de neredeyse büyük bir zevkle bana ondan hoşlanmadıklarını söylediler."

"Onların sadece dürüst davrandıklarını düşünmedin, herhalde."

"İnsanlar, özellikle bir polisin karşısında, bu kadar açık konuştuklarında, bunun arkasında çoğu zaman başka şeyler vardır. Onları biraz daha sıkıştıracağım." Geri dönüp oturdu. "Sonra, bir de birlikte çalıştığım Yasadışı Maddeler polisi var."

"Casto mu?"

"Evet. Bu soruşturmalarla ilgileniyor. Ama onunla ortaklaşa çalışmak olmaz. Soruşturmaları o yürütmek istiyor. Neredeyse elimden alıyordu. Amacı Yüzbaşı olmak?"

"Senin amacın da bu değil mi?"

Eve, soğuk bakışlarla onun gözlerinin içine baktı. "Evet ama ben yüzbaşılığı bileğimin hakkıyla kazanmak isterim."

"Bu arada, Caso ile seve seve ortaklaşa çalışacaksın, elbette."

Genç kadının dudakları kıvrıldı. "Kapa çeneni, Roarke. Mesele şu: Boomer'ın ölümüyle Pandora cinayeti arasındaki bağlantıyı bulmalıyım. Onları birbirine bağlayan, ikisini de tanıyan kişi ya da kişileri saptamalıyım. Bunu yapamazsam Mavis cinayet suçuyla yargılanacak."

"Anladığım kadarıyla, iki alanda keşif yapmak zorundasın."

"Hangi alanlarda?"

"Modaevlerinin pırıltılı alanı ve çamurlu sokaklar." Roarke bir sigara çıkarıp yaktı. "Pandora gezegenimize dönmeden neredeymiş dedin?"

"Starlight İstasyonu'nda."

"Orada bazı yatırımlarım var."

Eve kuru bir sesle, "Çok şaşırdım!" dedi.

"Oradaki tanıdıklarına senin yerine birkaç soru sorabilirim. Pandora'nın ilişkili olduğu çevrelerde polislerin sorularına cevap vermek kimsenin işine gelmez."

"Aradığım cevapları alamazsam, oraya kendim gitmek zorunda kalabilirim."

Kızın ses tonu Roarke'ı tedirgin etmişti. "Bir sorun mu var?"

"Hayır, yok."

"Eve."

Genç kadın yine masadan kalktı. "Ben hiç bu gezegenden dışarı çıkmadım."

Bu cevap, Roarke'ın hoşuna gitmişti. Ona sevgiyle baktı. "Hiç mi? Hiç kelimesindeki gibi hiç mi?"

"İnsanlar canları isteyince uzaya çıkmıyorlar. Burada çoğumuz oyalayacak kadar çok şey var."

Roarke onun aklından geçenleri anlamıştı. "Korkacak bir şey yok," dedi. "Uzayda yolculuk yapmak kentte araba kullanmaktan daha güvenli."

Eve, "Palavra," diye homurdandı. "Korktuğumu söylemedim. Gitmek zorunda kalırsam giderim. Gitmesem daha iyi olur diye düşünüyorum, o kadar. Bu işi buradan fazla uzaklaştırmazsam, Mavis'i daha çabuk temize çıkartabilirim."

"Hmm!" Genç adam, gözüpek teğmenin böyle bir fobisi olmasını ilginç bulmuştu. "Ben senin yerine, istediklerini öğrenmeye çalışırım."

"Sen sivilsin."

"Gayri resmi olarak, evet."

Eve ona baktı ve neşeli ama anlayışlı bir yüz ifadesiyle karşılaştı. "Güzel. Bu arada, sen bu işle uğraşırken bana yardımcı olabilecek bir gezegen dışı bitkiler uzmanı tanıyor musun?"

Roarke, şarap kadehini tekrar eline aldı. Gülümsedi. "Aslında..."

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Eve, bu soruşturmanın, aynı anda birçok yöne uzandığına karar vermişti. İlk olarak en tanıdık noktadan -sokaklardan- başlamakayı seçti. Bunu yalnız yapacaktı.

Peabody'yi bir yığın bilgiyle baş başa bırakmıştı. Onları gözden geçirecekti. Araştırmalarının ne durumda olduğunu öğrenmek için Feeney'yi aradı. Sonra, tek başına dışarı çıktı.

Kimseyle sohbet etmek istemiyordu. Kimsenin ona dikkatle bakmasını istemiyordu. Kötü bir gece geçirmişti ve bunun yüzünden belli olduğunun farkındaydı.

O gece gördüğü karabasan şimdiye kadarkilerin en kötüsüydü. Onu boğazından yakalamış ve yerden yere vurup kan ter içinde, inleyerek uyanmasına neden olmuştu. Tek tesellisi, karabasan doruk noktasına ulaştığında şafak söküyor olmasıydı - Roarke'ın kalkmış düşunu alıyor olması ve onu, o halde görmemesi.

Eğer, Roarke kendisini o halde görse ve iniltilerini duysa, Eve onun dilinden kurtulamazdı. Belki de yanlış bir gururdu Eve'in ki; ama ona görünmemek için mümkün olan bütün taktikleri uygulamış ve alelacele bir not yazıp, Roarke duştan çıkmadan evden sığışmıştı.

Mavis'le Leonardo'ya da görünmemişti. Sadece Summerset'e rastlamış ve adamın buz gibi soğuk bakışlarından o sabahki nasibini almıştı.

Arkasını dönüp evden çıkmıştı. O anda birçok şeye birden arkasını döndüğünün farkındaydı. Bu hiç de sağlıklı bir şey değildi.

İçinde bulunduğu ruhsal çöküntüden ancak çalışarak kurtulabilirdi. Ya da öyle sanıyordu. Doğu yakasındaki Down and Dirty Club'ın önünde durdu ve arabadan indi.

"Baksana, beyaz kız..."

"Ne haber, Crack?"

"Yaramaz bir şey yok." Yüzünün derisi dövmelelerden görünmeyen dev yapılı zenci Eve'e gülümsedi. Dizlerine kadar uzanan tüylü bir yelek geniş göğsünü kısmen örtüyor ve beline bağladığı pembe peştemala özel bir hava veriyordu. "Bugün hava çok sıcak olacak."

"İçeri girip bana soğuk bir içki ısmarlayacak mısın?"

"Bunu senin için yapabilirim, güzel popo! Crack'in sözünü dinleyip, polislikten ayrılarak Down and Dirty'de yeteneklerini sergileyecek misin?"

"Bunu hayatta yapmam!"

Adam, eliyle, pırlıl pırlıl parlayan göbeğine vurarak güldü. "Nedenini bilmem ama senden hoşlandığım bir gerçek. İçeri gel, gırtlaklarını ıslat ve seni neyin üzdüğünü Crack'e anlat."

Eve, daha kötü klüplere de gitmiş, ama şükürler olsun ki daha iyilerini de görmüştü. Havada, hâlâ, gecedен kalma ekşi kokular vardı -tütsü, ucuz parfüm, içki, çeşitli haz verici yapraklar, yıkanmamış bedenler ve rasgele cinsellik.

En eğlence düşkünü insanlar için bile çok erken bir saatti. İskemleler ters çevrilerek masaların üstüne konmuştu; yapışkan döşemeyi birinin özen göstermeden sildiği belliydi. Ortalıkta, Eve'in bakmaya bile üşendiği, gecedен kalma bir sürü öte beri vardı.

Barın arkasındaki şişeler renkli ışıkların altında parlıyordu. Sağ taraftaki sahnede, pembe tüllere bürünmüş bir dansçı, bir kaset eşliğinde prova yapmaktaydı.

Crack koca kafasını sallayınca, servis yapan robot ve dansçı uzaklaştılar. "Ne içersin, beyaz kız?"

"Kahve, sütsüz."

Crack barın arkasına geçti; hâlâ gülümsüyordu. "Tamam. Kahvene, özel içkimden bir iki damla damlatayım mı?"

Eve, tek omzunu kaldırdı. "Elbette."

Zencinin kahve makinesini programlayışını seyretti. Sonra, adam, bir dolabın şifresini tuşlayarak açtı ve içinden, Cinlere layık bir şişe çıkardı. Genç kadın, bara yaslanıp, içki kokularını burnuna çekince biraz rahatlamıştı. Çok az tanıdığı ama çok iyi anladığı bir gece kuşu olan Crack'den niçin hoşlandığını biliyordu. O, Eve'in hayatının büyük bir kısmını geçirdiği dünyanın bir parçasıydı.

"Söyle bakalım, bu berbat yerde ne işin var, şekerim? Polis olarak mı buradasın?"

"Korkarım ki öyle." Kahveden bir yudum aldı. Nefesini içine çekti. "Tanrım, bu özel bir kahve."

"Onu sadece en sevdiğim insanlara ikram ederim. İçindeki gerçek kahve oranı yasal sınırın üstünde." Göz kırttı. "Pek az üstünde. Crack'in senin için ne yapmasını istiyorsun?"

"Boomer'ı tanır mıydın? Carter Johannsen. Küçük oyuncu. Muhbir."

"Boomer'ı biliyorum. Kıyma oldu."

"Evet, öyle. Biri onu gebertti. Onunla hiç iş yaptın mı, Crack?"

"Arada sırada uğrardı." Crack özel içkisini sek içmeyi tercih ediyordu. Bir yudum aldı; sonra, dövmeli dudaklarını hayranlıkla şapırdattı. "Bazen içki içer bazen içmez, gösteriyi izlemeyi ve havadan sudan konuşmayı severdi. İhtiyar Boomer zararsız biri sayılırdı. Duyduğuma göre, suratını parçalamışlar."

"Doğru. Bunu kim yapmış olabilir?"

"Bana kalırsa birini çok kötü kızdırmış olmalı. Boomer'ın kulağı delikti. Birkaç hap yuttu mu, çenesi de düşerdi."

"Onu son olarak ne zaman gördün?"

"Hay Allah, bunu hatırlamak kolay değil. Birkaç hafta önce olmalı. Bir gece uğramıştı. Cepleri kredi jetonlarıyla doluydu. Bir şişe içki, birkaç hap satın alıp özel bir oda kiralamıştı. Onunla birlikte Lucille gitmişti. Yok hayır Allah kahretsin, Lucille değildi. Hetta'ydı." Göz kırparak, "Siz beyaz kızlar, hepiniz birbirinize benziyorsunuz," diye ekledi.

"Nasıl olup da ceplerini kredi jetonlarıyla doldurduğundan hiç kimseye söz etti mi?"

"Mighta, Hetta'ya, onun iyice kafayı bulmuş olduğunu söylemiş. Hatta gidip ona birkaç hap daha almış. Anlaşılan, Bloomer neşesinin devam etmesini istiyormuş. Bizim Bloomer'ın işadamı ya da bunun gibi bir b.o.k. olacağından söz etmiş. Buna epeyce gülmüştük. Sonra, Boomer dışarı çıktı ve çırılçıplak sahneye fırladı. O zaman daha çok güldük. Çünkü öyle küçüktü ki."

"Demek ki bir şeyi kutluyordu."

"Bana kalırsa öyle. Ama o sırada ortalık karıştı. Birkaç kişinin kafasını patlatmak, birkaç kişiyi de dışarı atmak zorunda kaldım. Sokağa çıkmıştım. O sırada Boomer telaşla dışarı fırladı. Neşesi kaçmıştı. Korkudan altına yapacak gibiydi."

"Bir şey söyledi mi?"

"Dışarı çıkar çıkmaz koşarak uzaklaştı. Hatırladığım kadarıyla, bu onu son görüşüm oldu."

"Onu kim korkutmuş olabilir? Kimle konuştu acaba?"

"Buna cevap veremem, güzelim."

Eve, çantasından Pandora'nın, Jerry'nin, Justin'in, Redford'un ve gerekli olduğu için, Mavis'le Leonardo'nun resimlerini çıkarıp barın üstüne dizdi. "Bu insanlardan hiç birini o gece burada gördün mü?"

"Hey, şu ikisini tanıyorum. Güzel suratlı manken kızlar." Kalın parmakları, Pandora ile Jerry'nin resimlerinin üstünde okşar gibi dolaştı. "Şu kızıl saçlı kız arada sırada arkadaş bulmaya gelirdi. Belki o gece de buraya uğramış olabilir. Kesin bir şey söyleyemem. Diğerleri, söz gelişi, konuk listemize dahil değiller. En azından ben onları tanımıyorum."

"Bu kızıl saçlıyı hiç Boomer'ın yanında gördün mü?"

"Boomer o kızın tipi değildi. O iri yarı, aptal ve genç erkeklerden hoşlanırdı. Boomer, sadece aptaldı."

"Sokaklarda yeni bir uyuşturucudan söz edildiğini duydun mu, Crack?"

Adamın ablak suratında boş bir ifade belirdi; bir anda içine kapandı. "Bir şey duymadım."

Eve, arkadaşlığın buraya kadar olduğunu biliyordu. Cebinden çıkardığı kredi jetonlarını sessizce barın üstüne koydu. "Acaba bir şeyler duymuş olabilir misin?"

Crack, önce jetonlara, sonra genç kadının yüzüne baktı. Bu pazarlık aşamasına alıştı. Eve birkaç jeton daha çıkarıp diğerlerinin yanına koydu. Jetonlar barın üstünde kayarak gözden kayboldular.

"Yeni bir pislikle ilgili söylentiler duymuş olabilirim. Çok güçlü, etkisi uzun süren, çok pahalı bir madde. Adı 'Ölümsüzlük'-müş. Henüz buralara gelmedi. Bizim müşterilerimizin çoğunun onu satın almaya gücü yetmez. Ucuzlamasını beklemek zorundalar. Bu da birkaç ay daha sürer."

"Boomer bundan söz etmiş miydi?"

"Bu işe mi bulaşmış?" Crack'in gözlerinde düşünceli bir ifade belirdi. "Bana bundan hiç bahsetmedi. Dediğim gibi, bazı söylentiler duydum; o kadar. İnsanı uçuruyormuş, uyuşturucu kullananlar ona bayılıyormuş diyorlar, ama tadına bakan birine rastlamadım. Kazançlı bir iş olmalı." Gülümsedi. "Yeni bir mal buluyorsun; sabırsızlıkla bekleyen müşterilerin var. Piyasaya mal gelince parayı bastıracaklar."

"Evet, iyi bir iş." Genç kadın ona doğru eğildi. "Sakın tadına bakayım deme, Crack. Bu mal insanı öldürüyor." Crack eliyle, boş ver, der gibi bir işaret yapınca, Eve onun tombul kolunu tuttu. "Ciddi söylüyorum," dedi. "Gerçekten öldürüyor. O bir zehir. İnsanı ağır ağır öldüren bir zehir. Eğer bir yakının onu kullanıyorsa, hemen uyar. Vazgeçsin. Yoksa, kısa bir süre içinde onu kaybedersin."

Adam onun yüzüne dikkatle baktı. "Beni kandırmıyorsun, değil mi, beyaz kız? Bunlar polis konuşmaları mı?"

"Ne kandırmaca ne de polis konuşması. Sürekli kullanan biri beş yıl içinde öteki dünyayı boylar. Bu madde sinir sisteminde birikip ölüme sebep oluyor. Bu gerçek, Crack. Malı yapıp piyasaya süren de bunu biliyor."

"Para kazanmak için korkunç bir yol."

"Çok adil, öyle değil mi? Şimdi, Hetta'yı nerede bulabilirim?"

Crack nefesini dışarı üfledi; başını salladı. "Bunu söylesem de kimse inanmaz. Özellikle de gerçek uyuşturucu bağımlıları." Eva'ya bakıyordu. "Hetta mı? Allah kahretsin, bilmiyorum. Onu haf-

talardır görmedim. Bu kızlar gelir gider. Bir süre bir yerde çalışır, sonra başka bir yere giderler."

"Soyadı neydi?"

"Moppett. Hetta Moppett. Ondan son haber aldığımda, Doku-zuncu Cadde'de bir yer kiralamıştı -Yüzyirminci Sokak civarında. Onun yerine geçmek istediğin zaman, bana haber ver, şeker şey!"

Hetta Moppett üç haftadır kirasını ödememişti. Bu süre içinde sıkı kışını gören de olmamıştı. Bunları apartman yöneticisi söylemiş ve Bayan Moppett kırk sekiz saate kadar gelip kirayı ödemese eşyalarına el koyacağını belirtmişti.

Eve, berbat durumdaki üç katlı asansörsüz binanın merdivenlerini koşarak çıkarken, adam hâlâ öfkeli bir sesle arkasından bağıyordu. Bütün kapıları açan şifreyi adamdan almıştı ama yöneticinin Hetta'nın kapısını daha önce açıp içeri baktığından emin di.

Burası, tek kişilik bir odaydı. İçinde dar bir yatak vardı. Kırmalı pembe perde ve parlak ucuz, pembe yastıklarla bir ev sıcaklığı yaratmak için çaba harcanmıştı. Eve, çabucak ortalığa göz gezdirdi. Adres defterini, kredi cüzdanını karıştırdı. Kızın üç binden fazla kredisi vardı. Masanın üstünde, birkaç çerçeveli resim ve süresi dolmuş bir sürücü belgesi duruyordu. Sürücü belgesinde, Hetta'nın Jersey'deki son adresi vardı.

Dolabın yarısı doluydu. Üst gözdeki lekeli bavula bakınca, Eve, Hetta'nın başka bir şeyi olmadığını anladı. İletişim cihazını çalıştıtırıp diskteki bütün görüşmelerin, sonra da sürücü belgesinin kopyasını aldı.

Eğer Hetta bir yolculuğa çıkmışsa bile, yanına, kısa bir gezintiye ancak yetecek kadar kredi jetonu almış, üstündekilerden başka giysi götürmemiş ve birlikte çalıştığı arkadaşının sürücü belgesini kullanmıştı.

Ama Eve, bundan emin değildi.

Arabasındaki iletişim cihazından morgu aradı. "Teşhis edilmiş dişi cesetler," komutunu verdi. "Beyaz, sarışın, yirmi sekiz yaşında, yaklaşık elli üç kilo, bir altmış yedi santim boyunda. Sürücü belgesini gönderiyorum."

Polis Merkezine gidiyordu. Üç sokak geçmişti ki cevap geldi. "Teğmen, tarifinize uyan bir ceset var. Ancak teşhis için dış izlerinin saptanmasına ve DNA'sının belirlenmesine ihtiyacımız var. Sürücü belgesindeki resimle teşhis etmemiz mümkün değil."

Eve, "Niçin?" diye sordu ama sorusunun cevabını biliyordu. "Yüzü parçalanmış."

İzler uyuyordu. Kim olduğu bilinmeyen bu kadın cesedini tanımlamakla görevlendirilen memur Hetta'yı, arkasına bakmadan Eve'e teslim etti. Eve, bürosuna gidince, elindeki üç dosyaya boş gözlerle bakmaya başladı.

"Özensiz bir çalışma," dedi. "Arkadaşının sürücü belgesinin üstünde Moppett'in parmak izleri vardı. Carmichael olsa, onun kimliğini haftalar önce saptardı."

Peabody, "Carmichael, kimliği bilinmeyen bir cesetle pek ilgilenmemiştir," dedi.

Eve, öfkesine hakim olarak Peabody'ye baktı. "O zaman Carmichael yanlış işte çalışıyor, değil mi? Bu üç cinayet arasında bağlantılar var, Peabody. Hetta'dan Boomer'a, Boomer'dan Pandora'ya. Onların aynı kişi tarafından öldürülmüş olmaları olasılığını araştırırken, nasıl bir oran elde ettin?"

"Yüzde doksan altı nokta bir."

"Tamam." Eve ferahlamış, midesinde bir gevşeme olmuştu. "Bunların hepsini güle oynaya başkana vereceğim. Belki baş savcıcıyı Mavis hakkında açtığı davayı geri çekmeye ikna edebilirim. Hiç olmazsa, biz kanıt toplayana kadar beklesinler. Eğer bunu kabul etmezlerse..." Peabody'nin gözlerinin içine baktı. "O zaman, yayınlaması için, durumu Nadine Furst'a sızdırırım. Bu yasalara aykırıdır. Bunu sana söylüyorum çünkü benimle çalıştığın sürece, bundan sen de sorumlu tutulabilirsin. Benimle çalışmaya devam ederek olası bir uyarı cezasını göze almış olacaksın. İstersen, bu olay basına sızmadan, seni başka bir göreve aldırtabilirim."

"Böyle bir şey yaparsanız bunu hak etmediğim bir ceza olarak kabul ederim, Teğmen."

Eve bir süre konuşmadı. Sonra, "Teşekkürler, DeeDee," dedi.

Peabody yüzünü buruşturdu. "Bana DeeDee deme."

"Tamam. Elimizdeki her şeyi Yüzbaşı Feeney'ye götür. Bu verilerin, en azından ben savcıyla konuşup şahsen küçük bir soruşturma yapmadan, elden ele dolaşmasını istemiyorum."

Peabody'nin gözlerinin parladığını görüp gülümsedi. Bu işte yeni olup da ilk başarıyı kazanmanın ne demek olduğunu bildirdi. "Hetta'nın çalıştığı Down and Dirty Club'a git ve Crack'e durumu anlat. İri yarı bir adamdır. İnan bana, onu görünce hemen tanıyacaksın. Ona seni benim gönderdiğimi ve Hetta'nın öldüğünü söyle. Bakalım ondan, ya da başkalarından neler öğrenebileceksin. Kimlerle arkadaşlık ediyormuş, o son gece Boomer hakkında neler söylemiş, başka kimle beraber olmuş. Anlarsın işte."

"Tamam, efendim."

"Şey, Peabody..." Eve dosyaları onun çantasına soktu. "Üniformanla gitme. İnsanları korkutursun."

Eve, Başkanın bürosuna girdikten beş dakika sonra, bütün ümitlerini yitirmişti. Yirmi dakika daha tartışmaya devam etti ama terkerlekler boşa dönüyordu. Honathan Heartly bu üç cinayet arasında olası bir bağlantı olduğunu kabul ediyordu. O mantıklı bir adamdı. Eve'in çalışmalarına, yaratıcı zekasına ve vardığı sonuçları büyük bir ustalıklı anlatışına hayranlık duyuyordu. O, işini örnek bir biçimde yapan bütün polisleri hayranlık duyardı.

Ancak, o ve savcılık Mavis Freestone hakkında açılan davayı geri çekmeye hazır değildiler. Nesnel kanıtlar çok güçlüydü ve bu aşamada geri adım atmaya imkan bırakmayacak ölçüde somuttu. Yine de kapısı daima açık olacaktı. Eve, başka bir zanlı bulursa, onu seve seve dinlemeye hazırdı.

Eve, Mavi Sincap Barı'na girerken, içinden, "Kuş beyinli!" diye söyleniyordu. Nadine'i hemen gördü. İki kişilik bir bölme oturmuş, yüzünü buruşturarak yemek listesini gözden geçiriyordu.

Eve, karşısına oturur oturmaz, "Her zaman burada buluşmak zorunda mıyız?" diye sordu.

"Ben alışkanlıklarına bağlı bir yaratığım." Ama, sahnede, göz alıcı giysisiyle anlaşılmaz şarkılarını söyleyen Mavis'in yokluğunda barın eskisi gibi olmadığını fark etti. "Sütsüz kahve."

"Ben de. Ne kadar kötü olabilir?"

"Bekle gör. Sigara içmeye devam ediyor musun?"

Nadine çevresine endişeli bakışlarla baktı. "Burada sigara içilmiyor galiba."

"Böyle bir yerde kimse bir şey söylemez. Bana da bir sigara ver."

"Sen sigara içmezsin ki."

"Kötü alışkanlıklar edinmek istiyorum. Sigaranın parasını istiyor musun?"

"Hayır." Nadine, çevrede kendisini tanıyan biri olmadığından emin olmak için sağa sola bakındıktan sonra, çantasından iki sigara çıkardı. "Daha güçlü bir şeye ihtiyacın var gibi."

"Bu yeter." Nadine'in sigarasını yakması için öne doğru eğildi; bir nefes çekti. Bir şey anlamamıştı. "Tanrım!" dedi. "Bir nefes daha çekeyim." Dumanı içine çekti; başının döndüğünü ve ciğerlerinin isyan ettiğini hissetti. Rahatsız olmuştu; sigarayı söndürdü. "İğrenç bir şey. Bunu niçin içiyorsun?"

"Zaman içinde edinilmiş bir alışkanlık."

"Saçmalık, geyik muhabbeti yapmak gibi." Eve kahvesinden bir yudum aldı ve "Söylesene, görüşmeyeli nasılsın?" diye sordu.

"Fena değil. Daha iyiyim. Eskiden yapmaya vakit bulamadığım şeyler yapıyorum. İnsan kendini ölüme çok yakın hissettiği bir deneyim geçirince, kendine vakit ayırmamanın zamanı boşa harcamak olduğunu anlıyor. Morse'ın akli dengesinin yerinde olduğuna karar verildiğini ve yargılanacağını duydum."

"O deli değil. Sadece katil."

"Sadece bir katil." Nadine, parmağıyla boğazını keser gibi bir hareket yaptı. Bir zamanlar o noktayı bir bıçak sıyrıp kanatmıştı. "Sence katiller deli değil midir?"

"Hayır, bazı insanlar öldürmekten hoşlanır. Bunu fazla düşünme, Nadine. Yararı yok."

"Düşünmemeye çalışıyorum. Birkaç hafta izin alıp ailemin yanına gittim. Bunun yararı oldu. Üstelik bana işimi ne kadar sevdiğimi hatırlattı. Gerçi bir kez büyük bir başarısızlığa uğradım ama işimi seviyorum ve genelde başarılıyım."

Eve, onun sözünü kesti. "Başarısızlığa uğramadın. "Sana uyuş-

turucu verilmiş, gırtlığına bir bıçak dayanmıştı; korkmuştu. Unut artık."

"Evet. Doğru. Unutmak kolay değil." Sigarasının dumanını dışarı üfledi. "Arkadaşınla ilgili yeni bir şey var mı? Onun başına gelenlere ne kadar üzüldüğümü sana söylemeye fırsat bulamadım."

"Her şey düzelecek."

"Senin bunu sağlayacağına bahse girerim."

"Bu doğru, Nadine. Sen de bana yardım edeceksin. Sana bilinmeyen bir polis kaynağından bazı bilgiler vereceğim." Nadine çantasına uzanırken, Eve, "Hayır, kayıt almak yok, yazacaksın," dedi.

"Nasıl istersen." Nadine çantasını karıştırıp bir bloknote ve bir kalem buldu. "Anlat."

"Karşımızda üç cinayet var. Kanıtlar üç kurbanın da aynı katil tarafından öldürüldüğünü gösteriyor. İlki, Hetta Moppett, yarı zamanlı dansçı ve vesikalı konsomatris. 28 Mayıs gecesi saat 02:00 sularında dövülerek öldürülmüş. Darbelerin çoğu yüzüne isabet etmiş ve yüzü tanınmayacak hale gelmiş."

Nadine, sadece, "Of!" dedi.

"Cesedi o sabah saat altıda bulunmuş ve kimliği belli olmayan cesetler sınıfına konmuş. O öldürüldüğü sırada, Mavis Freestone, arkandaki sahnede, yaklaşık yüz elli tanığın önünde gırtlığını parçalayarak şarkı söylüyordu."

Nadine'in kaşları kalktı ve gülümsedi. "Bak sen şu işe! Devam et, Teğmen."

Eve Dallas anlatmaya devam etti.

Şu anda bundan fazla bir şey yapamazdı. Haber ekranda patladığında, kimse, bu haberi sızdıran belirsiz kaynağın kim olduğunu tahmin etmekte güçlük çekmedi. Ama bunu kanıtlamaları olanaksızdı. Ve Eve, sorguya çekilecek olsa, kendisi için değilse bile,

Mavis için, seve seve yalan söylemeye hazırды.

Poliz Merkezine dönüp, orada bir iki saat daha geçirdi. Bu arada, Hetta'nın ulaşılabilen tek akrabası olan erkek kardeşini aramak ve ona kızkardeşinin öldüğünü haber vermek gibi tatsız bir görevi üstlenmek zorunda kaldı.

Bu eğlenceli görüşmeyi yaptıktan sonra, Moppett cinayetinde, cinayet mahallini inceleyen polislerin topladıkları bütün kanıtları tekrar birer birer gözden geçirdi.

Cesedinin bulunduğu yerde öldürüldüğü kesindi. Bu konuda kuşkuya yer yoktu. Cinayet, ani bir darbe olmuştu. Kızın berelenmiş dirseği tek savunma silahı olmalıydı. Cinayet silahı henüz bulunmamıştı.

Boomer cinayetinde de silah bulunmadı, diye düşündü. Birkaç parmağı ve kolu kırık. Dizleri ise darbelerle parçalanmış, bunların hepsi öldürülmeden önce olmuştu. Eve, bunların işkence amacıyla yapıldığı kanısındaydı. Boomer sadece bilgi sahibi değildi; elinde bir numune ve formül vardı. Katil, bunların ikisine de sahip olmak istiyordu.

Ama Boomer direnmişti. Katil, her nedense, Boomer'ın cesedini odasına götürüp oraya bırakmaya vakit bulamamış ya da bu riske girmek istememişti.

Peki, ceset niçin nehre atılmıştı? Zaman kazanmak için olmuştu, diye düşündü. Ama evdeki hesap çarşıya uymamış, ceset hemen bulunmuş ve teşhis edilmişti. Cesedin bulunmasının hemen arkasından, birkaç saat içinde, kendisi ve Peabody, Boomer'ın odasına gitmiş ve kanıtları ele geçirmişlerdi.

Pandora'ya gelince, o çok fazla şey biliyor, çok fazla şey istiyordu. Doymak bilmez bir iş ortağı olduğunu kanıtlamış, katilini olur olmaz kişilere sırlarını ifşa etmekle tehdit etmişti. Eve, bunlardan bir tanesi bile cinayet için yeterli bir neden olabilir, diye düşündü ve ellerini ovuşturdu.

Onun ölümü daha farklı olmuştu. Maktul direnmiş, ortalık altüst olmuştu. Ama o 'ölümsüzlük' adlı uyuşturucuyu kullanmıştı. Tenha bir sokakta sıkıştırılmış, ucuz barlarda dans eden bir budala, ya da bilmesi gerekenden çok daha fazla şey bilen zavallı bir muhbir değildi. Eve, onun kollarındaki kasların ne kadar gelişmiş olduğunu hatırladı.

Üç ceset, bir katil ve aralarında tek bir bağlantı! Bu bağlantının adı paraydı. Bilgisayarında bütün zanlıları taradı ve hepsinin normal kredi hareketlerini inceledi. Mali durumu en kötü olan Leonardo'ydu. Adam gırtlığına kadar borçluydu. Hatta daha fazla.

Ama, açgözlülüğün insanın banka hesabıyla ilgisi yoktu. Zenginler de fakirler kadar aç gözlü olabilirlerdi. Biraz daha derine gidince, Redford'un kredi hesaplarında çeşitli numaralar yaptığını gördü. Kredi çekiyor, yatırıyor, sonra daha fazla çekiyordu. Elektronik fon transferleri kıtalar ve gezegenler arasında mekik dokuyordu.

Eve, ilginç, diye düşündü. Ama, Redford'un New York hesabından Jerry Fitzgerald'in hesabına yüz yirmi beş bin tutarında bir kredinin aktarıldığını görünce, bu ona daha da ilginç geldi.

Tarihi tekrar kontrol etti ve, "Üç ay önce," diye mırıldandı. "Bu arkadaşlar arasında da olsa, büyük bir para. Bilgisayar, geçmiş on iki ay içinde, bu hesaptan, Jerry Fitzgerald ve Justin Young adı altındaki bütün hesaplara yapılan transferleri tara."

BİLGİSAYAR TARIYOR. HİÇBİR TRANSFER YAPILMAMIŞ.

"Redford adı altındaki bütün hesaplardan, yukarıda belirtilen hesaplara yapılan transferleri tara."

BİLGİSAYAR TARIYOR. HİÇ BİR TRANSFER YAPILMAMIŞ.

"Tamam, tamam. Bir de şunu deneyelim. Redford adı altındaki bütün hesaplardan Pandora adı altındaki bütün hesaplara yapılan transferleri tara."

BİLGİSAYAR TARIYOR. TRANSFERLER AŞAĞIDAKİ GİBİDİR. NEW YORK CENTRAL'DAKİ HESAPTAN, NEW YORK CENTRAL'DAKİ PANDORA HESABINA ON BİN, 2/6/2058.

NEW LOS ANGELES HESABINDAN, NEW LOS ANGELES SECURITY, PANDORA HESABINA ALTI BİN, 3/19/2058.

NEW YORK CENTRAL HESABINDAN, NEW LOS ANGELES SECURITY, PANDORA HESABINA ON BİN, 5/4/2058.

STARLIGHT İSTASYONU HESABINDAN, STARLIGHT

İSTASYONU, PANDORA HESABINA, 6/12/2058.
BAŞKA TRANSFER KAYDEDİLMEMİŞTİR.

"Eh, sanırım bu bilgiler durumu açıklığa kavuşturmaya yeter. O seni sömürüyor muydu, yoksa senin satıcın mıydı, ahbab?" Eve, hemen Feeney ile konuşmak istiyordu ama işine devam etti ve bir sonraki aşamaya geçti. "Bilgisayar, bir önceki yılı aynı verilerle tara."

Bilgisayar çalışırken, kahve makinesini programladı ve muhtemel senaryolar üzerinde düşündü.

İki saat sonra, gözleri yanıyor, boynu sızım sızım sızılıyordu. Ama, Redford ile acilen ikinci bir görüşme yapmasını gerektirecek kadar çok veri toplamıştı. Ne yazık ki karşısına mesaj servisi çıktı ama genç kadın, yine de, Redford'u, ertesi sabah saat onda Polis Merkezi'ne çağırma zevkini tattı.

Peabody ve Feeney'ye verilmek üzere birer not hazırladıktan sonra, günü verimli geçirdiğine karar verdi.

Arabasının iletişim cihazında Roarke'dan bir mesaj bulmak ise, neşesini kaçırdı.

"Sana ulaşamadım, Teğmen. Bir işim çıktı. Sen bu mesajı aldığında, ben, sanırım, Chicago'da olacağım. Bu geceyi orada geçirmek zorunda kalabilirim. Gerek duyarsan, beni River Palace'-da bulabilirsin. Aksi halde, yarın görüşürüz. Gece yarısına kadar çalışıp, uykusuz kalma. Biliyorsun, anlarım."

Bu hiç hoşuna gitmemişti. Mesaj düğmesini kapattı. "Başka ne yapabilirim ki?" diye söylendi. "Sen yanımda olmayınca uyuyamıyorum."

Pencerelerde ışık görmek ümidiyle demir kapıdan içeri hızla girdi. Toplantıyı ertelemiş, sorunu halletmiş ya da uçağını kaçırmış olabilirdi. Her hangi bir nedenle onu evde bulacağını umuyordu. Yüzünde neşeli bir gülümsemeyle evin kapısından girdi ve Mavis'in kahkahalarının geldiği yöne doğru yürüdü.

Salonda dört kişi, oturmuş içkilerini yudumluyor, küçük kanepeleleri yiyorlardı. Ama hiçbirisi Roarke değildi. Eve, sıkıntı içinde, gözlemlleme gücün çok yüksek, Teğmen, diye düşündü. Sonra in-

sarılar onun varlığını fark etmeden, bakışlarıyla çabucak odayı taramıştı.

saydığı bir giysi vardı. Bedenini sımsıkı saran kırmızı elbisenin üstüne gümüş yıldızlar serpiştirilmişti. Elbisesinin üstüne giydiği zümrüt yeşili gömleği bol ve önü açıktı. Ayağında on iki pontluk sipsivri topuklu ayakkabılar vardı. Leonardo'ya sokulmuş otuyordu. Leonardo, bir kolunu onun beline dolamış, diğer elinde de içinde berrak ve köpüklü bir içki olan bir bardak tutuyordu.

Bir kadın, tepsideki kanepelerle karnını doyuruyor, onları jetonları hızla yutan bir robotla rekabet edecek hızla yiyordu. Saçları kısa ve kıvrıkcıktı. Ucu, sol kulak memesine takılmış olan bir zincir, çenesinin altından geçerek diğer kulak memesinde sona eriyordu. Buraya, parmak büyüklüğünde bir taşla tutturulmuştu. Sivri ve ince burnunun yan tarafında bir gül koncası dövmesi vardı. Elektrik mavisi gözlerinin üstündeki V biçiminde olan kaşları mordu.

Eve, onu dehşetle süzdü. İç çamaşırını güçlkle örten, kısıcak, askılı bir etek giymişti. Eteğin askıları, çıplak memelerinin başlarının üzerinden geçiyordu. Memeleri birer çiftlik kavunu büyüklüğündeydi.

Yanındaki adamın gözlerinde pembe mercekler ve kel kafasında bir harita dövmesi vardı. Eve, adamın içmekte olduğu beyaz şarabın, Roerke'un koleksiyonundan olduğunu hissetti. Ayağında kemikli dizlerine kadar gelen bol bir şort, üstünde de Amerikan bayrağının kırmızı beyaz mavi renklerini taşıyan, kolsuz bir tişört vardı.

Genç kadın, kimseye görünmeden yukarı çıkıp çalışma odasına kapanmayı düşündü.

O sırada arkasından Somerset'in sesini duydu. "Konuklarınız, sizi bekliyorlar."

"Bana bak, ahabap. Onlar benim konuklarım değil."

"Dallas!" Mavis sivri topuklarının üstünde tehlikeli bir biçimde zıplayarak ona doğru geliyordu. Çakır keyifti. Eve'e öyle bir sarıldı ki, az kalsın ikisi birden yere yuvarlanacaktı. "Ne kadar geç kaldın. Roerke iş için bir yere gitmek zorunda kaldı. Biff ve Tri-

na'yı buraya çağırmandan bir sakınca olmadığını söyledi. Seninle tanışmak için sabırsızlanıyorlar. Leonardo sana bir içki hazırlasın. Ah, Sommerset, hazırladığın kanepeler nefis. Sen bir harikasın."

"Beğendiğinize çok sevindim." Sommerset, Mavis'e bakıp gülmüştü. Yüzü aydınlanmıştı. Sommerset'in kaya gibi yüzündeki bu ifade değişikliği için söylenebilecek tek şey buydu. Adam geri çekilip koridorda kayboldu.

"Haydi, Dallas. Partiye katıl."

"Mavis, gerçekten çok işim var..." Ama Mavis onu çekiştirerek salona sokmuştu bile.

Leonardo, ona küçük bir yavru köpeğin kederli bakışlarıyla bakıp gülmüştü. "Sana bir içki vereyim mi, Dallas?" Eve'in dirci kırılıverdi.

"Elbette. İyi olur. Bir bardak şarap lütfen."

Kafası harita dövme adam narin elini uzattı. "Gerçekten olağanüstü bir şarap. Ben Biff," dedi. Sonra, "Mavis'in koruyucusu Teğmen Dallas'la tanışmak büyük bir şeref. Çok haklısın, Leonardo," diye devam etti. Pembe merceklerin arkasındaki gözleri anlamlıydı. "Bronz rengi ipek ona çok yakışacak."

Mavis, çakır keyif olduğunu belli eden bir sesle, "Biffkumaş uzmanıdır," dedi. "Ta başından beri Leonardo ile birlikte çalışıyor. Son günlerde senin çeyizini tasarlıyorlar."

"Benim..."

"Bu da Trina. Saçını yapacak."

"Öyle mi?" Eve kanın başından çekilip ayaklarına doğru indiğini hissetti. "Şey, ben..." Görünüşe hiç önem vermeyen bir kadından bile, saçını, başında gökkuşağı renginde bukleler oynaşan birine taratmak istemez. "Bence bu iyi bir fikir değil."

Trina, paslı demir gıcırıtısını hatırlatan bir sesle, "Bu sana he diyet olacak," dedi. "Mavis'i kurtardığın zaman, hayatının sonuna kadar saçını bedava yapacağım ve saç bakımını üstleneceğim." Eve'in bir tutam saçını avucuna alıp sıktı. "İyi cins, gür bir saç. Kötü bir kesim."

"Şarabın hazır, Dallas."

"Teşekkürler." Buna ihtiyacı vardı. "Bakın, sizinle tanıştığımıza sevindin. Ancak biraz işim var. Çalışmak zorundayım." '

Maviş, Eve'in koluna sülük gibi yapışmıştı. "Bir yere gidemezsin. Herkes buraya, seni hazırlamaya başlamak için geldi."

Eve'in kanı iyice çekilmişti. "Ne hazırlı??"

"Yukarıda her şey hazır. Leonardo, Trina ve Biff'in çalışacakları yerler ayarlandı. Diğer işçi arılar yarın vızıldamaya başlayacak."

Eve, "Arılar mı?" diyebildi. "Vızıldamak mı?"

"Defile için." Leonardo, soğuk ve ciddi duruyordu. Eve'in durumu olumlu karşılayacağından Maviş kadar emin değildi. Mavis'i sakinleştirmek için kolunu okşadı. "Küçük kuğum, Dallas bu sırada evin insanlarla dolup taşmasını istemeyebilir. Yani..." Cınayet soruşturmasından söz etmedi. Sözü, "Biliyorsun, dün çok yakın," diye bitirdi.

"Ama ancak bu şekilde hep bir arada olup hazırlıkları tamamlayabiliriz." Maviş, Eve'e döndü. Gözlerinde yalvaran bir ifade verdi. "Sence bir sakınca yok, öyle değil mi? Sana engel olmayız. Leonardo'nun işi başından aşkın. Bazı modellerin değiştirilmesi gerek; çünkü, baş manken Jerry Fitzgerald olacak."

Biff, "Onun renkleri farklı," diye söze karıştı. "Vücut tipi de Pandora'dan farklı." Böylece o ana kadar kimsenin ağzına almak istemediği adı telaffuz etmiş oldu.

Maviş, neşeli bir gülümsemeyle, "Evet," dedi. "Bu yüzden, fazladan bir yığın iş çıktı. Roarke da bir sakıncası olmadığını söyledi. Zaten ev çok büyük. Onların burada olduğunun farkına bile varmayacaksınız."

Eve, eve girip çıkan, ortalıkta dolaşan insanlar, diye düşündü. Güvenlik kâbusları. "Endişelenme," dedi. Kendisi, Mavis'in yerine endişelenecekti.

Maviş, Leonardo'nun çenesine bir öpücük kondurarak, "Sana bir sorun çıkmayacağını söylemiştim," dedi. "Eve, Roarke'a, senin bu gece odana kapanmana izin vermeyeceğim konusunda söz verdim. Oturup arkana dayanacak ve seni şımartmamıza razı olacaksın. Pizza ısmarladık."

"Bak, bu güzel. Maviş..."

Maviş, Eve'in kolunu sıkarak, "İşler yolunda," diye devam etti. "Kanal 75'de soruşturmayla ilgili yeni bir gelişmeden, diğer cinayetlerden ve uyuşturucu bağlantısından söz ettiler. Ben öldürülen diğer iki kişiyi tanımıyorum bile. Onları tanımadığıma göre, cinayeti başkasının işlediği ortaya çıkacak, Dallas. Ve her şey geride kalacak."

"Ama biraz zamana ihtiyacımız var, Maviş." Eve, Mavis'in gözlerinde beliren dehşet ifadesini görünce susup gülümsedi. "Evet, her şey geride kalacak. Pizza ısmarladınız, öyle mi? Biraz yiyebilirim."

"Harika. Sommerset'i bulup ona pizza yemeye hazır olduğumuzu söyleyeceğim. Siz Dallas'ı yukarı götürüp hazırlıkları gösterin." Maviş, bunları söyledikten sonra dışarı çıktı.

Leonardo, alçak sesle, "Televizyondaki haberi duyunca, Mavis kendine geldi," dedi. "Mavi Sincap, onu işten çıkarmış. Ama, haberi dinleyince keyiflendi. Böyle bir şeye ihtiyacı vardı."

"Mavi Sincap onu işten mi çıkarmış?"

Trina, kanepeleri atıştırırken, "Alçaklar," dedi.

Leonardo, "Yönetim, cinayetle suçlanan birini baş solist olarak çalıştırmanın kulübün çıkarlarına zarar vereceğine karar vermiş," diye açıkladı. "Bu onu çok sarstı. Ben de buraya birkaç kişi çağırıp, bunu ona unutturmak istedim. Özür dilerim, önce sana sormalıydım."

Eve, şarabından bir yudum daha aldı. "Sakıncası yok. Haydi yukarı çıkalım."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Eve, bu işin o kadar da kötü olmadığına karar verdi. En azından, Kent Savaşları'ndaki çatışmalar, İspanya'daki Engizisyon Mahkemeleri'nin işkence odaları, XR-85 ay jetinde bir deneme uçuşu kadar kötü değildi. Üstelik kendisi bir polisti, on yıllık bir meslek hayatı vardı ve tehlikeye alıştı.

Tina, onun yoluk saçlarından bir tutamı eline aldığı anda, Eve, gözlerinin paniğe kapılmış bir atın gözleri gibi, fırl fırl döndüğünden emindi.

"Şey, istersen..."

Trina, "İşi uzmanına bırak," dedi. Genç kadın saçlarını elle-mekten vazgeçince, Eve ferahladı ve hafifçe inledi. "Bakalım ne yapabiliriz."

Trina silahsız yaklaşıyordu ama Eve ona endişeli gözlerle bakıyordu.

"Bir saç bakımı programım var." Leonardo, Biffle birlikte, üstünde yığın yığın kumaşlar bulunan uzun bir masanın başında oturmuştu; iki erkek aralarında alçak sesle konuşuyorlardı. Leonardo, başını kaldırıp baktı.

"Modası geçmiş bakım programlarına ihtiyacım yok." Trina bunu kanıtlamak ister gibi, Eve'in yüzünü kocaman, sert avuçlarının içine aldı. Gözlerini kısarak, ellerini yavaş yavaş genç kadının çenesinden şakaklarına doğru kaydırmaya başladı. "Kemik yapısı iyi," dedi. "Kime gidiyorsun?"

"Ne için?"

"Yüzünü biçimlendirmek için."

"Tanrım!"

Trina durdu, sırtıttı; sonra, insanın kulak zarını patlatan bir kahkaha kopardı. Bu ses, paslı bir müzik aletinden çıkar gibiydi. "Senin polisten hoşlandım, Mavis."

tabureye tünemiş, üç kanatlı aynada kendisini seyrediyordu. "Belki bana da bakım yapabilirsin, Trina. Avukatlar daha akli başında bir imaj sergilememi önerdiler. Anlarsın ya, esmer ya da onun gibi bir şey.

"Kulak asma." Trina, Eve'in çenesini kaldırmak için, baş parmaklarını gıdığına bastırdı. "Bütün yargıçların cüppelerini fırlatıp atmalarına neden olacak bir gömleğim var, tatlım. Metalik genelev pembesi. Şu anda çok moda."

"Evet, öyle." Mavis safir rengi buklelerini arkaya savurarak düşündü.

"Birkaç tutam saçını altın rengine boyayarak seni tamamen değiştirebilirim."

Eve'in kanı dondu. "Sadece kes, olur mu? Saçımın biraz kesilmesini istiyorum; o kadar."

"Evet, evet." Trina Eve'in başını göğsüne doğru itti. "Saçımın rengi de mi Tanrının hediyesi?" Kendi kendine güldü ve Eve'in başını kaldırdı ve yüzüne düşen saçları eliyle arkaya doğru çekti. "Gözler iyi. Kaşlar biraz oynamak istiyor ama bunu halledebiliriz."

Eve, Trina'nın *iyi* olarak nitelediği gözlerini kapadı ve bu kadının saçına ne yaparsa yapsın, eninde sonunda uzayıp eski haline geleceğini düşündü. "Mavis, bana biraz daha şarap ver."

"Tamam ıslatalım." Trina, Eve'in oturduğu koltuğu çevirdi ve iterek seyyar bir saç yıkama bidesinin önüne götürdü. Sonra koltuğu, iyice arkaya yatırdı. "Gözlerini kapa ve tadını çıkar hayatım. Ben en iyi saç yıkayan ve baş masajı yapan berberim."

Bu konuda söylenecek şey çoktu. Ya şarap ya da Trina'nın becerikli parmakları Eve'i yavaş yavaş bir alacakaranlık dünyasına sürükledi. Gevşemişti. Uzaklardan, Leonardo ile Biffin pijama

rengi konusunda tartıştıklarını duyuyordu —kırmızı saten mi, domates rengi ipek mi? Leonardo'nun programladığı müzik klasik bir parçaydı. Pişano hıçkırıyor, ezilmiş çiçeklerin kokusu havayı dolduruyordu.

Paul Redford ona niçin Çin işi kutudan ve yasadışı uyuşturuculardan söz etmişti? Eğer onları Pandora'nın evinden almak için geri döndüyse, eğer bu uyuşturucudan kendisinde de varsa, onun varlığının bilinmesini niçin istesindi ki?

Yoksa ikili mi oynuyordu? Eve'e numara yapmış olabilir miydi? Uyuşturucudan özellikle mi söz etmişti? Belki de böyle bir kutu yoktu. Ya da Redford onun artık orada olmadığını biliyordu. Öyleyse...

Eve, yüzüne soğuk ve yapışkan bir şey sürülene kadar kımıldamadı. Ancak o zaman, irkildi.

"Ne oluyor, Tanrı Aşkına?"

"Bunun adı Saturnia Yüz bakımı." Trina, griyle kahverengi arası, bulanık içkisinden bir yudum daha aldı. "Gözeneklerini elektrik süpürgesi gibi temizler. Cildini ihmal etmek cinayettir.

Mavis, Sheena'yı çıkartır mısın?"

"Sheena nedir? Neyse, boş ver." Eve, ürpererek gözlerini kapadı ve teslim oldu. "Bilmek istemiyorum."

Trina, "Cilt bakımının tamam olması gerekir," dedi ve Eve'in çenesinin altına biraz daha çamur sürdü. Sonra parmaklarıyla, çamuru yukarı doğru yaymaya başladı. "Gerginsin, şekerim. Sana bir gevşeme programı uygulayayım mı?"

"Hayır, hayır. Daha fazlasına tahammül edemem. Teşekkürler."

"Pekâlâ. Bana erkeğinden söz etmek ister misin?" Aniden, Trina, Eve'e giydirmiş olduğu bornozun önünü açtı ve çamurlu elleriyle Eve'in göğüslerini kavradı. Eve'in ateş saçan gözleri fal taşı gibi açılınca, güldü. "Endişelenme. Kadınlarla işim olmaz. Memelerine sadece bakım yapacağım ve erkeğin buna bayılacak."

"Şimdi de bayılıyor."

"Olabilir ama Saturnia'nın meme kremi bu alandaki en iyi üründür. Memelerinin derisi gül yaprakları gibi olacak. Bana inan. Sev-gilin, onları okşamaktan mı, emmekten mi hoşlanır?"

Eve, gözlerini tekrar kapattı. "Artık başka bir eldeyim."

"Gördün mü!"

Eve su sesi duydu. Sonra Trina yine yanına gelip saçlarına mis gibi vanilya kokan bir şeyler sürdü.

Eve, kendisine, insanların bunun için para ödediklerini hatırlattı. Kredi hesaplarında büyük gedikler açan önemli paralar!

Bu insanlar deli olmalıydılar. Çamurla kaplı göğüslerinin üstüne sıcak ve ıslak bir şey konduğunda gözlerini açmamakta direndi. Neşeli konuşmalar duyuluyordu. Mavis ve Trina güzellik ürünlerinden söz ediyorlar, Leonardo ile Biffrenk ve çizgi konusunda birbirlerine danışıyorlardı.

Eve, insanlar buna para ödemek için gerçekten deli olmalılar, diye düşündü. Ayaklarına masaj yapılırken, kükrer gibi bir ses çıkardı. Ayakları sıcak bir şeyin içindeydi ve bu, insana tuhaf ama hoş bir duygu veriyordu. Bir çatırtı duydu ve ayaklarının yukarı kaldırılıp örtüldüğünü hissetti. Sonra, ellerine de aynı şeyler yapıldı.

Buna da dayandı. Hatta, kaşlarının çevresinde vızıldayarak dolaşan şeye de dayandı. Nihayet, Mavis'in tatlı gülüşünü ve Leonardo ile cilveleşerek konuşmasını duyunca, kendisini bir kahraman gibi hissetti.

Mavis'in moralinin iyi olmasına katkıda bulunmak zorunda olduğunu düşündü. Bu, soruşturmada atılacak diğer adımlar kadar yaşamsal bir önem taşıyordu. Ölülerin hakkını aramak yeterli değildi.

Trina'nın makasının sesini duyunca gözlerini daha sıkı yumdu. Saçının tarandığını ve yumuşak dokunuşları hissetti. Saç, sadece saçtır, diye düşündü. Zaten görüntü önemli değildi.

Ulu Tanrım, ne olur saçımı tıraş etmesine izin verme!

Beynini işine odaklamaya çalıştı. Ertesi sabah Redford'a soracağı soruları kendi kendine tekrarladı, onun verebileceği cevapları düşündü. Basına sızan haber nedeniyle Komutanın odasına çağırılması olasıydı. Ama bununla başa çıkabilirdi.

Hem Feeney'yle hem de Peabody ile birer toplantı yapması gerekiyordu. Topladıkları bilgiler arasında birbirini tamamlayanların bulunup bulunmadığına bakmanın zamanı gelmişti. Yine kuluşe gidip, Crack'den devamlı müşterilerden bazılarının adlarını

öğrenecekti. Bunlardan birinden, o gece Boomer'ı kimin korkuttuğunu öğrenebilirdi. Ve eğer aynı kişi Hetta ile konuştuysa...

Trina çamuru temizlemek için koltuğu yatar duruma getirince, Eve irkildi. Trina, sabırsızlıkla Eve'i bekleyen Leonardo'ya, "Beş dakika içinde onu sana devredeceğim," dedi. "Dehamı zorlayamam." Eve bakıp sırtıttı. "Tenin güzel. Sana bazı numuneler vereceğim. Onları kullanırsan güzelliğini korursun."

bir hasta gibi hissetmeye başlamıştı. "Kaşlarda çok iyi çalışmışsın, Trina. Çok doğal görünüyorlar. Eve'in tek yapması gereken kirpiklerini boyamak. Onları uzatmaya bile gerek yok. Şu çenesindeki çukur da harika, öyle değil mi?"

Eve, sıkıntılı bir sesle, "Mavis," dedi; "Seni tokatlamak zorunda kalmak istemiyorum."

'in ağzına tıktı. "Tenini bir görsen, Dallas. Harika oldu."

Eve, hırlamakla yetindi. Pizzanın üstündeki sıcak peynir damacağını yakmıştı ama, aynı zamanda, ağzını sulandırmıştı. Tina başına gümüş rengi bir türban takarken, boğulmayı göze alarak pizza diliminin geri kalanını da ağzına attı.

Trina koltuğu dikleştirirken, "Bu koltuğun aşağı yukarı, öne arkaya hareket eden, istendiğinde yatak olan bir mekanizması var," dedi.

Eve aynada kendini süzdü. Sanki teni gerçekten daha güzel ve taze görünüyordu. Parmaklarını yüzüne değdirdi. Derisi yumuşacıktı. Ama saçlarının tek bir teli bile görünmüyordu. "Saçlarım bu bonenin altında, öyle değil mi? Kendi saçlarım!"

"Elbette. Tamam Leonardo. Onu yirmi dakika süreyle sana veriyorum."

"Nihayet." Leonardo'nun yüzü aydınlandı. "Bornozu çıkar."

"Şey...bak..."

"Dallas, hepimiz profesyoneliz. Düğünde giyeceğin elbisenin provasını yapmalıyız. Mutlaka bir iki düzeltme gerekecektir."

Eve, nasıl olsa Leonardo'nun onu daha önce çıplak görüp, orasını burasını ellediğini düşündü. Bir oda dolusu insanın da onu çıplak görmesinde bir sakınca yoktu. Omuz silkip bornozu çıkardı.

Leonardo elinde beyaz, kaygan bir kumaşla ona yaklaştı. Eve, bir çığlık kopardı ama daha fazla bir şey yapamadan, adam, kumaş onun bedenine dolayıp, arkasında iğneledi. İri elleri kumaşın altına kayıp genç kadının göğüslerini özenle düzeltti. Sonra eğilip, kumaşın bir ucunu Eve'in bacaklarının arasından geçirdi; geri çekilip baktı.

"Offf!"

"Aman Tanrım, Dallas. Roarke seni böyle görünce ağzı bir karış açık kalacak."

"Bu da ne?"

"Bu, bildiğimiz Şen Dul'un bir farklı bir modeli." Leonardo, küçük dokunuşlarla, modeli Eve'in üstüne oturttu. "Bu modele *Yuvarlak Hatlar* adını verdim. Göğüslerini daha büyük göstermek için, altlarını biraz besledim. Göğüslerin güzel ama bu onları daha belirgin hale getiriyor. Biraz dantel ver birkaç inciden oluşan bir işleme eklenecek. Fazla süslü olmayacak." Onu, aynaya bakabilmesi için çevirdi.

Eve, seksi ve yuvarlak hatlı görünüyordu. Şaşkınlık içinde, *olgun*, diye düşündü. Kumaş, nemli olmasına rağmen hafifçe parlıyordu. Belini ve kalçalarını sıkı sıkı sarıyor, göğüslerini ise, itiraf etmek zorundaydı ki, olduğundan çok daha büyük ve çekici gösteriyordu.

"Şey... sanırım bu...anlarsın ya, düşün gecesi için."

Mavis, hülyalı bir sesle, "Herhangi bir gece için de harika," dedi. "Ah, Leonardo, bana da böyle bir gecelik diyecek misin?"

"Diktim bile. Al kırmızı satenden. Söyle bakalım, Dallas, seni rahatsız eden bir şey var mı? Fazla dar olan bir yer?."

"Hayır." Eve, buna inanamıyordu. Bu geceliğin modeli nede niyle hiç de rahat olmaması gerekiyordu. Ama, esnek bir koşucu giysisi kadar rahattı. Denemek için öne ve yana doğru eğildi. "San ki tam bedenime göre."

"Mükemmel. Biff bu kumaşı Richter Beş'te küçük bir dükkânda bulmuş. Şimdi sıra elbisede. Henüz sadece teyelli. Bu yüzden dikkatli olmalıyız. Kollarını kaldır, lütfen."

Elbiseyi Eve'in başından geçirdi. Kendiliğinden aşağı kayan kumaş harikaydı. Üstü terzi kalemikle yer yer çizilmiş olmasına

rağmen, genç kadın elbisenin güzelliğini görebiliyordu. Bir sütun halinde inişi, daracık kolları, sade hatları kusursuz görünüyordu. Ama Leonardo alnını kırıştırarak kumaşı çekiştiriyor, katlıyor, topluyordu.

"Evet, yaka çok güzel. Gerdanlık nerede?"

"Anlayamadım."

"Bakır ve taşlardan oluşan gerdanlık. Sana, onu, Roarke'a aldırmanı söylememiş miydin?"

"Roarke'a bir gerdanlık istediğimi söyleyemem."

Leonardo iç geçirdi; Eve'i çevirdi ve anlamlı bir bakışla Mavis'e baktı. Göz göze geldiler. Başını salladı ve Eve'in kalçalarının üstünden geçen dikişi inceledi.

Genç kadını suçlar gibi, "Zayıflamışsın," dedi.

"Hayır, zayıflamadım."

"Evet; en az bir kilo zayıflamışsın." Dilini şaklattı. "Hemen daraltmayacağım. O bir kiloyu geri almaya çalış."

Biffyanlarına gelip bir kumaş topunu yüzüne yaklaştırarak renginin genç kadının teniyle uyum sağlayıp sağlamadığına baktı. Sonra, başını sallayarak uzaklaştı. Bir şeyler mırıldanarak defterini açıp içine birkaç satırlık bir yazı yazdı.

Leonardo, "Biff, ben defterime, elbisede yapılacak değişiklikleri not ederken, sen, Dallas'a diğer modelleri gösterir misin?" dedi.

Biff, birden hareketlenerek duvardaki ekranın düğmesine bastı. "Gördüğün gibi, Leonardo bu modelleri hazırlarken hem senin yaşam biçimini hem de vücut hatlarını göz önüne almış, flu iki parçalı giysi, öğlen saatindeki bir iş yemeği için ideal. Sade bir gündüz kıyafeti ama çok çok şık. Kullandığımız kumaş yün ve ipek karışımı. Daha çok yün. İçinde hafif bir ipek fısıltısı var. O kadar. Limon sarısı ama içinde hafif bir kızılık var."

"Evet." Tayyörün modeli sade ve zarifti ama Eve, ekranda onu, bilgisayar çizimi olarak olsa, kendi üstünde görünce irkildi. Ne de olsa mankenlik yapmaya alışık değildi. "Biff?"

"Evet, Teğmen."

"Başına niçin harita dövmesi yaptırdın?"

Adam gülümsedi. "Ben yön bulma konusunda özürlü biriyim. Bu nedenle yaptırdım. İkinci model, koleksiyonun devamı."

Eve, bir düzine model gördü ve zihninde hepsi birbirine karıştı -limon sarısı üstünde gurup rengi gölgeler, dantelle karışık kade, klasik siyah ipek. Her yeni modelin ekranda görünmesiyle,

Mavis, ahlayıp ohluyor, hayran olduğunu belli eden sesler çıkartıyordu. Eve, pervasızca sipariş verdi. En yakın arkadaşının mutluluğu yanında hayatının sonuna kadar borçlu olarak yaşamamanın ne önemi vardı?

"Bunlar seni bir süre meşgul eder." Leonardo teyelli elbiseyi Eve'in üstünden çıkarınca, Trina ona hemen bornozunu giydirdi. "Şimdi bir taç gibi başını süsleyecek olan saçlara bakalım." Genç kadının başındaki türbanı açtı; kendi buklelerinin arasından çıkardığı geniş dişli bir tarağı eline alarak Eve'in saçlarını taramaya başladı.

Eve saçının kolay kolay şekle girmeyeceğine inandığı için içi rahattı. Nasıl olsa, Trina ona istediği biçimi veremeyecekti. Ama öyle olmadığını görüyordu. "Senin saçlarını kim yapıyor, Trina?"

"Saçlarımı benden başka kimse elleyemez." Trina göz kırptı. "Tanrım, saçlarına bak bir kere!"

Eve, başına gelebileceklerin en kötüsüne karşı hazırlıklıydı Döndü. Aynadaki kadın kesinlikle Eve Dallas'tı. Önce bunun hoş bir şaka olduğunu ve Trina'nın saçlarına hiç dokunmadığını sandı. Sonra aynaya iyice yaklaşp, daha yakından baktı. Diken gibi perçemler ve havaya dikilen isyankâr saçlar kaybolmuştu. Saçı yine gelişigüzel kesilmiş, kendi doğal haline bırakılmıştı ama şimdi bir biçimi vardı. Yüzünün çizgilerini uysallıkla izliyor, yanaklarının kavsine uyum sağlıyordu. Başını salladığı zaman da saçlar, sözünü dinleyip, eski yerlerine dönüyorlardı.

Gözlerini kısarak, parmaklarını saçlarının arasına soktu ve elini çektiğinde biçimlerinin bozulmadığını gördü. "Saçlarımın rengini mi açtın?"

"Yoo. Doğal renklerini Sheena ile canlandırdım, o kadar. Senin saçların geyik postu renginde."

"Nee?"

"Hiç geyik postu gördün mü? Bordo, kahverengi altın rengi karışımıdır. Hatta siyah yerleri bile vardır. Senin saçların da öyle. Tanrı sana karşı cömert davranmış. Ama saçını kim kestiyse kötü

kesmiş ve renginin güzelliğini ortaya çıkartmak için hiçbir şey yapmamış."

"Güzel görünüyor."

"Çok doğru. Güzel oldu. Ben bir dahiyim."

"Çok güzel görünüyorsun." Birden Mavis yüzünü avuçlarına gömerek ağlamaya başladı. "Evleniyorsun."

"Ah Tanrım! Bunu yapma, Mavis. Haydi." Eve çaresizlik içindeydi. Arkadaşının sırtını okşuyordu.

"Çok sarhoşum ve çok mutluyum. Ve o kadar korkuyorum ki, Dallas. İşimi kaybettim."

"Biliyorum, yavrum. Üzgünüm. Başka bir iş bulursun -daha iyi bir iş."

"Umurumda değil. Aldırmıyorum. Bunu düşünmeyeceğim. Harika bir düşün yapacağız, öyle değil mi, Dallas?"

"Bundan hiç şüphelen olmasın."

"Leonardo, düğünde giymem için, bana müthiş bir elbise hazırlıyor. Haydi, ona gösterelim, Leonardo."

"Yarın." Leonardo, Mavis'in yanına gelip onu kollarının arasına aldı. "Dallas yorgun."

"Ah, evet. Dinlenmeye ihtiyacı var." Mavis, başını Leonardo'nun omzuna dayadı. "Çok çalışıyor. Benim için de endişeleniyor. Onun endişelenmesini istemiyorum, Leonardo. Her şey düzelecek, değil mi? Her şey düzelecek."

"Evet, öyle." Genç adam, Dallas'a son bir kez endişeli bakışlarla baktı ve Mavis'i kucaklayıp dışarı çıkardı.

Eve onların odadan çıkışını izledi ve içini çekti. "Allah kahretsin."

Trina aletlerini toplarken yüzünü buruşturdu. "Bu tatlı kız kimin yüzünü paramparça edebilir?" dedi. "Dilerim Pandora cehennemde yanıyordur."

"Onu tanır mıydın?"

"Bu meslekte çalışan herkes onu tanır ve ondan nefret eder. Öyle değil mi, Biff?"

"O cadaloz bir fahişe olarak doğdu ve öyle öldü."

"Sadece kullanıcı mıydı, yoksa aynı zamanda satıcı mıydı?"

Biffyan gözle Trina'ya baktıktan sonra omuz silkti. "Sattığını"

görmedim ama dedikodular duydum. Ancak, onda her zaman yüklü miktarda mal bulunurdu. Söylentilere göre, Erotika kullanıyordu. Seksi severdi. Yatak arkadaşlarına da vermiş ya da satmış olabilir."

"Sen onunla yattın mı?"

Biff gülümsedi. "Duygusal ilişkiler için erkekleri tercih ederim. Onlar daha az sorun çıkarır."

"Ya sen?"

"Ben de erkekleri tercih ederim -aynı nedenle. Pandora da erkekleri tercih ederdi." Trina çantasını aldı. "Son duyduğum dedikodulara göre, işle eğlenceyi karıştırıyor, bazı erkekler soyuyor-muş. Yeni mücevherler almıştı. Mücevhere düşkündü ama para harcamak istemezdi. Başkalarının parasıyla almak peşindeydi. Onun büyük bir iş bitirdiği söylentiler arasında."

"Bu işi kimle yaptığını biliyor musun?"

"Hayır ama, üç ay kadar önceydi, avuç içi iletişimcihazıyla bütün bir gün konuştu. Kimle konuştuğunu bilmiyorum. Ancak, bu görüşmelerden en azından bir tanesinde başka bir gezegenle ya da bir uzay istasyonu ile konuştuğundan eminim. Çünkü, görüşme gecikmiş ve Pandora çok öfkelenmişti."

"Yanında her zaman bir avuç içi iletişim cihazı taşır mıydı?"

"Güzellik ve moda alanında herkes avuç içi iletişim cihazı taşır, şekerim. Biz de doktorlar gibiyiz."

Eve çalışma masasına oturduğunda, saat gece yarısına yaklaşıyordu. Yatak odasına tahammülü yoktu. Çalışmak için veya yalnız kalmak istediğinde kullandığı daireyi tercih etmişti. Kahve makinesini programladı ve içmeyi unuttu. Feeney'in yardımı olmadıkça, elinde bulunmayan bir avuç içi iletişim cihazıyla, uzaydaki bir merkezle, üç ay önce yapılan bir görüşmeyi tespit edebilmek için dolaylı yollar izlemesi gerekiyordu.

Bir saat sonra pes etti ve uyku koltuğuna kıvrıldı. Kendi kendine, biraz kestireceğini söylüyordu. Saatin alarmini sabah beşe kurdu.

Yasadışı uyuşturucular, cinayet ve para, diye düşündü. Bunlar bir arada yürür. Kaynağı öğren ve bilinmeyi bul.

Kimden saklanıyordun, Boomer? O numuneyi ve formülü nasıl ele geçirdin? Onları geri alabilmek için, kim senin kemiklerini kırdı?

Boomer'ın acımasız darbelerle kemikleri kırılmış, etleri parçalanmış olan cesedi gözünün önüne geldi. Ama, Eve, onu hemen uzaklaştırdı. Bunu düşünerek uyuya kalmak istemiyordu.

Ama, belki bu, o gece göreceği kâbuslardan daha zararsızdı.

Kirli kırmızı ışık yanıp sönüyordu. SEKS! CANLI! SEKS! CANLI!

Henüz sekiz yaşındaydı ama zekiydi. Acaba insanlar ölü seks seyretmek için para öderler mi, diye merak ediyordu. Yatağın üstüne uzanmış ışığın yanıp sönüşünü izliyordu. Seksin ne olduğunu biliyordu. O, çirkin, acı veren ve korkutucu bir şeydi -kaçınılmaz bir şey.

Belki de babası bu gece eve gelmezdi. Eskiden, onun, kendisini nerede bıraktığını unutmaması ya da bir çukura düşüp ölmesi için dua ederdi; ama artık bundan vazgeçmişti. O her zaman geri dönerdi.

Ancak, kimi zaman, Eve çok, ama çok şanslı olduğunda, babası çok sarhoş ya da da aşırı ölçüde uyuşturucu almış olur, yatağa yatar yatmaz horlamaya başlamaktan başka bir şey yapamazdı. Böyle gecelerde, küçük kız, rahatlayarak ürperir ve uyumak için yatağın bir köşesine büzülürdü.

Hâlâ kaçmayı, kilitli kapıyı aşır beş kat aşağı inmenin bir yolunu bulmayı düşünüyordu. Gece çok kötü geçerse, pencereden aşağı atlamak gelirdi aklına. Çabucak aşağı düşecek ve bu her şeyin sonu olacaktı.

O zaman, babası artık onun canını yakamayacaktı; ama Eve pencereden aşağı atlayamayacak kadar korkaktı.

O sadece küçücük bir çocuktu ve bu gece karnı çok açtı. Üşüyordu da. Babası, bir öfke nöbeti sırasında, havalandırma cihazı-

nın kontrol aletini kırmış, havalandırma dışarıdaki soğuk havayı içeri üfleyecek şekilde takılı kalmıştı.

Odanın köşesinde, güya mutfak olarak kullanılan köşeye doğru yürüdü. Hamam böceklerini kaçırmak için önce çekmeceye vurdu. Bu konuda tecrübeliydi. Çekmecenin içinde bir çikolata buldu. Sonuncu çikolata. Son çikolatayı yediği için, babası, büyük bir olasılıkla, onu dövecekti. Ama, nasıl olsa dayak yiyeceği için buna aldırmadı.

Çikolatayı bir hayvan gibi silip süpürdü. Elinin teriyle ağzını sildi. Hâlâ açtı. Çekmeceyi karıştırıp, küflü bir peynir parçası buldu. Üzerinde diş izleri vardı. Peyniri neyin ya da kimin kemirdiğini düşünmek istemiyordu. Eline bir bıçak alıp küflü yerleri kazımaya başladı.

Sonra, babasının kapıda olduğunu duydu. Korkudan bıçağı düşürdü. Babası içeri girerken bıçak yerdeydi.

"Ne yapıyorsun, küçük kız?"

"Hiç. Uyandım. Su içecektim."

"Uyandın mı?" Babasının gözleri matlaşmıştı ama Eve, bu gözlerin yeterince mat olmadığını gördü. Ümitleri kırılmıştı. "Babanı özledin mi? Gel, babana bir öpücük ver."

Küçük kız nefes alamıyordu. Nefesi kesilmişti ve bacaklarının arası -o, babasının en çok acıttığı yer- korkudan zonklamaya başlamıştı. "Midem ağrıyor."

"Öyle mi? Ben öperim, geçer." Sırıtarak ona doğru geliyordu. Birden suratı asıldı. "Yine bana sormadan bir şeyler yemişsin, öyle değil mi?"

"Hayır ben..." Ama yalan ve yalanın kendisini kurtaracağı ümidi, yüzüne inen şamarla birlikte yok oldu. Dudağı yarılmış, gözleri yaşarmıştı. Kımıldamadı, gözünü bile kırpmadı. "Peyniri temizliyordum. Senin için..."

Bir şamar daha yedi. Bu kez başının içinde yıldızlar uçuştı. Bu kez tökezleyerek yere düştü ve doğrulmaya vakit bulamadan babası üstüne çörekledi.

Yumrukları sert ve acımasızdı. Kız var gücüyle bağırıyor, çığlıklar atıyordu. Hissettiği kör edici, sersemletici acılar, duyduğu korkunun yanında hiç kalırdı. Korkuyordu çünkü dayak ne kadar

korkunç olursa olsun, babası ona çok daha dehşet verici şeyler yapacaktı.

"Baba, lütfen. Lütfen, lütfen."

"Seni cezalandırmalıyım. Beni hiç dinlemiyorsun. Hiç dinlemiyorsun. Sonra hediyeni veririm. Büyük bir hediye. O zaman iyi bir kız olacaksın."

Küçük kız onun nefesini yüzünde hissediyor, adamın nefesi her nedense şeker gibi kokuyordu. İri elleri kızın zaten yırtık pırtık olan giysilerini parçalamaya başladı. Bedenini elliyor, sıkıyor, dokunmaması gereken yerlere dokunuyordu. Şimdi kesik kesik nefes almaya başlamıştı. Kız bu değişikliği tanıyor ve ondan korkuyordu. Aç gözlü, doymak bilmez birinin nefes alışığıydı bu.

"Hayır, hayır. Acıyor, hayır."

Zavallı küçük bedeni isyan ediyor, karşı koyuyordu. Çığlıklar atıyor, onu yumruklayıp tırmalayarak kendini korumaya çalışıyordu. Korku yerini dehşete bırakmıştı. Adam öfke içinde böğürdü; küçük kızın kolunu geriye doğru bükte. Küçük kız, kendi kemiğinin kırılırken çıkardığı korkunç sesi duydu.

"Teğmen. Teğmen Dallas."

Boğazından müthiş bir çığlık koptu. Olduğu yerde durmadan sallanıyordu. Uyandı. Müthiş bir paniğe kapılarak toparlandı. Kalkmaya çalıştı. Bacakları onu taşımıyordu. Yere yuvarlandı.

"Teğmen." /

Omzuna dokunan elden kaçmak içirt olduğu yerde büzüldü. Boğazında hıçkırıklar ve çığlıklar düğümleniyordu.

Sommerset'in yüzü ifadesizdi. Sakin bir sesle, "Rüya gördünüz," dedi. Eve'in gözleri anılarla bulutlanmış olmasaydı, Sommerset'in gözlerindeki onu anlayan bakışları görebilirdi. Sommerset ona, kapana kısılmış bir kurda yaklaşır gibi dikkatle yaklaştı. "Rüya gördünüz," dedi. "Bir kâbus gördünüz."

"Benden uzak dur. Git buradan. Uzak dur."

"Teğmen, nerede olduğunuzu biliyor musunuz?"

"Nerede olduğumu biliyorum." Konuşurken nefes almaya çalışıyordu. Çok üzüyor, yanıyor ve titremesine engel olamıyordu. "Git burada. Git." Dizlerinin üstüne doğrulabildi. Sonra eliyle

ağzını kapattı ve olduğu yerde sallanmaya başladı. "Defol buradan."

"Sizi koltuğa götüreyim." Sommerset'in elleri yumuşaktı ama Eve onu itip kendisinden uzaklaştırmak isteyince, genç kızı bırakmayacak kadar da güçlüydü.

"Yardıma ihtiyacım yok."

"Koltuğa kadar gitmenize yardım edeceğim." Sommerset'in gözünde o şimdi bir çocuktu -yaralı ve bakıma ihtiyacı olan bir çocuk; kızı Marlena gibi bir çocuk. Kendi çocuğunun da Eve gibi yalvarmış olabileceğini düşünmemeye çalıştı. Genç kadını koltuğa oturtuktan sonra, konsolun yanına gidip, çekmecedен bir battaniye çıkardı. Genç kadının dişleri birbirine çarpıyordu; gözleri duyduğu dehşetten irileşmişti.

"Sakin olun." Eve ayağa kalkmaya çalışınca, Sommerset, sert bir sesle, "Orada kalın ve sakın olun," diye emretti.

Topuklarının üstünde dönerek mutfak bölmesine geçip robot-garsona yaklaştı. Alnında biriken terleri mendiliyle silerken, sakinleştirici bir çay istedi. Eli titriyordu. Bu onu şaşırtmadı. Genç kadının çığlıkları kanını dondurmuş ve koşarak, bir solukta buraya gelmişti.

O çığlıklar bir çocuğa aitti.

Kendini toplayarak bardağı ona götürdü. "Bunu için."

"İstemiyorum."

"İçin yoksa büyük bir zevkle zorla içiririm."

Eve, Sommerset'in elindeki bardağı bir darbeyle düşürmeyi düşündü ama bunun yerine, yusuvarlak olup hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlayarak, hem kendini, hem de adamı utandırdı. Sommerset pes etmişti. Elindeki bardağı bırakarak, battaniyeyi ona sıkıca sardı ve Roarke'in doktorunu aramak niyetiyle dışarı çıktı.

Ama sahanlıkta Roarke ile karşılaştı.

"Sommerset, sen hiç uyumaz mısın?"

"Teğmen Dallas. O..."

Roarke elindeki bavulu yere bırakıp Sommerset'in yakasına yapıştı. "Ona bir şey mi oldu? Nerede?"

"Kâbus gördü. Bağırıyordu." Sommerset her zamanki soğukkanlılığını kaybetmişti. Eliyle saçlarını sıvazladı. "Söz dinlemi-

yor. Senin doktorunu çağırmak üzereydim. Onu kendi özel daire sinde yalnız bıraktım."

Roarke onu yana doğru iterken, o Roarke'ın koluna yapıştı "Roarke, bana, onun çocukken neler yaşadığını söylemeliydin."

Roarke sadece başını salladı ve yoluna devam etti. "Ben onunla ilgilenirim."

Genç adam, Eve'i, yusuvarlak olmuş titrerken buldu. Öfke, üzüntü ve suçluluk duydu. Bu duygulardan kurtulmaya çalışarak onu şefkatle kucakladı. "Her şey geçti, Eve."

"Roarke!" Şiddetle sarsılarak irkildi sonra erkeğe sokuldu. Genç adam, onu kucağına alıp koltuğa oturdu. Eve, "Rüyalar..." dedi.

"Biliyorum." Kızın ıslak şakağına bir öpücük kondurdu. "Üzgünüm."

"Bu günlerde hiç yakamı bırakmıyorlar. Sürekli rüya görüyorum. Hiçbir şey onlara engel olamıyor."

"Eve, niçin bana söylemedin?" Kızın yüzüne bakmak için çenesini tutarak başını yukarı kaldırdı. "Bütün bunlara tek başına dayanman gerekmezdi."

Eve, "Hiçbir şey onlara engel olamıyor," diye tekrarladı. "Artık hiçbir şey hatırlamıyordum. Ama şimdi her şeyi hatırlıyorum." Eliyle yüzünü sıvazladı. "Onu öldürdüm, Roarke. Kendi babamı öldürdüm."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Roarke onun gözlerinin içine baktı. Genç kadın hâlâ titreme nöbetleri geçiriyordu. "Sevgilim, kâbus gördün."

"Geçmişteki bir olayı yeniden yaşadım."

Sakin olmalı, her şeyi hatırlamalı ve anlatmalıydı. Soğukkanlı ve mantıklı olabilmek için, bir kadın gibi, dehşete kapılmış bir çocuk gibi değil, bir polis gibi düşünmeliydi.

"O kadar canlı bir düştü ki, Roarke, o anları hâlâ yaşıyor gibiyim. Babam sanki hâlâ üstümde. Beni içine kapatıp üstüme kapısını kilitlediği, Dallas'daki o oda -beni nereye götürürse götürsün kapıyı üstüme kilitlerdi. Bir kere kaçıp kurtulmayı denedim; beni yakaladı. Ondan sonra hep üst katlardan oda kiraladı ve kapıyı dışarıdan kilitledi. Dışarı hiç çıkamıyordum. Sanırım, benim orada olduğumun kimse farkında değildi." Öksürerek, kuruyan boğazını temizlemeye çalıştı. "Biraz su istiyorum."

"Al. İç şunu." Roarke, Somerset'in koltuğun yanına bıraktığı bardağı ona uzattı.

"Hayır. O bir sakinleştirici. Ben sakinleştirici istemiyorum." Ciğerlerine hava doldurup boşalttı. "İhtiyacım yok."

"Peki. Su getireyim." Parmağının ucuyla kızın burnuna dokunarak başını yukarı kaldırıp gözlerinin içine baktı. "Sadece su getireceğim, Eve. Söz veriyorum."

Eve, ona inanmıştı. Getirdiği bardağı aldı ve büyük bir minnet

duyarak sonuna kadar içti. Roarke, koltuğun koluna oturunca, anlatmaya başladı.

"Odayı hatırlıyorum. Son birkaç haftadır, parçalar halinde aynı rüyayı görüyorum. Bu yüzden, Dr. Mira'ya bile gittim." İleri doğru baktı. "Sana söylemedim. Söyleyemedim."

"Tamam, tamam." Roarke bunu kabul etmeye çalıştı. "Ama şimdi anlatacağsın."

"Şimdi sana söylemek zorundayım." Bir nefes aldı. Herhangi bir cinayet sahnesini gözünün önünde canlandırır gibi, her şeyi yeniden hatırladı ve gördü. "O odadaydım. Uyanıktım. Geldiğinde bana dokunamayacak kadar sarhoş olması için dua ediyordum. Geç bir saatti."

O pis odayı, kirli pencere camının dışında sürekli yanıp sönen kırmızı ışığı görmek için gözlerini kapaması gerekmiyordu.

"Soğuktu," diye mırıldandı. "Babam havalandırma aygıtının kontrol aygıtını kırmıştı ve oda çok soğuktu. Nefesimi görebiliyordum." Hatırladıklarına tepki olarak titredi. "Ama, açtım da. Yiyecek bir şeyler buldum. Babam odamızda hiçbir zaman fazla yiyecek bulundurmazdı. O geldiğinde ben bir peynir parçasının üstündeki küfleri temizliyordum."

Kapının açılışı, duyduğu korku, bıçağın yere düşerken çıkarıldığı ses. Eve ayağa kalkıp dolaşarak sinirlerini yatıştırmak istedi. Ama bacaklarının onu taşımaya hazır olup olmadığından emin değildi.

"Onun yeterince sarhoş olmadığını hemen fark ettim. Bunu anlayabiliyordum. Onun görüntüsünü artık çok iyi hatırlıyorum. Koyu renk saçları ve içkiden pörsümüş biryüzü vardı. Bir zamanlar yakışıklı olabilirdi ama artık böyle bir şey kalmamıştı. Yüzünde ve gözlerindeki kılcal damarlar çatlamıştı. Elleri kocamandı. Belki ben küçük olduğumdan elleri bana çok iri görünürdü."

Roarke ellerini onun omuzlarına götürüp, gerginliğini hafifletmek için masaj yapmaya başladı. "O eller artık senin canını yakamaz. Artık sana dokunamaz."

"Hayır." Eve, rüyaların dışında, diye düşündü. Rüyalarında canı yanıyordu. "Bir şeyler yediğim için çok öfkелendi. Ona sormadan hiçbir şey yememe izin yoktu."

"Tanrım." Genç adam onu battaniyeye iyice sardı; çünkü Eve hâlâ titriyordu. Bir daha asla acıktığını hissetmemesi için, onu beslemek, ona bir şeyler yedirmek geldi içinden.

"Bana vurmaya başladı." Sesi çatlak çıkıyordu. Buna engel olmaya çalıştı. Kendi kendine, bu sadece bir rapor, diye düşünmeye çalıştı. Sadece bir durumu anlatıyorum. Başka bir şey değil. "Beni yere yıktı; acımasızca dövüyordu. Yüzüme, vücuduma sürekli yumruklar indiriyordu. Çılgılık atıyor, ağlıyor, beni daha fazla dövmemesi için ona yalvarıyordum. Giysilerimi yırtıp parmaklarını içime soktu. Çok canım yanıyordu çünkü bir gece önce bana tecavüz etmişti ve acısı henüz geçmemişti. Sonra yine tecavüz etti. Nefesi yüzümü yakıyor, bana uslu durmamı söylüyor ve tecavüz ediyordu. İçimdeki bütün organların yırtılmakta olduğu hissine kapıldım. Duyduğum acı o kadar büyüktü ki daha fazla dayanamayacağımı anlamıştım. Onu tırmaladım. Kanını akıtmış olmalıyım. İşte o zaman kolumu kırdı."

Roarke birden ayağa fırlayıp birkaç adım attı. Pencerelemi açan mekanizmanın düğmelerine bastı. Havaya ihtiyacı vardı.

"Kendimi savunmaktan vazgeçip geçmediğimi bilmiyorum - belki, bir an için. Ama acıyı yenemiyordum. Kimi zaman bu mümkün olabilir."

Genç adam, dalgın bir ifadeyle, "Evet," dedi. "Biliyorum."

"Ama bu büyük bir acıydı. Karanlık, yağlı dalgalar halinde gelen bir ağrıydı. Ve babam durmak bilmiyordu. Bıçak elimdeydi. Evet, elimde. Ona sapladım." Ürpererek nefesini dışarı üfledi. Roarke ona döndü. "Sonra, birkaç kere daha sapladım. Ortalık kan gölüne dönmüştü. Burnuma taze kan kokusu geliyordu. Tatlı bir koku. Emekleyerek onun altından çıktım. Çoktan ölmüş olabilir - ama ben ona birkaç bıçak darbesi daha indirdim. Bileklerime kadar kana bulanmış ellerim ve elimdeki bıçakla kendimi görüyorum, Roarke. Yüzüme onun kanı sıçramıştı ve ben onu bıçaklamaya devam ediyordum, duramıyordum."

Roarke, Kim dururdu? diye düşündü. Kim durabilirdi?

"Sonra ondan uzaklaşmak için köşeye çekildim. Ayağa kalktığım zaman beni öldüreceğinden emindim. Orada uyuya kalmışım; ya da kendimden geçtim. Hava aydınlanana kadar hiçbir şey ha-

tırlamıyorum. Her yanımla ağrıyordu. Dayanılmaz acılar içindeydim. Midem bulanıyordu. Kusmaya başladım. Sonra, gördüm. Gördüm."

Genç adam onun elini tuttu. Buz gibiydi. "Yeter, Eve."

"Hayır. Bırak bitireyim. Bitirmeliyim." Kelimeler ağzından, kalbinden kopan kaya parçaları gibi dökülüyordu "Gördüm. Onu öldürdüğümü anlamıştım. Beni yakalayacaklar, karanlık bir kafese kapatacaklardı. Babam her zaman böyle söylerdi. İyi davranmayan insanları karanlık bir kafese kapattıklarını anlatırdı. Banyoya gidip ellerimdeki ve yüzümdeki kanları yıkadım. Kolum - kolum çılgınlık koparıyordu ama ben kafese kapatılmak istemiyordum. Üstüme bir şeyler giydim ve bana ait olan her şeyi bir torbaya doldurdum. Hâlâ, onun ayaklanıp benim peşimden geleceğine inanıyordum. Ama o ölmüştü ve dirilmedi. Onu orada bıraktım. Yürümeye başladım. Sabahın erken, çok erken bir saatiydi. Sokaklarda hemen hemen hiç kimse yoktu. Torbayı attım ya da kaybettim. Hatırlayamıyorum. Uzun uzun yürüdüm. Sonra bir ara sokağa sapıp, karanlık basana kadar saklandım."

Eliyle ağzını ovuşturdu. Bunu da hatırlıyordu -duyduğu acıyı bastıran karanlık, burnuna gelen pis kokular ve korku. "Karanlık basınca yeniden yürümeye başladım. Yorgunluktan bitap düşene kadar yürüdüm ve o zaman saklanacak başka çıkmaz sokak buldum. Orada ne kadar kaldım bilmiyorum ama beni orada buldular. Hiçbir şey hatırlamıyordum. Nerede olduğumu, niçin orada bulunduğumu, daha önce nefer olduğumu, kim olduğumu bilmiyordum. Adımı hâlâ hatırlamıyorum. O bana hiç adımla hitap etmezdi."

"Senin adın Eve Dallas." Roarke onun yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Hayatının o dönemi geride kaldı. Hayatta kalmayı ve onun üstesinden gelmeyi başardın. Şimdi birden o geride kalan dönemi hatırladın. Artık bitti."

"Roarke." Genç kadın onun yüzüne baktı. Şimdiye kadar hiç kimseyi bu kadar sevmediğinin bilincindeydi. Bundan sonra da hiç kimseyi onu sevdiği kadar sevmeyecekti. "Hayır, bitmedi. Yaptığım işle, bu gerçekle yüzleşmek ve sonuçlarına katlanmak zorun-

dayım. Bu durumda seninle evlenemem. Yarın polis kimliğimi geri vereceğim."

"Bu çılgınlık da ne?"

"Babamı öldürdüm, anlıyor musun? Bir soruşturma yapılmalı. Temize çıksam bile, bu, polis akademisine girerken verdiğim bilgilerin ve sicilimde yazılı olanların doğru olmadığı gerçeğini değiştirmez. Soruşturma devam ederken, polis olarak çalışamam ve seninle evlenemem." Kendinden emin bir tavırla ayağa kalktı. "Eşyalarımı toplamalıyım."

"Dene bakalım."

Roarke alçak sesle konuşuyordu. Bu tehlikeliydi ve Eve durdu. "Roarke, kurallara uymalıyım."

"Hayır insanca davranmalısın." Kalkıp kapıyı kapattı. "Bir canavara karşı kendini korudun diye, beni bırakıp gidebileceğini, hayatını alt üst edebileceğini mi sanıyorsun?"

"Babamı öldürdüm."

"Sen Allahın belası bir canavarı öldürdün. Çocuktun. Yüzüme baka baka, böyle bir durumda bir çocuğun suçlanabileceğini mi söyleyeceksin?"

Eve, cevap vermek için ağzını açtı ama sonra kapattı. "Önemli olan, olayı benim nasıl gördüğüm değil, Roarke. Yasalar..."

Roarke'ın beyninde hayaller oynasıyordu. Sert bir sesle, "Yasalar seni korumalıydı," dedi. Kulaklarında sadece kendini kontrol etmesini sağlayan o ince telin koparken çıkardığı ses vardı. Yasanın canı cehenneme. Ona en çok ihtiyacımız olduğu zaman bize ne yararı oldu? Yasa, masumları, çocukları koruyamayacak kadar zayıf olduğu için mesleğinden ayrılmak, polis kimliğini geri vermek istiyorsun. Kabul. Ben sana bakarım. Meslek hayatını at gitsin. Ama benden kurtulamazsın."

Kızı omuzlarından tutup sarsmaya yeltendi ama hemen vazgeçti. Elleri yanına düştü. "Sana dokunamam." Kendi içinde köpüren vahşetten korkmuş gibi geriledi. "Sana dokunmaktan korkuyorum," dedi. "Eğer benimle olmak sana onun yaptıklarını hatırlattıysa, buna dayanamam."

"Hayır." Eve, durumu düzeltmeye çalıştı ve bu kendisini de şaşırttı. "Hayır. Öyle bir şey yok. Bu mümkün değil. Bana dokun-

duğun zaman, zadece ikimiz varız. Sadece, bu sorunu çözmek zorunda olduğumu düşünüyorum; o kadar."

"Tek başına mı?" Genç adam, tek başına sözünün ne kadar acı olduğunu fark etti. "Karabasanlarla tek başına başa çıkmak zorunda kaldığın gibi mi? Oraya gidip onu senin yerine ben öldüremem, Eve. Bunu yapabilmem için her şeyimi, hatta daha fazlasını verirdim. Ama yapamam. Ne var ki, benden ayrı, tek başına bu işin üstesinden gelmene izin vermeyeceğim. Bu ikimiz için de mümkün değil. Otur."

"Roarke."

"Lütfen otur." Derin bir nefes aldı. Öfkeyle söylediklerini Eve'in ciddiye almayacağını düşündü. Onun söyleyeceği hiçbir şeyden etkilenmeyecekti. "Dr. Mira'ya güveniyor musun?"

"Evet. Yani..."

"En çok güvendiğin insan o, öyle değil mi? Tamam o zaman. Bu yeterli." Eve'in çalışma masasına doğru yürüdü.

"Ne yapıyorsun?"

"Onu arayacağım."

"Saat gece yarısını geçiyor."

"Saatin kaç olduğunu biliyorum." İletişim cihazını açtı. "Bu konuda Dr. Mira'nın tavsiyelerine uymaya hazırım. Senden de aynı şeyi yapmanı istiyorum."

Eve itiraz etmeye yeltendi ama bunu yapmak için sağlam bir nedeni yoktu. Bitkindi. Yüzünü elleriyle örttü. "Peki."

Roarke'ın sakın sesini ve mırıltı halindeki cevapları dinlemeye başladı. Genç adam onun yanına gelip genç kadına elini uzattı. Eve, bu ele baka kaldı.

"Yola çıktı; geliyor. Aşağı kata gelecek misin?"

"Bunu seni üzme ya da öfkeliendirmek için yapmıyorum."

"İkisini de yapmayı başardın; ama şu anda önemli olan bu değil." Genç kadını elinden tutup ayağa kaldırdı. "Beni terk etmene izin veremem, Beni sevmeseydin, bana ihtiyacın olmasaydı, ayrılığa razı olmak zorunda kalırdım. Ama beni seviyorsun ve istiyorsun. Bu kavram pek hoşuna gitmese de, bana ihtiyacın var."

Genç kadın, Seni kullanmayacağım, diye düşündü ama onunla birlikte alt kata inerken hiç bir şey söylemedi.

Mira'nın gelmesi uzun sürmedi. Her zamanki gibi, tam zamanında geldi ve pırıl pırıl görünüyordu. Sakin bir tavırla Roarke'ı selamladı, Eve'e şöyle bir baktı ve oturdu.

"Sizce bir sakıncası yoksa, bir konyak içmek istiyorum. Teğmen de bana katılırsa iyi olur." Roarke içkileri hazırlarken, Mira etrafına bakındı. "Ne kadar güzel bir ev. İnsan burada kendini mutlu hissediyor." Gülümsedi. Başını yana eğdi. "Saç modelini değiştirmişsin, Eve," dedi. "Çok yakışmış."

Roarke şaşırmıştı. Durdu ve Eve'e dikkatle baktı. "Saçına ne yaptın?"

Eve, tek omzunu hafifçe yukarı kaldırdı. "Hiç. Sadece..."

"Erkekler." Mira konyağını aldı. "Onlara kendimizi beğendirmek için ne diye zahmete katlanıyoruz ki? Kocam bende bir değişiklikli fark etmezse, hemen, beni, saçım için değil de, ben olduğum için sevdiğini söyler. Genellikle ona inanmış görünürüm. Peki, o zaman..." Arkasına dayandı. "Anlatabilecek misin?"

"Evet." Eve, Roarke'a anlattığı her şeyi tekrarladı. Ama şimdi bir polisin sesiyle konuşuyordu - sakın, kendinden emin, kayıtsız.

"Güç bir gece geçirmişsin." Mira Roarke'a baktı. "Bu ikiniz için de geçerli. Şimdi her şeyin düzelmeye başlayacağına inanması güç olabilir. Bununla başa çıkmaya hazır olduğunu kabul edebilir misin?"

"Sanırım, evet. O olaydan sonra anılar daha açık seçik biçimde ve daha sık canlanmaya başladı." Gözlerini kapadı. "Birkaç ay önce, aile içi tacizle ilgili bir telefona cevap verdim. Polis çağırmakta çok geç kalmışlardı. Baba Zeus kullanmıştı. Ben oraya varana kadar küçük kızı döve döve öldürmüştü. Ben de onu öldürdüm."

"Evet, hatırlıyorum. Bu çocuğun yerinde sen olabilirdin. Ama sen kurtulmuşsun."

"Babam kurtulamadı."

"Bu durum karşısında ne hissediyorsun?"

"Seviniyorum. Ama, içimde böylesine bir nefret barındırdığım için tedirginim."

"Seni dövüyor, sana tecavüz ediyordu. O senin babandı ve onun

yanında güvende olmalıydın. Oysa değildin. Bu konuda neler hissetmiş olmayı bekliyorsun?"

"Yıllarca önceydi."

Mira, "Hayır, düdü," diye düzeltti. "Bir saat önceydi."

"Evet." Eve, konyak kadehine baktı; Gözyaşlarının akmasını engellemek için gözlerini sımsıkı kapattı.

"Kendini savunmak yanlış mıydı?"

"Hayır. Yanlış olan kendimi savunmam değildi. Ama onu öldürdüm. Öldükten sonra bile onu bıçaklamaya devam ettim. Bu kör nefret, kontrol edilemeyen öfke.. O anda bir hayvan gibiydim."

"O sana bir hayvanmışsın gibi davranıyordu. Seni bir hayvan haline getirmişti." Eve ürperince, Mira, "Evet," dedi. Sonra, her zamanki sakın sesiyle, "Senin çocukluğunu, masumiyetini elinden aldığı gibi insanlığını da yok etti Onun sana yaptıklarını yapabilen insanlar için kullanılan teknik terimler vardır. Ama basit bir dille, onun bir canavar olduğunu söyleyebiliriz," diye ekledi.

Mira, Eve'in bakışlarının Roake'a kaydığını ve bir süre orada takılı kaldığını gördü.

"O senin özgürlüğünü elinden aldı," diye devam etti. "Yapmak zorunda kaldığın seçimler seni dar bir geçide sürükledi. Ona karşı insanca davranmadın ama eğer şartlar değişmeseydi, belki hayatının sonuna kadar bir hayvandan başka bir şey olamayacaktın. Kaçtıktan sonra, kendini yeniden yarattın. Şimdi nesen sen, Eve?"

"Bir polis."

Mira gülümsedi. Tam da bu cevabı bekliyordu. "Sonra?"

"Bir insan."

"Sorumluluk sahibi bir insan mı?"

"Evet."

"Dostluk, sadakat, merhamet gibi duyguların var mı? Aşk?"

Eve, Roake'a baktı. "Evet, ama..."

"O çocuk bunları hissedebilir miydi?"

"Hayır. O hiçbir şey hissedemeyecek kadar korkuyordu. Pekâlâ, değiştim." Eve elini şakağına bastırdı ve baş ağrısının hafiflediğini fark edip şaşırdı. "Kendimi saygın ve temiz bir insana dönüştürdüm. Ama bu, birini öldürdüğüm gerçeğini değiştirmez. Bir soruşturma yapılması gerekir."

Mira kaşını kaldırdı. "Babanın kim olduğunu öğrenmek istiyorsan bir araştırma yapılmasını istemek doğal hakkındır. Bu senin için önemli mi?"

"Hayır, buna zerre kadar aldırdığım yok. Kurallar..."

"Anlayamadım." Mira elini kaldırdı. "Sekiz yaşındayken bu adamı öldürdüğün için soruşturma açılmasını mı istiyorsun?"

Eve, inatla, "Kurallar böyle," dedi. "Ve soruşturma ekibi tatmin olana kadar işten uzaklaştırılmam gerek. Aynı zamanda, özel planlarımın da bu sorun çözümlenene kadar ertelenmesi en doğrusu olur."

Mira, Roarke'in öfkelenildiğini hissederek ona uyarı niteliğinde bir bakış attı ve genç adamın kendisine hakim olma mücadelesini güç de olsa kazandığını gördü. Eve'e, "Çözümlenme derken ne kast ediyorsun?" diye sordu. Bu çok yerinde bir soruydu. "Sana görevini öğretmek aklıma bile gelmez, Teğmen," diye devam etti. "Ama yirmi iki yıl kadar bir süre önce olmuş bir olaydan söz ediyoruz."

"Bu olay dün oldu." Eve, Mira'nın sözlerini ona karşı kullanmaktan anlamsız bir zevk alıyordu.

Mira bozuntuya vermedi. "Duygusal olarak evet," dedi. "Ama hukuk açısından ve gerçekte, o günden bu yana yirmi yıldan fazla bir zaman geçti. İncelenecek bir ceset ya da somut kanıtlar yok. Seni bulduğun zaman ne durumda olduğuna ilişkin kayıtlar vardır elbette. Taciz, kötü beslenme ve bakımsızlık. Bir de senin hafızan var. Seni sorguladıklarında onlara başka bir hikâye mi anlatacağını sanıyorsun?"

"Hayır, elbette hayır. Ama kurallar..."

Mira, yumuşak bir sesle, "Sen çok iyi bir polissin, Eve," dedi. "Bu konu senin masana gelseydi -ki öyle oldu- profesyonel ve tarafsız seçimin ne olurdu? Cevap vermeden, iyice düşün. Dikkatli ve dürüst ol. Kendini ya da o masum, kötüye kullanılmış çocuğu cezalandırmanın anlamı yok. Söyle, ne yapardın?"

"Ben..." Yenilmişti. Oturdu; ellerini gözlerine bastırdı. "Bu dosyayı kapatırdım."

"O zaman kapat."

"Bu bana düşmez."

"Bunu, kumandanınla özel olarak konuşmaktan mutluluk duyacağım. Ona gerçekleri anlatıp kendi kişisel görüşümü söyleyeceğim. Sanırım, onun kararının ne olacağını tahmin edebilirsin. Bizim, insanlığa hizmet etmeleri ve masum insanları korumaları için, senin gibi insanlara ihtiyacımız var, Eve. Bu adamın da senin kendisine güvenmene ihtiyacı var."

"Ben ona güveniyorum." Cesaretini toplayıp, Roarke'ın gözlerine baktı. "Onu kullanmış olmaktan korkuyorum. Başkalarının para ve güç hakkındaki düşünceleri benim umurumda değil. Benim kendisini kullandığımı ya da kullanabileceğimi düşünmesine fırsat vermek istemem."

"O böyle mi düşünüyor?"

Eve, bir zincirin ucuna takılı olarak iki göğsünün arasında duran pırlantayı avucuna alıp sıktı. "Şu anda bana, bunu düşünemeyecek kadar aşık."

"Bana kalırsa, bu çok güzel. Kısa bir zaman sonra sevdiğin ve güvendiğin bir insanın sana destek olmasıyla, böyle birinin güçlü yanlarını kullanmak arasındaki farkı öğreneceksin." Mira ayağa kalktı. "Bir sakinleştirici alıp yatmanı ve yarın çalışmamanı tavsiye ederim. Ama sen bunları yapmayacaksın."

"Hayır, yapmayacağım. Gece yarısı seni evinden buraya sürüklediğimiz için özür dilerim."

Ve Bizler, polisler ve doktorlar, buna alıştık. Tekrar görüşeceğiz,] değil mi?"

Eve, yıllar boyunca yaptığı gibi, reddetmek ve inkâr etmek istiyordu. Ama, artık inkâr ve itiraz zamanının geçtiğinin farkındaydı. "Evet," dedi. "Görüşürüz."

Mira, farkında olmadan eliyle Eve'in yanağına dokundu ve onu öptü. "Başaracaksın, Eve." Sonra, Roarke'a dönüp, elini uzattı. "İyi ki bana telefon ettin. Buna sevindim. Teğmen'e özel karşı ilgi duyarım."

"Ben de. Teşekkür ederim."

"Umarım beni düğüne davet edersiniz."

Roarke gidip, Eve'in yanına oturdu. "Paramı pulumu, malımı mülkümü dağıtsam, şirketlerimden vazgeçsem ve her şeye sıfırdan başlasam, senin için daha mı iyi olurdu?"

Bu, genç kadının en son beklediği şeydi. Şaşırarak ona baktı. "Bunu yapar mıydın?"

Roarke eğilip onun dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu. "Hayır."

Eve'in dudaklarından dökülen kahkaha kendisini de şaşırttı. "Kendimi aptal gibi hissediyorum."

"Öyle hissetmen gerekir." Genç adam parmaklarını onun parmaklarının arasından geçirdi. "Acılarını unutmama yardım etme izin ver."

"Kapıdan girdiğinden beri bunu yapıyorsun zaten." Eve, içini çekerek alnını onun alnına dayadı. "Bana anlayış göster, Roarke. İyi bir polisim. Görev sırasında kendimden çok eminim ve ne yaptığımı biliyorum. Sorun, polis kimliğimin dışına çıktığımda başlıyor. O zaman davranışlarımdan o kadar emin olamıyorum."

"Ben hoşgörülü bir adamım. Senin karanlık boşluklarını kabul edebilirim, Eve. Sen de benimkileri kabul ediyorsun. Gel, yatalım. Uyursun." Genç kadını ayağa kaldırdı. "Kâbus görürsen, benden saklama."

"Hayır, artık saklamayacağım." Roarke'ın kendisine dikkatle baktığını görünce, "Ne oldu?" diye sordu.

Roarke, gözlerini kısarak parmaklarını onun saçlarının arasına daldırdı. "Değiştirmişsin," dedi. "Pek belli değil ama çok güzel olmuş. Bir değişiklik daha var..." Baş parmağıyla kızın çenesine dokundu.

Eve, Roarke'ın olumlu değişikliği fark etmesini umarak kaşlarını oynattı ama o, genç kadına bakmakta devam ediyordu. "Ne oluyor?"

"Çok güzelsin. Gerçekten çok güzelsin."

"Yorgunsun."

"Hayır, değilim," Eğilip kızı dudaklarından uzun uzun öptü. "Hiç yorgun değilim."

Peabody çevresine şaşkın bakışlarla bakıyordu. Eve, bunun farkına varmamış gibi görünmeye karar verdi. Kahvesini içmiş, Feeney'in gelmesini bekliyordu. Ona ikram etmek için bir sepet küçük kek hazırlatmıştı. Pencerelerin perdeleri açıldı ve yemyeşil parkın arkasında New York'un göz alıcı silueti görünüyordu.

Peabody'nin şaşkınlığını doğal karşılamak gerektiğini düşündü.

"Polis Merkezi yerine buraya gelmeyi kabul ettiğin için teşekkür ederim," diye söze başladı. Henüz tam kapasiteyle düşünemediğinin farkındaydı. "Merkeze gitmeden bitirmek istediğim işler var. Binadan içeri girer girmez Whitney beni çağırarak. Cephaneye ihtiyacım var."

"Sorum değil." Peabody bazı insanların böyle yaşadığını biliyordu. Bunu duymuş, okumuş, ekranda görmüştü. Teğmen'in odalarında abartılı bir gösteriş yoktu. Güzel döşenmiş oldukları kesindi; o kadar. Oda çok geniş, eşyalar kaliteli, cihazlar mükemmeldi. Ama gösteriş yoktu.

Ancak, ev - Tanrım, evet, ev - bir evden çok bir kale hatta belki de bir şato kategorisine giriyordu. Yeşil çimlerle kaplı bahçe, tomurcuklanmakta olan ağaçlar ve çeşmeler. Evin taştan yapılmış kuleleri pırıl pırıl parlıyordu. Ya uşak sizi içeri aldıktan sonra gördükleriniz? Mermer, kristal ve ahşap insanı sersemletiyordu. Ve de boş alan. Uçsuz bucaksız boş alan..

"Peabody, ne düşünüyorsun?"

"Efendim? Özür dilerim."

"Önemli değil. Burası insanı biraz korkutur."

"Müthiş bir yer." Eve'e baktı. "Burada farklı görünüyorsun," diye karar verdi. Sonra gözlerini kıstı. "Gerçekten farklı görünüyorsun. Hey, saçını kestirmişsin. Ve kaşların..." Hayran olmuştu. Eve'e doğru eğildi. "Cildin de değişmiş."

"Sadece bakım yaptırdım." Dudak bukecekken kendini kontrol etti. "Şimdi çalışmaya başlayalım mı, yoksa cilt bakımımı yapan uzmanın adını mı öğrenmek istiyorsun?"

Peabody, neşeli bir sesle, "Buna param yetmez," dedi. "Ama seni çok değiştirmiş. İki hafta sonra evleneceğin için mi bu hazırlıkları yapıyorsun?"

"İki hafta sonra değil; gelecek ay."

"Galiba farkında değilsin; gelecek ay geldi. Sinirli görünüyorsun." Peabody'nin ağzının çevresindeki kıpırtılardan, durumdan hoşlandığı belli oluyordu. "Sen hiç sinirlenmezsin"

"Kes şunu, Peabody. Bir cinayetle uğraşıyoruz."

"Tamam, efendim." Peabody biraz utanmıştı. Yüz ifadesi ciddileşti. "Yüzbaşı Feeney gelene kadar vakit öldüreceğimizi sanmıştım."

"Saat 10:00'da Redford'la randevum var. Boşa harcayacak vakit yok. Klüpte bir şeyler öğrenebildin mi?"

"Raporumu hazırladım." Peabody çantasından bir disk çıkardı. "Yedi otuz beşte oraya vardım; Crack olarak tanınan kişiye yaklaşıp kendimi sizin yardımcınız olarak tanıttım."

"Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

Peabody, kuru bir sesle, "Sıradan biri," dedi. "Bana, güçlü bacaklarım olduğu için, iyi bir masaüstü dansçısı olabileceğimi söyledi. Ona artık böyle bir olasılık olmadığını söyledim."

"İyi demişsin."

"Bana yardımcı oldu. Bana kalırsa, kendisine Hetta'nın öldürüldüğünü söylediğimde ve cinayeti anlattığımda öfkelendi. Kız, orada uzun süre çalışmamış ama Crack onun, iyi huylu, çalışkan ve başarılı olduğunu söyledi."

"Bu kelimeleri mi kullandı?"

"Argo konuşuyordu, Dallas.,Kullandığı kelimeleri raporumda aynen yazdım. Boomer'la birlikte olduktan sonra kimlerle konuştuğunu fark etmediğini söyledi. Kulüp çok kalabalık ve hareketliymiş."

"Herhalde insanların kafalarını kırmakla meşguldü."

"Evet, öyle. Ama, kızın kimle konuştuğunu görmüş olabilecek birkaç çalışanın ve müşterinin adlarını verdi. Onları adlarını ve anlattıklarını yazdım. Hepsi de olağanüstü bir şey görmediklerini söylediler. Bir müşteri, onun Boomer'dan sonra, başka bir erkekle özel bir odaya girdiğini görmüş. Ama bunun saatini hatırlamıyordu. Adamı da belirgin bir biçimde tarif edemedi. 'Uzun boylu bir züppe,' dedi."

"Harika."

"Sabaha karşı 02:15'de kulübü terk etmiş. Normal çıkış saatinden bir saat erken. Birisine, günlük kazancını aştığını ve başarılı bir gece geçirdiğini söylemiş. Bir avuç kredi jetonu ve nakit para göstermiş. Kalite için para harcamakla övünen yeni bir müşteriden söz etmiş. O gecedен sonra bir daha kulüpte görünmemiş."

"Cesedi üç gün sonra bulundu." Eve, sinirlenmişti. Masadan kalktı. "Bu dosya daha önce elime geçseydi; ya da Carmichael onun kimliğini araştırmak zahmetine katlansaydı... Her neyse, olan oldu."

"Sevilen bir kızmış."

"Erkek arkadaş var mıymış?"

"Ciddi ya da uzun süreli bir ilişkisi yokmuş. Bu gibi kulüpler çalışan kızların müşterilerle dışarıda görüşmemelerini tavsiye eder. Besbelli Hetta gerçek bir profesyonelmış. O kulüp senin, bu kulüp benim dolaşıyormuş. Ama ben onunla ilgili bir kayda rastlamadım. Öldürüldüğü gece başka bir yerde çalıştıysa bile, bunun kanıtı yok."

"Uyuşturucu kullanıyor muydu?"

"İş olsun diye, arkadaşlar arasında... Konuştuğum insanların söylediğine göre ağır uyuşturucular kullanmazmış. Sicilini kontrol ettim. Eskiden iki kere uyuşturucu bulundurmaktan sorgulanmış, o kadar. Başka sabıkası yok."

"Uyuşturucuyla yakalanması ne kadar eski?"

"Beş yıl."

"Peki. Araştırmaya devam et. Hetta senin olsun." Başını kaldırdı; Feeney içeri girmişti. "Bize katıldığını çok sevindim."

"Dışarıda trafik korkunç. Şu işe bak! Bir sürü kek!" Sepete saldırdı. "Ne haber, Peabody?"

"Günaydın, Yüzbaşı."

"Gömleğin yeni mi, Dallas?"

"Hayır."

"Her zamankinden farklı görünüyorsun." Eve, gözlerini devirirken, Feeney kendine kahve koydu. "Yılan dövmemizi buldum."

Mavis, saat 00:02 dolaylarında Ground Zero'ya gitmiş; bir içki alıp, erkek bir masa dansçısının ücretini ödemiş ve masanın başına oturmuş. Bunu öğrendikten sonra, genç adamla kendim konuş-

tum. Mavis'i hatırlıyor. Çok sarhoş olduğunu söyledi. Delikanlı ona verebileceği hizmetlerin bir listesini sunmuş ama o dinlememiş bile. Çıkıp gitmiş."

Feeney iç geçirerek oturdu. "Başka kulüplere uğramışsa da kredi kullanmamış. Saat 02:45'te Ground Zero'dan çıktıktan sonra, izini kaybettim."

"Ground Zero nerede?"

"Cinayet yerinden yaklaşık altı sokak ötede. Pandora'nın evinden çıktıktan sonra, devamlı olarak kentin aşağı kısmına doğru yürümüş ve Zigzag'a uğramış. Arada beş kulübe daha girip çıkmış. Her yerde içi içmiş -çoğu üçlü. Bilmem, nasıl ayakta kalabildi."

Dallas, "Altı sokak!" diye söylendi. "Cinayetten yarım saat önce."

"Üzgünüm, evladım. Bu Mavis'in durumunda olumlu bir değişikliğe yol açmaz. Şimdi, gelelim güvenlik disklerine. Leonardo'nun tarayıcısı, o gece, saat onda kırılmış. Pandora'nın güvenliği şifre kullanılarak devre dışı bırakılmış. Ne kurcalanmış ne de kırılmış. İçeri giren her kimse, bu binaya nasıl girildiğini biliyor-muş."

"Pandora'yı tanıyan ve evinin güvenlik sisteminin yabancı-sı olmayan biri."

Feeney, "Öyle olması gerek," diye tasdik etti. "Justin Young-
'ın bina güvenliğinde hiçbir kesinti bulamadım. Yaklaşık bir bu-
çukta eve girmişler; ertesi gün 10:00 ya da 12:00'de kız dışarı çık-
mış. Ancak..." Söyleyeceklerinin etkili olması için durup bekle-
di. "Bir arka kapı var."

"Ne?"

"Mutfaktan eşya taşıma asansörüne giden bir giriş var. Bu asan-
sörde güvenlik yok. Altı kata ve garaja gidiyor. Şimdi... garajın
ve diğer katların güvenlik kamerası var. Ama..." Yine durdu. "Bu
asansörle giriş katının arka kısmına da gidiliyor. Burası depo ola-
rak kullanılıyor ve binanın bakımıyla ilgili aletler burada. Bu bö-
lümde güvenlik çok zayıf."

"Fark edilmeden dışarı çıkmış olabilirler mi?"

"Olabilir." Feeney Kahvesini yudumladı. "Sistemi iyi biliyorlarsa bunu yapmış olabilirler."

"Bu onların birbirleri için yaptıkları tanıklığa başka bir bakış açısı getiriyor. Allah senden razı olsun, Feeney."

"Eh, ya para gönder, ya da bu küçük ekleri bana ver."

"Onlar zaten senin. Sanırım, genç sevgililerle tekrar konuşmamız gerekecek. Karşımızda ilginç oyuncular var. Justin Young eskiden Pandora ile yatıyormuş; şimdi ise, Pandora'nın meslektaşlarından ve bir numaralı top modellik için en büyük rakibi olan Jerry Fitzgerald ile yakın bir ilişki içinde. Hem Fitzgerald hem de Pandora sinemada kariyer yapmak istiyorlar. Burada devreye yapımçı Redford giriyor. Fitzgerald ile çalışmak istiyor; Young ile çalışmış ve Pandora ile yatıyor. Bu dört kişi hep birlikte Pandora'nın evinde eğleniyorlar. Pandora, öldürüldüğü gece onları evine davet etmiş. Rakibini, eski sevgilisini ve yapımçıyı niye evinde bir araya toplamak istesin ki?"

Peabody, "Oyundan hoşlanıyordu," diye söze karıştı. "Gerginlikten hoşlanıyordu."

"Evet, doğru. İnsanları tedirgin etmekten de hoşlanıyordu. Merak ediyorum, bu kişiler hakkında onları utandıracak şeyler de biliyor muydu ve bunları söylemiş midir? Bizimle görüşürken hepsi de çok sakindiler," diye anımsadı. "Kendilerine hâkim ve rahattılar. Bakalım, onları biraz sarsabilecek miyiz."

Eve'in büro olarak kullandığı odayla Roarke'ın bürosu arasındaki panel kayarak açılınca, genç kadın o tarafa baktı.

Roarke eşikte duruyordu. "İyice kapatmamışsın," dedi. "Sizi rahatsız ediyor muyum?"

"Sorun değil. Sadece konuştuklarımızı toparlayacağız."

Feeney, elindeki keki bir kadeh gibi havaya kaldırarak onu selamladı. "Hey Roarke!" dedi. "Prangaları takmaya hazır mısınız?" Eve, sert sert bakınca, "Şaka yaptım!" diye ekledi.

"Ayaklarımı sürüyerek yürümeye devam edeceğim." Roarke, Peabody'e baktı ve kaşını kaldırdı.

"Özür dilerim. Memur Peabody, Roarke."

Eve ikisini tanıştıınca, Roarke, Peabody'e doğru yürüdü. "Ça-

lışkan polis memuru Peabody, öyle değil mi? Sizinle tanıştığımıza şevindim."

Peabody'nin gözleri yerinden oynayacak gibi oldu ve genç adam bakakalmamak için çaba büyük bir çaba gösterdi. "Ben de."

"Teğmenle çok kısa bir şey konuşmak istiyorum. Bu mümkün olursa sizi daha fazla rahatsız etmeyeceğim." Elini Eve'in omzuna koyup sıktı. Genç kadın onunla birlikte dışarı çıkmak için ayağa kalkınca Feeney homurdandı.

"Neredeyse dilini yutacaksın, Peabody. Bir erkek, şeytan gibi bir yüze ve tanrı gibi bir bedene sahip olduğunda niçin kadınların gözleri cam gibi oluveriyor?"

Peabody, "Bu hormonlarla ilgili bir şey," diye cevap verdi. Ama Roarke ile Eve'i seyretmeye devam ediyordu. Son zamanlarda ilişki oyunlarıyla fazla ilgileniyordu.

Roarke, "Nasılsın?" diye sordu.

"İyiyim."

Genç adam Eve'in çenesini tutup baş parmağıyla çukurunu okşadı. "Bana kalırsa, iyi olmaya çalışıyorsun. Bu sabah kent merkezinde bazı toplantılarım var. Ama bunun işine yarayacağını düşündüm." Ona kendi kartvizitini uzattı. Arkasına bir isim ve adres yazılmıştı. "Bu benden istediğin yeryüzü dışındaki gezegenlerde bulunan bitkiler konusunda uzman olan birinin adı ve adresi. Bu hanım istediğin her şeyi yapmak için zaman ayıracak. Bana verdiğin numune eline ulaştı. Ama bir numune daha istiyor. İkisi de aynı testleri uygulayacak. Öyle dedi."

"Teşekkürler." Eve kartı cebine attı. "Gerçekten, çok teşekkür ederim."

"Starlight İstasyonu'ndan aldığım haberlere gelince..."

"Starlight İstasyonu mu?" Eve'in bu sözlerin anlamını kavraması bir an sürdü. "Tanrım, sana sorduğumu unuttuğum. Aklım başımda değil."

"Şu sıralar çok çalışıyorsun. Her neyse, kaynaklarım, Pandora'nın bu son seyahatinde birçok kişiyle görüştüğünü bildiriyorlar. Bu da doğal. Orada özellikle ilgilendiği biri yokmuş. En azından kimseyle bir geceden fazla birlikte olmamış."

"Allah kahretsin. Her zaman seks mı söz konusu?"

"Pandora için seksin daima önceliği vardı." Eve'in gözleri kısılıp düşüncelere dalınca, Roarke gülümsedi. "Sana daha önce de söylediğim gibi, onunla uzun zaman önce, çok kısa bir ilişkim oldu. Şimdi konumuza dönelim. Pandora o dönemde birkaç kişiyi aramış ama daima cep aygıtını kullanmış. Hiçbir zaman sabit bir iletişim aygıtı kullanmamış."

Eve, "Yani hiçbir yerde kayıt yok," diye, yüksek sesle düşündü.

"Bana kalırsa öyle. Oraya görev gereği gitmiş ve görevini, her zamanki gibi, en iyi şekilde yapmış. Bu arada, yeni bir video çıkaracağından ve yeni bir ürünü tanıtmaya hazırlandığından kol-tukları kabarak söz ettiğini söylüyorlar."

Eve, homurdanarak, Roarke'in söylediklerini not etti.

"Yerel polisimize yardımcı olmaktan her zaman mutluluk duyarım. Saat üçte çiçekçiyle randevumuz var. Gelebilecek misin?"

Genç kadın, o saate kadar yapması gereken şeyleri aklından geçirdi. "Sen bu randevuyu işlerinin arasına sıkıştırabiliyorsan, ben de sıkıştırabilirim."

Roarke hiçbir şeyi şansa bırakmak istemediği için, Eve'in cebinden elektronik ajandasını aldı ve çiçekçiyle olan randevuyu programa ekledi. "Orada görüşürüz." Başını eğdi ve Eve'in bitişik odadaki masaya baktığını gördü. "Korkarım bu hareketim otoriteni yok edecek," diye mırıldandı. Sonra dudaklarını hafifçe onun dudaklarına değdirdi. "Seni seviyorum."

"Şey..." Eve boğazını temizledi. "Peki."

"Şiir." Genç kadının şaşkınlığı Roarke'in hoşuna gitmişti. Onun saçlarını okşadı. Tekrar öptü. "Memur Peabody, Feeney, hoşça kalın." Başıyla selam verdikten sonra, kendi bürosuna geçti. Arkasından, duvardaki panel kayarak kapandı.

"Salakça sırtıtmayı kes, Feeney. Sana bir görev vereceğim." Masaya doğru yürürken cebinden, Roarke'in verdiği kartviziti çıkardı. "Bu bitki uzmanına Boomer'ın odasında bulduğumuz tozdan bir numune götürmeni rica ediyorum. Bu uzmanı Roarke buldu. Poliste ya da güvenlik güçlerinde görevli değil. Bu yüzden, kimse duymasın."

"Olur. Götürürüm"

"Bugün, daha geç bir saatte, ben, kendisiyle görüşüp, kaydettiği ilerlemeleri öğreneceğim. Peabody, sen benimle kalıyorsun."

"Tamam, efendim."

Peabody, Eve'in arabasına binene kadar konuşmadı. Yerine oturunca, "Sanırım, özel ilişkilerle meslek hayatını dengede tutmak bir polis için kolay olmamalı," dedi.

"Bana mı söylüyorsun?!" Zanlıları didik didik etmek, kumandana yalan söylemek, sonuçları daha çabuk alabilmek için laboratuardaki teknisyenleri sıkıştırmak, gelin çiçeği ısmarlamak. Tanırım...

"Ama sen tutarlı davranıyor, kişisel ilişkilerinin kariyerine zarar vermemesine özen gösteriyorsun."

"Bana sorarsan, bir polisle evlenmek iyi bir seçim değil. Ama çevreme bakıyorum ve ne görüyorum?" Parmaklarıyla sinirli sinirli direksiyona vurmaya başladı. "Feeney ezelden beri evli. Kumandanın mutlu bir yuvası var. Başkaları bu işi beceriyor." Nefesini dışarı üfledi. "Ben de becermeye çalışıyorum." Bahçe kapısından çıkarken, birden aklına geldi. "Senin de özel bir ilişkin var mı, Peabody?"

"Olabilir. Bu konuda düşünüyorum." Avuçlarını pantolonuna sürttü. Sonra ovuşturdu ve nihayet ellerini iki yanına koydu.

"Tanıdığım biri mi?"

"Evet." Ayaklarını oynattı. "Casto."

"Casto mu?" Eve, kentin diğer tarafındaki 9. Cadde'ye yöneldi. Bu arada ani bir hareket yaparak, bir tramvaya çarpmaktan sonra anda kurtuldu. "Fena sayılmaz. Bu iş ne zaman başladı?"

"Şey, dün gece ona rastladım. Yani, onu, beni izlerken yakaladım."

"Seni izlerken mi?" Eve, arabayı hemen otomatik kontrole aldı. Araç sarsıldı, inledi ve yoluna devam etti. "Sen neden söz ediyorsun?"

"Casto'nun burnu iyi koku alıyor. Bir ipucu yakaladığımızı hissetmiş. Onu yakaladığımda öfkelen dim ama sonra, ben de olsam aynı şeyi yapardım, diye düşündüm."

Eve, direksiyonun üstünde parmaklarını tıkırdatarak düşündü.

"Evet, ben de. Seni düzme ye kalkıştı mı?"

Peabody kıpkırmızı oldu. Kekelemeye başladı.

"Hay Allah! Öyle demek istemedim, Peabody."

"Biliyorum, biliyorum. Bu gibi konuşmalara alışığım, Dallas. Yani, erkeklerden hoşlandığım bir gerçek." Perçemlerini düzeltti. Üniformasının kolalı yakasını çekti. "Daha önce bazı ilişkilerim oldu ama Casto gibi erkekler -anlarsın ya, Roarke gibiler..."

"Onlar insanın kanını ateşler."

"Evet." Aynı şeyleri yaşamış birine içini dökmek insanı rahatlatıyordu. "Ağzımdan bir şeyler almaya çalıştı elbet, ama, ben direnince anlayışla karşıladı. İşi biliyor. Başkan, departmanlar arasında işbirliğinden söz ediyor ama biz duymazdan geliyoruz."

"Sence, Casto'nun da bizden gizlediği bilgiler var mı?"

"Olabilir. O da benim gibi birkaç kez o kulübe gitmiş. Bu sayede onun beni izlediğini fark ettim. Oradan çıktından sonra da beni takip etti. Ben de, ne yapacağını görmek için, onu biraz dolandırdım." Gülümsedi. "Sonra, onun arkasına geçtim ve izlemeye başladım. Beni arkasında görünce, yüzünde beliren ifadeyi görmeliydin. Yakalandığını anlamıştı."

"Aferin sana."

"Biraz konuştuk. Görev alanlarımız konusunda, Filan. Sonra, işte, birlikte birer içki içtik ve polisliği, bir süre için, bir kenara bırakmaya karar verdik. Eğlenceli oldu. İş dışında birçok ortak yanımız var. Müzik, sinema ve bu gibi şeyler. Allah kahretsin! Tanrım! Onunla yattım."

"Yaa!"

"Bunun aptallık olduğunu biliyorum ama yaptım işte."

Eve, bir an bekledi. "Nasıldı?"

"Öffff!"

"Demek o kadar iyiydi?"

"Sonra bu sabah, belki birlikte yemeğe çıkabiliriz gibi bir şeyler söyledi."

"Bütün bunlar bana gayet normal görünüyor."

Peabody'nin bakışları ciddileşmişti. Başını salladı. "Bu tür erkeklere çekici gelen biri değilim," dedi. "Onun senden hoşlandığını biliyorum."

Eve, elini havaya kaldırdı. "Dur bakalım."

"Yapma, Dallas. Bunu sen de biliyorsun. O sana tutkun, başarına, zekâna ve bacaklarına hayran."

"Castro ile, benim bacaklarımdan söz ettiğinizi söyleyecek değilsin herhalde."

"Hayır; ama zekândan söz edildi. Her neyse, bu işi daha ileri götürüp götürmeyeceğimi bilmiyorum. Mesleğime odaklanmam gerek. Zaten, Casto da mesleğini çok önemsiyor. Bu soruşturmalar bitince, bağlantımız kopacak."

Roarke aklını başından aldığıında Eve de aynı şeyleri düşünmemiş miydi? Haklı da çıkabilirdi. Genellikle öyle olurdu.

"Onu çekici buluyorsun. Ondan hoşlanıyorsun. Onunla birlikte olmak sana ilginç geliyor."

"Kesinlikle."

"Seks de iyiydi."

"Seks harikaydı."

"O zaman, Peabody, amirin olarak, bu işin peşini bırakmamanı tavsiye ederim."

Peabody hafifçe gülümsedi pencereden dışarı baktı. "Bu konuda düşünebilirim."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Eve, zamanlamasından memnundu. Saat 9:55'de Polis Merkezine girdi ve dosdoğru Redford'la görüşeceği yere gitti. Bürosuna uğramadığı için, Kumandan Whitney onu çağırmış olsa bile, bundan haberi olmadı. Onun karşısına, hiç olmazsa bir miktar yeni bilgiyle çıkmak istiyordu.

Redford tam vaktinde geldi. Bu konuda hakkını teslim etmek gerekiyordu. Onu ilk gördüğünde olduğu gibi pırıl pırıl ve şıktı.

"Teğmen, umarım bu görüşme uzun sürmez. Çok az vaktim var."

"O halde hemen başlayalım. Oturun." Eve kapıyı kapatıp kilitledi.

Bu tür görüşmeler neşeli bir atmosferde geçmezdi. Bu olanaksızdı. Görüşme masası küçük, iskemleler sert, duvarlar çıplaktı. Ayna odanın içindekiler dışarıyı görmezken, dışarıdakilerin içeriği görebileceği şekilde yapılmıştı ve bunun, içeride sorgulanan kişileri tedirgin etme amacını güttüğü açıktı. Eve, hemen kayıt cihazını açtı ve gerekli bilgileri dinletti.

"Bay Redford, avukatınıza danışmak ya da bu sorgulamada yanınızda avukatınızı bulundurmak yasal hakkınızdır."

"Bana haklarımı mı okuyorsunuz, Teğmen?"

"İsterseniz okuyabilirim. Bunu yapmak zorundayım. Herhangi bir şeyle suçlanmıyorsunuz ama resmi bir görüşmede sorgula-

niyorsanız, avukatınıza danışmak hakkınızdır. Avukatınıza danışmak istiyor musunuz?"

"Şu anda hayır." Koluna yapışmış olan küçük bir iplik parçasını aldı. Bileğindeki altın künye ısıldıyordu. "Bu soruşturmaya yardımcı olmaya hazırım. Bunu, bugün buraya gelerek kanıtlamış bulunuyorum."

"İstedığınız yerleri değiştirebilmeniz ya da çıkarabilmeniz veya yeni bilgiler ekleyebilmeniz için, daha önceki ifadenizi size dinletmek istiyorum." İşaretli diski ses alma cihazının içine yerleştirdi. Redford, gözlerinde hafif bir sabırsızlık ifadesiyle dinliyordu.

"Dinlediğiniz ifadeyi onaylıyor musunuz?"

"Evet. Hatırlayabildiğim kadarıyla doğru."

"Pekâlâ." Eve, ellerini kavuşturdu. "Kurbanla yatıyordunuz."

"Doğru."

"Bu ciddi bir ilişki değildi."

"Hayır değildi. İkimiz de öyle olmasını istemiyorduk."

"Cinayet gecesi, kurbanla birlikte yaşadışı uyuşturucu kullandınız mı?"

"Hayır."

"Herhangi bir zaman, maktulle birlikte yaşadışı uyuşturucu kullandınız mı; ya da bu konuda bir birlikteliğiniz oldu mu?"

Redford gülümsedi. Başını eğdiğinde, omzunun üstünden köprücük kemiğine kadar gelen zarif at kuyruğunun arasındaki altın zincirler göründü. "Hayır, Pandora'nın uyuşturucu düşkünlüğünü paylaşmıyordum."

"Maktulun New York'taki evinin güvenlik şifresini biliyor muydunuz?"

"Güvenlik şifresi mi?" Alnı kırıştı. "Olabilir. Mümkün." İlk olarak tedirgin görünüyordu. Eve, onun cevabını ve muhtemel sonuçlarını ölçüp biçtiğini görebiliyordu. "Sanırım, bir zamanlar, onu ziyaret etmemi kolaylaştırmak için, şifreyi bana vermişti." Tekrar toparlanmıştı. Elektronik ajandasını çıkarıp gerekli bilgileri tuşladı. "Evet. Burada var."

"Cinayet gecesi onun evine girmek için bu şifreyi kullandınız mı?"

"Beni robot hizmetçi içeri aldı. Şifreyi kullanmama gerek kalmadı."

"Haklısınız. Bu cinayetten önceydi. Pandora'nın güvenlik şifresinin, aynı zamanda, video sistemini de devreden çıkarmaya ve devreye sokmaya yaradığını biliyor muydunuz?"

Redford'un gözlerinde yine tedbir ışıkları yandı. "Ne demek istediğinizi anladığımdan emin değilim."

"Sizin de bildiğiniz bu şifre ile, dışarıda bulunan güvenlik kamerası devreden çıkarılabiliyor. Cinayetten sonra, yaklaşık bir saat süreyle, bu kamera devre dışıydı. Bu süre içinde, Bay Redford, siz sağlık kulübünde olduğunuzu söylediniz. Tek başınıza. Aynı süre içinde, maktulu tanıyan, bilen ve evin güvenlik sisteminin nasıl çalıştığı konusunda bilgisi olan biri, sistemi devre dışı bırakarak eve girdi ve görünüşe bakılırsa, evden bir şey aldı."

"Bunlardan herhangi birini yapmam için hiçbir neden yok. Ben üyesi olduğum sağlık kulübündeydim, Teğmen. Giriş ve çıkış saatim kayıtlı."

"Bir üye oraya hiç gitmeden gitmiş gibi görünebilecek şekilde kayıt yaptırabilir." Eve, adamın yüz hatlarının sertleştiğini gördü. "Siz bana, kurbanın, süslü bir kutudan bir madde alıp burnuna çektiğini söylediniz. Sonra da kutuyu yatak odasındaki tuvalet masasının çekmecesine kilitletiğinden söz ettiniz. Bu kutu bulunmadı. Böyle bir kutu olduğundan emin misiniz?"

Şimdi Redford buz gibi olmuştu. Ama Eve, bu buzun altında, yüzeye yakın bir yerlerde, bir şey yakaladığını hissediyordu. Bu korku değildi. Hayır, henüz korku değildi, ama endişeydi.

"Sözünü ettiğiniz kutunun varlığından emin misiniz, Bay Redford?"

"Onu gördüm."

"Ya anahtar?" Redford sürahiye uzandı. Ama Eve, elinin titremediğini fark etti. Beri yandan adamın kafasının kapasitesinin üstünde çalıştığı belli oluyordu. "Anahtarı, altın bir zincirle boyuna asmıştı."

"Ceset cinayet yerinde bulunduğu, üzerinde ne zincir, ne de anahtar vardı."

"O zaman, katilin onu aldığı anlaşılıyor, değil mi, Teğmen?"

"Boynundaki anahtar görünüyor muydu?"

"Hayır. Pandora..." Sustu. Çenesindeki kaslar seğiriyordu. "Hayır, Teğmen. Onu giysilerinin altında tutuyordu. Ama, daha önce de söylediğim gibi, Pandora'yı çıplak gören tek kişi ben değildim."

"Ona niçin para veriyordunuz?"

"Anlayamadım."

"Son on sekiz ay içinde, kurbanın kredi hesaplarına üç yüz bin dolardan fazla para aktarmışsınız. Niçin?"

Adamın gözleri hiçbir şey söylemiyordu. Ama, Eve, bu gözlerin arkasında ilk kez korku gördü. "Paramı istediğim gibi kullanmak hakkımdır."

"Hayır, böyle bir hakka sahip değilsiniz. Hele, cinayet söz konusu olduğunda. Size şantaj mı yapıyordu?"

"Bu çok saçma."

"Bence değil. Size karşı kullandığı bir şey vardı. Tehlikeli, utanç verici bir şey. Sizi onunla tehdit etmek Pandora'nın hoşuna gidiyordu. Sizden bazen küçük, bazen büyük paralar alıyor, sizinle adeta oynuyordu. Bana kalırsa, o bu tür bir güce sahip olmayı sırf eğlence için isteyen bir kadındı. İnsan bundan bıkebilir. Bundan kurtulmanın tek bir yolu olduğunu düşünmeye başlayabilir. Sizi rahatsız eden sadece para değildi, değil mi Bay Redford? Onun size karşı kullandığı bir gücü olması hoşunuza gitmiyordu ve Pandora, bunu size sürekli hatırlatıyordu."

Redford sık sık nefes almaya başlamıştı ama yüz ifadesi sakindi. "Pandora'nın şantaj yapacak biri olmadığını söyleyecek değilim. Ama benimle bu tür bir ilişkisi yoktu. Tehdide pabuç bırakmam."

"Böyle bir şey olsa, ne yapardınız?"

"Benim konumumda bir adam, birçok şeyi umursamayabilir. Benim mesleğimde, başarı, dedikodudan çok daha önemlidir."

"O halde ona niçin para ödüyordunuz? Seks için mi?"

"Bunu hakaret sayarım."

"Hayır, sizin konumunuzdaki bir adamın seks için para ödeyeceğini sanmam. Ama, bu da heyecana değişik bir boyut katabilir diye düşünüyorum. Doğu yakasındaki Down and Dirty Kulübü'ne ara sıra uğrar mısınız?"

"Doğu yakasına gitmem ve ikinci sınıf bir seks kulübüne uğramam."

"Ama bakın, bu kulübün adını biliyorsunuz. Oraya Pandora ile birlikte gittiniz mi?"

"Hayır."

"Yalnız başınıza?"

"Size, oraya gitmediğimi söyledim."

"10 Haziran gecesi, saat 02:00 sularında neredeydiniz?"

"Bu da ne demek oluyor?"

"Bu tarih ve saatte nerede olduğunuzu kanıtlayabilir misiniz?"

"Nerede olduğumu bilmiyorum. Bu soruya cevap vermek zorunda değilim."

"Pandora'ya yaptığınız ödemeler işle mi ilgiliydi, hediye miydi?"

"Evet ve hayır." Masanın altında yumruklarını sıktı. "Sanırım, şimdi avukatımla görüşmek istiyorum."

"Elbette. Nasıl isterseniz. Şahsın avukatıyla görüşme hakkına saygı göstererek bu sorgulamayı burada kesiyorum. Tamam." Genç kadın gülümsedi. "Avukatınıza bütün bildiklerinizi söylemeniz iyi edersiniz. Birine söylemeniz doğru olur. Bu işte yalnız değilseniz, diğerleriyle konuşmanızı tavsiye ederim. Dışarıda kullanabileceğiniz bir iletişim cihazı var."

Redford, gergin bir sesle, "Benim iletişim cihazım var," diye cevap verdi. "Özel bir görüşme yapacağım. Bana bunu yapabileceğim bir oda gösterebilir misiniz?"

"Sorun değil. Benimle gelin."

Eve, Whitney'ye son gelişmeleri bildiren bir rapor göndererek onunla yüz yüze görüşmekten kurtuldu. Peabody'i yanına alıp dışarı çıktı.

"Redford'u sarstın. Onu şaşırttın."

"Amacım buydu."

"Ona çeşitli açılardan yaklaştın ve adamı sersemlettin. Önce sıradan sorular sorarken birden beklemediği bir darbe indirdin. Önce, kulüp konusuyla kandırdın."

"Yeniden dengesini bulacaktır. Henüz ona, Fitzgerald'a yaptığı ödemedi söz etmedim. Ama daha iyi hazırlanmış olacak. Avukatlarıyla görüşüyor."

"Evet. Bundan sonra seni hafife almaz. Sence cinayeti o mu işledi?"

"O yapmış olabilir diye düşünüyorum. Pandora'dan nefret ediyordu. Onunla uyuşturucular arasında bağlantı kurabilirsek... baskı, göreceğiz." Farklı açılardan araştırılacak o kadar çok şey vardı ki. Ve zaman uçuyor, Mavis'in mahkemesinin ilk oturumu yaklaşıyordu. Şu iki gün içinde Eve somut bir şeyler bulamazsa... "Şu kimliği belli olmayan kişinin kim olduğunun saptanmasını istiyorum. Kaynağı bulmak istiyorum. Kaynağı bulunca, onu izleriz."

"O zaman Casto ile işbirliği mi yapacaksın? Bunu profesyonel bir soru olarak kabul et."

"Onun bu alanda bizden çok tanıdığı vardır. Şu kim olduğunu bilmediğimiz kişiyi yakalayınca, bilgileri Casto ile paylaşacağım." O anda iletişim cihazı bipledi ve Eve yüzünü buruşturdu. "Allah kahretsin... kahretsin... kahretsin... Biliyorum, bu Whitoe'y'dir. Hissediyorum." Sakin bir yüz ifadesiyle cevap verdi. "Dallas."

"Ne cehennemdesin?"

"Bir iz üstündeyim, efendim. Laboratuvara gidiyorum."

"Saat dokuzda büromda olmanı emretmişim."

"Üzgünüm, Kumandan. Mesajınızı almadım. Henüz masama gitmedim. Raporumu aldınızsa, bu sabah bir sorgulama yaptığımı görmüşsünüzdür. Şu anda şahıs avukatlarıyla görüşüyor. Sanırım..."

"Beni oyalamayı bırak, Teğmen. Birkaç dakika önce, Dr. Mira ile konuştum."

Birden dona kaldı. Kaskatı olmuştu.

"Amirim."

"Beni hayal kırıklığına uğrattın, Teğmen." Ekrandan, Dallas'ın gözlerinin içine bakarak ağır ağır konuşuyordu. "Böyle bir konu için departmanımızın insan gücünü ve zamanını harcamayı nasıl düşünebilirsin? Bu olayla ilgili bir soruşturma açmaya hiç niyeti-

miz yok. Bu konu kapanmıştır ve kapanmış olarak kalacaktır. Anlaşıldı mı, Teğmen?"

Çeşitli duygular birbirine karıştı. Rahatlama, suçluluk, minnet. "Amirim, ben... Evet, anlaşıldı."

"Çok güzel. Kanal 75'e sızan haberler bize ciddi biçimde sorun yarattı."

"Evet, efendim." Hatırladı. Kendini, *Mavis 7 düşün*, diye uyardı. "Eminim öyledir, efendim."

"Departmanımızın basına haber sızdırma konusundaki tavrını biliyorsun, değil mi?"

"Çok iyi biliyorum."

"Bayan Furst nasıl?"

"Ekranada çok iyi görünüyordu, Komutanım."

Telefonun öte yanındaki Komutan kaşlarını çatmıştı ama gözleri parlıyordu. "İşine devam et, Dallas. Saat on sekizde büromda ol. Lanet olsun!... Basın toplantımız var."

Peabody onu tebrik etti. "İyi sıyrıldın. Laboratuvara gitmekte olduğumuzun dışında, söylediklerinin hepsi de doğruydı."

"Hangi labrotuvara gittiğimizi söylemedim."

"Komutanın sözünü ettiği diğer iş neydi? Çok öfkelenmiş gibiydi. Elinde başka bir iş daha mı var? Bu işle bağlantısı var mı?"

"Hayır, bu eski bir iş. Ölmüş bir iş." O iş kapandığı için memnundu. Ferahlamıştı.

Roarke Industries şirketinin bir parçası olan Futures Laboratories and Research'ün behçe kapısından girdi. Güvenlik tarayıcısına, "New York Polis Müdürlüğü'nden Teğmen Dallas," diye kendini tanıttı.

"Bekleniyorsunuz, Teğmen. Lütfen Mavi Otopark'a giriniz. Arabanızı bırakın ve C aracına binerek Doğu bloklarına gidin. Altıncı kısım, birinci kat. Karşılanacaksınız."

Bir laboratuvar robotu tarafından karşılandılar -süt beyazı teni, masmavi gözleri olan çekici bir esmer güzeli. Yakasındaki güvenlik kartında adının Anna 6 olduğu yazılıydı. Sesi kilise çanları kadar ahenkliydi.

"İyi günler, Teğmen. Umarım bizi bulmakta güçlük çekmemişsinizdir."

"Hayır, güçlük çekmedik."

"Çok iyi. Dr. Engrave sizi kış bahçesinde bekliyor. Orası çok güzeldir. Beni izlemenizi rica ederim."

Peabody, Eve'e, "Bu bir robot," diye fısıldadı. Anna 6 onlara dönüp gülümsedi.

"Ben yeni bir deneme modeliyim. Şu anda on taneyiz. Hepimiz burada çalışıyoruz. Bizimle ilgili olarak çok geniş bir araştırma yapılıyor ve ne yazık ki, henüz fiyatımız çoğu pazarın ulaşamayacağı kadar yüksek. Seri üretime geçilince maliyetimiz biraz düşecek. Beri yandan, büyük sanayilerin bizim hizmetlerimizden yararlanmak için bu fiyatı ödemeyi göze alacaklarını umuyoruz."

Eve, başını yana eğdi. "Roarke sizi gördü mü?"

"Elbette. Bütün yeni ürünler için Roarke'un onayı alınır. Bizim dizaynımızla yakından ilgilenmişti."

"Bundan eminim."

"Buradan lütfen." Anna 6, hastane beyazı, kirişli bir koridora saparak yürümeye devam etti. "Dr Ebgrave, sizin gönderdiğiniz örneği son derece ilginç buldu. Kendisinden yararlanacağınızdan eminim." Küçük bir duvar ekranının önünde durup çabucak şifreyi tuşladı. "Anna 6," diye kendini tanıttı. "Teğmen Dallas ve yardımcısıyla beraber." Tuğlalar birbirinden ayrıldı; bitkiler ve güneş ışığıyla dolu geniş bir alan görüldü. Hafif bir su sesi ve arı vızıltıları duyuluyordu.

"Sizden burada ayrılacağım ve binadan çıkmanıza yardımcı olmak için tekrar geleceğim. Lütfen ne içmek istediğinizi söyleyin. Dr. Engrave çoğu zaman ikramı unuttur."

"Git, başka yerde gülümse, Anna." Bu hırçın ses dev boyuttaki eğrelti otlarının arasından geliyordu. Anna 6 gülümsemekle yetindi ve geri çekildi. Tuğlalar tekrar birleşti. "Robotların işe yaradığını biliyorum ama beni sinirlendiriyorlar. Bu taraftayım."

Eve sıkılmıştı. Eğrelti otlarının arasına daldı. Biraz ileride, bir kadın, kapkara gübrelerin üstüne çömelmişti. Ak düşmüş saçları gelişigüzel bir topuz yapılarak ensesine toplanmıştı. Elleri kirli ve kıpkırmızıydı. Bir zamanlar beyaz olan gömleği leke içindeydi. Başını kaldırıp onlara baktı. Küçük yüzü de giysileri kadar kirliydi.

"Solucanlarımı denetliyorum. Yeni bir tür üretmeye çalışıyorum." Elini onlara doğru uzatarak kıpır kıpır hareket eden bir avuç gübreyi gösterdi.

Eve, "Çok güzel," diyebildi. Engrave hareketli gübreyi gömünce de derin bir nefes aldı.

"Demek Roarke'ın polisi sizsiniz. Onun o sıksa boyunlu, koca memeli safkan kızlardan biriyle evleneceğini sanıyordum." Ağzını büzerek, Eve'i tepeden tırnağa süzdü. "Bunu yapmadığına memnun oldum. O safkanlar sürekli şımartılmak isterler"

Engrave kirli ellerini gömleğine sildi. Ayağa kalktığında çok uzun boylu olduğunu gördüler. "Solucanlarla ilgilenmek iyi bir tedavidir. Daha fazla insan bu işi yapmalı. O zaman akşamı etmek için uyuşturucu kullanmalarına gerek kalmaz."

Eve konuşmaya girmek istedi. "Uyuşturucudan söz açılmışken..."

"Evet, evet, gelin." Hızlı adımlarla yürümeye başladı. Sonra yavaşladı. "Bunların biraz budanması gerek. Biraz daha nitrojene ihtiyaçları var. Yeterince sulanmamışlar." Taze yeşil yaprakların, tavandan sarkan asmaların, çiçeklerin yanında duraklıyordu. "Öyle bir duruma geldik ki, bana bahçıvanlık yapmam için para ödüyorlar. Böyle bir iş bulabilirseniz, hiç durmayın. Güzel iş. Bunun ne olduğunu biliyor musunuz?"

Eve, boru biçimindeki mor çiçeğe baktı. Çiçeğin adını bildiğinden emindi ama kadının kendisini tuzağa düşürmesinden korkuyordu. "Bir çiçek."

"Petunya. Ha... ha... ha... İnsanlar geleneksel olanın güzelliğini unuttular." Bir lavabonun önünde durup ellerindeki pisliğin bir kısmını yıkadı ama tırnaklarının içi hâlâ simsiyahtı. "Günümüzde herkes egzotik şeylere merak sardı. Daha büyük, daha renkli, farklı. Oysa bir petunya tarhi insana büyük zevk verir. Üstelik fazla bir emek de istemez. Onları ekersiniz, farklı bir şey -olmadıkları bir şey - beklemezsiniz onlardan ve işin keyfine varırsınız. Onlar basit çiçeklerdir. Dayanıklılırlar. Güzel bir petunya tarhının anlamı vardır. İşte böyle."

Uzun, tahta bir bahçe masasını çalışma masası olarak kullanıyordu. Masanın üstü bahçe aletleri, saksılar ve kağıtlarla doluy-

du. Ayrıca, sürekli yanıp sönen ışığıyla boş olduğu işaretini veren bir robot garson ve bir bilgisayar sistemi vardı. Engrave, masanın başındaki bir tabureye tünedi.

"O İrlandalı ile bana, bir torba ilginç bilmece göndermişsiniz. Sırası gelmişken söyleyeyim, o bey, petunyaları hemen tanıdı."

"Feeney'in çeşitli yetenekleri vardır."

"Karısına götürmesi için ona bir tepsi petunya verdim." Bilgisayarı çalıştırdı. "Roarke'ın getirdiği numuneyi inceledim. Tatlı diliyle beni acele etmem için kandırdı. O tam bir İrlandalı. Tanrının sevgili kulları. Yeni numune sayesinde daha ayrıntılı bir çalışma yapabildim."

"O halde sonuçlar hazır!"

"Sabırlı ol, kızım. Beni, acele etmem konusunda sadece yakışıklı erkekler ikna edebilirler. Polislere hizmet etmeyi sevmem." Yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. "Polisler bilime saygı duymazlar. Sana gelince, elementler tablosunu bile bilmiyorsun, değil mi?"

"Dr. Engrave!" Eve, formülün ekranda belirmediğini görünce rahatladı. "Bilgisayarınız denetim altında mı?"

"Endişelenme; bilgilerin güvenlik şifresi var. Roarke bunun çok gizli olduğunu söyledi. Ben bu işlerle uğraşmaya başladığımda sen daha doğmamıştın." Bir eliyle ekranı gösterirken, öbür elini Eve'ye doğru salladı. "Formüldeki temel elementlerden söz etmeyeceğim. Bir çocuk bile onları bilir. Sanırım sen de anlamışsındır."

"Tek bilinmeyen bizim aradığımız madde, öyle değil mi?"

"Adım adım ilerleyerek bilinmeyene ulaşmak benim işim, Teğmen. Bakın size, sorununuzun ne olduğunu göstereyim." Bir element dizisini gösteren harf ve rakamların rengini değiştirdi. "Bilinmeyen elementi bu formülde göremediniz çünkü onu yazarken şifre kullanmışlardı. Şifreyi bilmedikçe, şu gördüklerinizin hiçbir anlamı yok. Şuradakinden hiçbir farkı yok. Yani, bir şey, ama ne?" Üzerine toz serpilmiş bir camı eline aldı. "En iyi laborantlarınız bile bunun ne olduğunu saptamakta güçlük çekecektir. Bir şeye benziyor ama başka bir şey gibi kokuyor. Formüldeki bütün elementler bir araya geldiğinde, ortaya bu toz çıkıyor. Bu maddeye

değişik bir nitelik veren de elementlerin karışımı. Kimya bilir misiniz?"

"Bilmem gerekir mi?"

"İnsanlar kimya bilseydi, her şey daha farklı olurdu."

"Dr. Engrave, ben bir cinayeti aydınlatmak istiyorum. Bana bu elementin ne olduğunu söyleyin; ondan sonrasını bana bırakın."

"Günümüzde, insanların bir başka sorunu da sabırsızlık." Engrave suratını astı. Sonra, kapaklı, küçük bir kap çıkardı. Kapın içinde, süte benzeyen birkaç damla sıvı vardı. "Hiç ilgilenmediğin için, sana ne yaptığımı anlatmayacağım. Bazı testler yaptığımı söylemekle yetineceğim. Bazı temel kimya işlemleri. Bunların sonucunda senin bilinmeyen elementini buldum."

"Bu o mu?"

"Evet, sıvı hali. Bahse girerim ki senin laborantın onun Birleşik Devletlerin güney batısında bulunan bir bitki olduğunu söylemiştir."

Eve ona baktı. "Eee?"

"Yaklaşmış sayılır ama sonuca ulaşamamış . Evet bu bir bitki -bir bitkinin kimyasal hali. Başka türleri aşulamakta kullanılıyor. Bir nektar. Arıları ve kuşları kendine çeken, dünyanın düzeninin devam etmesini sağlayan bir madde. Bu nektar bize ait bir şey değil."

"Yani, Birleşik Devletlerde bulunan bir bitki özü değil mi?"

"Yalnız Birleşik Devletlerde değil, yeryüzünde bulunan bir bitki değil." Uzanıp bir saksı aldı ve sert bir hareketle masanın üstüne koydu. İçinde bir bitki, vardı. "İşte oynucağın bu."

Peabody, eğilip kenarları kıvrım kıvrım, renkleri bejimsi beyazla mor arasında değişen çiçeklere yakından baktı. "Çok güzel," dedi. Kokladı; gözlerini kapadı ve bir daha kokladı. "Tanrım, harika. Şey gibi..." Başı dönüyordu. "Güçlü bir kokusu var."

"Hem de çok güçlü. Daha fazla koklama; yoksa bir saat sarhoş gezersin." Engrave saksıyı geri çekti.

"Peabody, ne oldu?" Eve, onun kolunu tutup sarstı. "Kendine gel."

"Bu, bir kadeh şampanyayı bir dikişte içmek gibi bir şey." Elini şakağına bastırdı. "Harika."

Engrave, "Deney amacıyla yetiştirilmiş melez bir bitki," diye açıkladı. "Kod adı Ölümsüz Tomurcuk. Bu bitki on dört aylık ve sürekli çiçek açıyor. Eden kolonisinde aşılandı."

"Otur, Peabody. Bizim aradığımız şey, bunun nektarı."

"Bu çiçeklerin nektarı arılarda sarhoşluktan pek farkı olmayan bir duruma neden oluyor. Onlar, fazlasıyla olgunlaşmış meyvelere de -örneğin iyice olgunlaşıp da rüzgârda dalından koparak yere düşmüş şeftalilere - aynı tepkiyi veriyorlar. Eğer denetlenmezse, arılar nektarın üstünde kalıp ölüyorlar. Ona doyamıyorlar."

"Yani arılar bu nektara bağımlı hale mi geliyorlar?"

"Böyle diyebiliriz. Kısacası, diğer çiçeklere gitmek istemiyorlar çünkü bu onları kendine bağımlı kılıyor. Sizin laboratuvarınız bunu anlayamadı çünkü bu melez bitki, bahçıvanlık kolonilerinin yasaklı bitkiler listesinde; bu nedenle Uzay Gümrüğünün yetki alanına giriyor. Koloni söz konusu nektarın bağımlılık yapan özelliğini yok edip onu bu listeden çıkarmaya çalışıyor. O zaman ağrı kesicilerde kullanılmak üzere ihraç edilebilecek."

"Demek Ölümsüz Tomurcuk denetim altında olan bir tür."

"Şimdilik öyle. Bazı ilaçlarda ve kozmetik ürünlerinde kullanılıyor. Nektarın hap olarak içilmesi cilde bir parlaklık, bir esneklik ve genç bir görünüm veriyor."

"Ama o bir zehir. Uzun süreli kullanıldığında sinir sistemini mahvediyor. Bizim laboratuvar bunu tespit etti."

"Bu söylediklerin arsenik için de geçerli. Ama kibar kadınlar, bir zamanlar tenlerini daha beyaz ve daha duru göstermek için, küçük dozlarda arsenik alırlarmış. Bazı insanlar için gençlik ve güzellik yaşamsal önem taşır." Engrave kemikli omuzlarını oynattı. "Bu formüldeki diğer elementlerle bir arada kullanıldığında, nektar uyarıcı bir nitelik kazanıyor. Sonuçta, ortaya, insanın enerjisi, gücünü, cinsel arzularını artıran, insana kendini genç hissettiren ve yüksek ölçüde bağımlılık yapan kimyasal bir madde çıkıyor. Denetim altında olmazlarsa, bu melez bitkiler tavşanlar gibi üreyecekler. Böylelikle bu kimyasal madde çok ucuza ve bol miktarda üretilebilecek."

"Peki bu bitki yeryüzü şartlarında da yetiştirilebilecek mi?"

"Elbette. Eden Kolonisi, çeşitli bitkileri, yeryüzü koşullarına uyum sağlayabilecek niteliklere sahip olarak yetiştiriyor."

Eve, düşünceli bir sesle, "Yani," dedi; "Birkaç bitki, bir laboratuvar ve kimyasallar..."

"Şimdi, bu elimizdeki, kalabalık bir kitlenin satın almak için sıraya gireceği, yasadışı bir madde." Engrave, yine gülümsedi. "Parasını öde; güçlü, güzel, genç ve çekici ol. Cinsel açıdan doymak bilmez ol. Bu formülü yaratan, hem kimyayı hem de insan karakterini ve para kazanmanın yolunu çok iyi bilen biriymiş."

"Ölüm yolu."

"Ah, evet; kesinlikle. Bu maddeyi dört yılla altı yıl arasında bir süre kullanan insan öteki dünyayı boylar. Sinir sistemi daha fazla dayanamaz. Ama bu dört yılla altı yıl arasındaki sürenin çok keyifli geçeceği ve birinin cebine büyük bir paranın gireceği kesin."

"Bu bitki -neydi adı, *ölümsüz tomurcuk*- denetim altında ve yasaklı olduğundan, sadece Eden Koloni'sinde yetiştirilebildiğine göre, nasıl oluyor da, siz, onun hakkında bu kadar çok şey biliyorsunuz?"

"Çünkü ben kendi alanımdakilerin en iyisiyim. Yenilikleri sürekli izlerim ve kızım Eden Kolonisi'ndeki arı yetiştiricilerin şefidir. Bizimki gibi lisanslı bir laboratuvar ya da bir bitki yetiştirme uzmanı, herhangi bir türün örneklerini belli sınırlamalarla ithal edebilir."

"Yani, bu bitkilerin bazı örneklerinden yeryüzünde de var, öyle mi?"

"Çoğunlukla bitkilerin asılları değil de taklitleri var. Zararsız kopyalar. Ama, hakikilerinden de var, elbette. Ancak, hakikleri denetim altında, kapalı yerlerde bulundurulmak zorunda. Şimdi gülleri aşılıpamam gerek. Raporu ve bana gönderdiğiniz iki numuneyi, Polis Merkezi'ndeki parlak zekâlı çocuklara götürün. Bir sonuca varabilirlerse, asılmayı hak etmiş sayılırlar."

Eve, tedbiri elden bırakmadı. Arabanın kapısını açarken, Peabody'nin kolunu sıkı sıkı tutuyordu. "İyi misin, Peabody?" diye sordu.

"Evet. Sadece kendimi çok gevşemiş hissediyorum."

Eve, "Bu durumda araba kullanamazsın," dedi. "Beni çiçekçi-de bırak, diyecektim. Planı değiştirelim de sana yiyecek bir şeyler alalım; belki kokladığın çiçeklerin etkisinden kurtulursun. Sonra, numunelerle Engrave'ın raporunu laboratuvara götürürsün."

"Dallas." Peabody başını koltuğun arkasına yasladı. "Kendimi gerçekten harika hissediyorum."

"Eve, ona dikkatle baktı. "Beni öpmeye filan kalkışmayacaksın ya?"

"Tipim değilsin. Üstelik kendimi çok seksi hissettiğimi de söyleyemem. Sadece harika hissediyorum, o kadar. Eğer, o maddeyi kullanmak, insanı bu çiçeği koklamak gibi etkiliyorsa, insanlar onun için çıldırabilir."

"Evet, onun yüzünden birisi o kadar çıldırdı ki üç kişiyi öldürdü."

Eve, çiçekçi dükkanına daldı. Kendisine ayıracak sadece yirmi dakikası vardı. Diğer zanlıları tespit etmeli, sıkıştırmalı, polis merkezine dönüp raporunu vermeli ve basın toplantısında hazır bulunmalıydı.

Çiçek açmış bodur ağaçların arasında gezinen Roarke'u gördü.

"Çiçekçi bizi bekliyor."

"Özür dilerim." Bu bodur ağaçları kimin satın almak isteyeceğini merak etti. Onlara baktıkça kendisini sapık gibi hissediyordu. "Geciktim."

"Ben de şimdi geldim. Dr. Engrave'den yararlandın mı?"

"Hem de nasıl. İlginç bir tip." Roarke'ın arkasından kokulu asmalardan oluşan bir kameriyeye doğru yürüdü. "Anna 6'yı gördüm."

"Ah, Anna serisi. Bana kalırsa, büyük sükse yapacak."

"Özellikle on sekiz-yirmi yaşlarındaki genç delikanlılar arasında."

Roarke güldü ve onu önüne geçirerek bir kapıdan içeri girdi. "Mark, bu hanım, nişanlım Eve Dallas."

"Ah, evet." Adam herkesin en sevgili amcasına benziyordu. Elini uzattı. Tokalaşırken, insanın elini kol güreşi yapan biri kadar kuvvetle sıkıyordu. "Bakalım, sizin için nasıl bir şey yapabiliriz. Düğün hazırlıkları kolay olmuyor. Fazla vaktimiz de yok."

"Ben de aynı şeyden şikayetçiyim."

Eve'in bu sözleri üzerine, Mark güldü ve gümüş rengi saçlarını sıvazladı. "Oturun, rahatlayın, çay için. Size bir sürü şey göstereceğim."

Eve'in buna itirazı yoktu. Çiçekleri severdi. Ancak, bu kadar çok çiçek olduğundan haberi yoktu. Beş dakika sonra, orkideler, leylaklar, güller, zambaklar arasında başı dönmeye başlamıştı.

Roarke, "Sade bir şey olsun," dedi. "Geleneksel. Yapma çiçek ya da taklit istemem."

"Evet, elbette. Nasıl isterseniz. Size fikir verecek bazı dört boyutlu resimler var. Düğününüz açık havada yapılacağına göre, salkım çiçekleriyle donanmış kameriyeler olabilir. Bu çok geleneksel bir şey. Salkım çiçeklerinin kokusu da nefistir."

Eve, resimlere bakarken, kendisini, bir kameriyenin içinde, Roarke'la karşılıklı evlilik yemini ederken düşünmeye çalıştı. Midesine bir yumruk yemiş gibi oldu. "Petunyalara ne dersiniz?" diye sordu.

Mark, gözlerini kırıştırdı. "Petunyalar mı?"

"Petunyaları severim. Onlar iddiasız çiçeklerdir. Kendilerini dev aynasında görmezler."

"Evet, kesinlikle. Çok güzel çiçekler. Arkalarına bir zambak tarhi konursa daha hoş olur. Renge gelince,..."

Eve, ani bir içgüdüyle, "Ölümsüz Tomurcuk satıyor musunuz?" diye sordu.

"Ölümsüz Tomurcuk." Mark'ın gözleri parladı. "Onlar çok özeldir. Kolayca ithal edilemiyorlar. Ama sepette çok güzel duruyorlar ve çok dayanıklılar. Bende, benzerleri var."

Eve, "Yapma çiçek ya da herhangi bir çiçeğin benzerini istemiyoruz," diye hatırlattı.

"Korkarım ki onlar çok az miktarda ithal edilebiliyor. Bunu da ancak lisanslı çiçekçiler ve bitki yetiştirenler yapabiliyor. Üste-

lik, bunlar ancak kapalı alanlarda bulundurulabiliyor. Sizin düğün töreniniz açık havada olacağına göre..."

"Bu çiçekten çok satıyor musunuz?"

"Çok nadiren ve sadece diğer lisanslı bitki yetiştirme uzmanlarına. Onun kadar güzel başka bir çiçeğim var..."

"Satışlarınızın kayıtlarını tutar mısınız? Bana bir isim listesi, verebilir misiniz? Siz Internet üzerinden bütün dünyaya satış yapıyorsunuz, değil mi?"

"Elbette, ama..."

"Geçen iki yıl içinde bu çiçeği satın almış olanların isim listesini istiyorum."

Mark şaşkın bakışlarla Roarke'a bakınca genç adam, dilini dişlerinin üstünde gezdirdi. "Nişanlım hırslı bir bahçıvandır," dedi.

"Evet, anlıyorum. Listeyi çıkarmam birkaç dakika sürebilir. Bütün isimleri istiyor musunuz?"

"Geçtiğimiz iki yıl içinde, Eden Kolonisi'ne, Ölümsüz Tomurcuk ısmarlayan herkesin ismini öğrenmek istiyorum. Birleşik Devletlerden başlayabilirsiniz."

"O halde biraz bekleyin. Elimden geleni yapacağım."

Mark onları baş başa bırakınca, Eve ayağa kalktı. "Kameriye fikri hoşuma gitti," dedi. "Ne dersin?"

Roarke da ayağa kalkıp ellerini onun omuzlarına koydu. "Çiçek işini bana bıraksana," diye cevap verdi. "Sana sürpriz yapayım."

"Sana borçlu olurum."

"Evet, doğru. Cuma günü Leonardo'nun defilesine gideceğimizi unutmazsan borçlarını ödemeye başlamış olursun."

"Bunu biliyordum."

"Balayımız için üç hafta izin alacağını da unutma."

"İki hafta diye anlaşıştık."

"Evet, öyle konuşmuştuk ama şimdi bana borçlu olduğun için bir hafta daha izin alacaksın. Şimdi, Eden Kolonisi'nde yetiştirilen bir çiçeğe, neden böyle birdenbire büyük bir ilgi duyduğunu bana söyleyecek misin, yoksa, bilinmeyen bulduğunu mu düşünümeliyim?"

"Çiçeğin nektarı. Üç cinayet arasındaki bağlantı bu."

"Umarım aradığınız budur." Mark elinde bir dosya kağıdıyla geri dönmüştü. "Korktuğum kadar güç olmadı. Ölümsüz Tomurcuk için fazla sipariş yokmuş. Çoğu ithâlâtçılar bu çiçeğin benzerleriyle yetiniyor. Türün gerçek örneği konusunda bazı sorunlar var..."

"Teşekkür ederim." Eve, kağıdı alıp listeye göz gezdirdi. "Yakaladım seni!" diye mırıldandıktan sonra Roarke'ın yanına gitti. "Gitmek zorundayım," dedi. "Bol bol çiçek al. Kucak dolusu. Petunyaları unutma." Dışarı çıkar çıkmaz iletişim cihazını çıkardı. "Peabody!"

"Ama... ama gelin çiçeği." Mark'ın kafası karışmıştı. Roarke'a dömdü. "Gelin çiçeğini seçmedi."

Genç kadın uçarcasına dükkandan çıkarken, Roarke onun arkasından bakıyordu. "Ben onun ne istediğini biliyorum," dedi. "Hatta onun ne istediğini kendisinden daha iyi bildiğimi söyleyebilirim."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

"Tekrar görüştüğümüze memnun oldum, Bay Redford."

"Bu kötü bir alışkanlığa dönüşüyor, Teğmen." Redford, görüşme masasının başına oturdu. "Birkaç saat sonra Los Angeles'de bekleniyorum. Umarım görüşmemiz fazla uzun sürmez."

"Elimdeki bilgilerin doğru olup olmadığından emin olmak istiyorum. Boşluklardan hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin kayıp gitmesini istemem."

Eve, Peabody'nin ayakta durduğu köşeye baktı. Genç kadın, üniformasının içinde harika görünüyordu. Camın öteki tarafında ise, Whitney ve savcının, en ince ayrıntıları bile büyük bir dikkatle izlediklerinden emindi. Ya bugün burada Redford'un suçlu olduğunu kanıtlayacak ya da onu haksız yere suçladığı anlaşılacaktı.

Oturdu, Redford'un ekranda görünen danışmanına başıyla selam verdi. Anlaşılan, ne Redford'un ne de avukatının bu işi fazla ciddiye aldığı vardı. Aksi halde, avukat, ekranda görünecek yerde, kendisi gelirdi. "Sayın Avukat, müvekkilinizin daha önceki ifadesini okudunuz, değil mi?"

Avukat, çizgili, koyu renk bir takım elbise giymişti. Bakışları sertti. Manikürlü ellerini dizlerinin üstünde kavuşturmuştu. "Okudum," dedi. "Müvekkilim sizinle ve departmanınızla tam anlamıyla işbirliği yapmış, bütün bildiklerini söylemiştir, Teğmen. Bu görüşmeyi, sadece bu konuyu sonlandırmak amacıyla kabul ettik."

Eve, bu görüşmeyi, başka seçeneğiniz olmadığı için kabul ettiniz, diye düşündü ama yüz ifadesi değişmedi. "Bizimle işbirliği yaptığınızın bilincindeyiz Bay Redford, bize, Pandora'yı tanıdığınızı, onunla sıradan bir ilişki içinde olduğunuzu söylediniz."

"Evet, doğru."

"Onunla ortak işleriniz de var mıydı?"

"Pandora'nın da rolü olan iki video filmi yaptım. Üçüncüsü tasarı aşamasındaydı."

"Bu projeler başarılı oldu mu?"

"Şöyle böyle."

"Bu projelerin dışında, maktulle başka iş ilişkileriniz de var mıydı?"

"Hayır." Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "İleride gerçekleştirecek olan küçük bir yatırımı saymazsak."

"Küçük bir yatırım mı?"

"Kendi moda ve güzellik markasını yaratmak için hazırlık yaptığını söylüyordu. Bu iş için onu destekleyecek yatırımcılara ihtiyacı vardı. Beni de kandırdı."

"Ona para mı verdiniz?" Üçyüz bin doların biraz üzerinde

"Evet, son bir buçuk yıl içinde, ona, belirli aralıklarla üç yüz bin doların biraz üzerinde para verdim."

Eve, *minarenin kılıfını hazırlamışsın*, diye düşündü ve arkasına yaslandı. "Maktulün hazırlıklarını yapmakta olduğu, bu moda ve güzellik ürünleri pazarlayacak şirketin şu andaki durumu nedir?"

"Şu anda ortada hiçbir şey yok, Teğmen." Ellerini kaldırdı ve tekrar indirdi. "Dolandırılmışım. Pandora'nın ölümünden sonra, ortada, ne böyle bir girişim, ne başka bir yatırımcı, ne de bir ürün olduğunu öğrendim."

"Anlıyorum. Ancak, bu iş için yatırım yapmadan önce, Pandora'dan sayılar, masraflar ve ileriye dönük kâr beklentileri konusunda bilgi içeren bir rapor hatta, belki, ürünlerin birer numunesini istemiş olmalısınız."

"Hayır." Ağzını büzerek ellerine baktı. "İstemedim."

"Hakkında hiçbir şey bilmediğiniz olası bir girişim için ona para verdiğinizine inanmamı mı bekliyorsunuz?"

"Bu utanç verici bir şey." Başını kaldırdı. "İş çevrelerinde tanınmış biriyim. Bu olay duyulursa benim için iyi olmaz."

Avukat söze karıştı. "Teğmen, müvekkilimin şöhreti önemli bir değerdir. Bu bilgiler, bu görüşmenin dışına taşarsa, kendisinin şöhreti önemli ölçüde zarar görür. Onun çıkarlarını korumak amacıyla, görüşmenin bu bölümüne ilişkin olarak, gizlilik kuralının uygulanmasını talep etme hakkına sahibim ve bu hakkı kullanacağım."

"Hiç durmayın. Bu ilginç bir hikâye, Bay Redford. Şimdi, bana söyler misiniz, sizin gibi iyi bir iş adamı olarak tanınan ve sizin varlıklarınıza sahip biri, ne diye mevcut olmayan bir girişim için üç yüz bin doları tehlikeye atsın?"

"Pandora güzel ve karşısındakini kolayca ikna edebilen bir kadındı. Aynı zamanda zekiydi. Plânlar ve rakamlar konusundaki taleplerimi sürekli atlattı. Ben de, onun bu alanda uzman olduğunu düşündüğüm için, kendisine ödeme yapmaya devam ettim."

"Dolandırıldığınızı ancak Pandora öldükten sonra anladınız, öyle mi?"

"Evet, onun ölümünden sonra bazı araştırmalar yaptım. Çalıştığı ajansı, menajerini aradım." Yanaklarını şişirdi. Neredeyse, koyun gibi aptal görünmeyi başaracaktı. "Kimse bu yatırım hakkında bir şey bilmiyordu."

"Bu araştırmaları ne zaman yaptınız?"

Bir an durakladı. "Bugün, öğleden sonra."

"Görüşmemizden sonra mı? Yani, size ödemeler konusunda sorduğum sorulardan sonra, öyle değil mi?"

"Evet, doğru. Sorularınıza cevap verirken yanlış bir şey söylemek istemiyordum. Avukatımın tavsiyesine uyarak, Pandora'nın ajansını ve menajerini aradım ve dolandırıldığımı öğrendim."

"Zamanlamanız... çok başarılı. Hobileriniz var mıdır, Bay Redford?"

"Hobi mi?"

"Sizin gibi stresli bir işi olan, baskı altında çalışan birinin, stresini atmak, gevşemek için hobileri olması doğaldır. Pul biriktirmek, bilgisayarda karalamalar yapmak, bahçeyle uğraşmak gibi..."

Avukat, sıkılmış gibiydi. "Teğmen," dedi; "Bunun konumuzla ilgisi yok."

"Müvekkilinizin boş vakitlerini nasıl geçirdiğini merak ediyorum. İş saatlerinde ne yaptığını öğrenmiş bulunuyoruz. Belki de, başka alanlarda yatırım yapmayı, stresten kurtulmanın bir yolu olarak görüyordur."

"Hayır. Pandora benim ilk hatamdı ve sonuncusu olacaktır. Hobilere ayıracak vaktim ve böyle bir merakım da yok."

"Ne demek istediğinizi anlıyorum. Bugün bana birisi, daha fazla kişinin petunya yetiştirmesi gerektiğini söyledi. Bana gelince -çiçekleri sevmediğimden değil- gübreli toprağı kazıp, çiçeklerle uğraşmayı düşünemem bile. Siz, çiçekleri sever misiniz?"

"Onların da yeri var. Bu nedenle, çiçeklerle ilgilenecek adamlar çalıştırıyorum."

"Ama lisanslı bir bitki yetiştiricisisiniz."

"Ben..."

"Üç ay önce lisans almak için başvurmuş ve bu lisansı almışsınız. Tam bu sırada, Jerry Fitzgerald'a, yüz yirmi beş bin dolar tutarında bir ödeme yapmışsınız. Bundan iki gün önce de Eden Kolonisi'ne, *Ölümsüz Tomurcuk* ismarlamışsınız."

"Müvekkilimin bitkilere duyduğu ilginin bu konuyla hiçbir ilgisi yoktur."

Eve, cevabı yapıştırdı: "Çok yakın ilgisi var." Avukata baktı. "Üstelik bu bir görüşme. Mahkemede değiliz. Konu dışına çıkmamak gibi bir zorunluluğum yok. Ölümsüz Tomurcuğı niçin ismarladınız?"

"Ben...o bir hediye idi. Pandora için."

"Arada sırada cinsel ilişkiye girdiğiniz bir kadına hediye vermek için, hatırı sayılır bir zaman ve para harcayarak, lisans almak zahmetine katlanıp, daha da fazla paraya mal olan, denetim altındaki bir bitki türünü satın aldınız. Bu kadın, sizden, son on sekiz ay içinde, üç yüz bin dolardan fazla para sızdırmıştı."

"O bir yatırımdı; bu ise bir armağandı."

"Palavra. İtirazlarınızı kendinize saklayın, Sayın Avukat. Ben zaten, onları dikkate alıyorum. Bu çiçek şu anda nerede?"

"Yeni L.A.'da."

"Memur Peabody, çiçeğe el konmasını sağlayın."

Redford, iskemlesini geri itti. "Durun bir dakika," dedi. "Bu çiçek benim malım. Ona para ödedim."

"Lisans başvurunuzda yanlış bilgi verdiniz. Denetim altındaki bir bitki türünü yasadışı yollardan satın aldınız. Bitkiye el konacak ve mahkemeye verileceksiniz. Peabody?"

"Evet, efendim." Peabody, ciddi görünmeye çalışarak, iletişim cihazını çıkarıp açtı ve tuşladı.

Avukat, "Bu açıkça kişisel haklara tecavüz," diye kükredi. "Ve bu küçük şeyler için birini dava etmek çok saçma."

"Durun, daha yeni başlıyorum. Ölümsüz Tomurcuğun ne olduğunu biliyordunuz. Yasadışı maddeyi imal etmek için bu bitkinin gerekli olduğundan haberiniz vardı. Pandora bu uyuşturucudan büyük bir servet kazanacaktı. Sizi bu işin dışında mı bırakmaya kalkıştı?"

"Neden söz ettiğinizi anlamıyorum."

"Size bu maddeyi tattırması mıydı? Ona bağımlı hale gelmenize yetecek miktarda uyuşturucu vermiş miydi size? Belki sonra, vermemeye başladı. Öyle ki, ona yalvaracak hale geldiniz. Hatta, onu öldürecek hale geldiniz."

Redford patladı. "O maddeye hiç dokunmadım."

"Ama bu madde hakkında bilginiz vardı. Pandora'da bulunduğunu biliyordunuz. Daha fazlasına sahip olmanın yolları konusunda bilgi sahibiydiniz. En kestirme yolun Pandora'yı aradan çıkarmak olduğuna mı karar verdiniz? Onun yerine Jerry'yi mi kullanacaktınız? Bitkiyi satın aldınız. Maddeyi bir laboratuvarında inceleyip inceletmediğinizi öğreneceğiz. Bu bitki sayesinde, kendi uyuşturucunuzu üretebilecektiniz. Pandora'ya ihtiyacınız olmayacaktı. Onu kontrol altında tutamıyordunuz, değil mi? Sizden giderek daha çok para ve daha fazla uyuşturucu isteyecekti. Bu maddenin öldürücü olduğunu öğrenmiştiniz ama ne diye beş yıl bekleyecektiniz? Onu aradan çıkartınca, meydan size kalacaktı."

"Onu ben öldürmedim. Onunla ilişkim bitmişti. Onu öldürmem için neden yoktu."

"O gece onun evindeydiniz. Onunla yattınız. Onda uyuşturucu vardı. Size gösterdi ve vermedi; sizinle alay etti, öyle değil mi?"

Kendinizi ve yaptığınız yatırımı korumak için, daha önce, iki kişiyi öldürmüştünüz. Ama o hâlâ size engel olmaya çalışıyordu."

"Ben kimseyi öldürmedim."

Eve, onun bağıırıp çağırmasına, avukatın itiraz edip tehditler savurmasına göz yumdu. "O gece Leonardo'nun dairesine onun arkasından mı gittiniz? Yoksa, onu oraya siz mi götürdünüz?"

"Oraya hiç gitmedim ve Pandora'ya dokunmadım. Eğer onu öldürmek isteseydim, bunu beni tehdit ettiği zaman, kendi evinde yapardım."

Avukat, söze karışmak istedi. "Paul..."

Redford avukatını, "Kes sesini; sen sus," diye azarladı. "Tanrı aşkına, cinayeti benim üzerime yıkmaya çalışıyor. Evet, Pandora ile kavga ettim. Daha fazla para istiyordu; daha fazla, daha fazla. Bana elindeki uyuşturucuyu bilhassa gösterdi. Ne kadar çok olduğunu, istediği kadar kullanabileceğini anlamamı amaçlıyordu. Elindeki uyuşturucu bir servet değerindeydi. Ama ben onu, çoktan, bir laboratuvarda tahlil ettirmiştim. Pandora'ya ihtiyacım yoktu ve bunu kendisine söyledim. Onun yerine Jerry geçecekti. Pandora bunu duyunca deliye döndü. Beni mahvetmekle ve öldürmekle tahdit etti. Onu öylece bırakıp gitmekten büyük bir zevk duydum."

"Bu yasadışı maddeyi kendiniz imal edip pazarlamayı planlıyordunuz, öyle değil mi?"

Redford elinin tersiyle ağzını sıvazladı. "Hazır olduğunda, onu tropik bir ürün olarak piyasaya sürecektim," dedi. "Bu işin dayanılmaz bir çekiciliği vardı. Para. Pandora'nın tehditlerinin benim için hiçbir anlamı yoktu; anlıyor musunuz? Kendini bitirmeden beni bitiremezdi. Ve o, bunu asla yapmazdı. Onunla işim bitmişti. Öldüğünü işittiğimde, bir şişe şampanya açtım ve katilinin şerefine içtim."

"Çok güzel. Şimdi baştan başlayalım."

Eve Redford'la işini bitirip onu yasadışı uyuşturucu bağlantısı nedeniyle gerekli kayıt işlemlerini yapmaya gönderdikten sonra, kumandanın odasına gitti.

"Kusursuz bir iş başardın, Teğmen."

"Teşekkür ederim, efendim. Onu yasadışı uyuşturucu bağlantısı yerine cinayet zanlısı olarak kayıt işlemi yapmaya göndermiş olmayı tercih ederdim."

"Onun da sırası gelebilir."

"Ben bundan eminim, Sayın Savcı."

"Teğmen." Eve odaya girip de oturmayınca savcı da ayağa kalkmıştı. Onun mahkeme salonunda ve dışarıdaki tutumu herkesçe bilinirdi. En ağır cezayı vermek üzereyken bile, son derece zarif ve kibar davranırdı. "Sorgulama tarzınıza hayranım. Bu davada sizi tanık kürsüsünde görmeyi çok isterim. Ama mahkeme olacağını sanmam. Bay Redford'un avukatı büromla temasa geçti. Pazarlık olacak."

"Ya cinayet?"

"Cinayetle onun arasında bağlantı kurmak için yeterli kanıtımız yok. Nesnel kanıtlardan söz ediyorum." Eve'in itiraz etmesine fırsat vermeden sözüne devam etti. "Üstelik, bu adamın Pandora'yı öldürmesini gerektirecek bir neden de yok. Siz, sorgulama sırasında, Redford'ın maktulün ölümünden önce hedefine ulaştığını kanıtladınız. Onun suçlu olması hâlâ olası ama onu cinayet zanlısı olarak yargının önüne çıkarmayı haklı göstermek için epey çalışmamız gerekecek."

"Mavis Freestone'u yargının önüne çıkarmakta haklı olduğunuzu düşündünüz."

Savcı, "Kuşkuya yer bırakmayacak nesnel kanıtlar vardı," diye hatırlattı.

"Bu cinayeti onun işlemediğini biliyorsunuz, Sayın Savcı. Üç kurbanın ölümlerinin birbirine bağlı olduğunu da biliyorsunuz." Bacaklarını uzatmış, koltukta oturan Casto'ya baktı. "Yasadışı Uyuşturucular Bürosu da bunu biliyor."

Casto, sözcükleri uzatarak, "Bu konuda Teğmenle aynı fikirde olduğumu söylemek zorundayım," dedi. "Freestone'un Ölüm-süzlük adlı uyuşturucu ile olası ilişkisini araştırdık. Onun ne bu maddeyle ne de diğer iki kurbanla hiçbir ilişkisini bulamadık. Sicilinde birkaç uyuşturucu kaydı var ama bunlar hem çok eski hem de çok önemsiz. Bana sorarsanız, bu hanım, yanlış zamanda, yan-

liş yerde bulunmuş." Gülümseyerek Eve'e baktı. "Ağırlığımı Dallas'dan yana koyuyorum ve Freestone hakkındaki suçlamaların düşürülmesini ve onunla ilgili soruşturmanın durdurulmasını öneriyorum."

Savcı, "Öneriniz dikkate alınacaktır, Teğmen," dedi. "Savcılık Bürosu elimizdeki bilgileri incelerken tavsiyenizi göz önünde bulunduracaktır. Bu noktada, kanımızca, bu üç cinayetin birbiriyle ilişkili olduğu konusunda yeterli nesnel kanıt mevcut değil. Ancak, büromuz, Bayan Freestone'un avukatının, zanlının yalan makinesine bağlanarak sorgulanması, hipnoz uygulaması ve cinayet yerinde tatbikat yapılması konusundaki isteklerini kabul etti. Bunların sonuçları kararımızı büyük ölçüde etkileyecektir."

Eve, nefesini ağır ağır dışarı üfledi. Bu büyük bir ayrıcalıktı. "Teşekkür ederim," dedi.

"Aynı taraftayız, Teğmen. Bunu unutmayalım ve basın toplantısında bir bütün olarak hareket edelim."

Komutan ile Savcı basın toplantısına hazırlanırken, Eve, Casto'nun yanına gitti. "Davranışını takdir ediyorum," dedi.

Casto omuz silkti. "Bir polis olarak düşüncelerimi söyledim," diye cevap verdi. "Umarım arkadaşına yararı olur. Bana sorarsan, Redford'un suçlu olduğu gün gibi açık. Onları ya kendi öldürdü ya da parayla birini tutup öldürttü."

Eve onun sözlerine katılmak isterdi ama yavaşça başını salladı. "Bunu söylemek o kadar kolay değil," dedi. "Bir görevli böyle bir durumda gelişigüzel karar veremez. Yine de, ağırlığını benden yana koyduğun için teşekkür ederim."

"Bana son on yıl içindeki en önemli yasadışı uyuşturucu olaylarından birini getirdiğin için, sana olan minnet borcuma karşılık olarak kabul et. Bu işi çözer ve Ölümsüzlük adlı maddeyi ve etkilerini kamuya açıklarsak, yüzbaşılığa terfi edeceğim."

"O halde, şimdiden tebrikler."

"Bana kalırsa, bu ikimiz için de geçerli. Bu cinayetlerin faillerini bulacağına inanıyorum, Eve. O zaman, ikimiz için de iyi olacak."

"Evet, bulacağım. Bu kesin."

Casto, Eve'in saçını okşayınca, genç kadın kaşını kaldırdı.

"Bunu yapmaktan zevk alıyorum." Gülümseyerek ellerini cebine soktu. "Evleneceğinden emi. misin?"

Genç kadın, başını yana doğru eğip güldü. "Duyduğuma göre, Peabody ile yemeğe çıkıyormuşsun."

"O bir mücevher. Bundan kuşkusuz yok. Ama, benim güçlü kadınlara zaafım vardır, Eve. Bağışla beni ama bu zamanlama hiç hoşuma gitmiyor."

"Söylediklerini niçin iltifat olarak algılayamıyorum, bilmem ki." Whitney'in kendisine işaret ettiğini görüp içini çekti. "Tamam. Basın toplantımız başlıyor."

Casto, "Bu sözler, sana, kendini kasaplık et gibi hissettiriyor, değil mi?" diye mırıldanırken kapı açıldı ve kalabalık bir haberci sürüsü görüldü.

Basın toplantısını atlattılar. Hatta, Nadine bodrumdaki otoparkta karşısına çıkmasa, Eve, başarılı bir gün geçtiğini bile düşünebilirdi.

"Buraya yabancılar giremez."

Nadine, Eve'in arabasının kaputunun üstüne uzanmıştı. İstifi ni bozmadı. "Bırak konuşayım , Dallas," dedi. "Beni gideceğim yere bırakır mısın?"

"75. Kanal yolumun üstünde değil." Nadine gülümsemeye devam edince, Eve, küfür ederek kapıların şifresini tuşladı. "Bin arabaya."

Nadine, sıradan bir şey söyler gibi, "İyi görünüyorsun," dedi. "Kuaförün kim?"

"Bir arkadaşımın arkadaşı. Saçımdan söz etmekten bıktım, Nadine."

"Tamam. Cinayet, uyuşturucu ve paradan söz edelim."

"Biraz önce kırk beş dakika bu konuları konuştum." Eve, kimliğini güvenlik kamerasına gösterdi ve caddeye çıktı. "Sanırım sen de oradaydın."

"Bir yığın palavradan başka bir şey duymadım. Bu gıcirtı ne?"

"Bakımlı arabam."

"Anladım; yine bütçe kısıtlamalarından nasibini aldın galiba, öyle değil mi? Rezalet. Her neyse, bu yeni soruşturma neyin nesi?"

"Yürütülmekte olan soruşturmanın bu kısmı konusunda konuşma yetkim yok."

"Ha, öyle mi? Paul Redford hakkındaki suçlamanın kaynağı ne?"

"Basın toplantısında söylendiği gibi, Redford, sahtekârlık, denetim altındaki bir bitki türünü bulundurma ve yasadışı bir maddeyi imal edip satmayı amaçlamakla suçlanıyor."

"Bunun Pandora cinayetiyle ne ilgisi var?"

"Bunu söylemeye yetkili..."

"Tamam, anladık, ne haltsa..." Nadine arkasına dayandı ve caddeyi tıkayan trafik karmaşasına yüzünü buruşturarak baktı. "Alışverişe ne dersin?"

"Olabilir. Önce sen konuş."

"Mavis Freestone ile röportaj yapmak istiyorum. Ama, başkasıyla görüşmeyecek."

Eve, cevaplamak zahmetine katlanmadı. Homurdanmakla yetindi.

"Haydi, Dallas. Bırak, olayı, kendi yönünden kamu oyuna açıklasın."

"Kamu oyunun canı cehenneme."

"Bu sözlerini yazabilir miyim? Roarke ile sen onu eve kapattınız. Ona kimse ulaşamıyor. Onunla yaptığım röportajı yayınlar-ken dürüst davranacağımı bilirsin."

"Evet, çok doğru. Onu eve kapattık. Hiç kimse ona ulaşamaz ve ulaşamayacak. Belki sen dürüst davranacaksın ama Mavis başına açıklama yapmıyor."

"Bu onun kararı mı senin kararın mı?"

"Kes şunu, Nadine. Yoksa yoluna bir kamu taşıtıyla devam edersin."

"Sadece teklifimden ona bahset. Senden tek istediğim bu, Dallas. Ona, hikâyesini ekranda anlatmasını istediğimi söyle."

"Tamam. Şimdi kanal değişti."

"Peki. Bugün, öğleden sonra, dedikodu kanalındaki sunucudan küçük bir haber aldım."

"Zengin ve g l n  insanların yaşantılarındaki ayrıntıları öğrenmek için yaşadığımı biliyorsun."

"Dallas, gerçekle y zleş. Sen de onlardan biri olmak üzeresin." Eve öfkeyle yüzünü buruşturunca, Nadine güldü. "Tanrım, seni i nelemek çok hoşuma gidiyor. O kadar kolay ki. Her neyse, duydu uma göre, son iki ayın son moda ikilisi ayrılmış."

" ok heyecanlandım."

"Bu ikilinin Jerry Fitzgerald ile Justin Young olduğunu söylersem heyecanlanabilirsin."

Eve o kadar heyecanlanmıştı ki, bir otobüs dura ına yanaşıp yolcusunu indirmeyi bile düşünüyordu. Ama ikilinin adlarını duyunca ilgilendi.

"Anlat bakayım."

"Bugün Leonardo'nun defilesini provasında birbirlerine girmişler. Yumruklar konuşmuş."

"D v şm şler mi?"

"Benim kayna ıma göre bu aşıkların kavgasından öte bir şeymiş. Jerry giyinme odasına kapanmış. Ha, sırası gelmişken söyleyeyim, o artık baş modele ayrılan odada giyiniyormuş. Justin de çıkıp gitmiş. G z  mosmormuş. Birkaç saat sonra, Maui'de başka bir sarışınla görülmüş. Daha genç bir mankenle."

"Ne için kavga etmişler?"

"Kimse bilmiyor. Cinsellik  irkin başını göstermiş diyorlar. Jerry, Justin'i kendisini aldatmakla suçlamış. Justin de aynı suçlamayı ona y neltm ş. İkisi de suçlamaları reddetmişler. Jerry artık Justin'e ihtiya ı olmadığını söylemiş, Justin de aynı şeyi tekrarlamış."

"Bu ilginç, Nadine. Ama hiçbir anlamı yok." Eve, ama zamanlama, diye düşündü. Evet, zamanlama...

"Bir anlamı var veya yok. Ama, ikisi de tanınmış insanlar. Seyircilerin gözü önünde böyle kontrolü kaybetmeleri tuhaf. Bana kalırsa, ya uyuşturucunun etkisindeydiler ya da numara yapıyorlardı."

"Dedi im gibi, ilginç."

Eve, Kanal 75'in güvenlik kapılarının önünde durdu. "Senin dura ın burası."

"Beni binanın kapısına kadar götürebilirdin."

"Tramvaya bin, Nadine."

"Bana bak, sana söylediğim şeyle ilgileneneğini biliyorum. Sen de bana biraz bilgi versene, Dallas. Seninle geçmişten gelen bir dostluğumuz var."

Bu doğrudu. "Nadin, şu anda, her şey çok ince bir denge üzerinde duruyor. Dengeyi bozmayı göze alamam."

"Sen izin vermedikçe, bana söylediğin herhangi bir şeyi açıklamayacağımı biliyorsun."

Eve, durakladı; sonra başını olumsuz anlamda salladı. "Yapamam. Mavis benim için çok önemlidir. O aklanmadıkça, güvende olmadıkça, hiçbir şey söyleyemem."

"Aklanacak mı? Yapma, Dallas."

"Aramızda kalsın, savcılık onun hakkındaki suçlamaları tek-rar incelemeyi kabul etti. Ama henüz davadan vazgeçmiyorlar."

"Başka bir zanlı var mı? Bu Redford mu? Yeni zanlı o mu?"

"Beni bu konuda zorlama, Nadine. Arkadaşım sayılırsın."

"Canın cehenneme.Gel, şöyle yapalım: Sana söylediğim ya da söyleyeceğim herhangi bir şey işine yararsa, karşılığında sen de bana bilgi, verirsin."

"Olaylar açıklık kazandığında sana bilgi vereceğim, Nadine."

"Güvenlik kuvvetlerinden hiç kimse medyada boy göstermeden, seninle ekranda on dakikalık bir röportaj yapmak istiyorum. Sadece ikimiz."

Eve, uzanıp Nadine'in kapısını açtı. "Görüşürüz."

"Beş dakika da yeter. Allah cezanı versin, Dallas. Sadece beş dakikacık."

Eve, bunun yüzlerce reyting puanı ve binlerce dolar anlamına geldiğini biliyordu. "Beş dakika olabilir. Ama söz vermiyorum. Kesin bir zaman da veremem."

"Ne zaman olursa." Nadine tatmin olmuştu. Arabadan inip ka-pıya doğru eğildi. "Biliyorsun Dallas, sana güvenirim. Senin ölü-lere ve masumlara karşı zaafın vardır."

Eve gaz pedalına basarken, ürpererek, *ölüler ve masumlar*, diye düşündü. Ölülerden çoğunun suçlu olduğunu biliyordu.

Roarke'ın bedeni Eve'den ayrıldığında, yatağın üstündeki çatı penceresinden, gökyüzünü aydınlatan ay görünüyordu. Eve, her zamanki gibi tortop olup erkeğe sokulmuştu. Sevişmeden önce, sevişme sırasında ve sonrasında sinirli olmak, genç adam için yeni bir deneyimdi. Bunun düzinelerle nedeni var, diye düşündü. Ev kalabalıktı. Leonardo'nun çeşitli türden insanlardan oluşan çılgın ekibi, binanın bu kanadını işgal etmişti. Gelişme aşamasında olan birkaç projesi ve anlaşması vardı. Bunları düşünden önce sonuca bağlamak istiyordu.

Bir de düşün vardı. Böyle zamanlarda insanın kafasının karışık olması doğaldı.

Ama Roarke, hiç değilse kendine karşı, son derece dürüst bir insandı. Sinirli oluşunun tek bir nedeni vardı. Eve'in kanlar içindeki perişan hali sürekli gözünün önüne geliyordu.

Ona dokunarak başından geçenleri hatırlatmaktan, güzel bir şeyi canavarca bir harekete dönüştürmekten korkuyor, bu ona dehşet veriyordu.

Eve, yanı başında kıpırdandı. Doğrulup Roarke'a baktı. Yüzü hâlâ kıpkırmızı, gözleri karanlıktı. "Sana ne söylemeliyim, bilmiyorum."

Roarke, parmağını onun çenesinde gezdirdi. "Ne hakkında?"

"Ben kırılgan biri değilim. Bana yaralıymışım gibi davranmana gerek yok."

Genç adamın kaşları çatıldı. Tedirginliği kendisinden kaynaklanıyordu. Duygularını, Eve'e karşı bile olsa, böylesine belli ettiğinin farkında değildi. Bunu içine sindiremedi. "Ne demek istediğini anlayamadım." Bir içki almak için yataktan kalkmaya yeltendi ama Eve onun kolunu yakaladı.

"Sorunları görmezden gelmek senin tarzın değildir, Roarke." Endişelenmişti. "Yakın zamanda hatırladığım olay yüzünden, yani babamı öldürdüğüm için duyguların değiştiyse..."

"Gururumla oynama." Roarke bunu hırsla söylemişti. Erkeğin gözlerinde gördüğü öfke, Eve'i büyük ölçüde ferahlatmıştı.

"Ne düşünmemi bekliyorsun? O geceden beri ilk kez bu gece bana dokundun. Ve, benimle sevişirken ağlayan bir bebeği susturmaya çalışır gibiydin."

"Sana yumuşak davranmamdan rahatsız mı oluyorsun?"

Eve, *kurnaz*, diye dūřündü. Soğukkanlıyken de sinirliiyken de, Roarke, olayları kendi lehine çevirmeyi bilirdi. Eve elini onun kolundan çekmedi. Erkeğın gözlerinin içine bakıyordu. "Benden uzak durduğunu anlamadığımı mı sanıyorsun? Benden uzak durmanı istemiyorum. Hayatımdan memnunum."

"Ben değılim." Roarke, kolunu çekip, Eve'in elinden kurtardı. "*Ben değılim*. Bazılarımızın insani zaafıları biraz daha fazla olabilir. Bazı kimseler daha fazla zamana gereksinim duyabilir. Beni rahat bırak."

Roarke'ın sözleri Eve'in yanağında tokat gibi şakladı. Başını sallayıp yatağın derinliklerine kaydđ ve genç adama arkasını döndü. "Tamam. Ama, çocukluğumda yaşadıklarım cinsellik değıldi. Onlar iğrenç şeylerdi." Gözlerini sımsıkı kapadı ve uyumaya karar verdi.

ON ALTINCI BÖLÜM

İletişim cihazı biplediğinde, şafak sökmek üzereydi. Eve, gözlerini açmadan elini uzattı. "Görüntüyü devre dışı bırak. Ben Dallas."

"Teğmen Eve Dallas. Haber. Cinayet. Erkek, 19. Cadde'nin arka tarafı. 108'inci Sokak. Hemen bekleniyorsunuz."

Eve'in midesi tırmalanmaya başlamıştı. Rotasyonda değildi. Onu çağırmamalıydılar. "Ölüm sebebi?"

"Dayak. Kurbanın yüzü parçalanmış olduğu için kimliği teşhis edilemedi."

"Anlaşıldı. Allah kahretsin." Bacaklarını yataktan aşağı sarkıttı ve Roarke'ın çoktan kalkıp giyinmeye başlamış olduğunu görünce gözlerini kırptırdı. "Ne yapıyorsun?"

"Seni cinayet mahalline götüreceğim."

"Sen sivilsin. Cinayet mahallinde işin yok."

Roarke ona bakmakla yetindi ve pantolonunu giydi. "Araban tamirde, Teğmen." Eve bu gerçeği hatırlayınca alçak sesle küfürler savurdu. Bu, Roarke'ın çok hoşuna gitti. "Ben büroma giderken," diye açıkladı; "Seni oraya götürür, bırakıp yoluma devam ederim."

"Nasıl istersen." Eve, silahının kılıfını omzuna astı.

Sefil bir mahalleydi. Bazı binaların duvarları iğrenç yazılar ve resimlerle donatılmıştı. Camlar kırıktı. Belediye tarafından üzerlerine içinde yaşanmasının sakıncalı olduğunu belirten afişler asılmıştı. Yine de insanlar zabıtaya yakalanmamaya çalışarak ve en ucuz uyuşturucularla kafa bularak, bu binalarda pis ve bakımsız odalara tıkmış olarak yaşamakta devam ediyordu elbette.

Roarke, polis barikatının arkasında, güneş ışığının oluşturduğu ince çizginin içinde durmuş, dünyanın her tarafında böyle mahalleler vardır, diye düşünüyordu. Kendi büyüdüğü yer de bundan pek farklı değildi. Ama orası üç bin mil ötede, Atlantik Okyanusu'nun öteki kıyısındaydı.

Buradaki hayatı, acıları, ilişkileri ve Eve'in şu anda üzerinde çalışmakta olduğu sonuçları yaratan vahşeti anlıyordu.

Sokaklarda yaşayan berduşlar, uykusuzluktan gözleri mahmurlaşmış fahişeler ve merakını yenemeyen sefil insanlarla birlikte Eve'i seyrederken, onu da anladığını fark ediyordu.

Genç kadın hızlı hareket ediyordu. Yüz ifadesinden herhangi bir şey anlamak mümkün değildi. Ama maktulün paramparça olmuş cesedini incelerken gözlerinde merhamete benzer bir şey belirdi. Roarke, onun yetenekli, güçlü ve ılımlı olduğunu düşündü. Ruhu geçmişte yaralar almış olabilirdi, ama bu yaralarla yaşamayı öğrenmişti. Yaralarının iyileşmesini beklemeye değil, onları kabul etmeye ihtiyacı vardı.

"Bu, senin alışık olduğun bir çevre değil, Roarke."

Feeney yanına gelince, Roarke başını eğerek ona baktı. "Daha kötü yerler de gördüm."

"Hepimiz gördük, değil mi?" Feeney içini çekerek, cebinden ambalajlı bir Dankek çıkardı. "Kahvaltı ettin mi?"

"Bugün kahvaltı etmeyeceğim. Sana afiyet olsun."

Feeney keki üç ısırışta bitirdi. "Gidip kızımızın ne yaptığına baksam iyi olacak." Polislere rozetini göstermek için eliyle göğsüne birkaç kere vurarak barikatı geçti. "Basının hâlâ gelmemiş olması büyük şans," dedi.

Eve, başını kaldırıp ona baktı. "Bu mahalledeki cinayetlerle fazla ilgilenen olmaz -en azından cinayet hakkında ilginç bilgiler sızana kadar." Cesedin yanına çömelmişti. Eldivenli elleri kan için-

deydi. "Resim çektiniz mi?" Video teknisyeni başını sallayınca, genç kadın elini cesedin altına soktu. "Onu çevirelim, Feeney."

Adam ya düşmüş, ya da yüzükoyun çevrilip bıkılmıştı. Kafasının arka tarafında yumruk büyüklüğünde bir delik vardı. Beyni buradan dışarı fıskırmış, bu arada çok kan kaybetmişti. Ön tarafın görüntüsü daha güzel değildi.

Eve, "Kimliği yok," diye açıkladı. Peabody binanın içindeydi. Onu tanıyan ya da olayı gören birini bulmak amacıyla oda oda dolaşiyor.

Feeney, binanın arka tarafına doğru baktı. Camları pislik içinde ve çatlak olan iki pencere vardı. İçinde bulundukları beton avluyu bakışlarıyla taradı. Kırık bir çöp öğütme makinesi, pis bir çöp torbası, atılmış öte beri ve paslı demirler gördü.

"Manzara pek güzel değil," dedi. "Kimliğini henüz saptayamadık mı?"

"Parmak izini aldım. Polislerden biri bu izlerin kime ait olduğunu araştırıyor. Cinayet silahı plastik torbaya kondu. Çelik bir boru. Çöp öğütme makinesinin altına atılmıştı. Katil, Boomer ve Hetta Moppet cinayetlerinde kullandığı silahları bırakmamıştı. Leonardo'nun dairesinde Pandora'ya karşı kullandığı bastonu ise niçin orada bıraktığı açık. Şimdi bizimle oyun oynuyor, Feeney. Cinayet silahını kör bir kurbağanın bile bulabileceği bir yerde bırakıyor. Nasıl bir adam bu, sence?" Cesedin metalik pembe çamaşırının altına parmağını soktu. Kurban, gök kuşağı renklerinde çizgili, diz boyunda bir şort, ay ışığı gibi parlayan bir tişört ve boncuklu, pahalı sandaletler giymişti.

"Kötü giysilere harcayacak parası varmış." Feeney yine binaya baktı. "Eğer burada yaşıyordusa, parasını gayri menkule yatırmadığı bir gerçek."

Eve, "Uyuşturucu satıcısı olmalı," dedi. "Orta düzeyde. Burada iş yapıyorsan, burada yaşarsın." Ellerindeki kanı kot pantolonuna silerek doğruldu. Bir polis ona doğru geliyordu.

"Parmak izlerinin sahibini buldum, Teğmen. Kurbanın kimliği Lamont Ro olarak geçiyor. Lakabı Hamam böceği. Uzun bir sabıka listesi var. Çoğu uyuşturucudan. Bulundurma, satmak amacıyla imalat, iki gasp..."

"Onu bizden kimse, muhbir olarak kullanıyor muymuş?"

"Böyle bir bilgiye rastlamadım."

Feeney'ye baktı. Yüzbaşı, bu bakışlardaki sessiz isteği anlamış ve kabul etmişti. Araştırıp öğrenecekti. "Peki. Onu bir torbaya koyup gönderelim. Uyuşturucu raporu istiyorum. Şimdi temizlikçiler gelip kanıtları toplasınlar."

Genç kadın tekrar çevreyi gözden geçirdi ve bakışları kendisini bekleyen Roarke'a takılıp kaldı. "Beni arabana alır mısın, Feeney."

"Elbette."

"Şimdi geliyorum." Barikata doğru yürüdü. "Senin büroya gittiğini sanıyordum, Roarke," dedi.

"Gidiyorum. Burada işin bitti mi?"

"Birkaç şey daha yapacağım. Feeney'nin arabasıyla dönerim."

"Bu cinayette de aynı katilin izini arıyorsun, değil mi?"

Eve, ona bunun polisin işi olduğunu söylemek için ağzını açtı ama sonra omuz silkti. Bir saat içinde, medya doymak bilmez ellerini olaya uzatacaaktı. "Suratının pelte gibi olduğunu görünce aklıma başka bir şey gelmedi. Ben..."

O anda çığlıklar duyuldu ve Eve, hızla sesin geldiği yana döndü. Bu uzun ve tiz çığlıklar demir bir levhada delikler açabiliyordu. Binadan dışarı fırlayan, iri yarı, çıplak kadını gördü. Üzerinde sadece kırmızı bir külot vardı. Kahvelerini yudumlamakta olan iki polis memurunun üstünden geçerek onları yere serdikten sonra Hammam Böceği'nin yanına seğırtti.

Eve, "Allah kahretsin," diye söylenerek ileri atıldı ve cesedin biraz ötesinde kadını yakalayıp, ayağına çelme taktı. Bunun sonucunda ikisi de betonun üstüne yuvarlandılar.

Kadın yüz kiloluk bir balık gibi çırpınıyor, etli elleriyle Eve'i yumrukluyordu. "O benim kocam! O benim kocam, polis orospusu!"

Eve, düzeni sağlamak, cinayet yerindeki delillerin kaybolmasını önlemek ve kendisini korumak amacıyla kadının çenesine şiddetli bir yumruk attı.

İki polis de Eve'in ayağa kalkmasına yardım etmek için koştu-

lar. "Teğmen, iyi misiniz, teğmen?" Şaşırmıştılar. "Tanrım, bu kadın da nereden çıktı? Özür dileriz."

Eve, doğrulurken, ikisine de sert bakışlarla bakıyordu. "Özür diliyorsunuz, öyle mi? Sizi gidi beyinsiz salaklar! İki saniye geç kalsaydım cinayet yerindeki delillere dokunacaktı. Bundan sonra, trafik cezası kesmekten daha önemli bir göreve gönderildiğinizde, aklınızı başınıza toplayın. Şimdi sağlık görevlilerini çağırın da şu aptal kadına baksınlar. Sonra da bir şeyler giydirip göz altına alın. Bari bunları başarabilir misiniz?"

Onlardan cevap beklemek zahmetine bile katlanmadı ve topallayarak uzaklaştı. Kot pantolonu yırtılmış, kendi kanı maktulun kanına karışmıştı. Bakışları Roarke'ın bakışlarıyla karşılaştığında, gözlerinde hâlâ öfke kıvılcımları çakıyordu. "Sen ne diye sırıyorsun?"

"Seni çalışırken seyretmek her zaman büyük bir zevk, Teğmen." Roarke, birden onun yüzünü avuçlarının arasına aldı ve büyük bir tutkuyla dudaklarından öptü. Bu öpüş, Eve'i canlandırmıştı. Genç adam, "Görüyorsun ki, senden uzak durduğum yok," dedi. Kız ona göz kırpinca, "Sağlık ekibi sana da baksın," diye ekledi.

Birkaç saat sonra Whitney Eve' i odasına çağırdı. Eve, Peabody ile birlikte gökyüzü kaldırımına yöneldi.

"Özür dilerim, Dallas. O kadını fark etmeliydim."

"Peabody! Kapat şu konuyu. O dışarı fırladığında sen binanın başka bir tarafındaydın."

"Bina sakinlerinden birinin ona haber vereceğini tahmin etmeliydim."

"Evet, hepimiz kristal küremizi sürekli parlatmak zorundayız. Şaşılacak şey şu ki bana fazla bir şey yapamadı. İşi bir iki sıyrıkla atlattım. Casto geldi mi?"

"O hâlâ cinayet mahallinde."

"Onunla hâlâ görüşüyor musun?"

Peabody ağzını çarpıttı. "Dün gece birlikteydik. Sadece yemek yiyecektik ama işi ilerlettik. Yemin ederim ki çocukluğumdan beri böyle derin uyumamıştım. İyi bir seksin harika bir sakinleştirici olduğundan haberim yoktu."

"Bana sorsaydın, söyledim."

"Sen beni aradıktan sonra onu da aradılar. Bana kalırsa, maktulü tanıyabilir. Belki de bize yardımcı olabilir."

Eve anlaşılmaz bir şeyler homurdandı. Whitney'in bürosunun bekleme odasında hiç vakit kaybetmeden dosdoğru içeri alındılar. Komutan onlara oturmalarını işaret etti. "Teğmen yazılı raporunuzun yolda olduğunu tahmin ediyorum ama bu son cinayetle ilgili bilgileri ağzınızdan duymak istedim."

"Evet, efendim." Eve, cinayet mahallinin adresini söyleyip, tarif etti. Sonra, kurbanın adını söyleyip, cesedin görüntüsünü anlattı. Bulunan cinayet silahının ve maktulün yaralarının ayrıntılarını verip, sağlık personelinin tespit ettiği ölüm saatini bildirdi. "Peabody kapı kapı dolaşıp bilgi toplamaya çalıştı ama sonuç alamadı. Bir daha deneyeceğiz tabii ki. Kurbanla yaşayan kadın biraz yararlı oldu."

Whitney, kaşlarını kaldırdı. Eve'in üstünde hâlâ kan lekeli gömleği ve yırtık kot pantolonu vardı. "Duyduğuma göre, orada bir sorun yaşanmış."

"Sözünü etmeye degecek bir şey değil." Eve, polisleri yeterince fırçaladığına ve daha fazlasına gerek olmadığına karar vermişti. "Kadın eskiden lisanlı bir sokak eskortu olarak çalışıyormuş. Lisansını yenileyecek parayı bulamamış. Onu bu konuda biraz sıkıştırarak, kurbanın dün gece neler yaptığı konusunda bir şeyler öğrendik. Söylediğine göre, saat 01:00'e kadar, evde birlikteymişler. Şarap içip bir miktar Exotica çekmişler. Adam, gitmesi gerektiğini, bitirilecek bir işi olduğunu söylemiş. Kadın da biraz uyuşturucu alıp sızmış. Sağlık ekibi, ölüm saatini 02:00 olarak belirlediğine göre, kadının söyledikleri doğru."

"Deliller, kurbanın bu sabah erken saatlerde bulunduğu yerde öldürüldüğünü gösteriyor. Aynı zamanda, bu adamın, Moppet, Boomer ve Pandora'nın da katili olan kişi tarafından öldürüldüğünü kanıtlıyor."

Durup nefes aldı ve konuşmaya devam etti. "Mavis Freestone'un bu cinayet işlendiği sırada nerede olduğunu kanıtlayabilecek tanıkları var."

Whitney bir an hiçbir şey söylemedi. Gözlerini Eve'in yüzün-

den ayırmıyordu. "Benim departmanım ve Savcılık Bürosu, Mavis Freestone'un bu cinayetle ilgisi olduğunu düşünmüyor. Elimde, Doktor Mira'nın Bayan Freestone'a uyguladığı testlerin ilk sonuçları var."

"Testler mi?" Eve, resmi bir toplantıda olduğunu unutup ayağa fırladı. "Ne demek istiyorsunuz? Testler Pazartesi günü uygulanacaktı."

Whitney sakın bir tavırla, "Testlerin tarihi konusunda bir değişiklik yapıldı," dedi. "Bugün saat on üçte hepsi bitmişti."

"Bana niçin haber verilmedi?" Kendisine uygulanan testleri hatırladı ve sıkıntılı anılar beynine hücum etti; midesi kaynamaya başladı. "Ben orada olmalıydım."

Whitney elini kaldırarak, "Senin orada olmaman herkesin yararına oldu," dedi. "Sen öfkeye kapılıp, amirine saygısızlık etme suçu işlemekten önce, şunu söyleyeyim ki, Dr. Mira, Mavis Freestone'un bütün testleri başarıyla geçtiğini açıkça belirtiyor. Yalan makinesi, onun doğru söylediğini gösteriyor. Diğer testlere gelince, Dr Mira, Bayan Freestone'un, Pandora cinayetinde izleri görülen vahşete yatkın bir insan olmadığını belirtiyor. Kendisi, Bayan Freestone'a karşı açılan davanın düşürülmesini öneriyor."

"Düşürülmesini mi?" Eve'in gözleri yanıyordu. "Ne zaman?"

"Savcılık Bürosu, Dr. Mira'nın raporunu inceliyor. Sana gayri resmi olarak söyleyeyim ki, onun bulgularını değiştirecek yeni bilgiler gün ışığına çıkmadıkça, Freestone'a karşı açılan dava, pazartesi günü düşürülecek." Eve'in kendine hakim olmaya ve ürperdiğini belli etmemeye çalıştığını ve bunu başardığını gördü. "Nesnel kanıtlar güçlü ama, bu noktada, Mira'nın raporu ve bu cinayetle ilişkili diğer cinayetler nedeniyle toplanan bilgiler sayesinde geçersiz kalıyor."

"Teşekkür ederim."

"Onun temize çıkmasında benim rolüm olmadı, Dallas. Senin de olmadı ama sen çok yaklaştın. Şu alçağı en kısa zamanda yakala."

"Benim de niyetim bu." İletişim cihazı bipledi. Eve, cevap vermeden Whitney'in işaretini bekledi. Kumandan başını salladı.

Dickie, ekranda kaşlarını çatmış ona bakıyordu. "Dallas. Bana gönderdiğin son işi aldım. Sanki başka işim yokmuş gibi."

"Daha sonra sızlanırsın. Durum nedir?"

"En son ceset, ölmeden önce bol miktarda Ölümsüzlük almış. Ölmeden hemen önce. Bana kalırsa tadına varmaya bile vakit bulamamıştır."

Eve, "Raporunu büroma gönder," dedi ve şikayet etmesine fırsat vermeden cihazı kapattı. Şimdi ayağa kalkarken gülümsüyordu. "Bu akşam bir yere gideceğim ve sanırım orada, birkaç şey arasında bağlantı kurabileceğim."

Kalem gibi ince modeller ve son moda kumaşlar nasıl defilelerin vazgeçilmez öğeleriye, kaos, panik ve gergin sinirler de bu gösterilerin kaçınılmaz yan ürünleri olmalıydı. Oyuncuların rollerini oynamalarını seyretmek heyecan verici ve eğlenceliydi. Her aksesuara kusur bulan dolma dudaklı manken; mankenleri giydiren, tavşan gibi sıçrayarak yürüyen kız; savaşa hazırlanan bir asker disipliniyle mankenleri gözden geçiren tasarımcı ve kenarda durup kocaman ellerini ovuşturan, bütün bu pırıltıların yaratıcısı.

"Geç kalıyoruz. Geç kalıyoruz. Lissa iki dakika içinde burada olsun. Müzik iyi ama geç kalıyoruz."

"Lissa geliyor. Tanrım, Leonardo, bir nefes al lütfen."

Eve'in Leonardo'yu tanıması için birkaç dakika geçmesi gerekmişti. Trina'nın saçları abanozdan yapılmış oklar gibiydi. Üç adım ötedeki birinin gözünü çıkarabilirdi. Ama sesi onu ele veriyor, iyi huylu bir insan olduğunu belli ediyordu. Mankenlerin giyinmesine yardım eden çılgın kızlardan biri ona dirsek atarak önüne geçti. Trina bir mankenin saçlarını üçgen bir kule gibi başının üstüne topladı.

"Orada ne yapıyorsun?" Dizlerine kadar gelen bir cüppe giymiş, baykuş gözlü bir adam, bir süs köpeği gibi Eve'e saldırdı. "Bu giysileri çıkart, Tanrı aşkına. Hugo'nun sahneye çıktığını bilmiyor musun?"

"Hugo kim?"

Adam, gaz kaçırır gibi bir ses çıkardı ve Eve'e doğru uzanıp tişörtünü çekti.

Eve onun elini iterek, ateş saçan gözlerle adama baktı. "Hey arkadaş, parmaklarını kaybetmek istemezsin, öyle değil mi?"

"Soyun. Soyun. Geç kalıyoruz."

Tehditler bir işe yaramamıştı. Adam, genç kadının pantolonunun fermuarına saldırdı. Eve, onu yere yıkmayı aklından geçirdi ama sonra, silahını çekti. "Ya gerile ya da seni bir polis memuruna hakaret ettiğin için içeri tıkarım."

"Burada ne işin var? Biz lisanslı bir kuruluşuz. Vergimizi ödedik. Leonardo burada bir polis var. Polislerle başa çıkmamı beklemiyorsun herhalde."

"Dallas." Mavis koşarak onun yanına geldi. Kolundan aşağı rengarenk bir kumaş sarkıyordu. "Niçin burada duruyorsun? Dışarı çıkıp ön tarafta otursana. Tanrım, niçin böyle giyindin?"

"Eve gidip üstümü değiştirmeye vakit bulamadım." Dalgın dalgın, lekeli tişörtünü çekti. "Sen iyi misin? Testlerin tarihini değiştirdiklerini biliyordum. Bilseydim gelirdim."

doğrusunu istersen bu işin bittiğine memnunum. Bu konuda konuşmak istemiyorum." Dönüp çevresindeki karmaşaya baktı. "En azından, şu anda konuşmak istemiyorum."

"Sen bilirsin. Ben Jerry Fitzgerald'ı görmek istiyorum."

"Şimdi mi? Defile başladı. Jerry birkaç saniye sonra podyumda olacak." Bu meslekte çalışmış birinin alışkanlığıyla, iki uzun bacaklı mankenin yolundan, adeta kayarak çekildi. "Jeny'nin defileye odaklanması gerek, Dallas. Defilelerin korkunç bir temposu vardır." Başını müziğe uyarak sallıyordu. "Dört dakika sonra yeniden podyuma çıkacak."

"O zaman çok kısa konuşacağım. Nerede?"

"Dallas, Leonardo..."

"Jerry nerede, Mavis?"

Genç kadın eliyle arka tarafı işaret ederken, "Arkada," diyerek taşıdığı kumaşı oradan geçmekte olan bir yardımcıya verdi. "Yıldızlara ayrılmış olan giyinme odasında."

Eve, kalabalığın arasından geçip, sağa sola dönerek, üzerinde Jerry'nin adı yazılı olan kapıya ulaşmayı başardı. Kapıya vurmak

zahmetine bile katlanmadan açıp içeri daldı. Fitzgerald, bedenini sınıksıkı saran dore bir tulumun içine sığmaya çalışıyordu.

"Bunun içinde nefes bile alamayacağım. Bir iskelet bile bu tulumun içinde nefes alamaz."

Giyinmesine yardım eden kız, "O ezmeyi yememeliydin, şekerim," dedi. "Karnını içine çek."

Eve durakladı. "İlginç bir görüntü," dedi. "Bu kıyafet seni bir peri kızı gibi gösteriyor."

"Bu Leonardo'nun nostaljik kıyafetlerinden biri. Yirminci yüzyıl başlarının şıklığı. O kadar dar ki kıpırdamıyorum."

Eve ona iyice yaklaştı ve gözlerini kısarak Jerry'nin yüzüne dikkatle baktı. "Makyajcı başarılı olmuş. Çürükleri göremiyorum." Jerry'nin yüzünde gerçekten çürükler olup olmadığını Trina'ya soracaktı. "Duyduğuma göre Justin Young'dan birkaç yumruk yemişsin."

"Alçak. Büyük bir defileden hemen önce yüzüme vurdu."

"Eceline susamış. Ne diye kavga ettiniz, Jerry?"

"Küçük bir koreografla gönül eğlendirebileceğini sandı. Benimle beraberken olmaz."

"Zamanlama ilginç, değil mi? Justin başkalarıyla oynamaya ne zaman başladı?"

"Bakın, Teğmen, zaten bu kıyafetin içinde cenderede gibiyim... Podyuma asık suratla çıkarsam, bütün gösteri mahvolur. Justin geçmişte kaldı."

Jerry güçlükle hareket ettiğini söylüyordu ama kapıdan hızla çıktı. Eve olduğu yerde kaldı ve Jerry podyumda görününce seyircilerden yükselen alkışa kulak verdi. Genç kadın tam altı dakika sonra dönmüş ve yardımcısı üzerindeki altın rengi tulumu çıkarmaya başlamıştı.

"Justin'in başkalarıyla gönül eğlendirdiğini nasıl öğrendin?"

"Trina. Saçım...Ne kadar ısrarcısiniz. Hissettim, o kadar. Ona sorduğum zaman inkar etti. Ama yalan söylediğini anladım."

Trina, "Eveet..." dedi.

Jerry kollarını yukarı kaldırmış, ayakta duruyordu. Eve, yalan-cıları düşündü. O sırada, Trina, elinde bir saç kurutma makinesiyle geldi ve Jerry'nin dalgalı saçlarını, birkaç dakika içinde bukleler

halinde tepesine topladı. Ona, gökkuşağı renklerinde biyelerle süslenmiş, beyaz ipek bir giysi giydirdiler.

"Justin Maui'de fazla kalmadı."

"Nerede olduğu umurumda değil."

"Dün gece New York'a dönmüş. Seferleri kontrol ettim. Biliyor musun, Jerry, bu tuhaf bir durum. Yine zamanlama sorunu ortaya çıkıyor. Sizi son gördüğümde Siyamlı ikizler gibiydiniz. Onunla beraber Pandora'nın evine gitmiştin. Sonra o gece, yine birlikte onun evine dönmüştünüz. Ertesi sabah hâlâ oradaydın. Duyduğuma göre, giysi ve defile provalarına da seninle gelmiş. Söz konsu koreografa ayıracak vakit bulmasına şaşıtm."

"Bazı erkekler hızlı çalışır." Elini uzattı. Yardımcısı bileğine bir düzine bilezik geçirdi.

"Herkesin gözü önünde kavga ettiniz. Bir yığın tanık vardı. Basın bile bundan söz etti. Görünüşe bakarsan, bu durum, cinayet gecesine ilişkin olarak birbiriniz için yapacağınız tanıklığı daha geçerli kılıyor. Ama ben görünüşe kanan polislerden değilim."

Jerry kıyafetinin nasıl durduğuna bakmak için aynaya döndü. "Ne istiyorsun, Dallas? Görüyorsun ki çalışıyorum."

"Ben de. Bak sana kendi görüşümü söyleyeyim, Jerry. Arkadaşınla senin, Pandora ile küçük bir işbirliğiniz vardı. Ama o açgözlü biriydi. Seni ve ortaklarını kazıklayacağı belliydi. O sırada işinize yarayan bir şey oldu: Mavis geldi. Kavga ettiler. Bu, senin gibi zeki bir kadına parlak bir fikir verebilir."

Jerry bir bardak aldı ve içindeki mavi renkli sıvıyı bir dikişte içti. "Şu anda elinde iki zanlı var, Dallas. Açgözlülük yapan kim?"

"Üçünüz bunu konuştunuz mu? Sen, Justin ve Redford? Sen ve Justin birbirinize tanıklık edebileceğiniz için tuzunuz kuru. Ama Redford'un tanığı yok. Belki de o sizin kadar akıllı değil. Belki siz onu da kollayacaktınız ama bunu yapmadınız. Redford, Pandora'yı Leonardo'nun dairesine götürdü. Siz beklediniz. O arada iş kontrolden çıktı, öyle mi? Bastonu hanginiz aldınız?"

"Bunlar tamamıyla hayal mahsulü. Justin'le ben onun evine gittik. Güvenlik bunu doğruluyor. Eğer beni herhangi bir şeyle suçlamak istiyorsan, savcılıktan karar çıkart. O zamana kadar da, benden uzak dur."

"Justin'le sen, o kavgadan sonra haberleşmeyecek kadar akıllı davranabildiniz mi? Justin'in senin kadar kontrollü olduğunu sanmıyorum, Jerry. Araştırıyorum. Yarın sabah, haberleştiğiniz kişilerin listesi elimde olacak."

"Justin beni aramışsa bundan ne çıkar? Ne çıkar?" Eve odadan çıkarken, Jerry telaşla kapıya yöneldi. "Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz. Elinde hiçbir delil yok."

"Bir cinayet daha işlendi." Eve durup arkasına baktı. "Dün gece birlikte olduğunuzu söyleyecek değilsiniz, değil mi?"

"İblis." Jerry elindeki bardağı fırlatıp attı; öfkeyle, hiçbir suçu olmayan yardımcısının omzuna yapışıp onu sarstı. "Beni hiçbir şeyle suçlayamazsın. Elinde tek bir delil yok."

Kulisteki gürültü ve karmaşa iyice artmıştı. Mavis gözlerini kapadı. "Ah Dallas, bunu nasıl yaparsın? Jerry'nin on kıyafet daha sunması gerek."

"Görevini yapacaktır. O sahne ışıklarına öylesine tutkun ki, görevini yapmamazlık etmez. Roarke'ı bulmaya gidiyorum."

Leonardo, yıldızını teskin etmek için onun odasına doğru koşarken, Mavis, "Roarke ön tarafta," dedi. "Bu kılıkta gitme. Şunu giydi. Biraz önce bir manken onu giyerek podyuma çıktı ama üzerine giyilen cüppe ve eşarplar olmadan kimse aynı elbise olduğunu fark etmez."

"Ben sadecece..."

"Lütfen... Leonardo'nun tasarımlarından biriyle seyirciler arasında görünmen çok yararlı olur. Sade bir giysi, Dallas. Ayağına uyacak ayakkabı da bulurum."

On beş dakika sonra, Eve, yırtık giysilerini çantasına koymuş, ön tarafa geçmişti. Ön sıradaki Roarke'ı gördü. Şeffaf giysiler içindeki üç koca memeli kız podyumda zıplayıp sıçrarken, onları ki-barca alkışlıyordu.

"Harika, kadınların Beşinci Cadde'de dolaşırken böyle giyinmesini istiyoruz."

Roarke tek omzunu kaldırdı. "Doğrusu, Leonardo'nun tasarımlarının büyük çoğunluğu çok güzel," dedi. "Seni şu sağdaki giysinin içinde görmek isterdim, doğrusu."

"Hayal kurmakta devam et." Eve bacak bacak üstüne atınca,

siyah saten giysisinin, genç kadının bacaklarını örten etekleri fı-şırdadı. "Burada ne kadar kalmak zorundayız?"

"Acı sona kadar. Bunu ne zaman satın aldın?" Parmağıyla Eve'in kolunun üzerine düşen askıya dokundu.

"Satın almadım. Mavis giydirdi. Leonardo'nun tasarımı."

"Geri verme. Sana yakışmış."

Eve homurdandı. Yırtık kot pantolonu içinde bulunduğu ruh ha-line çok daha uygundu. "Ah işte diva geliyor."

Jerry görünmüştü. Pırıl pırıl parlıyordu. Narin cam ayakkabı-larının her adımında, podyumdaki ışıkların rengi değişiyordu. Eve, onun sağa sola sallanan, balon biçimindeki eteğine ve seyirciler-de hayranlık uyandıran dar bluzuna dikkat bile etmedi. O sadece, ama sadece, Jerry'nin yüzüne bakıyordu. Moda yazarları telaşla bir şeyler mırıldanarak ses alma cihazlarına kaydediyor, Leonar-do'nun tasarımlarını satın almak isteyenler, avuçiçi bilgisayarla-rından, heyecanla siparişlerini geçiyorlardı.

Jeny'nin yüzünde sakın bir ifade vardı. Kendilerini onun ayak-ları dibine atmaya hazır olan yakışıklı erkeklere bakmıyordu bile. Zarif hareketlerle birkaç kere dönerek üzerindeki kıyafeti sundu. Dans eder gibi yürüyor, sanki önüne yığılan erkek bedenlerinin üstüne basıyordu.

Kalabalıktan bir alkış tufanı yükseldi. Jerry poz verdi ve son-ra, buz gibi soğuk, masmavi bakışlarını Eve'e dikti.

Roarke, "Öfff!" dedi. "Bunun bir saldırı olduğu açıkça belli. Bilmem gereken bir şey var mı?"

Eve alçak sesle, "Suratımı darmadağın etmek hoşuna giderdi," diye cevap verdi. "Görevimi başarıyla yaptığım anlaşılıyor." Tat-min olmuştu. Arkasına dayandı ve defilenin geri kalan kısmının tadına varmaya hazırlandı.

"Gördün mü, Dallas? Gördün mü?" Mavis koşarak geldi ve onu kucakladı. Gösterinin sonunda, herkes, Leonardo'yu ayakta alkış-ladı. Hugo bile?"

"Tanrı aşkına, Hugo kim?"

"Tekstil piyasasının en ünlü ismi. Bu defilenin iki sponsorun-

dan biri o. Defileye sponsor olmaya karar verdiğinde Pandora vardı. Pandora'nın ölümünden sonra vazgeçebilirdi, ama Jerry defilede Pandora'nın yerini almayı kabul edince vazgeçmedi. Leonardo başarıyı yakaladı. Borçlarını ödeyebilecek. Siparişler sel gibi yağıyor. Kendi mallarını teşhir edebileceği bir showroom açacak. Birkaç ay içinde her yerde Leonardo'nun tasarımları satılacak."

"O halde harika."

"İşler iyi gidiyor." Mavis, kadınlar tuvaletinin aynasında yüzünü inceliyordu. Kendime yeni bir iş bulmalıyım. Sahnede Leonardo'nun tasarımlarını giyeceğim. Her şey düzelecek, eskisi gibi olacak. Ne dersin, Dallas?"

"Gelişmeler onu gösteriyor. Mavis, Leonardo mu Jerry Fitzgerald'a teklif götürdü, Jerry mi Leonardo'yla bağlantı kurdu?"

"Defile için mi? İlk başta Leonardo Jerry'e teklif götürmüştü. Bu, Pandora'nın öneriydi."

Eve, *dur bakalım*, diye düşündü. *Ben işin bu aşamasını nasıl kaçırdım!* "Pandora Jerry'nin Leonardo'nun defilesine çıkmasını mı istemişti?"

"Bu tam Pandora'ya göre bir davranıştı." Mavis içgüdüsel bir hareketle dudak boyasını sildi. Sonra ruj kutusunu çıkarıp çilek rengi bir ruj seçti. "Pandora, Jerry'nin bir defileye ancak baş manken olarak çıkmayı kabul edeceğini, Leonardo'nun tasarımları hakkında herkes olumlu konuşsa da, Pandora'dan sonra podyuma çıkmayı kabul etmeyeceğini biliyordu. Bu nedenle, ona böyle bir teklif götürmek Jerry'i tedirgin etmek demektir. Ya podyuma ikinci sırada çıkmayı kabul edecek ya da teklifi reddedip mevsimin en önemli defilelerinden birinde boy göstermekten mahrum olacaktır."

"Ve, Jerry teklifi reddetti, öyle mi?"

"Daha önceden verilmiş sözleri olduğunu söyledi. Bu bahaneydi. Ama Pandora devreden çıkar çıkmaz, hemen Leonardo'yu aradı ve onun yerine defileye çıkmayı tekli etti."

"Ne kadar kazanacak?"

"Defileden mi? Yaklaşık bir milyon alacak ama bu hiçbir şey."

Defilede giydiği elbiseleri toptan fiyatına satın alabilir. Bir de anlaşmanın medya ile ilgili olan maddesi var"

"Yani?"

"Top modeller moda kanallarında, talk show'larda tasarımcıların elbiselerini giyer ve buna karşılık her seferinde belli bir ücret alırlar. Defileyi izleyen altı ay içinde medyada görünerek modaevinin tasarımlarını tanıtacak ve buna karşılık büyük paralar alacak. Anlaşmanın uzatılması olasılığı da cabası. Yani, bu defile ona beş altı milyon kazandıracak."

"İyi iş. Pandora'nın ölümünden altı milyonluk bir kâr sağlıyor."

"Öyle de denebilir. Ama Pandora'nın ölümünden önce bu defilede onun yerini almak için bir girişimde bulunmadı."

"Olabilir ama bugün hayatından memnun görünüyordu. Defileden sonraki partiye gelecek mi?"

"Elbette, o ve Leonardo günün yıldızları. Yemek yemek istiyorsak bir an önce oraya gitmeliyiz. Bu moda eleştirmenleri aç kurtlara benzer. Tabaklarda kemik bile bırakmazlar."

İki arkadaş, balo salonuna doğru yürürken, Eve, "Bir süredir, Jerry ve diğerleriyle epeyce vakit geçirdin," diye söze başladı. "Kimse uyuşturucu kullanıyor mu?"

"Aman Tanrım! Dallas!" Mavis tedirgin olmuştu. Omuz silk-ti. "Ben muhbir değilim."

Eve, onu saksılar içindeki iri yapraklı bitkilerin bulunduğu bir cumbaya itiverdi. "Bana bu numarayı yapma. Kimse uyuşturucu kullanıyor mu?"

"Allah kahretsin, elbette etrafta bir yığın pislik var. Basın mensubu yakışıklılar başta geliyor. Çoğunluk iştah kaçıran Zero Appetite kullanıyor. Mankenlik zorlu bir meslek; ikinci sınıf mankenler zırt pırt doktora gidip yağlarını aldirtacak kadar para kazanmıyorlar. Genel olarak piyasada satılan ilaçlar kullanılıyor ama arada yasadışı uyuşturucular da sızıyor elbet."

"Ya Jerry?"

"Jerry sağlığına meraklı ve sağlıklı yiyecek ve içeceklerden dandmış. Bu amaca uygun olarak, sürekli içtiği bir içki var. Arada sırada sigara içer ama o da sinirleri yatıştıran özel bir tür. Onun tehlikeli bir şey kullandığını hiç görmedim. Ama..."

"Ama?"

"Şey, malı çok kıymetli. Geçen gün, kızlardan biri kendini çok kötü hissediyordu. Akşamdan kalmaydı. Jerry'nin mavi içkisi-den birkaç yudum içmeye kalkıştı. Aman, Jerry'yi görecektin. Aklını kaçırmış gibiydi. Leonardo'nun kızı kovmasını istedi."

"İlginç. Acaba o içkinin içinde ne var?"

"Bir bitki özü. Bu içkinin kendisi için biçilmiş kaftan olduğunu iddia ediyor. Bunun imalatını yapıp piyasaya sürmekten bahsediyor."

"Bu içkiden bir örnek istiyorum. Arama izni ya da içkiye el koyma kararı çıkartacak kanıtlarım yok." Durdu; düşündü ve gülümsedi. "Ama bu örneği nasıl elde edeceğimi sanırım biliyorum. Haydi partiye gidip eğlenelim."

"Ne yapacaksın, Dallas?" Mavis adımlarını hızlandırarak önden yürüyen Eve'e yetişti. "Bakışın hiç hoşuma gitmedi. Sorun yaratma. Lütfen kendine gel. Bu gece Leonardo'nun büyük gecesi."

"Bana kalırsa, basına yansıyacak her olay, onun satışlarım arttıracaktır."

Balo salonuna girdiler. İçerideki kalabalık ya dans pistinde dönüyor ya da büfenin çevresinde karnını doyuruyordu. Eve, Jerry'yi görünce, ona doğru yürüdü. Roarke, Eve'le göz göze geldi ve yanma gitti.

"Şu anda tam bir polis gibisin."

"Teşekkürler."

"Bunu bir iltifat olarak söylediğimden emin değilim. Bir olay mı yaratmaya hazırlanıyorsun?"

"Elimden geleni yapacağım. Uzak durmak ister misin?"

"Yanından ayrılmamı bekleme." Roarke onunla birlikte yürümeye başladı.

Eve, Jerry ile yüz yüze konuşmak için bir moda yazarını kenara iterek kızın tam karşısında durdu. Yazar kaşlarını çatmış ona bakıyordu. "Başarılı gösteriniz için tebrikler."

"Teşekkürler." Jerry elindeki şampanya kadehini kaldırdı. "Gördüğüm kadarıyla, moda konusunda fazla bilginiz yok." Roarke'a ağzının suyu akararak baktı. "Ama erkekler konusundaki zevkinize diyecek yok."

"Bu konuda senden daha zevkli olduğum kesin. Justin Young-
'ın bu gece Privacy Club'da kızıl saçlı bir kızla görüldüğünü bili-
yor musun? Kız Pandora'ya çok benziyormuş."

"Seni gidi yalancı iblis. O böyle bir şey yapmaz." Birden ne
yaptığını fark edip kendini topladı; dişlerinin arasından, tısladı.
"Sana, *onun kimle görüştüğü, ne yaptığı umurunda değil*, dedim,"
diye tısladı.

"Bunların umurunda olması için bir neden yok? Ama şu da var
ki, birkaç seferden sonra vücut yağlarını aldırma ve yüz gerdire-
me gerçekleri örtmeye yetmiyor, öyle değil mi? Belki Justin de
daha genç biriyle beraber olmak istemiştir. Erkekler domuzdur."
Eve, yanlarından geçmekte olan bir garsonun elindeki tepsiden bir
kadeh şampanya alıp bir yudum içti. "Sen yaşma göre harika gö-
rünüyorsun. Şu sert sahne ışıkları da insanı... olgun gösteriyor."

"Cehenneme kadar yolun var!" Jerry kadehindeki içkiyi Eve-
'in suratına doğru savurdu.

Eve, "Bu sözlerin işe yarayacağını biliyordum," diye mırıldan-
dı. Yanan gözlerini kırıştırdı. "Bir polis memuruna hakaret et-
tin. Seni tutukluyorum."

"Bana elini sürme." Jerry öfkelenmişti. Eve'i itti.

"Tutuklanma nedenine muhalefet de eklendi. Bu gece benim
şanslı gecem olmalı." Eve, iki çevik hareketle Jerry'nin kollarını
arkasına doğru büküp bileklerine kelepçeyi geçirdi. "Seni götür-
mesi için bir polis çağıracağım," dedi. "Kefaleti ödeyip dışarı çık-
man uzun sürmez. Şimdi uysal davran da, dışarı çıkarken sana hak-
larını okuyayım." Roarke'a bakıp güneş gibi gülümsedi "Hemen
geliyorum."

"Keyfine bak, Teğmen." Roarke şampanya kadehini Eve'in
elinden alıp kendisi içti. On dakika bekledikten sonra balo salo-
nunu terk etti.

Eve, otelin girişinde durmuş, Jerry'nin polis minibüsüne bin-
dirilişini seyrediyordu.

"Bunun amacı neydi?"

"Zamana ve olası bir nedene ihtiyacım vardı. Zanlı, uyuşturu-
cu bağımlısı olduğunu düşündüren sinirli davranışlar ve şiddet eği-
limi gösterdi."

Roarke, *polisler*, diye düşündü. "Onu öfkелendirdin, Eve."

"Özellikle yaptım. Göz açıp kapayana kadar serbest kalacak. Harekete geçmeliyim."

Eve balo salonun çevresini dolaşarak kulise yöneldi. Roarke da onunla birlikte yürüyordu. "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Jerry'nin sürekli içtiği içkiden bir numune alıp analiz ettireceğim. Olayları biraz çarpıtırsak, bana karşı saldırgan davranması buna olanak sağlıyor."

"Onun yasadışı uyuşturucuları böyle açıkça kullandığına gerçekten inanıyor musun?"

"Bana kalırsa, onun gibi insanlar -örneğin Pandora, Young, Redford- son derece küstah ve pervasız oluyorlar. Paraları, güzellikleri, belli oranda güçleri ve prestijleri var. Bu, kendilerini yasadan üstün görmelerine neden oluyor." Pandora'nın giyinme odasından içeri süzülürken, Roarke'a yan gözle baktı. "Sen de de aynı eğilimler var."

"Çok teşekkür ederim."

"Şanslısın ki karşına ben çıktım; senin doğru yoldan ayrılmanını sağlayacağım. Kapıyı kolla, olur mu? Eğer Jerry'nin avukatı elini çabuk tutarsa bu işi bitiremeyebilirim."

Roarke, "Bu, doğru yoldan ayrılmak sayılmaz," diye mırıldandı ve Eve odayı didik didik ararken kapıda beklemeye başladı.

"Tanrım, buradaki güzellik ürünleri bir servet değerinde."

"Bu Jerry'yi ilgilendirir, Teğmen."

"Bana kalırsa, sadece tropik kremlere yılda birkaç yüz kredi harcıyor. Haplara ve yağ aldirmaya ne harcadığını Tanrı bilir. Şu harika tozdan bir parça bulabilsem..."

"Ölümsüzlük tozunu mu arıyorsun?" Güldü. "Küstah ve pervasız olabilir ama aptala benzemiyor."

"Haklı olabilirsin." Eve buzdolabını açtı ve gülümsedi. "Ama burada bir şişe dolusu içki var. Kilitli bir şişe." Dudaklarını büzererek Roarke'a baktı. "Herhalde bununla ilgilenmezsin, ama..."

"Doğru yoldan ayrılacak mıyız?" İçini çekerek odaya girip Eve'e doğru yürüdü ve içini gösteren şişenin kilidini inceledi. "Karmaşık bir kilit. Kız işi şansa bırakmamış. Şişenin görünüşünden de kırılmaz malzemedan yapıldığı belli." Konuşurken biryan-

dan da parmaklarıyla kilidi kurcalıyordu. "Bana bir çivi ya da saç tokası bul. Buna benzer bir şey işimi görür."

Eve, çekmeceleri karıştırdı. "Bu olur mu?"

Roarke küçük manikür makasını görünce kaşlarını çatı. "Ola-bilir." Makasın ucunu kilide soktu, çevirdi ve geri çekildi. "Açıldı."

"Bu işi çok iyi biliyorsun."

"Küçük, özel bir yetenek, Teğmen."

"Doğru." Eve çantasını karıştırdı ve bir kanıt torbası çıkardı. İçine, Jerry'nin içkisinden bir miktar boşalttı. "Bu yeter; çok bile."

"Şişeyi tekrar kilitlememi ister misin? Sadece bir an sürer."

"Uğraşma. Giderken laboratuvara uğrayabiliriz."

"Nereye giderken?"

"Peabody'nin beni beklediği yere. Justin Young'ın evinin arka kapısına." Roarke'a bakıp gülümseyerek yürümeye başladı. "Biliyor musun, Roarke, Jerry bir konuda haklıydı. Erkekler konusunda zevkime diyecek yok."

"Sevgilim, kusursuz bir zevke sahipsin."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Eve'e göre, zengin bir adamla birlikte olmanın bazı kötü yanları vardı elbette, ama bütün bunları unutturan baş döndürücü bir artısı vardı. Bu da yemekti. Roarke'ın arabasıyla kenti bir boydan bir boya geçerken, ön taraftaki robot garsondan aldığı Kiev usulü tavuk sandviçiyle midelerini tıka basa doldurdu.

Ağzı dolu dolu, "Kimsenin arabasındaki robotta Kiev usulü tavuk yoktur," dedi.

"Seninle birlikte olan kişinin arabasında doğal olarak Kiev usulü tavuk olur. Yoksa soya sosisi ve yumurta tozuyla yetinmek zorunda kalırdın."

"Yumurta tozundan nefret ederim."

"Çok haklısın." Onun güldüğünü görmek Roarke'ı mutlu ediyordu. "Eski günlerdeki gibi neşelisin," dedi.

"Her şey bir arada oldu, Roarke. Pazartesi sabahına kadar,

Mavis aleyhine açılan davayı geri çekecekler. Ben de alçakları yakalayacağım. Her şeyi para için yaptılar." Bunları söylerken parmaklarıyla kahverengi pirinç tanelerini topladı. "Allah kahretsin bu para denen şeyi. *Ölümsüzlük*'le aralarındaki bağlantı Pandora idi. Bu üç akbaba kendi paylarını istediler."

"Bu nedenle onu Leonardo'nun evine götürüp öldürdüler, öyle mi?"

"Leonardo'nun evine gitmek Pandora'nın fikri olabilir. Ama

orada, taviz vermeye razı olmayıp onlarla kavgaya tutuşunca, bu üçlüye eşsiz bir fırsat sağlamış oldu. Mavis'in gelişi onların ekmeğine yağ sürdü. Aksi halde, Leonardo'yu testislerinden asarlardı."

"Senin zekânı sorgulayacak değilim, ama onun cesedini niçin karanlık bir çıkmaz sokakta bırakmayı tercih etmemiş olabilirler? Eğer sen haklıysan, bunu daha önce yapmışlardı."

"Demek ki bu kez farklı bir sahne sergilemek istediler." Omuzlarını oynattı. "Hetta Moppett olası bir tehlikeydi. İçlerinden biri onun karşısına çıktı, ona sorular sordu ve onu ortadan kaldırdı. Boomer onunla seks yaparken ağzından bir şeyler kaçırmışsa, kızın bunu birilerine anlatmasını göze almak istemediler."

"Sonra, sıra Boomer'a geldi, öyle mi?"

"O çok fazla şey biliyordu ve elinde çok fazla mal vardı. Üçünü de tanıdığı ve söz konusu maddeyle ilişkilerini bildiği söylemez. Ama hiç olmazsa birini tanıyordu ve bu kişiyi kulüpte görünce saklandı. Ama onu bulunduğu yerden çıkarıp, işkence yaparak öldürmeyi ve elindeki malı almayı başardılar."

"Bunların hepsini para için mi yaptılar?"

"Para ve eğer analiz sonucu beklediğim gibi gelirse, *Ölümsüzlük* için yaptılar. Kuşkusuz, Pandora bu işin içindeydi. Bana kalırsa, Pandora'nın sahip olduğu ya da istediği şey her neyse, Jerry Fitzgerald da onu istiyordu. İnsanı daha güzel, daha genç daha çekici gösteren bir maddeye sahip olduğunu düşün. Her kadın bunları ister. Üstelik, bunlar, mesleki açıdan, Jerry için bir servet değerindeydi."

"Ama, bu madde sonunda insanı öldürüyor."

"Sigara için de aynı şeyi söylüyorlar. Ama senin tütün içtiğini gördüm." Kaşını kaldırdı. "Yirminci yüzyılın ikinci yarısında korunmasız cinsel ilişki ölümcül sonuçlar doğurabiliyordu. Bu, insanların yabancılarla yatmasını engellemedi. Silahlar da öldürücü; ama onların sokaklarda rasgele kullanılmasını önleyebilmemiz için onlarca yıl geçmesi gerekti. Sonra..."

"Ne demek istediğini anladım. Çoğumuz sonsuza dek yaşayacağımızı sanıyoruz. Redford'a test uyguladın mı?"

"Uyguladık. Temiz çıktı. Bu, ellerinin kanlı olmadığını göster-

mez. Üçünü de elli yıl dışarı çıkamayacak şekilde deliğe tıkacağım."

Roarke, ışıklarda arabayı durdurdu; dönüp Eve'e baktı. "Eve, onların peşine cinayet işledikleri için mi, arkadaşının hayatını alt üst ettikleri için mi düştün?"

"Sonuç aynı."

"Ama duyguların aynı değil."

Eve gergin bir sesle, "Onu üzdüler," dedi. "Ona cehennem azabı yaşattılar. Beni de bu konuda kendilerine yardımcı olmaya mecbur ettiler. Mavis, işini ve kendine güveninin büyük bir kısmını kaybetti. Bunun hesabını verecekler."

"Tamam ama bir şey söyleyeceğim."

"Senin gibi kilitleri kırmakta usta olan birinden uyguladığım yöntemler konusunda nasihat dinlemeye ihtiyacım yok, ahbap."

Roarke mendilini çıkarıp onun çenesini sildi. "Gelecek sefere ailem yok demeden önce iyice düşün," dedi. "Senin ailen Mavis."

Eve konuşmak için ağzını açtı ama durup düşündü. Sonra, "Ben işimi yapıyorum," diye cevap verdi. "İşimi yaparken özel bir zevk duyuyorsam, bunun neresi yanlış?"

"Hiçbir yanı yanlış değil." Roarke uzanıp onu hafifçe öptü. Sonra arabayı çalıştırıp sola döndü.

"Binanın arkasından dolaşmak istiyorum. Bir sonraki köşeden sağa sap, sonra..."

"O binanın arka tarafına nasıl gidileceğini biliyorum."

"Yoksa o da mı sana ait? Sakın bana bunun doğru olduğunu söyleme."

"Peki, söylemem. Ama aklıma gelmişken şunu söyleyeyim: Eğer, Young'ın evinin güvenlik sistemi konusunda bana danışmış olsaydın, sana -ya da Feeney'ye - zaman kazandırırdım. Hiç değilse boşuna uğraşmazdınız." Eve ona şaşkın bakışlarla bakınca, genç adam gülümsedi. "Manhattan'da birçok binaya sahip olmak hoşuma gidiyorsa, bunun nesi yanlış?"

Eve, sırtıttığını göstermemek için başını çevirip pencereden bakar gibi yaptı.

Roarke için her zaman, en pahalı lokantalarda bir masa, günün en beğenilen oyunlarının oynandığı tiyatroların ön sıralarında bir-

kaç koltuk, sokaklarda arabasını park edebileceği bir yer ayrılmış olurdu. Park yerine girip motoru durdurdu.

"Burada seni bekleyeceğimi düşünmüyorsun herhalde!"

"Benim beklentilerim her zaman sana uymaz. Tamam, benimle gel ama sivil olduğunu unutma. Ben sivil değilim."

"Bu hiç aklımdan çıkmayan bir şey." Roarke arabanın kilidinin şifresini tuşladı. Burası zengin bir mahalleydi ama arabanın fiyatı, bu çevredeki en pahalı dairelerin altı aylık kirasına eşitti. "Sevgilim, birbirimize karşı resmi davranmaya başlamadan sorabilir miyim, elbisenin altında ne var?"

"Erkekleri çıldırtmak için tasarlanmış bir şey."

"İşe yarıyor. Poponun böyle hareket ettiğini daha önce hiç görmemiştim."

"Bak şimdi o bir polisin poposuna dönüşüyor. Seyret."

"Ediyorum." Gülümsedi ve kızın poposuna hafifçe vurdu. "İnan bana, seyrediyorum. İyi akşamlar, Peabody."

"Selam, Roarke." Peabody bodur ağaçlarından arasından çıkıverdi. Yüzü ifadesizdi. Eve ile Roarke'un konuştuklarını duymamış gibiydi. "Selam, Dallas."

"Haber var mı?" Eve, ağaçların sallandığını görünce kendini savunmaya hazırlanarak bir iki adım geriledi. Casto sırtarak ortaya çıkınca da küfrü bastı. "Lanet olsun, Peabody!"

"DeeDee'yi suçlama. İletişim cihazına mesajın geldiğinde onunla beraberdim. Ne yaparsa yapsın, benden kurtulamazdı. Departmanlar arası işbirliği. Ne dersin Eve?" Gülümsemeye devam ediyordu. Elini uzattı. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Roarke; Yasadışı Maddeler Bürosu'ndan Jake Casto."

Roarke genç adamın Eve'in bedenini saran siyah ipek elbiseye baktığını görünce kaşlarını çatı. "Tahmin etmiştim," dedi ve erkeklerle özgü bir hareketle ya da düşman köpekler gibi dişlerini gösterdi.

"Güzel bir elbise, Eve. Laboratuvara bir numune götürmekten söz ediyordun."

"Sen her zaman diğer polislerin görüşmelerini dinler misin?"

"Eh..." Eliyle çenesini sıvazladı. "Peabody'yi özel bir anda ara-

din; anlarsın ya! Söylediklerini duymamam için sağır olmam gerekirdi." Ciddileşti. "Jerry Fitzgerald'da *Ölümsüzlük mü* buldun?"

"Analiz sonuçlarını beklemek zorundayım." Peabody'e döndü. "Young içeride mi?"

"Evet, içeride. Güvenliği kontrol ettim. Saat 19:00'da binaya girmiş. O saatten beri dışarı çıkmamış."

"Arka kapıdan çıkmadıysa."

"Hayır, efendim." Peabody hafifçe gülümsedi. "Geldiğim zaman onun iletişim cihazını aradım ve cevap verdi. Yanlış bir bağlantı olduğunu söyleyip özür diledim."

"Seni görmüştü."

Peabody, olumsuz anlamda başını salladı. "Onun gibi erkekler önemsiz kadınları hatırlamazlar. Beni tanımadı ve saat 23:38'de buraya geldiğimden beri çevrede hiçbir hareket olmadı." Yukarı katları gösterdi. "Işıkları yanıyor."

"O halde bekleyeceğiz. Casto sen de bir işe yarayabilirsin. Ön girişi gözle."

Casto sırtıttı. "Benden kurtulmaya mı çalışıyorsun?"

Bu sözler üzerine, Eve'in gözleri parladı. "Evet. İşimize bakalım. Moppet, Jokannsen, Pandora ve Ro cinayetlerine ilişkin soruşturmanın yöneticisi olarak, koordinasyon hakkına sahibim. Bu nedenle..."

"Sert bir kadınsın, Eve." Casto iç geçirip omuz silkti ve Peabody'ye göz kırptı. "Benim için ışığı yanık bırak, DeeDee."

Casto uzaklaşırken, Peabody, "Üzgünüm, Teğmen," diye söze başladı. "Sizinle konuştuklarımı duydu. Onun buraya gelmesini engelleyemeyeceğime göre, hiç olmazsa işe yarasın, diye düşündüm."

"Sorun değil." İletişim cihazı bipleyince, Eve yana çekildi. "Ben Dallas." Dudak bükerek bir süre karşısındakini dinledi. Sonra başını salladı. "Teşekkürler." Cihazı cebine koyacak gibi bir hareket yaparken, cebi olmadığını hatırladı ve onu çantasına koydu. Fitzgerald özgürlüğüne kavuşmuş, kefalete gerek kalmamış. Bir partideki küçük bir olay yüzünden daha fazlası beklemek hata olurdu."

Peabody, "Laboratuvar sonuçları beklediğimiz gibi gelirse," dedi.

"Eğer beklediğimiz gibi gelirse... Bekleyelim bakalım." Roarke'a baktı. "Bu uzun bir gece olabilir. Senin beklemen gerekmez. İşimiz bitince, Peabody ile Casto beni bırakırlar."

"Uzun geceleri severim. Bir dakika konuşabilir miyiz, Teğmen?" Roarke, genç kadının kolunu sıkı sıkı tutarak onu birkaç adım öteye götürdü. "Yasadışı Maddeler Bürosu'nda bir hayranın olduğundan söz etmemiştin."

Eve, eliyle saçlarını düzeltti. "Söz etmemiş miydim?"

"Bedeninin yuvarlak yerlerine dokunmak isteyen bir hayran."

"İlginç bir anlatım. Bak, şu anda onunla Peabody bir ilişki içindeler."

"Bu, ağzının suyu akarak sana bakmasına engel değil.

Genç kadın kıkırdadı ama Roarke'ın bakışlarını görünce ciddileşip boğazını temizledi. "O zararsız biridir."

"Ben öyle düşünmüyorum."

"Saçmalama Roarke. Bu sadece siz erkeklerin oynamaktan hoşlandığı erkeklik hormonu oyunlarından biri." Roarke'ın gözleri hâlâ parlıyordu. Eve, bu pırıltılar karşısında midesinde hoş bir gıdıklanma hissetti. "Yoksa kıskandın mı?"

"Evet." Bunu itiraf etmek kolay değildi ama o yapılması gerekeni yapan bir erkekti.

"Gerçekten mi?" Midesindeki gıdıklanma bir zevk dalgası olarak bedenine yayıldı. "Eh, teşekkürler."

İç çekmenin bir anlamı yoktu. Kızı omuzlarından tutup sarsmak da bir işe yaramayacaktı. Onun yerine, Roarke ellerini ceplerine soktu ve başını yana eğdi. "Rica ederim Eve, birkaç güne kadar evleniyoruz."

Gıdıklanma yine başlamıştı. "Evet."

"Eğer o herif sana böyle bakmaya devam ederse onun canını yakmak zorunda kalacağım."

Genç kadın gülümsedi ve onun yanağını okşadı. "Sakin ol, delikanlı." Eve gülüyordu, ama bu arada Roarke bileğini yakalayıp ona iyice yaklaşmıştı. "Sen bana aitsin." Kızın gözlerinde ateşler yandı; dişlerini gösterdi. Onun öfkelenmeye başladığını hisseden

Roarke hemen sakinleşti. "Biz birbirimize aidiz, sevgilim ama eğer farkına varmadıysan sana söylemeliyim ki ben, kendime ait olan şeyler konusunda çok kıskancımdır." Onu, homurdanmaya başlamış olan dudaklarından öptü. "Seni çok seviyorum, Eve. Komik olacak kadar."

"Gerçekten komik oluyorsun." fkesinin yatışması için, Eve, derin bir nefes almaya çalıştı. "Sana açıklama yapma zorunda değilim ama yine de söyleyeyim; Casto ya da bir başkasıyla ile hiç ilgilenmiyorum. Üstelik, onu Peabody tavladı. Bu nedenle, gürültüyü kes."

"Tamam. Söyle bakalım, arabaya gidip kahve getirmemi ister misin?"

Eve, başını yana eğdi. "İşi tatlıya bağlamak için bana ucuz rüşvet mi teklif ediyorsun?"

"Sana kullandığım kahvenin ucuz bir marka olmadığını hatırlatırım."

"Peabody'nın kahvesi açık olsun. Dur bakayım." Onun kolu-na yapışıp ağaçlara doğru çekti. Sokağa bir araba girince, Eve, "Bekle biraz," diye mırıldandı. Araba gıcırdayarak durdu, yolun kenarına park etti. Sürücünün telaş içinde olduğu belliydi. Önde-ki arabanın tamponuna tosladı. Gümüş rengi bir kıyafet giymiş olan bir kadın arabadan inip kaldırımında yürümeye başladı.

Eve, alçak sesle, "Bizimki geldi," diye söylendi. "Vakit kaybetmedi."

Peabody, "Tahmin ettiğiniz gibi, Teğmen," diye cevap verdi.

"Öyle görünüyor Bir kadın tatsız, hatta yüz kızartıcı bir olay yaşadıktan hemen sonra, ne diye çok kısa bir süre önce bozuştuğu, kendisini aldatan, tokatlayan bir adama koşsun? Üstelik bütün bunlar herkesin gözü önünde olmuşsa."

Roarke, "Sado-mazoşist eğilimler," diye açıkladı.

Eve, "Sanmıyorum," dedi. "S&M değil; S&P yani Seks ve Para. Hey, baksana Peabody. Kahramanımız arka taraftaki girişi biliyor."

Jerry omzunun üstünden arkaya baştan savma bir bakış attıktan sonra, binanın arka kapısına yöneldi. şifreyi tuşladı ve açılan kapıdan içeri girip gözden kayboldu.

"Bana kalırsa bunu daha önce de yapmış." Roarke elini Eve'in omzuna koydu. "Bu onların tanıklığını çürütür mü?"

"İyi bir başlangıç olur." Çantasını karıştırıp gece görüşü dürbününü çıkardı. Dürbünü gözlerine yaklaştırarak görüşünü ayarladı ve Justin Young'ın pencerelerine odaklandı. "Young'ı görmüyorum," diye mırıldandı. "Oturma odasında kimse yok." Başını kaldırdı. "Yatak odası boş ama yatağın üstünde bir uçuş çantası duruyor. Kapılar kapalı. Allah kahretsin, buradan mutfağı ve arka girişi görmek mümkün değil."

Elini kalçasına dayayarak pencereleri izlemeyi sürdürdü. "Yatağın başucundaki masanın üstünde bir bardak ve odanın içinde dolaşan bir ışık var. Bana kalırsa Justin'in yatak odasındaki ekran açık. İşte şimdi Jerry göründü."

Jerry'nin telaşla odaya girdiğini gören Eve'in dudakları kıvrıldı. Genç kadının çok öfkeli olduğu yüz ifadesinden belliydi. Dudakları oynuyor, bir şeyler mırıldanıyordu. Eğilip ayakkabılarını çıkardı. Fırlatıp attı.

Eye, "Sinirli," diye mırıldandı. "Justin'e sesleniyor. Onu çağırıyor. Ayakkabılarını fırlatıyor. İşte genç kahramanımız, sol taraftan sahneye girdi. Güçlü bir bedeni olduğunu itiraf etmeliyim."

Peabody de Justin'in evinin içini kendi dürbünüyle seyrediyordu. Eve'in sözlerini onaylayan bir ses çıkardı.

Justin'in belden yukarısı çıplaktı. Bedeninden sular sızıyordu. Altın saçları ıslaktı. Duştan çıkmıştı. Ama bütün bunlar Jerry'nin umurunda bile değildi. Etkilenmemişti. Ona öfkeyle saldırıyordu. Justin ellerini yukarı kaldırmış, hayır der gibi başını iki yana sallıyordu. Eve'e göre, tartışma büyüyor, ateşleniyor, dramatik bir hal alıyordu. El kol hareketleri yapıyor, başlar sağa sola sallanıyordu. Sonra birden durum değişti. Justin, Jerry'nin on bin dolarlık lame giysisini parçalayarak çıkardı ve birlikte yatağın üstüne yuvarlandılar.

"Ah, ne tatlı, değil mi, Peabody? Barışıyorlar."

Roarke, Eve'in omzuna dokundu. "Bir dürbün daha var mı?"

"Sapık." Ama haksızlık etmemek için elindeki dürbünü ona uzattı. "Tanık olarak çağırılabilirsin."

"Nasıl olur? Ben burada bile değilim." Dürbünü gözlerine yak-

laştırıp ayarladı. Bir an sonra, başını sallıyordu. "Pek de yaratıcı sayılmazlar, değil mi? Söylesene Teğmen, fuhuş yapanları seyretmeye çok vakit ayırıyor musun?"

"İki kişinin cinsel ilişki sırasında yapabilecekleri hemen hemen her şeyi gördüm. Görmediğim bir şey kalmadı diyebilirim."

Roarke bu ses tonunun ne anlama geldiğini biliyordu. Dürbünü ona geri verdi. "Tatsız bir iş. Cinayet zanlılarının özel yaşamlarını korunma hakları olmaması doğal."

Eve omuz silkerek dürbünü gözlerine götürdü. Genç kadın, güvenlik kuvvetlerinin saflarında, bu dürbünleri yanlış kullanan ve işi röntgencilığe vardırان birçok kişi olduğunu biliyordu. Oysa, dürbün kullanımı mahkemelerde sık sık eleştirilse de, kendisi onu bir alet olarak görüyordu.

Sıradan bir şey söyler gibi, "Sevişmenin sonuna gelmiş gibi görünüyorlar," dedi. "Hızlarına hayran olmamak elde değil."

Justin dirseklerine dayanarak kıza sahip oldu. Jerry dizlerini yukarı kaldırmış", iki ayağıyla yatağa sıkı sıkı bastırıyor ve kalçalarını yay gibi gererek, hareketlerini Justin'e uydurmaya çalışıyordu. Yüzleri terden parlıyor, sımsıkı kapadıkları gözleri kâh acıyla, kâh zevkle kıpırdıyordu. Erkek Jerry'nin üstüne yığılınca, Eve konuşmaya başladı.

Jerry kollarını kaldırıp erkeğe sarılınca sustu. Justin Jerry'nin boynunu öpüyordu. Birbirlerine sarılmış, birbirlerini okşuyor, yanaklarını birbirlerine sürtüyorlardı.

Eve, "Allah belamı versin ki," dedi; "Bu sadece seks değil. Birbirlerine aşıklar."

İnsancıl duyguların dışı vuruluşunu seyretmek, hayvani şehveti seyretmekten daha zordu. Kısa bir süre için birbirlerinden ayrılıp doğruldular. Bacakları hâlâ birbirine dolanmıştı. Justin kızın dağınık saçlarını düzeltti. Kız da başını eğip yüzünü onun avcuna gömdü. Konuşmaya başladılar. Yüz ifadelerinden ciddi şeylerden söz ettikleri belli oluyordu. Bir ara, Jerry başını eğip ağlamaya başladı.

Justin onun saçlarını ve alnını öptü. Sonra kalkıp odanın öteki tarafına gitti. Küçük bir buzdolabından ince bir cam şişe çıkardı ve bir bardağa koyu mavi bir içki koydu.

Jerry onu elinden kapıp bir dikişte içince, Justin'in yüzü asıldı.

"Sağlıklı içki ha! Bunu külahıma anlatsın. Bu kadın uyuşturucu kullanıyor."

Peabody, "Sadece o," diye söze karıştı. "Adam içmiyor."

Justin kolunu Jerry'nin beline dolayarak onu yataktan kaldırıp odadan çıkardı. Gözden kayboldular.

Eve, "İzlemeye devam et, Peabody," diye emretti. Dürbünü boynuna astı. "Bir şey yüzünden çok öfkelenmiş. Benimle arasında geçen olay yüzünden olduğunu sanmıyorum. Baskı altında. Bazı kimseler doğuştan katil değildir."

"Eğer birbirleri için tanıklık yaptıklarında daha inandırıcı olmak için uzak durmaya karar verdilerse, Jerry'nin bu gece buraya gelmesi tehlikeliydi."

Eve, Roarke'a bakarak başını salladı. "Ona ihtiyacı vardı. Bağlılığın çeşitli türleri vardır." İletişim cihazı bipleyince Eve elini çantasına soktu. "Ben Dallas."

"Çabuk çabuk, çabuk... Dickie, bana iyi haber ver."

"İlginç bir karışım, Teğmen. Güzel bir renk ve meyve tadının yanı sıra birkaç şey daha eklenmiş. Ama, daha önce analiz ettiğimiz tozun, Ölümsüz Tomurcuk'tan alınan nektar dahil, bütün elementleri mevcut. Buna rağmen, daha hafif bir karışım ve ağızdan alındığında..."

"Bu kadarı yeter. Raporun tamamını odamdaki bilgisayara aktarın; Whitney, Casto ve Savcı'ya da birer kopya gönderin lütfen."

Dickie onu iğnelemek için, "Bir de kırmızı kurdele bağlamamı ister misin?" diye sordu.

"Pislik etme, Dickie. Sana maç bileti göndereceğim." İletişim cihazını kapattı ve güldü. "Arama ve el koyma kararı çıkartmak için başvur, Peabody. Gel gidip onları yakalayalım."

"Tamam, efendim. Ah, Casto ne olacak?"

"Ona ön tarafa gelmek üzere olduğumuzu bildir. Yasadışı Madde-ler Bürosu da payını alsın."

Gerekli şeyleri kayda geçirmeleri ve ilk sorgulamaları yapma-

lan sabahın beşine kadar sürdü. Fitzgerald'ın avukatları, sorgulamaya en az altı saat ara verilmesi konusunda ısrar etmişlerdi. Eve'in kabul etmekten başka seçeneği yoktu. Peabody'ye evine gidip saat sekize kadar dinlenmesini söyledi ve kendi bürosuna uğradı.

Roarke'ı kendi masasının başında otururken bulunca, "Sana ev gidip biraz uyumanı söylememiş miydim?" diye sordu.

"Biraz işim vardı."

Eve, kaşlarını çatarak masasının üstündeki monitöre baktı. Açık olduğunu görünce, "Bu güvenlik kuvvetlerinin malıdır," diye tısladı. "Güvenlik kuvvetlerinin malına dokunmak sana on sekiz ay ev hapsine mal olabilir."

"Beni tutuklamak için biraz bekle. İşimi bitirdim sayılır. Sağ kanat, bütün katlar."

"Şaka yapmıyorum, Roarke. Şahsi işlerin için benim bilgisayarımı kullanamazsın."

"Hmm. Eğlence merkezini genişletmeniz gerekiyor. Bunu not edin. Alan yeterli değil. Bütün ölçüleri bildirin. CFD Mimarı ve Dizayn, FreeStar Bir bürosu. Diske kaydet ve devreyi kapa." Diske alıp cebine attı. "Ne diyordun?"

"Bu ünite benim sesime göre programlanmıştır. Onu nasıl çalıştırdın?"

Roarke gülümsemekle yetindi. "Gerçekten mi, Eve?"

"Tamam, bana söyleme. Zaten bilmek istemiyorum. Bunu evde yapamaz mıydın?"

"Elbette yapabiliyordum. Ama o zaman seni eve götürüp birkaç saat uyumanı sağlama zevkinden mahrum olurudum." Yerinden kalktı. "İşte şimdi bunu yapacağım."

"Ben aşağıda salonda kestireceğim."

"Hayır, burada oturup, gözlerin kan çanağına dönüşene kadar delilleri tarayıp olasılıkları düşünecek değilsin."

Eve itiraz edip inkar yoluna sapabilirdi. Bu şartlar altında yapılan söylemek çok güç değildi. Ama, "Toparlamak istediğim birkaç şey var," dedi.

Roarke başını yana eğdi. "Peabody nerede?"

"Onu evine gönderdim."

"Ya paha biçilmez Casto?"

Eve, tuzağı fark etti ama çıkış yolunu bulamadı. "Sanırım o da Peabody ile birlikte gitti."

"Zanlılar?"

"Altı saatlik bir ara talep ettiler."

Genç adam onu kolundan tutarak, "Bu senin için de geçerli," dedi. Eve kolunu kurtarmaya çalışırken, Roarke onu oda kapısından çıkarmıştı bile. "Eminim herkes senin yeni sorgulama giysisine hayran olmuştur ama biraz dinlenip duş yaptıktan ve üstünü değiştirdikten sonra işini daha iyi yapacağına bahse girerim."

Eve, siyah saten elbisesine baktı. Onu tamamıyla unutmuştu. "Dolabımda bir kot pantolon olacaktı." Roarke, onu ite kaka asansöre soktuğunda, genç kadın bayılmak üzere olduğunu hissetti. "Tamam. Tamam. Eve gidip duş yapacağım ve belki kahvaltı edeceğim."

Roarke, ve en az beş saat uyuyacaksın, diye düşündü.

Sorgulama nasıl geçti?"

"Hmmm?" Gözlerini kırpıştırarak silkindi. Kendini topladı. "Pek fazla bir ilerleme yok. Zaten beklemiyordum. En başta anlattıkları hikâyeyi ısrarla tekrarlıyorlar. Uyuşturucunun da bitkisel olduğunda diremiyorlar. Fitzgerald'ın kanında uyuşturucu aranmasını sağlamak için yeterli kanıtımız var. Avukatları bu nedenle gürültü koparıyorlar ama bunu yapacağız." Esnedi. "İtiraf etmesini sağlayamasak bile, bunu ondan bilgi almak için kullanacağız. Gelecek sefere onların sorgulamasını üç kişilik bir ekip olarak yapacağız."

"Hiç şansları yok." Roarke onu binadan çıkarıp, arabasını bıraktığı misafir otoparkına götürdü. Bu arada, Eve'in sarhoş gibi, düşmemek için gayret göstererek yürüdüğünü fark etti. Arabaya yaklaşıncı, "Kilitler devreden çıksın," dedi ve kapıyı açıp, Eve'i kucaklayarak, şoför mahallinin yanındaki koltuğa oturttu.

Eve, "Gerçekleri öğrenmek için elimizden geleni yapacağız," derken başı koltuğun arkasına düştü. "Casto zanlıları sorgulamada çok başarılıdır. Hakkını yemek istemem. Peabody de yetenekli bir polis. Israrcıdır. Üçünü ayrı odalara alacağız ve sırayla üçümüz de teker teker sorgulayacağız. Bana kalırsa ilk çözülen Yonung olacak."

Roarke otoparktan çıkıp evin yolunu tutmuştu. "Niçin?"

"Bu hergele Jerry'ye aşık. Aşk insanı sersemletir. Endişeli olduğun için, sevdiğini korumak istediğin için hata yaparsın. Aptallaşırsın."

Roarke hafifçe gülümseyerek, Eve'in yüzüne düşen saçlarını arkaya itti. Genç kadın hemen uykuya daldı. "Anlatsana nasıl oluyor aşık olmak."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Eve, eğer bir kocası olmak, bu demekse, hiç de kötü bir şey değil, diye düşündü. Roarke onu yatağa yatırmıştı. Genç kadın, buna ihtiyacı olduğunu itiraf etmek zorundaydı. Beş saat mışıl mışıl uyuduktan sonra sıcak kahve ve kızarmış ekmek kokusuyla uyanmıştı.

Roarke, çoktan kalkmış, giyinmiş, önemli iş görüşmelerine odaklanmıştı. Onun normal bir insandan çok daha az uykuyla yetinmesi zaman zaman Eve'i şaşırtıyordu ama bundan şimdiye kadar hiç söz etmemişti. Roarke'un böyle bir soruya alaycı bir gülümseme ile karşılık vereceğini biliyordu.

Eve'i koruduğunu, kolladığını belli etmemeye çalışması Roarke'ın lehine oluyordu. Çünkü bu, Eve'in hiç alışık olmadığı bir durumdu.

Dinlenmiş, karnı doymuş olarak, yeni tamir edilmiş aracıyla, Polis Merkezine gitmek üzere yola çıktı. Ne yazık ki evden beş sokak öteye gitmeden, araç yeni bir arızayla ona sürpriz yaptı. Araba, trafik keşmekeşinin içinde hareketsiz durduğu halde, hız göstergesi aniden kırmızı işarete kayd.

Neşeli bir ses, UYARI, dedi. MEVCUT HIZLA GİTMEMEYE DEVAM EDİLİRSE BEŞ DAKİKA SONRA MOTOR BU

YÜKÜ TAŞIYAMAYACAK. HIZI AZALTIN YA DA MOTO- RU OTOMATİĞE ALIN.

Eve, hiç de hoş olmayan bir sesle, "Canın cehenneme," dedi ve yolun geri kalan kısmını bu neşeli uyarıyı tekrar tekrar dinleterek geçirdi.

Bunun neşesini kaçırmamasına razı olmayacaktı. Kara kalpli fırtına bulutlarının kentin üzerine çöreklenerek hava trafiğini alt üst etmesi de onu rahatsız etmiyordu. Bugün cumartesiydi. Düşününe tam bir hafta vardı. Bugünün, mesleki açıdan yorucu ve zorlu bir gün olacağını biliyordu ama bunlar da keyfini kaçırmadı.

Polis merkezine gülümseyerek girdi, ama gözlerinde haşın bir ifade vardı.

Feeney, "Karşına çıkanı çiğ çiğ yemeye hazır gibisin," dedi.

"Çiğ et yemeyi çok severim. Yeni bir bilgi var mı?"

"Biraz dolaşalım. Sana anlatacaklarım var."

Yolu uzatarak, öğle saatlerinde hemen hemen boş olan bir yürüyen hava kaldırımına yöneldi. Kaldırım biraz nazlandıktan sonra onları yokuş yukarı götürmeye başladı. Birden Manhattan, birbirini kesen cadde ve sokaklarla renkli araçlardan oluşan oyuncağı bir kente dönüşüverdi.

Şimşek gökyüzünü çatlatırken, ona eşlik eden gök gürültüsü kaldırımı saran cam tüpü sarstı. Gökyüzündeki çatlaktan, bardaktan boşanırcasına yağmur yağmaya başladı.

Feeney aşağı doğru baktı. Yayalar, dehşete kapılmış karıncalar gibi koşuyorlardı. "Tam zamanında içeri girdik," diye söylendi. Bir hava otobüsü, korna çalarak yanlarından geçti. Neredeyse kaldırımına çarpacaktı. Feeney elini kalbine bastırdı. "Tanrım! Kim bu serserilere ehliyet veriyor?"

"Cesareti olan herkes bunları kullanabilir. Göğsüme bir lazer silahı bile dayasan beni onlara bindiremezsin."

"Bu kentte kamu taşımacılığı bir yüz karası." Sakinleşmek için şekerli fıstık torbasını çıkardı. "Dinle, Young'ın Maui'den kimlerle iletişim kurduğunu öğrenmek istiyordun ya; dönüş aracına binmeden Fitzgerald'ın evini iki kez aramış. Ekranı da iki saat süreyle açık tutmuş."

"Hamamböceği'nin bu dünyayı terk ettiği geceyle ilgili olarak, Young'ın evinin güvenlik kamerası kontrol edildi mi?"

"Young, o gece, sabaha karşı saat 06:00'da uçuş çantasıyla eve gelmiş. Oysa, bindiği araç, New York'a gece yarısı varmış. Bu altı saati nasıl geçirdiği konusunda hiçbir bilğimiz yok."

"Tanık yok. Terminalden cinayet yerine gitmeye fazlasıyla yetecek kadar vakti vardı. Fitzgerald'ın o sırada nerede olduğunu biliyor muyuz?"

"22:30'u biraz gece balo salonundan ayrılmış. Dün geceki defilenin provası için oradaymış. Sabahın sekizine kadar evine gitmemiş. Bir sürü kişiyle iletişim kurmuş: kuaförünü, masajcısını, manikürcüsünü aramış. Dün Paradise'da dört saat süreyle kendisine bakım yaptırmış. Young ise, günü ajansı, menajeriyle ve..." Feeney hafifçe gülümsedi; "Bir seyahat danışmanı ile konuşarak geçirmiş. Bizim delikanlı Eden Kolonisi'ne iki kişilik bir seyahat için bilgi almış."

"Seni seviyorum, Feeney."

"Ben sevilesi bir adamım. Buraya gelirken, uğrayıp, kanıtları toplayan temizlikçilerin raporlarını aldım. Fitzgerald'ın ve Young'ın evinde işimize yarayacak hiçbir şey bulunmamış. Uyuşturucunun izine sadece mavi sıvıda rastlanmış. Ellerinde uyuşturucu varsa bile başka yerde saklıyorlar. Bu konuda herhangi bir belge ya da formül de yok. Bilgisayarlarının sabit diskleri elimde. Herhangi bir şey saklayıp saklamadıklarını anlamak için inceleyeceğim. Ama bana sorarsan bu ikisi teknik bir dehaya sahip değiller."

"Hayır. Bana kalırsa, bu konuda Redford daha bilgilidir. Bu olayda cinayet ve uyuşturucu ticaretini aşan bir durum var, Feeney. Eğer bu maddeyi zehir olarak sınıflandırabilir ve bu adamların, maddenin bu niteliğini daha önceden bildiklerini kanıtlayabilirsek, onları katliam yapma amacıyla çete kurmakla suçlayabiliriz."

"Kent Savaşları'ndan beri, kimse, katliam yapma amacıyla çete kurmadı, Dallas."

Yürüyen kaldırım sarsılarak durdu. "Olabilir."

Eve, Peabody'yi sorgulama alanının dışında beklerken buldu. "Diğerleri nerede?"

"Zanlılar avukatlarıyla görüşüyorlar. Casto kahve almaya gitti."

"Peki. Toplantı odalarıyla bağlantı kur. Zamanları doldu. Kuvamandan haber var mı?"

"Geliyor. Sorgulamaları dinlemek istiyor. Savcılık bürosu da link aracılığıyla sorgulamaya katılacak."

"Güzel. Feeney, üç zanlının da sorgulamalarının kayıtlarını görecektir. Olay yargı aşamasına geldiğinde eksik bir şey kalmasını istemem. Sen Fitzgerald'la başla. Casto Redford'u sorgulayacak; ben de Young'ı istiyorum."

Casto'nun elinde kahve tepsisiyle onlara doğru geldiğini görünce, işaret etti. "Feeney, onlara yeni bilgilerden bahset." Kahvesinden bir yudum aldıktan sonra, "Bu bilgileri akıllıca kullanın," dedi. "Yarım saat sonra yer değişeceğiz."

Kendi sorgulama odasına geçti. İğrenç kahveden bir yudum alır almaz yüzü gülmüştü. Verimli bir gün başlıyordu.

"Haydi Justin, daha açık konuşabilirsin." Eve, bütün gayretine rağmen, ulaşmak istediği yere varmış sayılmazdı. Sorgulama üç saattir devam ediyordu.

"Bana neler olduğunu sordunuz. Diğer polisler de bunu sordu." Bir yudum su içti. Çözülecek gibiydi. "Size cevap verdim."

Eve, dostça bir gülümsemeyle, "Siz bir oyuncusunuz," dedi. "İyi bir oyuncusunuz. Bütün eleştirmenler böyle söylüyor. Geçen gün okudum; kötü bir replik bile benim ağzımda şarkıya dönüşür, demişsiniz. Ama, bana söylediklerinizin müzikle ilgisi yoktu, Justin."

"Aynı şeyi kaç kere anlatmamı istiyorsunuz?" Avukatına baktı. "Bunu daha ne kadar zaman yapmak zorundayım?"

Avukatı, "Sorgulamayı istediğin zaman kesebiliriz," diye hatırlattı. Sarışın bir kadındı. İyi bir avukat olduğu görünüşünden belliydi. Bakışları insanın içine işliyordu. "Daha fazla konuşmak zorunda değilsin."

Eve, "Evet," diye söze karıştı. "Görüşmeyi bitirebiliriz. Gözaltına dönebilirsin. Yasadışı uyuşturucu suçlamasında kefalet geçerli değil, Justin." Genç adamla göz göze gelebilmek için ona doğru eğildi. "Dört cinayetin faili olabileceğin kuşkusu varken, bu mümkün olmaz."

Avukat, sivri burnunu soktu meseleye. "Müvekkilim, yasadışı uyuşturucu bulundurma şüphesinden başka hiçbir şeyle suçlanmıyor." Sert bir sesle, "Elinizde hiçbir kanıt yok, Teğmen," dedi. "Bunu hepimiz biliyoruz."

"Müvekkilin çok sarp bir uçuran tepesinde sallanıyor. Bunu da hepimiz biliyoruz. Uçuruma tek başına mı yuvarlanmak istiyorsun, Justin? Bence bu haksızlık olur. Dostların şu anda sorulara cevap veriyorlar." Ellerini kaldırıp parmaklarını açtı. "Uçuruma, senin üstüne düşerlerse ne olacak?"

"Ben kimseyi öldürmedim." Bakışları kapının üstündeki aynaya kaydı. Kendisini seyredenler olduğunu biliyor ve korkak rolü oynamayı biliyordu. "O insanların adını bile duymadım."

"Ama Pandora'yı tanıyordun."

"Elbette tanıyordum. Onu tanıdığımı herkes biliyor."

"Öldüğü gece evindeydin."

"Bunu size söyledim, öyle değil mi? Bakın, Jerry ile ben, Pandora çağırdığı için oraya gittik. Birkaç içti içtik ve o kadın geldi. Pandora öfkелendi; biz de çıktık."

"Bayan Fitzgerald ile sen, ne sıklıkta, oturduğunuz binanın güvenlik kamerası bulunmayan arka kapısını kullanırsınız?"

Young, "Bu sadece özel hayatımızı korumak için aldığımız bir tedbir," diye ısrar etti. "Medya tuvalete giderken bile peşinizde olsaydı, bizi anlardınız."

Eve bunun ne demek olduğunu çok iyi bildiği için dişlerini göstererek gülümsedi. "Ne tuhaf, ikiniz de medyanın peşinizde olmasından tedirgin görünmüyordunuz. Hatta, kuşkucu bir olsam, bundan hoşlandığınızı bile ileri sürebilirdim. Jerry *Ölümsüzlük* adlı uyuşturucuyu ne zamandan beri kullanıyor?"

"Bilmiyorum." Gözleri tekrar aynaya kaydı. Bir yönetmenin "kes' diyerek, bu sahneye son vermesini bekler gibiydi. "Size söyledim, o içkinin içinde ne olduğunu bilmiyordum."

"Yatak odanda bir şişe içki vardı ve içinde ne olduğunu biliniyordun, öyle mi? Hiç tatmadın mı?"

"Hiç tatmadım."

"Bu da tuhaf, Justin. Bana öyle geliyor ki, buzdolabımda bir şişe içki olsa dayanamayıp tadına bakarım. Ama onun zehir olduğunu biliyorsam, iş değişir elbette. *Ölümsüzlük* insanı yavaş yavaş etkileyen bir zehir; bunu biliyor musun?"

"Bu kesin değil." Birden sustu ve burnundan nefes aldı. "Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum."

"Sinir sistemine aşırı yükleme yapıyor; yavaş yavaş etkiliyor ama kesinlikle öldürücü. Bu sıvıyı bir bardağa koyup Jerry'e verdin. Bu cinayet."

"Teğmen..."

Justin, "Ben asla Jerry'e kötülük yapmam," diye patladı. "Ona aşığım. Onu hiç incitmedim."

"Gerçekten mi? Bir iki gün önce onu yumrukladığınızı söyleyen tanıklar var. 2 Haziran günü, Waldorfun balo salonunun kulisinde ona vurdunuz mu, vurmadınız mı?"

"Hayır ben... öfkeden kendimize hakim olamadık." Sözler kafasında birbirine karışmıştı. Ne söylemesi gerektiğini hatırlayamıyordu. "Bir anlaşmazlık oldu."

"Onun yüzüne vurmuşsun."

"Evet... hayır. Evet, kavga ediyorduk."

"Kavga ediyordunuz. Bu yüzden sevdiğin kadını yumruklayıp yere düşürdün, değil mi? Dün gece dairene geldiğinde ona hâlâ çok kızgın miydin? Bu yüzden mi ona o içkiyi verdin?"

"Size onun zehir olmadığını söyledim. Sizin kastettiğiniz anlamda değil. Ona zarar vermem. Ona hiç kızmadım. Ona kızamam."

"Ona hiç kızmadın mı? Onu hiç incitmedin, öyle mi? Sana inanıyorum, Justin." Eve sakın bir yüzle ona doğru eğildi ve genç adamın titreyen elinin üstüne elini koydu. "Ona vurmada da. Bütün bunlar bir gösteriydi, değil mi? Sen sevdiği kadına vuracak bir erkek değilsin. O olayı, herhangi bir gösteri gibi sahnelediniz."

"Ben... hayır. Ben..." Eve'in gözlerinin içine çaresiz bakışlarla baktı ve genç kadın onu kapana kısırdığını anladı.

"Bir sürü aksiyon videosu yaptın. Yalancıkdan yumruk atmayı çok iyi bilirsin. O gün de öyle yaptın, değil mi Justin? Jerry ve sen kavga eder gibi yaptınız. Aslında, ona elini bile sürmedin." Yumuşak ve anlayışlı bir sesle konuşuyordu. "Sen kaba kuvvet kullanacak bir adam değilsin."

Justin param parça olmuştu. Ağzını büzerek avukatına baktı. Avukat daha fazla soru sorulmasını engellemek için elini kaldırdı ve Justin'in kulağına eğildi.

Eve bekliyor, yüz ifadesinden hiçbir şey belli olmuyordu. Justin, kavga sahnesini daha önceden tasarladıklarını itiraf ederek, yalancılığı kabul etmiş miydi, yoksa şiddete eğilimli olmadığını göstermek için mi böyle yapmıştı? Bu karar sırat köprüsünden geçmek gibi bir şeydi.

Avukat geri çekilip ellerini kavuşturdu. "Müvekkilim ve Bayan Fitzgerald zararsız bir oyun oynuyorlardı. Yaptıklarının saçma bir şey olduğu açık, ama kavga taklidi yapmak bir suç değildir."

"Hayır, bu bir suç değil." Eve, Jerry ile Justin'in o geceye ilişkin olarak birbirleri için yaptıkları tanıklığın çatırdamakta olduğunu hissediyordu. "Maui'ye gitmek ve başka bir kadınla ilişkisi varmış gibi görünmek de öyle. Bütün bunlar numaraydı, değil mi, Justin?"

"Biz sadece... Sanırım düşüncesizce davrandık. Endişeliydik, hepsi bu. Paul'u göz altına aldığınız zaman, sıranın bize de gelebileceğini düşündük. Üçümüz de o gece oradaydık. Bu nedenle, sıranın bize de gelmesi mantıklı görünüyordu."

Eve, dostça bir gülümsemeyle, "Ben de böyle düşünmüştüm," dedi. "Çok mantıklı bir davranış."

"İkimizin de devam etmekte olan önemli projeleri vardı. Şu anda olanları göze alamazdık. Ayrılırsak, tanıklığımızın daha inandırıcı olacağını düşündük."

"Çünkü tanıklığınızın zayıf olduğunu biliyordunuz. Pandora'nın öldürüldüğü gece, ikinizden birinin ya da ikinizin birden güvenlik kamerasına yakalanmadan evden çıkmış olabileceğinizi öğrenmemizden korkuyordunuz. Leonardo'nun dairesine gidip, Pandora'yı öldürdükten sonra geri dönmüş olabilirdiniz."

"Hiçbir yere gitmedik. Gittiğimizi kanıtlayamazsınız." Omuzları dikleşti. "Hiçbir şeyi kanıtlayamazsınız."

"O kadar emin olma. Sevgilin *Ölümsüzlük* bağımlısı. Sen de bu maddeyi evinde bulunduruyorsun. Onu nasıl elde ettin?"

"Ben... Jerry'ye biri vermiş. Bilmiyorum."

"Bu Redford muydu? Bu işe Jerry'i o mu bulaştırdı, Justin?"

Eğer bunu yapan oysa, Redford'den nefret ediyorsundur. Sevdiğin kadın yavaş yavaş ölüyor, Justin. İlk yudumu aldığı anda ölmeye başladı."

"O bir zehir değil. Değil. Jerry bana, bunun, Pandora'nın bu maddeyi kendisinden başkasının kullanmaması için uydurduğu bir yalan olduğunu söyledi. Pandora Jerry'nin bu içkiden yararlanmasını istemiyordu. O iblis, bu maddenin Jerry'ye ne kadar yararlı olacağını biliyordu ama o..." Justin avukatının uyarısını çok geç fark ederek sustu.

"Pandora ne istiyordu, Justin? Para mı? Çok para mı istiyordu? Seni mi istiyordu? Jerry'i sıkıştırıyor muydu? Seni tehdit mi ediyordu? Onu bu yüzden mi öldürdün?"

"Hayır, ona dokunmadım bile. Size söylüyorum, ona elimi bile sürmedim. Kavga ettik, bu doğru. Leonardo'nun sevgilisi olan o kadın gittikten sonra birbirimize çirkin şeyler söyledik. Jerry öfkeleni. Pandora'nın söyledikleri karşısında öfkelenmekte haklıydı. Bu nedenle onu alıp oradan ayrıldım, gidip bir yerde içki içtik; onu sakinleştirdim. Endişelenmemesini, bu maddeyi başka kaynaklardan da elde edebileceğimizi söyledim."

"Ne gibi yollardan?"

Adam kesik kesik nefes alıyordu. Avukatının koluna dokunan elini hırsla itti. Kadına, "Sus," dedi. "Sus. Bana ne faydan var? Bu sorgulamanın sonunda beni cinayet suçlamasıyla kafese tıkacak. Anlaşma yapmak istiyorum. Hemen burada pazarlık yapabiliriz." Elinin tersiyle ağzını sıvazladı. "Pazarlık yapmak istiyorum."

Eve, soğukkanlıydı. "Kuşşalım," dedi. "Teklifin nedir?"

Justin, "Paul," dedi. Sonra ürpererek derin bir nefes aldı. "Size Paul Redford'u teklif ediyorum. Pandora'yı o öldürdü. Belki de hepsini o alçak öldürdü."

Yirmi dakika sonra, Eve toplantı odasında bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu. "Redford'un bir süre kıvrınmasını istiyorum. Diğer ikisinin bize neler söylediklerini merak etsin."

Casro bacaklarını masanın üstüne uzatıp bileklerini üst üste koydu. "Kadını fazla konuşturamadık," dedi. "Sağlam bir kadın. Çözülme belirtileri gösteriyor, ağzı kuruyor, elleri titriyor, zaman zaman konudan uzaklaşıyor ama açık vermiyor."

"On saatten fazla bir süredir uyuşturucu kullanmadı. Sence daha ne kadar dayanır?"

Casto ellerini iki yana açtı. "Bu konuda bir şey diyemem. Sonuna kadar direnebilir de on dakika sonra çözülebilir de."

"Peki. Buna güvenmeyeceğiz."

"Peabody, "Redford birkaç açık verdi," diye söze karıştı. "Kor-kağın biri. Dayanıklı olan avukatı. Onu beş dakika yalnız yakalasa, ceviz gibi kırarız."

Whitney, en son sorgulamaların disklerini inceliyordu. "Bu bir seçenek değil," dedi. "Onu Young'ın ifadesini kullanarak sıkıştırmaya bakın."

Eve, "O ifade zayıf," diye mırıldandı.

"Kuvvetli göstereceksiniz. Young, Redford'un üç ay kadar önce Jerry'yi *Ölümsüzlük* 'le tanıştırdığını, ona ortaklık teklif ettiğini söylüyor."

Eve, "Sarı saçlı delikanlımızın söylediğine göre her şey yasal ve açık olacaktı," diye homurdandı. "Kimse bu kadar saf olmaz."

Peabody, "Bilmiyorum," diye mırıldandı. "Bu çocuk Fitzgerald'a sırlı sıklam aşık. Bana kalırsa, kadın onu bu işin yasal olduğuna inandırmış olabilir. Araştırma geliştirme, Fitzgerald'ın adını taşıyan yeni bir güzellik ve genç kalma markası."

Casto gülümsedi. "Tek yapmaları gereken Pandora'yı devre dışı bırakmaktır. O zaman para su gibi akacaktı."

"İş yine paraya dayanıyor. Pandora onlara engel oluyordu." Eve, bir sandalyeye köktü. "Ötekiler de birer engeldi. Young belki sadece masum bir figüran, belki de değil. Suçlu olarak Redford'i gösteriyor ama, aynı zamanda Fitzgerald'dı da işaret ediyor olabileceğinin henüz farkında değil. Fitzgerald ona, önce bir çiçek sa-

tın alıp sonra da yetiştirmek amacıyla, ikisinin birlikte Eden Kolonisi'ne bir yolculuk yapmayı tasarımlarına yetecek kadarını söylemiş."

Whitney, "Yasadışı uyuşturucular konusunda anlaşma yaptın," dedi. "Young her şeyi söylerse, anlaşma sonucunda kendi payına düşeni alacak. Ama, cinayet konusunda henüz bir ilerleme kaydetmedin. Bu noktada, onun ifadesinin fazla değeri yok. O Pandora'yı Redford'un öldürdüğüne inanıyor. Redford'un üstüne gitmemiz için elimize bir koz veriyor. Bu fırsattan yararlanabiliriz. Ama somut bir kanıt ya da bir tanık yok."

Ayağa kalktı. "İtirafetmesini sağla, Dallas. Savcı baskı yapıyor. Freestone hakkındaki suçlamayı pazartesi günü geri alacaklar. Medyayı doyuracak başka bir şey bulamazsak, hepimiz birer salak gibi görüneceğiz."

Whitney odadan çıkarken, Casto bir törpü çıkararak tırnaklarını törpülemeye başladı. "Tanrı şahittir ki Savcının salak gibi görünmesini istemeyiz. Allah kahretsin, her şeyi bir tepsi içinde onlara sunmamızı istiyorlar, değil mi?" Başını kaldırıp, Eve'in gözlerinin içine baktı. "Redford cinayet işlediğini itiraf etmeyecek, Eve. Uyuşturucu işini kabul edecek, o kadar. Günümüzde çoğu kişi uyuşturucuya bulaşmış durumda. Onu kimse ayıplamaz. Ama dört cinayeti üstüne alacağını hiç sanma. Sadece tek bir ümidimiz var."

Peabody, merak etti. "Nedir o ümit?"

"Redford'un bu işi tek başına yapmamış olması. Diğerlerinden birini konuşturursak o da çözülür. Ben Fitzgerald'in çözüleceğine bahse girerim."

Eve, nefesini dışarı üfledi. "O zaman Fitzgerald'ı sen sorgula. Ben Redford'ın üstünde çalışayım. Peabody Redford'ın resmini çek. Kulübe, Boomer'ın yaşadığı binaya, Hamamböceği'nin yaşadığı binaya git. Onun resmini herkese göster. Biri tamsa yeter."

İletişim cihazı bipleyince yüzünü buruşturdu. "Dallas. Beni rahatsız etmeyin."

Roarke, yılmadan, "Sesini duymak her zaman, güzel," dedi.

"Toplantıdayım."

"Ben de. Yarım saate kadar, FreeStar'a gitmek üzere yola çıkıyorum."

"Gezegenimizden ayrılıyor musun? Ama... Şey... İyi yolculuklar."

"Bu yolculuğu yapmak zorundayım. Üç güne kadar döneceğim. Benimle nasıl bağlantı kuracağını biliyorsun."

"Evet, biliyorum." Eve'in söylemek istediği şeyler vardı. Saçma şeyler, özel şeyler. Ama bunların hiçbirini söyleyemedi. Onun yerine, "Bir süre ben de çok dolu olacağım," dedi. "Dönüşünde görüşürüz."

"Bürondaki mesajları kontrol etsen iyi olur, Teğmen. Mavis gün boyunca sana ulaşmaya çalışmış. Son provana gitmemişsin. Leonardo... çıldırmış."

Eve, Casto'nun gülüşünü görmezden gelmeye çalıştı. "Aklımda başka şeyler var."

"Hepimiz aynı durumdayız. Ona birkaç dakika ayır, sevgilim. Hatırım için. Şu kalabalık evimizi terk etsin."

"Ben onlardan günlerce önce kurtulmak istiyordum. Bu insanların çevremizde olmasından hoşlandığını sanıyordum."

"Ben de onu senin kardeşin zannetmiştim."

"Ne?"

"Eski bir şaka. Hayır Eve, bu insanların evin içinde dolaşması hoşuma gitmiyor. Hepsi, tek kelimeyle, manyak. Şimdi Galahad'ı yatağın altına saklanmış buldum. Birisi onu kırmızı boncuklar ve küçük kırmızı fiyonklarla süslemiş. Bu kalabalık, ikimiz için de dayanılmaz hale geldi."

Eve, gülmemek için kendini güç tutuyordu. Roarke hiç de keyifli görünmüyordu. "Şimdi seni de delirttiklerini öğrendiğim için kendimi daha iyi hissediyorum. Onları uzaklaştıracam."

"Lütfen yap bunu. Ha, bir de şu var, korkarım ki, ben yokken, cumartesi günüyle ilgili bazı ayrıntılarla sen ilgilenmek zorunda kalacaksın. Bu konuya ilişkin notlar Summerset'de. Gitmem gerek." Genç kadın onun birine eliyle işaret ettiğini gördü. Sonra, dönüp Eve'in gözlerinin içine baktı. "Birkaç gün sonra görüşürüz, Teğmen."

"Tamam." Eve, "Cehennemin dibine kadar yolun var," diye mırıldanırken ekran karardı.

"Allah kahretsin, Eve, eğer terzine koşman ya da kedini tera-

piye götürmen gerekiyorsa, Peabody ile ben bu önemsiz cinayet sorunuyla ilgilenebiliriz."

Eve'in dudaklarında hain bir gülümseme belirdi. "Ye beni Casto."

Bazı can sıkıcı niteliklerine karşın, Casto'nın sezgileri güçlüydü. Redford kolay kolay çözüleceğe benzemiyordu. Eve onu köşeye sıkıştırıp, yasadışı uyuşturucu bağlantısını kanıtlamıştı ama adam, birkaç cinayetin faili olduğunu itiraf etmeye yanaşmıyordu.

"Bir noktadan kesinlikle emin olmak istiyorum." Eve ayağa kalktı. Bacaklarını oynatmaya ihtiyacı vardı. Kahve aldı. "Size *Ölümsüzlük* 'ten söz eden Pandora idi, değil mi? Ne zamandı bu?"

"Söylediğim gibi, yaklaşık bir buçuk yıl kadar önce. Belki biraz daha eski." Adam soğukkanlı ve kontrollüydü. Yasadışı uyuşturucu suçlamasıyla başa çıkabilirdi; özellikle de kendi seçtiği açıdan. "Bana bir iş teklifiyle geldi. Ya da Pandora bunu böyle adlandırıyordu. Formülün elinde olduğunu ileri sürdü. Bu madde-nin güzellik ve sağlık sektöründe devrim yaratacağını söylüyordu."

"Bir güzellik ürünü, öyle mi? Bu maddenin yasadışı ve tehlikeli niteliklerinden söz etmedi mi?"

"O zaman bunlardan söz etmedi. Bu işe başlamak için parasal desteğe ihtiyacı vardı. Kendi adını marka olarak kullanmak istiyordu."

"Size formülü gösterdi mi?"

"Göstermedi. Daha önce de söylediğim gibi, beni kandırdı; vaatlerde bulundu. Yanlış bir karar verdiğimi itiraf ederim. Ona cinsel açıdan bağımlı hale gelmiştim. Bu zaafımı kullandı. Aynı zamanda, bu proje ticari açıdan da ümit verici görünüyordu. Pandora bu ürünü hap olarak kullanıyordu. Sonuçlar etkileyiciydi. O hapların Pandorayı daha genç ve formda gösterdiğini görüyordum. Enerjisini ve cinsel gücünü arttırıyorlardı. Böyle bir madde, doğru bir pazarlamayla büyük kârlar getirebilirdi. Bu işten gelecek parayı,

ticari açıdan riskli olan bazı projeleri gerçekleştirmekte kullanacaktım."

"Proje hakkında fazla bir bilgi sahibi olmadığınız halde, para kazanmak istediğiniz için, ona ödeme yapmayı sürdürdünüz, öyle mi?"

"Bir süre için. Sonra sabrım taşı ve bazı taleplerde bulundum. O zaman daha büyük vaatlerde bulundu. Beni kullanarak, bu işi tek başına yapmaya niyetlendiğinden ya da başka biriyle ortak olduğundan kuşkulandırmaya başlamıştım. Bu nedenle, bu maddenin bir numunesini temin ettim."

"Bir numune temin ettiniz, öyle mi? Nasıl yaptınız bunu?"

Redford cevap vermeden önce biraz düşündü. Kullanacağı kelimeleri arar gibiydi. "O uyurken anahtarını aldım ve hapları sakladığı kutuyu açtım. O güne kadar yaptığım yatırımı korumak için, analiz ettirmek amacıyla, kutudan birkaç hap aldım."

"Yatırımınızı korumak amacıyla, uyuşturucuyu ne zaman çaldınız?"

Avukat, "Buna hırsızlık denmez," diye söze karıştı. "Müvekkilim, bu ürün için, iyi niyetle para ödemişti."

"Pekâlâ. Şöyle diyelim: Bu iş yatırımınızla daha aktif olarak ilgilenmeye ne zaman karar verdiniz?"

"Yaklaşık altı ay kadar önce. Numuneleri kimyasal analizler yapan bir tanıdığıma götürdüm ve bana verdiği özel raporun belisini kendisine ödedim."

"Ve öğrendiniz ki..."

Redford sustu ve parmaklarını incelemeye başladı. "Bu ürünün Pandora'nın sözünü ettiği niteliklere sahip olduğunu öğrendim. Ancak, alışkanlık yapan bir maddeydi; bu da, otomatik olarak yasadışı uyuşturucular sınıfına girmesi için neden oluşturuyordu. Aynı zamanda, belli bir süre kullanıldıktan sonra öldürücü olabiliyordu."

"Siz de adil bir insan olarak, kaybınızı sineye çekip ortaklıktan çekildiniz, öyle değil mi?"

Redford, yavaşça, "Adil bir insan olmak, yasal bir zorunluluk değildir," dedi. "Üstelik bu işe yatırım yapmıştım. Kabul edilemeyecek yan etkilerin ortadan kaldırılmasının mümkün olup ola-

mayacağını öğrenmek için araştırma yapmaya karar verdim. Sanırım bunu başardık ya da buna çok yaklaştık."

"Ve, Jerry Fitzgerald'ı kobay olarak kullandınız."

"Bu yanlış bir seçimdi. Pandora sürekli olarak daha fazla para istediği ve ürünü piyasaya süreceğini tekrarlayıp durduğu için, tedirgindim. Onu saf dışı bırakmak istiyor ve Jerry'nin bu iş için biçilmiş kaftan olduğunu biliyordum. Fitzgerald, adamlarımın hazırladığı ürünü para karşılığında denemeyi kabul etti. Bilim hata yapabilir, Teğmen. Bu ürünün bağımlılık yapmakta devam ettiğini çok geç öğrendik."

"Ve öldürücü olduğunu?"

"Öyle görünüyor. Eskisi kadar hızlı bir biçimde öldürmüyor, ama uzun vadede hâlâ, fiziksel olarak zarar veriyor. Bunun olası bir yan etki olduğu konusunda, Jerry'yi birkaç hafta önce uyardım."

"Bunu, Pandora'nın kendisini devre dışı bırakmak istediğinizi anlamasından önce mi, sonra mı yaptınız?"

"Sanırım hemen sonra. Maalesef, Pandora ile Jerry bir toplantıda karşılaşmışlar. Pandora ona eskiden Justin'le ilişkisi olduğundan söz etmiş. Duyduğuma göre, Jerry de, onu öfkeliendirmek için, benimle yaptığı bu iş anlaşmasını söyleyivermiş."

"Pandora bundan hoşlanmamıştır."

"Doğal olarak köpürmüş. Zaten o sırada ilişkimiz dibe vurmuştu. *Ölümsüz Tomurcuk çiçeğini* getirtmiştim ve formülün bütün yan etkilerini ortadan kaldırmaya kararlıydım. Tehlikeli bir ilacı piyasaya sürmek gibi bir niyetim yoktu, Teğmen. Sicilim bunu kanıtlayacaktır."

"Bunlarla Yasadışı Maddeler Bürosu ilgilenecek. Pandora sizi tehdit ediyor muydu?"

"Pandora herkesi tehdit ederdi. İnsan zamanla onun tehditlerine alışır. Benim onun tehditlerini önemsemem, hatta bu konuda kafa yormam için hiçbir neden yoktu." Gülümsedi. Şimdi kendinden daha emin görünüyordu. "Daha ileri gidecek olsa, formülün niteliklerini bildiğim için onu mahvedebilirdim. Ancak ona zarar vermem için hiçbir neden yoktu."

"İlişkiniz dibe vurmuştu ama o gece evine gittiniz."

"Oraya bazı şeyleri telafi edebiliriz düşüncesiyle gittim. Bu yüzden, Jerry ile Justin'in de gelmelerini istedim."

"Onunla yattınız."

"Güzel ve çekici bir kadındı. Evet, onunla yattım."

"Elinde *Ölümsüzlük* hapları vardı."

"Evet. Size daha önce de söylediğim gibi, onları bir kutunun içinde, tuvalet masasının çekmecesinde saklıyordu." Yine gülümsedi. "Size bu kutudan ve tabletlerden bahsetmiştim. Çünkü otopsi sonucunda Pandora'nın kanında bu maddenin bulunacağını tahmin ediyordum. Nitekim öyle oldu. Önceden söylemek mantıklıydı. Size yardımcı oldum. O kadar."

"Hapları bulamayacağımı bilmeniz, yardımcı olmanızı kolaylaştırmıştı. Pandora öldükten sonra, evine geri dönüp kutuyu aldınız. Yatırımınızı koruyordunuz. Piyasada bu ürünün tek satıcısı siz olunca, bu madde sizden başka kimsede olmayınca, kazancınız büyük ölçüde artacaktı."

"Pandora'nın evinden çıktıktan sonra oraya bir daha dönmedim. Dönmem için bir neden yoktu. Benim ürünüm onunkinden üstün."

"Bu ürünlerin ikisinin de yasal olarak pazara sürülemeyeceğini biliyordunuz. Ama sokakta, Pandora'nınki sizin sulandırılmış, rafine edilmiş ve büyük bir olasılıkla daha pahalı olan ürününüze fark atardı. Bunu da biliyordunuz."

"Yeni araştırmalar ve testlerle..."

"Ve daha fazla para harcayarak mı? Pandora'nın eline üç yüz bin dolardan fazla para vermiştiniz. Bitkiyi satın alabilmek için de hatırı sayılır bir harcama yaptınız. Araştırma ve test için de Fitzgerald'a para ödediniz. Bana kalırsa, bu kadar harcama yaptıktan sonra kazanmaya başlamak için sabırsızlanıyor olmalıydınız. Jerry'den ne kadar para alıyordunuz?"

"Jerry ile bir iş anlaşması yapmıştık."

Eve onun sözünü kesti "Teslimat başına on bin." Hedefi vurduğunu hissetti. "Starlight İstasyonu'ndaki hesabınıza iki ay içinde üç kez onar bin dolar transfer etmiş."

Redford, "Bir yatırım..." diye söze başladı.

"Onu madde bağımlısı yaptınız; sonra da kanını emmeye başladınız. Bu sizi uyuşturucu satıcısı konumuna sokar, Bay Redford."

Avukat, yine demagojiye baş vurup, uyuşturucu ticaretini sıradan bir iş gibi göstermeye çalıştı.

"İlişkilere gereksiniminiz vardı - sokakla bağlantı kurmanıza yarayacak ilişkiler. Boomer az parayla yetinen biriydi ama bu iş başını döndürdü. O da ürünü denemek istedi. Ama formülü nasıl ele geçirdi? Dikkatsizlik etmişsiniz."

"Böyle birini tanımıyorum."

"Kulüpte onu ağzını şapırdatırken gördünüz. Büyük paralar kazanacağını anlatarak övünüyor, havalara giriyordu. Herta Moppet'le özel bir odaya kapandı. Kıza neler söylediğini bilmiyordunuz. Boomer sizi görünce kaçtı. Harekete geçmek zorunda kaldınız."

"Yanlış yoldasınız, Teğmen. Bu insanları tanımıyorum."

"Belki de Herta'yı paniğe kapıldığınız için öldürdünüz. Gerçekten öldürmek istemiyordunuz ama öldüğünü fark ettiğiniz zaman bunu saklamak istediniz. O zaman kendinize hakim olamayıp cesedi tanınmaz hale getirdiniz. Belki size ölmeden önce bir şey söyledi; belki de söylemedi. Ama, Herta'dan sonra Boomer'ın işini bitirmek zorundaydınız. Bana kalırsa, artık öldürmekten hoşlanır olmuştunuz. Bu, Boomer'ı öldürmeden önce ona işkence etmenizden belli oluyor. Ama kendinize güveniniz artmıştı. Benden önce odasına koşup, ne var ne yok diye bakmadınız."

Eve, iskemlesini geri itip masadan kalktı ve odanın içinde dolışmaya başladı. "Artık büyük sorunlarınız vardı. Numune ve formül polisin eline geçmişti ve Pandora'yı zaptedemiyordunuz. Seçeneğiniz neydi?" Ellerini masanın üstüne koyarak, Redford'a doğru eğildi. "Bir adam, bütün yatırımının ve gelecekteki kârlarının elinden uçup gittiğini görürse ne yapar?"

"Pandora'yla işim bitmişti."

"Evet, bitirmiştiniz. Onu Leonardo'nun evine götürmeniz kurnazcaydı. Siz akıllı bir adamsınız. O zaten Mavis'e kızgındı. Pandora'yı Leonardo'nun evinde öldürecek olursanız, herkes Leonardo'nun sabrının taşıgını düşünecekti. Eğer onu evde bulsaydınız, Leonardo'yu da öldürmek zorunda kalacaktınız. Ama zaten artık, cinayet işlemekten hoşlanıyordunuz. Leonardo evde yoktu. Bu

işinizi kolaylaştırdı. Mavis gelince işler büsbütün kolaylaştı. Onu katil gibi göstermeyi başardınız."

Redford eskisi kadar kolay nefes alamıyordu ama direniyordu. "Pandora'yı son gördüğümde yaşıyordu, nefret doluydu ve birini cezalandırmak için sabırsızlanıyordu. Eğer onu Mavis Freestone öldürmediyse, Jerry Fitzgerald öldürmüştür."

Eve heyecanlanmıştı. Yerine oturup arkasına dayandı. "Gerçekten mi? Neden?"

"Birbirlerinden nefret ediyorlardı. Her zamankinden daha büyük bir rekabet içindeydiler. Bütün bunların yanı sıra, Pandora Justin'i geri almaya niyetliydi. Bu Jerry'nin hoşgörüsüyle karşılayamayacağı bir şeydi. Ve..." Gülümsedi; "Bir gövde gösterisi yapmak için Leonardo'nun evine gitme fikrini Pandora'nın aklına getiren de Jerry'ydi."

Eve, bu da yeni çıktı, diye düşündü. Kaşını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Bayan Freestone gittikten sonra, Pandora çok gergin, çok öfkeliydi. Jerry bundan ve Bayan Freestone'un onu epeyce hırpalamış olmasından hoşlanmış görünüyordu. Pandora'nın öfkesini teşvik etti. Pandora'nın yerinde olsa, böylesine aşağılanmayı kabul edemeyeceği anlamına gelen bir şeyler söyledi. Niçin Leonardo'nun evine gidip ona kimin güçlü olduğunu göstermiyorsun? dedi. Pandora'nın erkeklerini elinde tutamadığından da söz etti. O zaman Justin onu alıp götürdü."

Gülümsemesi genişledi. "İkisi de Pandora'dan nefret ediyordu. Jerry'nin nedenleri açıkça ortadaydı. Justin ise ondan nefret ediyordu çünkü kendisine bu uyuşturucuyu Pandora'nın keşfettiğini söylemiştim. Justin, Jerry'yi korumak için her şeyi yapardı. Her şeyi. Bana gelince, benim bu kişilerden hiç biriyle aramda duygusal bir bağ yoktu. Pandorayda sadece yatıyordum. Salt cinsellik, Teğmen ve iş ilişkisi."

Eve, Casto'nun Jerry'yi sorguladığı odanın kapısını vurdu. Casto başını dışarı uzatınca, Eve masanın başında oturan kadına baktı. "Onunla konuşmam gerekiyor."

"Tükenmek üzere. Bugün ondan daha fazla bir şey öğrenemez-

sin. Avukatı sorgulamaya ara verilmesi için homurdanmaya başladı bile."

Eve, "Onunla konuşmalıyım," diye tekrarladı. "Ona nasıl davrandın?"

"Sert davrandım."

"Tamam ben daha yumuşak davranırım." Eve odaya girdi.

Yüreğinde hâlâ merhamet verdi. Jerry'nin gözlerinin endişeli ve koyu gölgelerle çevrili olduğunu gördü. Yüzü yorgundu, elleri titriyordu. Güzelliği kırılgan ve ürkütücüydü. Eve, sakın bir sesle, "Bir şeyler yemek ister misin?" diye sordu.

"Hayır." Jerry etrafına bakındı. "Eve gitmek istiyorum. Justin'i görmek istiyorum."

"Bir görüşme ayarlamaya çalışacağım. Ama yanınızda bir görevli bulunacak." Bardağa su koydu. "Biraz su içip, birkaç dakika dinlen." Jerry'nin bardağı tutan elleri titriyordu. Eve, elini onun ellerinin üstüne koyarak bardağı dudaklarına götürmesine yardım etti. "Bu senin için kolay olmadı. Üzgünüm. Krizi önlemek için sana bir şey veremeyiz. Henüz bu konuda yeterli bilgimiz yok. Verdiğimiz ilaç kötü bir etki yapabilir."

"Ben iyiyim. Bir şeyim yok."

"Allah kahretsin." Eve oturdu. "Seni bu işe Redford bulaştırmış. İtiraf etti."

Jerry yine, "Bir şeyim yok," dedi. "Sadece yorgunum. Sağlık içkimden biraz içmeye ihtiyacım var." Ümitle, yalvarır gibi Eve'e bakıyordu. "Kendimi toplamak için, o içkiden biraz içebilir miyim?"

"Onun tehlikeli olduğunu biliyorsun, Jerry. Sana ne yaptığını biliyorsun. Saygıdeğer Paul Redford, kayıtlara geçen ifadesinde, Bayan Fjtzgerald'ı ticari bir girişim maskesi altında bu yasadışı uyuşturucuyla tanıştırdığını itiraf etti. Biz, Bayan Fitzgerald'ın bu maddenin bağımlılık yapan niteliklerinden habersiz olduğu kanısındayız. Şu anda, kendisini yasadışı uyuşturucu kullanmakla suçlamak gibi bir niyetimiz yok."

Eve'in tahmin ettiği gibi, Jerry'nin avukatı gözle görülür bir biçimde rahatladı. "O halde, Teğmen, müvekkilimin serbest bira-

kılmasını ve -kendi isteği üzerine- tedavisine izin verilmesini talep edeceğim."

"Tedavisi için gerekli işlemlere başlanabilir. Müvekkiliniz birkaç dakika daha bizimle işbirliği yaparsa, Redford hakkındaki suçlamalarımı tamamlamama yardım etmiş olur."

"Eğer sizinle işbirliği yaparsa, yasadışı uyuşturucular konusundaki suçlamalar düşecek mi, Teğmen?"

"Buna söz veremeyeceğimi biliyorsunuz, Sayın Avukat. Ancak ben, uyuşturucu bulundurmak ve satmayı amaçlamak suçlamalarından vazgeçilmesini önereceğim."

"Ya Justin? Onu da serbest bırakacak mısınız?"

Eve, Jerry'ye baktı. Aşk ne tuhaf bir yükür, diye düşündü. "Redford'la yapmayı tasarladığınız işe o da dahil miydi?"

"Hayır. O benim de bu işten vazgeçmemi istiyordu. Şey olduğumu... bağımlı olduğumu anladığında, bu içkiyi içmekten vazgeçip tedavi olmam için ısrar etti. Ama bu maddeye ihtiyacım vardı. Bırakacaktım ama yapamıyordum."

"Pandora öldüğü gece, kavga mı olmuştu?"

"Pandora'nın olduğu yerde daima kavga vardı. Nefret dolu bir insandı. Justin'i elimden alabileceğini sanıyordu. Justin o iblisin umurunda bile değildi. Sadece bana ve ona acı vermek istiyordu."

"Ama Justin ona dönmezdi, öyle değil mi, Jerry?"

"Justin de ondan benim kadar nefret ediyordu." Manikürlü tırnaklarını ağızına götürüp kemirmeye başladı. "Öldüğüne seviniyoruz."

"Jerry..."

"Umurumda değil." Tedbiri elden bırakmak istemeyen avukatına vahşi bakışlarla baktı. "O ölmeyi hak etmişti. Her şeye sahip olmak istiyordu. Bunun için her yola baş vurabilirdi. Justin benimdi. Eğer benim Leonardo'nun defilesine çıkmak istediğimi öğrenmeseydi, bu defile benim olacaktı. Leonardo'yu baştan çıkarıp benim yerime defileye çıkmak için yapmadığını bırakmadı. Oysa bu iş benimdi. Benim olacaktı. Tıpkı Justin'in benim oluşu gibi. O ilaç da benimdi. O insanı güzelleştiriyor, güçlü ve cinsel yönden çekici kılıyor. Onu alan herkes beni hatırlayacak. Onu değil, beni."

"O gece Justin de seninle birlikte Leonardo'nun evine geldi mi?"

"Teğmen, bu ne demek oluyor?"

"Bu bir soru, Sayın Avukat. Justin de oraya geldi mi, Jerry?"

"Hayır; elbette hayır. Biz... biz oraya gitmedik. Biz bir bara uğrayıp içki içtik. Sonra eve gittik."

"Sen onu teşvik ettin, öyle değil mi? Ona nasıl davranman gerektiğini biliyordun. Leonardo'yu aramaya gideceğinden emin olmak istedin. Redford seninle bağlantı kurup, evden ne zaman çıktığını söyledi mi?"

"Hayır, bilmiyorum. Aklımı karıştırıyorsunuz. Bana bir şey verebilir misiniz? İçkimden içmek istiyorum."

"O gece de o içkiden içmiştin. Sana güç veriyordu. Onu öldürebilecek kadar güçlüydün. Onun ölmesini istiyordun. Daima senin yoluna çıkıyordu. Üstelik onun hapları senin içkinden daha etkili, daha güçlüydü. Onlara sahip olmak istiyor muydun, Jerry?"

"Evet, istiyordum. Pandora gözlerimin önünde gençleşiyor, inceliyordu. Ben her lokmamı saymak zorundayken o... Paul belki hapları ondan alabileceğini söylemişti. Justin onu benden uzak durması konusunda uyardı. Ama Justin bunu anlamıyor. İnsanın onu içince kendisini nasıl hissettiğini anlamıyor." Korkunç bir gülümsemeyle, "İnsan kendini *ölümsüz* hissediyor," diye ekledi. "Tanrı aşkına sadece bir bardak istiyorum."

"O gece arka kapıdan çıkıp Leonardo'nun dairesine gittin. Sonra ne oldu?"

"Hatırlamıyorum. Aklım karıştı. Bana bir şey verin."

"Bastonu eline alıp Pandora'ya vurdun mu? Vurmaya devam ettin mi?"

"Onun ölmesini istiyordum." Jerry hıçkırarak başını masanın üstüne koydu. "Onun ölmesini istiyordum. Tanrı aşkına bana yardım edin. Bana yardım ederseniz, ne isterseniz onu söyleyeceğim."

"Teğmen, müvekkilimin fiziksel ve zihinsel baskı altında söyleyecekleri geçersizdir."

Eve ağlamakta olan kadına bakarak iletişim cihazına uzandı.

"Sağlık ekibini gönderin," diye emir verdi. "Bayan Fitzgerald'ın gözetim altında hastaneye nakli için hazırlık yapılsın."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

"Bu söylediklerini ona karşı kullanmayacağım demekle ne kastediyorsun? Onu niçin cinayetle suçlamıyorsun?" Casto'nun gözleri kararmıştı. Öfkeli ve şaşkındı. "Kadın cinayet işlediğini itiraf etti."

Eve, "Bu bir itiraf değildi," diye düzeltti. Çok yorgundu -ölümüne yorgundu. Canından bezmişti. "Öyle bir durumdaydı ki, yapmadığı şeyleri de yaptığını söyleyebilirdi."

"Aman Tanrım. Sana şaşıyorum, Eve." Casto, öfkesini yatıştırmak için, sağlık merkezinin ilaç kokan koridorunda beş aşağı beş yukarı dolaşıyordu. "Onun çözülmesini sen sağladın. Ona baskı yaptın."

"Allah kahretsin, bu doğru." Eve, sıkıntılıydı. Baş ağrısını hafifletmek için sol şakağını ovuşturuyordu. "Bana bak, Casto, kız öyle bir haldeydi ki, ona uyuşturucu vereceğimi vaat etsem, İsa'yı çarmıha gerdiğine bile yemin edebilirdi. Bu durumdayken söyledikleriyle onu suçlarsam, avukatları ilk savcılık sorgulamasında itiraz ederler ve itirazları kabul edilir."

Casto, Eve'e doğru gelirken, Peabody'nin önünden geçti. Genç kadının ağzı sımsıkı kapalıydı. "Sen savcılık avukatların itirazını kabul eder diye endişelenmiyorsun. Bu işe başladığında, her polis gibi sen de kodese tıkacak birini arıyordun. Ama şimdi bu kıza acıyorsun."

Eve, sert bir sesle, "Bana kendimi anlatma," dedi. "Bu soruşturmayı nasıl yürüteceğimi senden öğrenecek değilim. Bu soruşturmanın sorumlusu benim, Casto. İşime karışma."

Casto onu tepeden tırnağa süzerek tarttı. "Bu karar yüzünden tepene dikilmemi istemiyorsun, değil mi?"

Eve, bir boksör gibi, ağırlığını topuklarına vererek öne doğru eğildi. "Beni tehdit mi ediyorsun? Elinden geleni yap. Kararım kesin. Fitzgerald tedavi olacak. Bunun kısa vadede ona ne kadar yararlı olacağını bilmiyorum ama, sorgulamaya tedaviden sonra devam etmekte kararlıyım. Tutarlı ve doğru karar verebilecek duruma geldiğine ikna olana kadar, onu suçlamayacağım."

Eve, Casto'nun kendine hakim olmak için gayret gösterdiğini görüyordu. Bunun kolay olmadığının da farkındaydı. Ama, bunlar, genç kadının umurunda bile değildi.

"Eve, onun bu cinayeti işlemek için geçerli nedenleri var. Eline böyle bir fırsat geçiyor. Kişilik testlerini gördün. Söz konusu cinayetleri işleyebilecek bir kişiliğe sahip. Pandora'dan nefret ettiğini kendi ağzıyla itirafetti. Daha ne istiyorsun?"

"Onun gözlerimin içine bakmasını ve onları öldürdüğünü söylemesini istiyorum. Onları nasıl öldürdüğünü bana anlatmasını istiyorum. O zamana kadar bekleyeceğiz. Çünkü sana yeni bir şey söyleyeceğim. Fitzgerald bu cinayetleri işlemiş bile olsa, bunu tek başına yapmış olması mümkün değil. O güzel elleriyle hepsini öldürmüş olamaz."

"Neden? Kadın olduğu için mi?"

"Hayır. Çünkü para onun hayatındaki en önemli şey değil. Onun için önemli olan şeyler tutku, aşk, kıskançlık. Bu yüzden, belki bir kıskançlık nöbeti sırasında Pandora'yı öldürmüş olabilir ama onun diğerlerini öldürdüğüne inanmıyorum. Birisinin ona yardım etmiş olması gerek. Birisinin onu teşvik etmiş olması gerek. Bu yüzden, bekleyeceğiz. Onu sorgulayacak ve Young ya da Redford'ı işaret etmesini bekleyeceğiz. O zaman hepsi birden avcumuza düşecek."

"Bence yanılıyorsun."

Eve, kısaca, "Tamam, anladım," dedi. "Şimdi gidip hakkımdaki şikayetini yetkililere ilet. Sonra bir yürüyüş yap ya da gaz çıkar

-böylece sıkıntıyı sisteminden atmış olursun. Ne yaparsan yap, gözümün önünden kay bol."

Casto'nun öfke saçan gözleri kıpır kıpırdı. Eve'e saldırmaya hazırdı ama geri çekildi. "Gidip biraz sakinleşeyim," dedi.

Hiç sesini çıkarmadan kenarda duran Peabody'e bakmadan, fırtına gibi odadan çıktı.

Eve, "Seninki bu akşam hiç de sevimli değil," dedi.

Peabody amiri için de aynı şeyi söyleyebilirdi ama dilini tuttu. "Hepimiz büyük bir baskı altındayız, Dallas. Suçlunun yakalanıp tutuklanması onun için çok önemli."

"Biliyor musun, Peabody, benim için adalet, sicilimdeki bir altın yıldız, ya da yüzbaşı rütbesinden biraz daha önemli. Sevgilinin peşinden koşup onun gururunu okşamak istiyorsan hiç durma."

Peabody'nin çenesi seğirdi ama sesi titremiyordu. "Hiçbir yere gitmiyorum, Teğmen."

"Güzel o zaman burada kal ve haksızlığa uğramış görün, çünkü ben..." Derin bir nefes aldı. "Özür dilerim, şu anda öfkeme en yakın hedef sensin, Peabody."

"Bu benim iş tanımımın bir parçası mı, efendim."

"Sen hazır cevap bir insansın. Bu yüzden zamanla senden nefret bile edebilirim." Eve şimdi daha sakindi. Elini yardımcısının omzuna koydu. "Üzgünüm. Sana kötü davrandım. Görev ve duygular bir arada yürümüyor."

"Buna dayanabilirim. Casto sana karşı yaklaşımında hatalıydı, Dallas. Onun duygularını anlayabiliyorum ama bu onu haklı olduğu anlamına gelmiyor."

"Olabilir." Eve, duvara dayanıp gözlerini kapattı. "Ama, bir konuda haklıydı. Bu içimi kemiriyor. Sorgulamada Fitzgerald'a karşı takındığım tavrı midem kaldırmıyor. Bunu yaparken, ağzımdan çıkan balyoz gibi sözleri kulaklarım duyarken de tedirgindim. Acı çekiyordu ve ben ona eziyet ediyordum. Ama, bunu yaptım çünkü görevim bunu gerektiriyordu. Benim görevim, av yaralıyken onu yakalamaktır."

Eve, gözlerini açtı ve kapıya baktı. Bu kapının arkasında Fitzgerald hafifçe uyuşturulmuş olarak bekliyordu. "Ve, sana şunu söy-

leyeyim ki, Peabody, kimi zaman bu görev insanın midesini bulandırıyor."

"Evet, efendim." Peabody ilk olarak uzandı ve Eve'in koluna dokundu. "Siz bu nedenle görevinizi bu kadar iyi yapıyorsunuz."

Eve ağzını açtı ama dudaklarından bir kahkaha dökülünce kendisi de şaşırdı. "Allah kahretsin, Peabody. Senden çok hoşlanıyorum."

"Ben de sizden hoşlanıyorum." Durup düşündü. "Bize ne oluyor?"

Eve biraz neşelenmişti. Kolunu Peabody'nin güçlü omuzlarına attı. "Gel gidip bir şeyler yiyelim. Fitzgerald bu gece bir yere gidemez."

Eve, bu konudaki tahminlerinde yanıldığını görecekti.

Saat 04:00'e geliyordu. Rüyaların tedirgin etmediği derin bir uykudaydı. İletişim cihazının biplemesiyle uyandı. Gözlerini açmakta zorlandı. Mavis ile Leonardo'ya eşlik etmek için biraz şarap içmişti. Bu nedenle dili kupkuruydu. İletişim cihazına cevap verirken boğuk bir ses çıkarmayı başardı.

"Dallas. Tanrım, bu kentte kimse uyumaz mı?"

"Ben de kendime sık sık aynı soruyu sorarım." Ses az çok tanıdıktı. Eve, odaklanmaya ve hafızasını yoklamaya çalıştı.

"Doktor... Hey Tanrım, Ambrose, sen misin?" Evet, hatırlamıştı. Ambrose, kız kurusu, melez Midtown Madde Bağımlıları Rehabilitasyon Merkezi'nin yöneticisi. "Orada mısın? Fitzgerald geliyor mu?"

"Bana tam olarak evet diyemeyeceğim, Teğmen. Bir sorunuz var. Hastamız Fitzgerald öldü."

"Öldü mü? Ne demek istiyorsun?"

Ambrose, acı bir gülümsemeyle, "Basbayağı öldü," dedi. "Bir cinayet uzmanı olarak, bu terimin anlamını bildiğinizi varsayıyorum."

"Nasıl? Allah kahretsin! Sinir sistemi mi iflas etti? Yoksa pencereden aşağı mı atladı?"

"Tespit edebildiğimiz kadarıyla aşırı dozda uyuşturucudan öl-

müş. Onu nasıl tedavi edeceğimizi saptamak için kullandığımız *Ölümsüzlük* numunesini ele geçirmiş. Onun hepsini ve burada bulundurduğumuz bazı başka uyuşturucuların hepsini almış. Üzgünüm, Teğmen. Onu kaybettik. Ekibinizle birlikte buraya geldiğiniz zaman size ayrıntılar konusunda bilgi vereceğim."

Eve, hırsla "Elbette vereceksin," dedi ve bağlantıyı kesti.

İkinci aşamaya asla ulaşamayacaktı.

Yine güzelleşmişti. Ama kar gibi beyaz yüzü tüyler ürperticiydi. Gözlerinin altındaki morluklar ve ağzının çevresindeki çizgiler kaybolmuştu. Hiçbir şey bir insanı ölüm kadar sakinleştiremezdi. Canlandırma ekibinin çalışmaları yüzünden, göğsünde birkaç yanık izi, elinin üstünde, damarına yapılan iğneden kalma küçük bir çürük vardı. Doktorun endişeli gözleri önünde, Eve kızın vücudunu inceledi ama şiddet izine rastlamadı.

Eve'e kalırsa, Fitzgerald, en mutlu anında ölmüştü.

Eve kısaca, "Nasıl oldu?" diye sordu.

"*Ölümsüzlük*, morfin ve Zeus'ü karıştırmış. Bunu eksilen maddelerden yola çıkarak söylüyoruz. Otopsi gerçeği belirleyecektir."

"Rehabilitasyon merkezinde Zeus mu bulunduruyorsunuz?"

Eve, elleriyle yüzünü sıvazladı. Böyle bir şeyin gerçek olabileceğine inanmak zordu. "Tanrım!"

Ambrose, gergin bir sesle, "Araştırma ve rehabilitasyon için," diye cevap verdi. "Bağımlılar maddeyi ancak gözetim altında, yavaş yavaş bırakabilirler. Böyle bir süreç geçirmeleri şarttır."

"Peki, hastaları gözetim altında tutan doktor ne cehennemdedi?"

"Bayan Fitzgerald'e sakinleştirici verilmişti. Saat sabahın sekizinden önce kendine gelmesini beklemiyorduk. Benim tahminim -*Ölümsüzlük*'ün niteliklerini henüz tam anlamıyla kavrayamadığımız için bunu söylüyorum - Fitzgerald'in sisteminde kalmış olan bu madde, kendisine verilen sakinleştiriciye reaksiyon yaptı."

"Bunun sonucunda da Jerry kalkıp, uyuşturucuları sakladığınız dolabın yanına gitti ve onları aldı, öyle mi?"

Eve, Ambrose'ın dişlerini gıcırdattığını hissediyordu. "Öyle bir şey."

"Güvenlik neredeydi? Hemşireler neredeydi? Onların yanından bir hayalet gibi, hiç birine görünmeden nasıl geçti?"

"Güvenlik konusunda, bu iş için görevlendirdiğiniz memurla görüşebilirsiniz, Teğmen Dallas."

"Görüşeceğimde emin olun, Dr. Ambrose."

Ambrose yine dişlerini gıcırdattı. Sonra içini çekti. "Bakın, Teğmen, suçu polise yüklemek istemem. Ancak, birkaç saat önce burada tatsız bir olay yaşadık. Şiddete eğilimli hastalarımızdan biri servis hemşiresine saldırdı ve tamamen kontrolden çıktı. Birkaç dakika hepimiz onunla mücadele etmek zorunda kaldık. Nöbetçi polis de müdahale etmek zorunda kaldı. Eğer bunu yapmasaydı servis hemşiresi de, birkaç kırık kemikle işin içinden sıyrılmak yerine, şu anda morgda Bayan Fitzgerald'ın yanında yatıyor olacaktı."

"Olaylı bir gece yaşamışsınız."

"Bir daha yaşamak istemeyeceğim türden bir gece." Parmaklarını pas rengi saçlarının arasına soktu. "Bakın, Teğmen. Bu merkezin mükemmel bir şöhreti vardır. Burada insanlara yardım ediyoruz. Hastalarımızdan birini kaybetmek beni de sizin kadar üzüyor. Allah kahretsin, onun uykuda olması gerekiyordu. O polis de, görev yerinden on beş dakikadan fazla ayrılmadı."

"Yine zamanlama." Eve suçluluk duygusundan kurtulmaya çalıştı. "Güvenlik kameralarınız nerede?"

"Güvenlik kameramız yok, Teğmen. Hastalarımızdan bazıları ünlü kişiler. Onları filme çekiyor olsak, bu filmlerin basına sızmasını engelleyemeyeceğimizi takdir edersiniz. Burada, özel hayata saygı yasalarına uymak zorundayız."

"Harika... Güvenlik diskleri de yok. Hiç kimse onun ölümüne doğru yürüdüğünü görmemiş. Aşırı doz yüzünden ölümüne neden olan maddeleri sakladığınız dolap nerede?"

"Binanın bu kanadında, bir kat aşağıda."

"Jerry bunu nereden biliyordu?"

"Bunu bilmiyorum, Teğmen. Kilitleri nasıl açtığını da bilmi-

yorum. Yalnız oda kapısı değil, dolaplar da kilitliydi. Ama açmış. Gece bekçisi dolaşırken onu bulmuş. Kapı açılmış."

"Kilidi mi açılmış, kapı mı açılmış?"

Ambrose, "Kapı açılmış," diye açıkladı. "Dolapların ikisi de açılmış. Hasta, yerde yatıyormuş. Alışılmış reanimasyon tekniklerini uyguladık elbette. Ama bu formalite gereği idi; çünkü, durumun ümitsiz olduğunu biliyorduk."

"Binanın bu kanadındaki herkesle konuşmak istiyorum -hem görevlilerle, hem de hastalarla."

"Teğmen..."

"Özel hayatı koruma yasalarının canı cehenneme, doktor. Onlara uymaya hiç niyetim yok. Gece bekçinizle de görüşmek istiyorum." Eve, cesedin üstünü örterken, genç kadına o kadar acıyordu ki sinirleri yay gibi gerilmişti. "Onunla görüşmeye çalışan oldu mu? Durumunu öğrenmek için kimse telefon etti mi?"

"Bunu servis hemşiresinden öğrenebiliriz." ^r

"O zaman ilk olarak servis hemşiresiyle görüşelim. Siz, diğer görevlileri çağırın. Görüşme yapabileceğim bir oda var mı?"

"Benim büromu kullanabilirsiniz." Ambrose dönüp cesede baktı ve dişlerinin arasından, "Güzel kadın. Genç, ünlü ve zengin. Uyuşturucular acıları dindirir, Teğmen. Hayatın sınırlarını genişletir ve kalitesini yükseltir. Ağrılar sızılar hissedilmez olur, sorunlu beyinler teselli bulur. Uyuşturucunun zararlarıyla karşılaştığımda, bunları hatırlamak için çaba gösteriyorum. Bana sorarsanız, Jerry Fitzgerald, o güzel mavi içkiden ilk yudumu içtiği anda bu noktaya doğru yola çıkmıştı."

"Doğru ama buraya normalden çok daha çabuk ulaştı."

Eve, odadan çıkınca, koridorda Peabody'yi gördü. "Casto nerede?"

"Ona haber verdim. Geliyor."

"Bu karışık bir durum, Peabody. Bu işi çözmek için elimizden geleni yapacağız. Dikkat, bu oda... Hey, sen..." Koridorun sonunda, nöbetçi olarak buraya gönderdiği polisi görmüştü. Parmağını bir ok gibi ona doğrulttu. Polis bu hareket karşısında gözlerini kırıştırdı ve amirine doğru yürümeye başladı.

Eve, polis memurunu iyice fırçalayarak biraz rahatladı. Ona di-

siplin cezası verilmesini talep etmeyecekti ama bunu genç kadına söylemesinin gerekli olmadığını düşündü. Biraz terlesindi.

Sonunda, genç kadın sarardı ve terlemeye başladı. Eve, onun köprücük kemiğindeki çürüğü fark etmişti. "Bunu o saldırgan hasta mı yaptı?"

"Evet, efendim. Daha sonra onu zararsız hale getirdim."

"Onu bir sağlık görevlisine göster. Bu kapının güvenliğinin sağlanmasını istiyorum. Bu kez anladın mı? Buraya kimse girmeyecek ve kimse dışarı çıkmayacak."

Kadın hazır ola geçti. "Evet, efendim." Eve, onun dayak yemiş bir köpek yavrusuna benzediğini düşündü. Yol üstündeki bir büfeden bira satın alacak yaşa henüz gelmiş olmalıydı. Başını salladı.

"Ben gidebileceğini söyleyene kadar, burada görevlisin."

Peabody'ye kendisini izlemesini işaret ederek geri döndü.

Peabody yumuşak bir sesle, "Eğer bana kızacak olursanız, beni sözlerinizle fırçalamak yerine suratıma bir yumruk atmanızı tercih ederim."

"Bunu hatırlayacağım. Casto, geldiğine memnun oldum."

Casto ilk eline geçen şeyi giymiş olmalıydı; gömleği buruşuktu. Eve bu işi çok iyi bilirdi. Kendi gömleği de bir hafta birinin cebinde durmuş gibiydi. "Burada neler olmuş, Allah aşkına?"

"Bunu öğreneceğiz. Dr. Ambrose'un bürosuna yerleşiyoruz. Görevlileri birer birer sorguya çekeceğiz. Hastalara gelince, sanırım bunu oda oda dolaşarak yapmamızı isteyeceklerdir. Peabody, şu andan başlayarak her şey kayda geçecek."

Peabody hiçbir şey söylemeden kayıt cihazını çıkarıp yakasını taktı. "Kayıt yapılıyor, efendim."

Eve, Ambrose'a bakıp başını salladı. Sonra onun peşine takılıp, kırılmaz cam kapılardan geçerek kısa bir koridor boyunca ilerlemeye başladı. Küçük bir büroya girdiler.

"Teğmen Eve Dallas. Jerry Fitzgerald'ın ölümüne ilişkin olarak olası tanıkların sorgulanması." Saat ve tarih için kol saatine baktı ve onları da kaydetti. "Sorgulamada bulunanlar: Yasadışı Maddeler Bürosu'ndan Teğmen Jake Casto ve Teğmen Dallas'ın geçici yardımcısı Polis Memuru Delia Peabody. Sorgulama Mid-

town Madde Bağımlıları Rehabilitasyon Merkezi'nde, Dr. Ambrose'un bürosunda yapılacak. Dr. Ambrose, lütfen servis hemşiresini gönderin. Siz dışarıda bekleyin, doktor."

Casto, "Nasıl ölmüş?" diye sordu. "Vücudu iflas mı etmiş? Ne olmuş?"

"Öyle de diyebiliriz. Tanıkları sorgularken anlayacaksın."

Casto bir şey söyleyecekti ama vazgeçti. "Burada kahve içebilir miyiz, Eve? Ben de kahveye bağımlıyım."

Genç kadın baş parmağıyla robot garsonu gösterdi. "Dene," dedi. Sonra, Dr. Ambrose'ın masasına oturdu.

Fazla bir şey öğrenemediler. Öğlene kadar, Eve, binanın o kanadındaki bütün görevlileri tek tek ve bizzat sorguya çekmişti. 6027 numaralı odadaki hasta saldırganlaşıp servis hemşiresine hücum etmiş ve kıyamet kopmuştu. Eve'in anladığı kadarıyla, insanlar bir nehir gibi koridora akıp orada toplanmışlar ve Jerry'nin odasıyla, 12-18 dakika kadar kimse ilgilenmemişti.

Bu süre çaresizlik içindeki bir kadının kaçması için yeter de artardı bile. Ama aradığı uyuşturucunun yerini nereden biliyordu ve ona nasıl ulaşabilmişti?

Casto, öğlen tatilinde, kantinde iştahla makarnasını yerken, "Belki görevliler onun odasında kendi aralarında bundan söz etmiş olabilirler," dedi. "Yeni bir uyuşturucu türü her zaman ilgi çeker. Servis hemşiresi ile birkaç görevlinin bu konuda konuştuklarını tahmin etmek, fazla ileri gitmek anlamına gelmez. Anlaşılan, Fitzgerald tahmin edildiği kadar uyuşmuş durumda değilmiş. Onları duydu ve fırsattan yararlanıp içkisine koştı."

Eve, tabağındaki tavuğu yerken bu konuda enine boyuna düşündü. "Bu mantıklı görünüyor. Mutlaka bir yerden duymuş olmalı. Çaresiz durumdaydı. Kurnazca davrandı. Kimseye fark ettirmeden alt kata inmiş olabilir. Ama, kilitleri nasıl açtı? Şifreyi nereden buldu?"

Casto bu noktada çuvalladı ve surat asarak yemeğine gömüldü. Erkekler et yemek isterdi. Kırmızı et. Bu sağlık merkezleri ete zehir gözüyle bakıyordu.

Peabody, "Bir yerden bütün kilitleri açan bir ana şifre bulmuş olabilir mi?" Birkaç kilo verebilmek için, sossuz yeşil salata yiyordu. "Ya da bir şifre kırıcı."

Eve, "Nerede bu kumanda?" diye cevap verdi. "Onu bulduklarında çoktan ölmüş. Kanıt toplayan temizlikçiler odada bir kumanda bulmamışlar."

Casto, tiksinererek tabağını itti. "Belki de oraya gittiğinde kapı açıktı."

Eve, "Bu bana pek olası görünmüyor. Tamam, *Ölümsüzlük* hakkında konuşulduğunu, onu araştırma için ellerinde bulundurdıklarını duymuş olabilir. Kız, sağlık görevlilerinin kendisine verdikleri yatıştırıcılarla uyumuş durumdaydı. Krizi kısmen de olsa atlattı. Ama *Ölümsüzlük*'e ihtiyacı vardı. Sonra, Tanrı tarafından gönderilen bir hediye gibi, dışarıda bir kargaşa oluyor. Ben Tanrı'dan gelen hediyeleri sevmem," diye söylendi. "Şimdilik bu kadarını kabul edelim. Jerry yataktan kalkar. Kapıdaki nöbetçi kaybolmuştur. Odadan çıkar. Aşağı inerek ilaçların bulunduğu yere gider. İki görevlinin ona bu odanın yolunu tarif ettiklerini hiç sanmıyorum. Ama, o yolu buluyor. Bunu da kabul ettik. Ama içeri girmek..."

"Ne düşünüyorsun, Eve?"

Eve, başını kaldırıp Casto'nun yüzüne baktı. "Birinin ona yardım ettiğini düşünüyorum. Bu kişi onun uyuşturucuya ulaşmasını istiyordu."

"Görevlilerden birinin mi onu oraya götürdüğünü tahmin ediyorsun?"

"Olabilir. Eve, Casto'nun sesindeki kuşkuyu duymazdan geldi. "Bir bahşiş, bir vaat, bir hayran. Herkesin sicilini tek tek incelediğimizde, zayıf bir nokta bulabiliriz. Bu arada..." İletişim cihazı bipleyince sustu. "Dallas."

"Ben kanıt toplayan temizlikçilerden Lobar. Burada ilginç bir şey bulduk, Teğmen. Bir ana şifre kumandası. Üstünde Fitzgerald'ın parmak izleri var."

"Onu torbala, Labor. Birazdan aşağıya geleceğim."

Casto, "Bu birçok şeyi açıklıyor," diye söze başladı. Bu haber iştahını açmış olacaktı ki, yeniden makarnasını yemeye başladı.

"Dediğin gibi, biri ona yardım etmiş olmalı. Ya da, o kargaşa sırasında, kumandayı hemşire odalarından birinden aldı."

Eve, "Akıllı kız," diye söylendi. "Çok akıllı bir kız! Zamanlaması mükemmel. Aşağı kata inip kilitleri açıyor ve istediğini alıyor. Bu arada kumandayı uzak bir yere götürüp atacak zamanı da buluyor. Akıllı tam anlamıyla başındaymış, öyle değil mi?"

Peabody parmaklarıyla masanın üstünde trampet çalıyordu. "Eğer *Ölümsüzlük*"ten söz edildiğini duymuşsa, ki duyduğu anlaşıyor, birden kendine gelmiş olabilir. Onu koridorda görenlere, sersemlemiş olduğundan, farkında olmadan odadan çıktığını söyleyebilirdi ama elinde kumandayla yakalanırsa ne diyecekti? Bu nedenle uzak bir yere atmış olabilir."

"Evet." Casto ona bakıp gülümsedi. "Bence bu doğru."

Eve, "O halde niye orada kaldı?" diye sordu. "İçkisini içmişti. Ne diye odasına koşmadı?"

"Eve." Casto'nun sesi, gözleri gibi ciddi ve sakindi. "Şu ana kadar düşünmediğimiz bir olasılık var. Fitzgerald ölmek istemiş olabilir."

"Bilerek mi aşırı doz aldı?" Eve bunu düşünmüş ama midesi kaldırmamıştı. Suçluluk yapışkan bir buğu gibi üstüne çöküyordu. "Niçin?"

Casto onun tepkisinin nedenini anlamıştı. Elini onun elinin üstüne koydu. "Kapana kısılmıştı. Hayatının geri kalan kısmını bir kafeste geçireceğini biliyordu -bir kafeste," dedi. "Sihirli ilaca ulaşamayacak ve ihtiyarlayacak, güzelliğini ve önem verdiği her şeyi kaybedecekti. Ölüm onun için bir kurtuluştı. Genç ve güzel olarak ölecekti."

"İntihar." Peabody iplikleri toplayıp örmeye başladı. "Kullandığı madde öldürücüydü. Eğer uyuşturucuların bulunduğu dolaba ulaşabilecek kadar akıllı başındaysa, bunu da hatırlayacak kadar akıllı başındaydı. Eğer çabucak, temiz pak bir biçimde işin içinden sıyrılabilcekse, rezalet ve hapisaneye katlanmaya ne gerek vardı?"

Casto, "Bunu daha önce de gördüm," dedi. "Benim çalıştığım serviste buna sık rastlanır. İnsanlar ne uyuşturucuyla, ne de uyuş-

turucu olmadan yaşayabilirler. Bu yüzden onun aracılığıyla hayatlarına son verirler."

Eve inatla, "Ne bir mesaj, ne de bir not bırakmış," dedi.

"O umutsuz ve senin de dediğin gibi, çaresizdi, Eve."

Casto, kahve fincanını elinde evirip çeviriyordu. "Bu içgüdüsel bir şeydi. Yapması gerektiğini hissetti. Acele etmeliydi. Bir not bırakacak kadar düşünmek istememiş olabilir. Eve, kimse onu buna zorlamadı. Bedeninde şiddet ya da mücadele izleri yok. Kendi başına yaptı bu işi. Kaza da olabilir, bilinçli bir davranış da olabilir. Bunu kesin olarak belirleyemezsin."

"Cinayetlerle ilgili dosya kapanmıyor. Fitzgerald o cinayetleri tek başına işlemiş olamaz."

Casto Peabody ile bakıştı. "Haklı olabilirsin. Ama kullandığı uyuşturucunun etkisi onu bu yola itmiş olabilir. Redford ile Young'ı bir süre daha sıkıştırabilirsin. Tanrı bilir ki, onların ikisi de bu işten açık alınla çıkmayı hak etmiyor. Ama bu dosyayı eninde sonunda kapatmak zorunda kalacaksın. Bu iş bitti." Fincanını masaya bıraktı. "Biraz dinlen."

O sırada, Justin Young masalarına geldi. "Olan oldu!" Gözleri kan çanağı gibi olmuş, içeri çökmüştü. Eve'e bakıyordu. "Senin iştahını hiçbir şey kaçırmıyor, değil mi?" dedi. "Seni gidi iblis!"

Casto yerinden kalkarken, Eve, elinin bir hareketiyle onu oturttu. Merhameti bir kenara bıraktı. "Avukatların dışarı çıkmanı sağladılar, öyle mi Justin?"

"Öyle oldu. Kefaleti kabul etmeleri için Jerry'nin ölmesi gerekiyormuş. Avukatım bana, bu son gelişmelerle -evet alçak herif bu deyiimi kullandı- dosyanın kapandığını söyledi. Bütün cinayetleri, bir uyuşturucu bağımlısı ve artık ölmüş olan Jerry işlemiş. Ben de temize çıktım. Ne güzel, öyle değil mi?"

Eve, onun gözlerinin içine bakarak, "Güzel mi?" dedi.

"Onu sen öldürdün." Adam Eve'e doğru eğildi. Elleri çatallarla bıçaklara çarpınca madeni bir ses çıktı. "Boğazına bir bıçak dayasan daha iyiydi. Onun yardıma, anlayışa ve azıcık merhamete ihtiyacı vardı. Ama onu paramparça olana kadar hırpalamaya devam ettin ve o öldü. Bunu anlıyor musun?" Gözlerinden yaşlar akmaya başladı. "O öldü ve buna karşılık sen bir yıldız kazana-

aksın. Kendine ılgın bir katil buldun. Ama sana bir haberim var, Teğmen. Jerry hiç kimseyi öldürmedi. Ama sen öldürdün. Bu iş bitmedi." Kolunu sallayarak masanın üstündeki tabakları yerle bir etti. "Tanrı şahittir ki bu iş bitmedi."

Young uzaklaşırken, Eve, aldığı soluğı verdi. "Hayır, sanırım bitmedi."

YIRMİNCİ BÖLÜM

Bu kadar çabuk geçen bir hafta daha olmamıştı. Eve kendini son derece yalnız hissediyordu. Savcılık bürosu ve kendi komutanı da dahil olmak üzere, herkes soruşturmanın kapandığını düşünüyordu. Jerry Fitzgerald'ın cesedi yakılıp kül olmuş, son sorgulaması tutanaklara geçmişti.

Medya her zamanki gibi çılgınlık nöbetine tutulmuştu. "Top modelin gizli hayatı." "Kusursuz güzellikteki yüzün arkasındaki katil." "*Ölümsüzlük* hakkındaki soruşturma ölümlere neden oldu."

Eve'in başka işleri, başka sorumlulukları ve yürütmekte olduğu başka soruşturmalar vardı. Ama, her boş anını bu konu üzerinde düşünerek, kanıtları yeniden gözden geçirerek ve yeni teoriler geliştirerek geçiriyordu. Nihayet, Peabody, ona, bu işin peşini bırakmasını söyledi.

Roarke'ın ricası üzerine, düğüne ilişkin bazı ayrıntılarla ilgilendi. Ama onun, ikram şirketleri, şarap türleri ve konukları masalara yerleştirme planları konusunda bilgisi yoktu. Sonunda, gururunu ayaklar altına alıp her şeyi, yüzünde alaycı bir ifadeyle sırtıtmakta olan Sommerset'e bıraktı.

Sommerset de ona, bir öğretmen tavrıyla, Roarke'ın konumundaki birinin karısının bu gibi şeyleri öğrenmesi gerektiğini söyledi.

Eve ona, canın cehenneme, dedi ve ikisi de en iyi yaptıkları işi

yapmış olmanın verdiği huzurla birbirlerinden uzaklaştılar. Bütün bunların altında, Eve, birbirlerinden hoşlanmaya başlamış olmalarından korkuyordu.

Roarke, kendi bürosundan Eve'in bürosuna geçti. Ertesi gün evleneceklerdi. Evlenmelerine yirmi saatten az bir zaman kalmıştı. Müstakbel gelin, gelinliği konusunda huysuzlanıp, kokulu sabunlarla banyolar yapıyor, gelecek hayatına ilişkin hayaller mi kuruyordu?

Hayır. Kamburunu çıkarmış, bilgisayarının başında oturuyor, onunla mırıl mırıl konuşuyor, parmaklarıyla saçlarını karıştırıyordu. Gömleği lekeliydi. Kahve dökmüştü. İçinde kurumuş bir sandviç bulunan bir tabak yerde duruyordu. Kedi bile bu sandviğin yüzüne bakmıyordu.

Roarke onun arkasında durdu ve bilgisayar ekranında Fitzgerald dosyasını görünce hiç şaşırmadı.

Genç adam, Eve'in inatçılığına hayrandı. Acaba, Fitzgerald'ın ölümünün onu ne kadar üzdüğünü Roarke'dan başkasının anlamasına fırsat veriyor muydu? Hayır; elinde olsa, bunu Roarke'dan bile gizlerdi.

Roarke onu suçluluk duyduğunu, üzüldüğünü ve kıza acıdığını biliyordu. Bir de görev duygusu vardı. Bütün bunlar yüzünden dosyayı kapatamıyordu. Sanki bu dosyaya görünmeyen zincirlerle bağlıydı. Genç adamın onu sevmesinin nedenlerinden biri buydu -bu durup dinlenmek bilmeyen, mantıklı beyindeki duygu kapasitesi.

Eve başını kaldırıncaya, Roarke onun tepesini öpmek için eğildi. Genç kadının başı erkeğin çenesine hızla çarpınca, ikisi de küfrü bastılar.

Roarke'un canı yanmıştı ama gülüyordu. "Aman Tanrım!" Eliyle dudağındaki kanı sildi. "Romantik bir ilişkiyi tehlikeli bir iş haline getiriyorsun."

"Sessizce arkama sokulmamalıydın." Yüzünü buruşturarak tepesini ovaladı. Zaten başı ağrıyordu. Şimdi tepesi de zonklamaya başlayacaktı. "Senin Feeney ve birkaç ehli keyif arkadaşınla bir-

likte, kadınların ırzına geçmek ve kenti yağmalamak üzere dışarı çıkacağınızı sanıyordum."

"Bekârlığa veda partisi bir korsan istilas! değildir. Barbarlığın başlamasına biraz vakit var." Eve'in çalışma masasının köşesine oturdu ve kızı seyretmeye başladı. "Eve, bu işe ara vermen gerek."

Roarke, sabırlı bir yüz ifadesiyle kaşlarını kaldırırken, genç kadın, "Bütün işlere üç hafta ara vereceğim; unuttun mu?" diye tısladı. "Kusura bakma, huysuzluk ediyorum ama bunun üstesinden gelemiyorum, Roarke. Geçen hafta, en az beş altı kez bu konu üzerinde daha fazla düşünmemeye karar verdim, ama yapamadım."

"Kafandakileri bana anlat. Bu, kimi zaman yararlı olur."

"Peki." Eve, sandalyesini geri itip ayağı kalktı. Odanın içinde dolaşmaya başladı; neredeyse kediyi eziyordu. "Jerry kulübe gitmiş olabilir. Bazı zengin ve ünlü kişiler bu gibi döküntü yerlerde eğlenmekten hoşlanırlar."

"Pandora bunu yapardı."

"Kesinlikle. Bı kişilerin oradaki müşterilerle ortak bir yanları var. Bu nedenle, Jerry de oraya gidip, Boomer'ı orada görmüş olabilir. Bir tanıdığı ona Boomer'ın orada olduğunu haber vermiş de olabilir. Bunları söylerken, onun Boomer'ı tanıdığını varsayıyorum. Ama bundan kesinlikle emin değiliz. Diyelim ki, işini onunla birlikte ya da onun aracılığıyla yürütüyordu. Boomer'ı orada görüyor ve çenesini tutamadığını fark ediyor. O artık tehlikeli biridir. Görevini tamamlamış ve bundan böyle zararlı olabilecek biri."

"Buraya kadar mantıklı."

Eve başını salladı. Hâlâ oturmamıştı; dolaşmaya devam ediyordu. "Pekâlâ, Boomer ile Hetta Moppet birlikte özel odadan çıkınca, Jerry onu görür, onun Hetta'ya neler söylemiş olabileceğı konusunda endişeye kapılmıştır. Kadını etkilemek için övünmüş ya da uyuşturucu bağlantısından söz etmiş olabilir. Boomer da başının belada olduğunu hissedecek kadar kurnazdır. Kaçar ve saklanır. Hetta ilk kurbandır. Onun yok edilmesi gerekmektedir çünkü bazı şeyler biliyor olabilir. Rasgele bir şiddet gösterisi sonucunda kadın devreden çıkar. Üzerindeki kimlik alınmıştır. Bu şekilde, kimliğinin belirlenmesi, kulüp ve Boomer ile onun arasında ilişki kurulması daha fazla zaman alacaktır. Zaten, bu noktada, kimse-

nin, işin bu kadar derinine gideceğini sanmıyorum. Bu işi yapanlar da benim gibi düşünmüş olmalılar."

"Ama seni hesaba katmadılar."

"Evet, doğru. Boomer'da numune ve formül vardı. Boomer hırsızlık konusunda yetenekliydi. Ama akıllı bir adam olduğunu, doğru karar verdiğini söyleyemem. Belki daha fazla para, pastadan daha büyük bir pay istemiş olabilir. İşini ise iyi yapardı. New York Polis Örgütü'nde çalışan bir avuç insanın dışında kimse onun muhbir olduğunu bilmiyordu."

"Bunu bilenler de senin işbirliğini ne kadar ciddiye aldığının farkında değillerdi." Roarke başını öne doğru uzattı. "Sen olmasaydın, onun ölümü uyuşturucu çeteleri arasındaki bir anlaşmazlığın sonucu ya da kendisiyle aynı işi yapan birinin, herhangi bir nedenle intikam almak istemesi olarak kabul edilecek ve üstünde bile durulmayacaktı."

"Doğru. Ama, Jerry işi ağırdan aldı ve biz Boomer'in odasında malı bulduk ve olaya bu açıdan bakmaya başladık. Aynı zamanda gözlerimi Pandora'ya diktim. Bu hikayeyi ve onun öldüğü gece olup bitenleri biliyorsun. Suçu Mavis'e yüklemek hem olumlu, hem de olumsuz bir şanstı. Bir günah keçisi bulmuş olmak Jerry'ye zaman kazandırdı."

"Soruşturmanın baş sorumlusu olan polisin yakını olan bir günah keçisi."

"İşte olumsuzluk burada. Hayatım boyunca, kaç kere, bir dosyayı elime aldığımda, işe, baş zanlının masum olduğundan kesinlikle emin olarak başladım? Bütün kanıtlara, her şeye rağmen? Böyle bir şey bir daha olmaz."

"Bilmem. Birkaç ay önce aynı şeyi benimle de yaşadın."

"O zaman bilmiyordum; hissediyordum. Bir süre sonra emin oldum." Ellerini ceplerine sokup, tekrar dışarı çıkardı. "Mavis'in durumunda, ilk andan beri biliyordum bunu onun yapmadığını. Biliyordum. Bu nedenle, olaya başka bir açıdan yaklaştım. Şimdi üç olası zanlı görüyorum. Üçünün de cinayet işlemek için nedenleri ve fırsatları var. Zanlılardan birinin, olayı harekete geçiren uyuşturucuya bağımlı olduğuna inanmaya başlıyorum. Şimdi, sence, Doğu Yakası'ndaki bir uyuşturucu satıcısının neden devreden çı-

karılmak istendiğini ne zaman düşünmeye başlamalıyım? Metot aynı. Niçin? Bu anlaşılması kolay olmayan bir nokta, Roarke. Bir türlü anlayamıyorum. Hamamböceği'ne ihtiyaçları kalmamıştı. Boomer'ın ona bu konuda ayrıntılı bilgiler vermesini engelleyecek nedenler sayılamayacak kadar çok. Ama bu adamı öldürüyorlar ve kanında aynı uyuşturucuya rastlanıyor."

"Dikkati başka yöne çekmek için işlenmiş bir cinayet olabilir." Roarke bir sigara çıkarıp yaktı.

Eve, saatlerden beri ilk kez gülümsedi. "İşte senin bu yanına bayılıyorum," dedi. "Beynin yasadışı yaşayan biri gibi işliyor. Evet, bu cinayet ortalığı karıştırmak, polisleri şaşırtmak için işlenmiş olabilir. Şimdi Hamamböceği ile mantıklı bir bağlantı arayıp dursunlar. Bu arada, Redford, kendi adına *Ölümsüzlük* imal edip duruyordu. Ürünü Jerry'ye sattı. Denemesi için ona ödeme yaptı ama, o andan sonra kıza verdiği her şişe için yüklü bir para alarak bunun acısını kat kat çıkardı. Kurnaz bir iş adamı olarak bir yatırım yaptı, uğraş verdi, Eden Kolonisi'nden bir bitki örneği alma riskine girdi."

Roarke, "İki," dedi ve Eve'in yüzündeki şaşkınlık ifadesini görmek zevkine vardı.

"İki mi?"

"İki saksı bitki ısmarlamış. Gezegenimize dönerken Eden'a uğradım ve Engrave'in kızıyla konuştum. Ona, gezegenimizden kimlerin *Ölümsüzlük* çiçeğinden aldığını araştırmaya vakit bulabildi mi, diye sordum. Redford, ilk olarak dokuz ay önce, sahte bir isim ve sahte bir lisans kullanarak, bir saksı *Ölümsüzlük* çiçeği ısmarlamış. Ama, isim ve lisansın kimlik numaraları aynıymış. Bu çiçeği, Vegas II'deki bir çiçekçiye göndertmiş. Bu adam, yasak bitki ticareti yaptığı konusunda kuşkulu bir şöhrete sahipmiş." Mermer bir çanağa sigarasının külünü sikmek için durdu. "Bana kalırsa, bitki, oradan nektarın damıtıldığı bir laboratuvara gönderildi."

"Bunu bana niçin daha önce söylemedin?"

"Şimdi söylüyorum. Bu bilgiler beş dakika önce kesinleşti. Belki Vegas II'deki güvenlik örgütüyle bağlantı kurarak çiçekçinin sorgulanmasını sağlayabilirsiniz."

İletişim cihazına sarılıp bu doğrultuda emirler verdi. Bir yandan da küfürler savuruyordu:

"Onu konuşturabilseler bile, herifi buraya getirtmek için bir yığın bürokratik işlem gerekecek. Bu da haftalar sürer." Eve elle-rini ovuşturuyordu. "Bunun peşinde olduğundan bana bahsedebilirdin."

"Eğer bir sonuç çıkmasaydı hayal kırıklığına uğrayacaktın. Bana teşekkür etmelisin." Bakışları ciddileşti,. "Eve, unutma ki, bu, durumda fazla bir değişiklik yapmıyor."

"Evet ama, bu, Redford'un, bize söylediğinden çok daha uzun bir zamandır kendi adına çalıştığını gösteriyor. Yani..." Sustu ve bir koltuğa çöktü. "Bu işi Jerry'nin yapmış olabileceğini biliyorum, Roarke. Ama tek başına yapmış olamaz. Young'un dairesinden güvenliğe fark ettirmeden çıkmış olabilir. Onu uyurken bırakıp, adama hissettirmeden geri dönmüş olabilir. Her seferinde yapmış olabilir aynı şeyi. Ya da Young biliyordu. Justin, Jerry için düz duvara tırmanabilirdi. Üstelik o bir oyuncu. Gözünü kırpmadan, Redford'ı kurtların önüne atabilir; ama bu Jerry'ye zarar verecekse asla yapmaz."

Bir an başını eğip ellerine baktı. Parmaklarıyla alnını ovaladı. "Kızın yapmış olabileceğini biliyorum. Karşısına bir fırsat çıkmış ve o bunu kullanmış olabilir İş kendi usulünce bitirmek istemiş olabilir. Bu onun kişiliğine uygun. Ama yine de aksayan bir şey olduğunu hissediyorum."

Roarke, sakın bir sesle, "Onun ölümünden kendini sorumlu tutman yanlış," dedi. "Senin bundan sorumlu olmadığın açıkça ortaca. Bir de, suçluluk duygusunun mantığı gölgelediğini unutmamalı-sın."

"Evet, biliyorum." Eve yine ayağa kalktı. Huzursuzdu. "Bu soruşturma benim için diğer soruşturmalar kadar kolay olmadı. İşin içine farklı şeyler karıştı -Mavis, babamla ilgili olayları hatırlamam. Ayrıntıları atladım, gereksiz bağlantılar kurdum. Bütün bunlar dikkatimi dağıttı."

Roarke, "Düğünün de katkısı oldu, değil mi?" diye sordu.

Eve, hafifçe gülümsemeyi başardı. "Bu konuda fazla düşünmemeye çalıştım. Lütfen alınma. Bu seninle ilgili bir şey değil."

"Düğünü bir formalite olarak kabul et. Biraz süslü bir anlaşıma töreni."

"Bir yıl önce henüz birbirimizi tanımadığımızı hiç düşündün mü? Çoğu zaman birlikte yaşadığımız halde farklı şeylerle uğraştığımız ve birbirimize karşı hissettiklerimizin uzun vadeli bir beraberlik için yeterli olmayabileceği hiç aklına geldi mi?"

Roarke ona kararlı bakışlarla baktı. "Düğünden bir gece önce beni kızdırmaya mı çalışıyorsun?"

"Seni kızdırmaya çalışmıyorum, Roarke. Bu konuyu sen açtın. Ben de, aklıma takılan bu noktaları seninle konuşmak istedim. Bunlar mantıklı sorular ve mantıklı cevapları olması gerek."

Roarke'ın bakışları karardı. Eve, uyarıyı hissetti ve fırtınaya hazırlandı. Ama, genç adam ayağa kalktı ve öylesine buz gibi bir soğukkanlılıkla konuşmaya başladı ki, genç kadın ürperdi. "Benimle evlenmekten vaz mı geçiyorsun, Teğmen?"

"Hayır. Seninle evleneceğimi söyledim. Sadece düşünmemiz gerektiği kanısındayım." Bunları kırık dökük bir sesle söylediği için kendisinden nefret etti.

"O zaman sen düşün ve mantıklı cevaplarını bul. Benim cevaplarım var." Saatine baktı. "Geç kalıyorum. Mavis aşağıda seni bekliyor."

"Ne için?"

"Bunu ona sor." Sesi biraz sinirliydi. Odadan çıktı.

"Allah kahretsin." Eve, çalışma masasına öyle bir tekme attı ki, Galahad gözlerini açıp ona pis pis baktı. Masaya bir tekme daha attı çünkü bedensel acının da kendine özgü ödülleri vardı. Sonra, Mavis'i bulmak için dışarı fırladı.

Bir saat sonra Down and Dirty Club'a sürüklenmişti. Mavis onu giysilerini değiştirmesi, saçına ve yüzüne farklı bir şekil vermesi, hatta farklı davranması konusunda zorlamıştı. Bu kolay olmadıysa da Eve, arkadaşının dediklerini yapmak için çaba göstermişti. Ama kulübe girip de müzik ve gürültü sert bir yumruk gibi yüzüne çarpıp beyninde yankılanınca isyan etti.

"Tanrım, Mavis! Niçin buraya geldik?"

"Çünkü burası iğrenç bir yer. Böyle olması gerek. Bekârlığa veda partileri iğrenç olur. Tanrım, şu sahnedeki delikanlıya bak.

Erkeklik organı ne kadar da büyük! İyi ki akıl ettim de Crack'e bize ön tarafta bir masa ayırmasını söyledim. Daha gece yarısı bile olmadı ama burası neredeyse tıklım tıklım dolu."

Eve, evliliğini ilk kez geçerli bir bahane olarak kullandı. "Yarın evlenmek zorundayım."

"Bu yüzden geldik buraya. Aman Dallas, gevşe biraz. Hey, parti başlıyor."

Eve şoklara alıştı. Ama bu gerçekten sersemleticiydi. Erkek bir striptizecinin gösteri yaptığı sahnenin hemen altındaki bir masada, Nadine Furst, Peabody, büyük bir olasılıkla Trina olduğunu tahmin ettiği bir kadın ve -olamaz!- Dr. Mira oturuyordu. Eve gözlerine inanamıyordu. Şaşkınlıktan açılan ağzını kapamaya fırsat bulamadan, Crack arkasında belirerek onu kucaklayıp havaya kaldırdı. "Selam, sıska beyaz kız! Bu akşam eğleneceğiz. Sana hediye olarak, şerefine bir şişe şampanya açıyorum."

"Eğer bu batakhane şampanya varsa, ben mantarını yemeye hazırım, ahbap!"

"Köpürüyor ya, daha ne istiyorsun?" Kalabalığın alkışları arasında genç kadını kollarının arasında hızla döndürdü ve yakalayıp, arkadaşlarının bulunduğu masadaki bir iskemleye oturttu. "Bayanlar, eğlenmenize bakın. Bir şikayetiniz olursa, kulağımın sizde olduğunu unutmayın."

Nadine sigara içiyordu. "Ne ilginç arkadaşların var, Dallas," dedi. Burada hiç kimse sigara yasağını düşünmek zorunda değildi. "Bir içki iç." İçinde ne olduğu bilinmeyen bir içki bulunan şişeyi alıp temizce görünen bir bardağa doldurdu. "Biz çoktan içmeye başladık."

etmem zaman aldı," dedi. "Yol boyunca söylenip durdu." Mavis'in gözleri doldu. "Bunu benim için yaptı." Eve'in içkisini alıp bir dikişte içti. "Sana sürpriz yapmak istedim."

Eve, loş ışıktaki gözlerini kırıştırarak, "Bana büyük bir sürpriz yaptın. Özellikle de Dr. Mira'yı çağırarak! Bu Dr. Mira, öyle değil mi?"

Mira neşeyle gülümsedi. "Kapıdan içeri girdiğimde Dr. Mira'y-

dım. Ama şu anda, korkarım ki ayrıntılarla ilgilenecek durumda değilim."

"Şerefe kadeh kaldıralım." Peabody ayağa kalkmıştı ama denmesini korumak için masaya dayanıyordu. İçkinin yarısından fazlasını Eve'in kafasına dökmemeyi başararak bardağını yukarı kaldırdı. "Bu kokmuş şehirdeki en sıkı polisin şerefine. Kendisi, şahsen benim, hayatım boyunca gördüğüm en seksi herifle evleniyor. Teğmen Dallas çok akıllı olduğu için, benim Cinayet Masası'na ait olduğumu anladı. Bu benim en büyük idealimdi. Onun şefine içiyorum." Bunları söyledikten sonra bardağındaki içkinin geri kalanını içip, iskemlesine çöktü ve aptal aptal sırtıtmaya başladı.

Eve, elini onun gözlerinin önüne götürüp sallayarak, "Peabody," dedi, "hiç bu kadar duygulanmamıştım."

"Berbat durumdayım, Dallas."

"Öyle görünüyor. Burada zehirli bakteriler içermeyen bir yiyecek bulunur mu dersiniz? Açlıktan ölüyorum."

"Müstakbel gelin yemek yemek istiyor." Maviş bir rahibe kadar ciddiydi. Ayağa fırladı. "Ben sana yiyecek bir şeyler bulurum. Yerinden kalkma."

"Maviş, bana bak." Eve onu aşağı çekti ve kulağına, "Bana öldürücü olmayan bir içki bul," diye fısıldadı.

"Ama, Eve, bu senin bekâlığa veda partin."

"Bunun keyfine varacağım. Kararlıyım. Ama yarın aklımın başımda olmasını istiyorum. Bu benim için önemli."

"Ah, ne tatlı." Maviş yine ağlamaya başlamıştı. Başını Eve'in omzuna yasladı.

"Evet, doğru. Beni şeker yerine kullanabilirsin." Ani bir içgüdüyle Mavis'i kendine çevirip öptü. "Teşekkürler. Bunu senden başkası düşünmezdi."

Maviş, gözlerinde muzip pırıltılarla, "Roarke düşündü," dedi. "Birlikte hazırladık."

"Bu tam onun yapacağı bir şey, değil mi?" Eve hafifçe gülümseyerek sahnedeki çıplak vücutlara baktı. "Hey Nadine!" Gazeteci kızın bardağındaki içkiyi sonuna kadar içti. "Sahnedeki şu kırmızı kuyruklu genç sana bakıyor."

"Öyle mi?" Nadine başını o yana çevirip delikanlıya baktı.

"Cesaretin var mı?"

"Nece cesaretim var mı? Sahneye çıkmaya mı? Ona gelene kadar!"

"O zaman yap." Eve eğilip ona sırtıttı. "Biraz hareket görelim."

"Sahneye çıkamayacağımı mı sanıyorsun?" Nadine ayağa kalktı. Bir an durup dengesini buldu. En yakınındaki dansçıya, "Hey, yakışıklım," diye seslendi. "Elini uzat da yanına geleyim."

Eve, müşterilerin Nadine'e bayıldığını düşünüyordu -özellikle de Nadine aşka gelip mor iç çamaşırını çıkardığında. Eve, içini çekerek önündeki maden suyuna baktı. Arkadaş seçmeyi bildiği kesindi. "Eğleniyor musun; Trina?"

"Bedenimden uzaklaşmış gibiyim. Sanırım Tibet'teyim."

"Ya, demek öyle." Eve, Dr. Mira'ya baktı. Bağırıp çağırarak tezahürat yapmasından, onun da yerinden fırlayıp sahneye çıkmak üzere olduğunu hissediyordu. Genç kadın, daha sonra ikisinin de bu geceyi hatırlamak istemeyeceklerini düşündü. "Peabody." Ondan hafif bir tepki almak için bile kolunu iyice sıkması gerekti. "Biraz daha yemek alalım."

Peabody, "İşte bunu yapabilirim," diye homurdandı.

Eve'in bakışları onun baktığı yere kayınca, genç kadın, Nadine'in, bedenini rengarenk boyamış, bir doksan boyunda bir zenciyle sarmaş dolaş olduğunu gördü.

Peabody, iki yana yalpalayarak, "Yazık ki göbeğim biraz büyük," dedi. Eve, onu kolundan yakaladı. "Jake ona muhallebi göbek," diyor. "Yağlarını aldırma için para biriktiriyorum."

"Göbeğinin yağlarını aldıracağına biraz daha jimnastik yap."

"Benim göbeğim kalıtsal."

"Kalıtsal mı?"

"Evet öyle." Eve onu kalabalığın arasından sürükleyerek geçirirken, genç kadın iki yana yalpalıyordu. "Bizim ailede herkesin göbeği vardır. Oysa Jake senin gibi sıska kadınlardan hoşlanıyor."

"O zaman onu defet gitsin."

"Bunu yaptım." Peabody kıkırdadı sonra bara abandı. "Ama önemli olan bu değil, Evie."

Eve içini çekti. "Peabody, bir meslektaşına zayıf bir anında yumruk atmak istemem. Bu nedenle, lütfen bana Evie deme."

"Tamam. Asıl önemli olanın ne olduğunu biliyor musun?"

Eve, robota, "Yemek," diye emir verdi. "Her çeşitten bol yemek. Üç numaralı masa. Ne için önemli olandan söz ediyorsun, Peabody?"

"Bir ilişki için asıl önemli olan şeyden söz ediyorum. Seninle Roarke'un arasındaki şey asıl önemli olan. Bir bağ. Manevi bağlar. Seks bunun cabası."

"Elbette. Sen ve Casto, bu konuda sorun mu yaşıyorsunuz?"

"Hayır. Şimdi dosya kapandığı için fazla görüşmüyoruz. Ortak bir şeyimiz yok." Peabody başını salladı ve gözlerinin içinde şimşekler çıktı. "Tanrım, çatlayacağım. Tuvalete gitmem gerek."

"Seninle geleyim."

"Tek başıma halledebilirim." Peabody, Eve'in kolunu tutan elini kibarca itti. "Senin için fark etmeyebilir ama üst rütbeli bir polisin önünde kusmak işime gelmez," dedi.

"Nasıl istersen."

Ame Peabody tuvalete doğru ilerlerken Eve onu bir kartal gibi gözlüyordu. Yaklaşık üç saatten beri burada olmalılar, diye düşündü. Eğlence güzeldi ama oyun arkadaşlarının karınlarını doyurup güvenli bir şekilde evlerine vardıklarından emin olmak istiyordu.

Gülümseyerek bara yaslandı ve mor iç çamaşırıyla masaya oturmuş, Dr. Mira ile ciddi bir konuşma yapmakta olan Nadine'e baktı. Trina başını masanın üstüne dayamış, büyük bir olasılıkla Dhali Lama ile haberleşiyordu.

onun şarkısına uyan müşteriler pistte neşeye dans ediyorlardı.

Boğazının yandığını hissedince, Allah kahretsin, diye düşündü. Arkadaşlarının hepsini çok seviyordu. Peabody'nin de onlara dahil olduğuna karar verdi. Yardımcısının, sızmadığından ya da boğulmadığından emin olmak için, tuvalete bir göz atmaya karar verdi.

Salonun ortasına yaklaşırken birisi onu yakaladı. Bu şaşılacak bir şey değildi. Bütün gece, kendisine eş arayanların bunu yaptığına tanık olmuştu. Bu nedenle, sinirlenmedi ama iyimserlikle kurtulmaya çalıştı.

"Yeter ahbab! İstemiyorum. Hey!" Koluna atılan çimdik canını yakmaktan çok sinirine dokunmuştu. Ama birisi onu kucaklayıp kalabalığın arasından geçirdi ve özel odalardan birine tıktı. Genç kadın gözlerinin çok iyi görmediğini fark etti.

"Allah belanı versin, sana istemediğimi söyledim." Polis kimliğini çıkarmaya çalıştı ama cebini bulamadı. Hafifçe itildi ve daracak yatağın üstüne yuvarlandı.

"Biraz dinlen, Eve. Konuşmamız gerekiyor." Casto onun yanına uzandı ve bileklerini birbirinin üstüne koydu.

Roarke'ın eğlenecek hali yoktu ama Feeney, büyük bir çaba göstererek hedonist bir atmosfer yarattığı için, o da kendine düşeni yapıyor, rolünü oynuyordu. Burası erkeklerle dolu bir salondtu. Her çeşit insan vardı. Böyle bir şölende bulunmak çoğunu şaşırtmıştı. Teknoloji konusunda üstün yetenekli olan Feeney, bilgisayar aracılığıyla, Roarke'ın yakın iş arkadaşlarının isim ve adreslerini tespit ederek çağırmış, hiç kimse de Roarke'un konumundaki birini reddetmeyi göze alamamıştı.

İşte parti başlamıştı. Zengin ve güçlülerle, toplumsal basamakları tırmanmakta olanlar, kötü aydınlatılmış bir salona dolmuş, duvarlardaki dev ekranlarda, çıplak insanların sundukları, akla gelebilecek her türlü çılgın seks oyunlarını seyretmekteydiler. Üç striptizci çoktan soyunmuş, çırlı çıplak aralarında dolaşıyorlardı. Yedinci filoyu mürettebatıyla birlikte batırabilecek kadar bira ve viski vardı.

Roarke bunun güzel bir davranış olduğunu kabul ediyor ve özgürlüğünün son gecesinde Feeney'in kendisinden beklediği gibi davranabilmek için elinden geleni yapıyordu.

Feeney birkaç kadeh İrlanda viskisi içtikten sonra, hiç görmediği -büyük dedelerinin bile adım atmadığı- bir ülkenin aksanıyla konuşmaya başlamıştı, "Al sana bir kadeh viski daha, evlat." Gerçek bir İrlandalı gibi, "Aqsıletin şerefine," dedi.

Roarke kaşını kaldırdı. Kendisi Dublin'de doğmuş, gençliğinin büyük bir kısmını bu kentin caddelerinde ve arka sokaklarında geçirmişti. Ama o bile, bu memleket ve isyancılarına Feeney

gibi manevi bağlarla bağlı olduğunu iddia edemezdi. Arkadaşını memnun etmek için, "*Slainte*" dedi içkisini yudumladı.

"Aslanım benim! Bana bak, Roarke, şu aramızda dolaşan bayanlar sadece seyretmek içindir. Dokunmak yok ha!"

"Kendimi tutmak için elimden geleni yapacağım."

Feeney sırttı ve Roarke'in sırtına öyle bir şamar indirdi ki, genç adam sarsıldı. "O senin için bir ödül, öyle değil mi? Bizim Dallas."

Roarke kaşlarını çatarak içkisine baktı. "Evet öyle," dedi.

"Seni hazır olda bekletecek. Herkese böyle yapar. Kurnaz bir tilki gibidir. Bir şeyin sonunu getirene kadar peşini bırakmaz. Sana hemen söyleyeyim, bu son soruşturma onun canına okudu."

Roarke, sakın bir sesle, "Henüz bu dosyayı kapatmış değil," diye cevap verdi ve çıplak bir sarışın onun göğsünü okşamak için yanma sokulunca gülümsedi. Koyu gri, çizgili bir elbise giymiş olan bir adamı göstererek, "Bu beyle şansın yaver gidebilir," dedi. "Kendisi, Stoner Dynamics'in sahibidir."

Kız bir şey anlamamış gibi yüzüne bakınca Roarke, kızın aşakılara doğru inmekte olan ellerini kibarca itti. "Çok zengindir."

Kız uzaklaşırken, Feeney arzulu bakışlarla arkasından baktı. "Benim mutlu bir evliliğim var, Roarke."

"Evet, duydum."

"Söylerken utanıyorum ama şöyle genç ve güzel bir kıza karanlık bir odada binmeyi de isterim."

"Bunda utanacak bir şey yok, Feeney."

"Gerçek bu." Uzun uzun içini çektikten sonra, esas konuya döndü. "Dallas buradan birkaç hafta uzaklaşınca bu konuyu unuttur. Dönüşte, yeni dosyalar onu bekliyor olacaktır."

"O kaybetmeyi sevmez ve kaybettiğini sanıyor." Konuyu kapatmayı denedi. Düşününden önceki geceyi cinayetlerden söz ederek geçirmek istemiyordu, ama dayanamadı ve ağzının içinde bir küfür savurarak, Feeney'i sessiz bir köşeye çekti. "Doğu yakasında öldürülen uyuşturucu satıcısı hakkında neler biliyorsun?" diye sordu.

"Hamamböceği. Bilinecek fazla bir şey yok. Uyuşturucu satıcısı, oldukça şık giyinirdi ve bayağı aptaldı. Tuhaf ama bu herif-

lerin çoğu böyledir. Kendi çöplüklerinde öterler. Hamamböceği, kısa yoldan kolay para kazanmayı severdi."

"O da Boomer gibi bir muhbir miydi?"

"Eskiden. Onun adamı geçen yıl emekli oldu."

"Bir muhbiri kullanan kişi emekli olunca ne olur?"

"O muhbirle başkası çalışmaya başlar ya da polisle ilişkisi kesilir. Hamamböceği için yeni biri bulunmamıştı."

Roarke bu konuyu unutmaya çalıştı ama beceremedi. "Emekli olan polis kimdi? Onun birlikte çalıştığı biri var mıydı?"

"Ne sanıyorsun? Kafamın içinde bellek çipleri olduğunu mu?"

"Evet."

Bu sözler Feeney'in gururunu okşamıştı. "Doğrusunu istersen, onun eski bir arkadaşımın ortak çalıştığını hatırlıyorum. Danny Riley. Bu çok eskidendi; 2041'de. Bir süre Mari Dirscolli ile birlikte çalışmıştı. Birkaç yıl. 2048'e kadar. 49 da olabilir.

"Roarke, "Boş ver," diye mırıldandı.

"Sonra iki yıl Casto ile birlikte çalıştı."

Roarke birden dikkat kesildi. "Casto mu? Hamamböceğiyle çalışırken Casto onun ortağı mıydı?"

"Elbette. Ama, iki ortağın sadece biri muhbirle çalışır." Feeney alnını buruşturdu. "Genel eğilim ortağının bağlantılarını devralmak yolundadır. Ama Casto'nun böyle yaptığına ilişkin bir kayıt yok. Onun kendi muhbirleri vardı."

Roarke içinden bunun kendi önyargısı, kendi kıskançlığı olduğunu tekrarlıyordu. Ama dinlemedi. "Herşey kayda geçmez. Sence, Casto'ya yakın çalışan iki muhbirin öldürülmesi rastlantı mı? Üstelik ikisinin de *Ölümsüzlük*'le ilişkisi vardı."

"Casto'nun Hamamböceği ile çalıştığını söylemiyoruz. Bu olaylar görüldüğü kadar rastlantısal değil. Yasadışı uyuşturucular söz konusu. Olaylar birbiriyle örtüşür."

/ "Hamamböceği ile diğer cinayetler arasında, Casto dışında başka ortak noktalar var mı?"

"Tanrım, Roarke." Elini yüzünde gezdirdi. "Sen de Dallas kadar kötüsün. Bak, yasadışı uyuşturucular alanında çalışan polislerin birçoğunun uyuşturucu sorunu vardır. Casto ise, iliklerine kadar temizdir. Kendisine yapılan testlerin hiçbirinde kanında

uyuşturucu izine rastlanmamıştır. İyi bir şöhreti vardır. Yakında yüzbaşılığa terfi edecek. Bunu çok istediğini saklamıyor. Bu gibi işlere bulaşmaz."

"Kimi zaman bir adam birazcık tahrik olur, Feeney ve direnemez. Bana, yasadışı uyuşturucular servisinde çalışan polislerden hiç birinin daha önce kendisine çıkar sağlamadığını mı söyleyeceksin?"

"Hayır." Feeney yine içini çekti. Bu konuşmalar sonucunda ciddileşmiş, ayılmıştı. Bu ise hiç hoşuna gitmiyordu. "Onu suçlayabileceğimiz hiçbir şey yok, Roarke. Dallas onunla birlikte çalışıyordu. Bir yanlış olsaydı, Dallas bunun kokusunu alırdı. O hemen anlar."

Roarke, Eve'in sözlerini hatırlayarak, "Onun dikkati dağılmıştı. Kafası başka yerdeydi," diye mırıldandı. "İyi düşün, Feeney. Bu soruşturmada ne kadar çabuk ilerlese de, hep bir adım geride kalıyordu. Biri onun nasıl hareket edeceğini bilse, önceden tedbir alabilirdi. Özellikle de bir polis gibi düşünebilen biri."

Feeney, "Ondan hoşlanmıyorsun çünkü o da senin kadar yâkı • şıklı," dedi.

Roarke bunu duymazlıktan geldi. "Bu gece onun hakkında ne kadar araştırma yapabilirsin?"

"Bu gece mi? Tanrım, iki muhbiri öldü diye, bir polis hakkın da araştırma yapmamı, özel kayıtlara bakmamı mı istiyorsun? Üstelik de bu gece, Öyle mi?"

Roarke elini Feeney'in omzuna koydu. "Benim bilgisayarımı kullanabilirsin."

Roarke onu kalabalığın arasından sürükleyerek dışarı çıkarırken, Feeney, "Siz iyi bir çift olacaksınız," diye mırıldandı. "İkiniz de birer köpek balığından farksızsınız."

Eve'in gözleri buğulanmış gibiydi. Ağzına kadar dolu bir su deposunun içine girmiş gibiydi. Dalgaların arasından Casto'yo görüyor, onun teninden yayılan sabun ve ter kokusunu duyuyordu. Ama onun burada ne işi olduğunu anıyamıyordu.

"Neler oluyor, Casto? Bir haber mi geldi?" Çevresine bakınıp

Peabody'i aradı ve ucuz cinselliği daha zevkli hale getirmeye yönelik kırmızı perdeleri gördü. "Dur bakalım."

"Rahatla." Casto kıza bir doz daha uyuşturucu vermek istemiyordu. Zaten partide içki içmişti. "Kapı kilitli Eve. Bir yere gidemezsin. İşleri kolaylaştırmak için sana bir doz uyuşturucu verdim." Saten yastıklardan birini arkasına koyup dayandı. "Bu işin peşini bıraksaydın çok daha kolay olacaktı. Ama bırakmadın. Bırakmayacaksın. Ulu Tanrım, Liligas'ı bulduğuna inanamıyorum."

"Kim -ne?"

"Vegas H'deki çiçekçi. Çok yaklaştın, Eve. O herifi ben de kullanıyordum."

Genç kadının midesi bulanmaya başlamıştı. Boğazına gelen saf ranın tadını hissetti. Başını dizlerinin arasına sokarak derin derin nefes aldı.

"Aşırı yemek yemek bazen mide bulandırır. Gelecek sefere dikkatli ol."

"Seni atlamışım." Bekârlığa veda partisinde, özgürlüğünün son gecesini içki içmek yerine yağlı ve ağır yemekler yiyerek kutlamıştı. Şimdi kusmamak için çaba harcıyordu. "Seni atlamışım."

Casto onun ne demek istediğini anlamıştı. "Başka bir polis aramıyordun. Niçin arayacaktın ki? Senin kendi endişelerin vardı. Kuralları çiğnedin, Eve. Çok iyi biliyorsun ki, bir soruşturmayı yürüten polisin soruşturulan olayla asla ilgisi olamaz. Arkadaşın için çok endişeliydin. Bu aptalca bir davranış bile olsa takdir ediyorum."

Kızı saçlarından kavrayıp başını arkaya doğru çekti. Göz bebeklerini çabucak kontrol etti ve verdiği dozun şimdilik yeterli olduğuna ikna oldu. İşini bitirmeden ona aşırı doz vermeyi göze alamazdı.

"Sana gerçekten hayranım, Eve."

"Orospu çocuğu." Sesi paslı diline yapışıyordu. "Onları sen öldürdün."

"Teker teker hepsini ben öldürdüm." Çok rahattı. Yine bacaklarını uzatıp ayak bileklerini üst üste koydu. "İtiraf edeyim ki, her şeyi kendime saklamak kolay olmadı. Senin gibi bir kadına kurnaz bir erkeğin neler yapabileceğini gösterememek bana güç geli-

yor, gururuma dokunuyordu. Biliyor musun Eve, Boomer cinayetiyle senin ilgilendiğini duyunca biraz endişelenmiştim." Uzandı ve parmağıyla genç kadının çenesine dokunup, oradan memelerinin arasına kaydı. "Seni tavlayabileceğimi düşündüm. Beni çeki-ci bulduğunu itiraf et."

"Ellerini üzerimden çek." Adamın elini itmek için uzandı ama yetiemedi.

Casto güldü. "Derinlik algılamam kayboldu. Uyuşturucular insanı mahveder, Eve. İnan bana bunu her gün sokaklarda görüyorum. Görmekten bıktım. Her şey böyle başladı. O şık giyimli alçaklar bu işlerden büyük servetler kazanıyorlar ve yakalanmıyorlar. Ben niçin yapmayayım?"

"Para için mi yaptın?"

"Başka ne olabilir ki? İki yıl önce *Ölümsüzlük* bağlantısının içine düştüm. Kısmet işte. O ilk günlerde elimden geleni yaptım Eden Kolonisi'ndeki bir kaynağın bana bir numune göndermesini sağladım. Bizim zavallı Boomer, Eden Kolonisi'ndeki kaynağımdan bunu öğrendi."

"Sana kendisi mi söyledi?"

"Elbette. Yasadışı uyuşturucular pazarında bir şey duydu mu hemen bana gelirdi. Yine öyle yaptı ama benim bu işin içinde olduğumu bilmiyordu. O zaman çok gizli tutuyordum. Boomer da formülün bir kopyasının olduğunu bilmiyordum. Onun da beklemede olduğundan haberim yoktu."

"Onu öldürdün. Kemiklerini kırdın."

"Bunu ancak gerektiği zaman yaptım. Gerekli olmadan hiçbir şey yapmam. Hepsi Pandora'nm, o güzel fahişenin yüzünden oldu."

Casto bir cinsellik, güç ve para hikâyesi anlatırken, Eve onu dinliyor, bir yandan da beynini ve sinir sistemini normal hale getirmeye çalışıyordu.

Pandora onu kulüpte görmüştü. Ya da birbirlerini görmüşlerdi. Onun polis olması, özellikle de Yasadışı Maddeler Bürosu'nda çalışması kızın hoşuna gitmişti. Eline her türlü uyuşturucu geçebilirdi, öyle değil mi? Casto ise, bu kız için her şeyi seve seve yapardı. Ona hayran olmuş, büyülenmiş, tutulmuştu -evet, artık

Pandora'ya bağımlıydı. Hatası, *Ölümsüzlük* hakkında bildiklerini onunla paylaşmak ve bu uyuşturucunun ticaretini yapma konusunda onu dinlemek olmuştu. Pandora büyük kârlar hayal ediyordu. Üç yaşam boyunca harcayamayacakları bir servet. Ve, gençlik, güzellik, harika seks. Genç kadın bu uyuşturucuya çabucak bağımlı olmuş, her an daha fazlasını istemeye başlamıştı. Onu elde etmek için de Casto'yu kullanıyordu.

Ama kendisi de işe yaramıştı. Mesleği ve şöhreti sayesinde kolayca seyahat ediyor, o sırada sadece Starlight İstasyonu'nda küçük bir özel laboratuvarı imal edilen uyuşturucunun hepsini getiriyordu.

Sonra, Casto, onun Redford'u da bu işe dahil ettiğini öğrenmişti. O zaman ona çok kızmıştı, ama Pandora onu seks ve vaatlerle sakinleştiriyordu. Ve parayla elbette.

Ama, işler kötüye gitmeye başlamıştı. Boomer para istiyordu. Toz halindeki uyuşturucudan bir torba ele geçirmişti.

"O sülüğü susturmalıydım. Burada yakaladım. Onu susturmak için verdiğim kredileri şeker gibi sağa sola saçıyor, çenesini tutmuyor ve havalarda uçuyordu. O fahişeye ne anlattığını bilmiyordum." Casto omuz silkti. "Bunu sen anladın. Tahminlerin doğrudu. Ama şüphelendiğin kişi yanlıştı, Eve. Kızı dışarı çıkardım. O zamana kadar çok hata yapmıştım. O sadece bir fahişeydi."

Eve başını duvara dayadı. Başının dönmesi geçmiş sayılırdı. Casto kendisine hafif bir doz verdiği için şükretti. Casto'nun çenesi açılmıştı. Eve onu istediği kadar konuşturabilirdi. Eğer buradan kendi çabasıyla çıkamazsa kısa bir süre içinde birisi onu aramaya başlayacaktı.

"Sonra Boomer'ın peşine düştün, öyle mi?"

"Odasına gidip onu sürükleyerek dışarı çıkaramazdım. Bu çevrede herkes beni tanır. Ona biraz zaman tanıdım; sonra aradım. Onunla anlaşabileceğimizi, ona ihtiyacımız olduğunu söyledim. O kadar aptaldı ki buna inandı. O zaman avucuma düştü."

"Ona önce işkence yaptın. Hemen öldürmedin."

"Sağda solda neler söylediğini, kimlerle konuştuğunu öğrenmek zorundaydım. Fazla direnç göstermedi. Bizim Boomer, acıya karşı zayıftı. Bülbül gibi şakıdı. Formülün elinde olduğunu öğ-

rendim. Buna çok sinirlenmiştim. Onun suratını orospununki gibi parçalamayacaktım ama kendimi kaybettim. Kısacası bu. Duygularıma yenildim diyebiliriz."

Eve, zayıf ve boğuk bir sesle konuşmaya çalışarak, "Soğuk bir herifsin," diye söylendi.

"Bak, bu doğru değil, Eve. Peabody'e sor." Sırıttı ve uzanıp kızın göğsünü sıktı. Eve öfke ve hiddetle sarsıldı. "Senin benimle yatmayacağını anlayınca DeeDee'ye yaklaştım. Sen o alçak İrlandalıya o kadar bağılyydın ki gerçek bir erkeğe bile dönüp bakmıyordun. DeeDee de düzülmeye hazırdı. Doğrusunu istersen, ondan hiçbir zaman senden alabileceğim zevki alamadım. DeeDee sadece iyi bir polis. O kadar. Ama, şarabına bir şeyler karıştırıverirsen daha iyi sevişiyor."

"Peabody'e uyuşturucu mu verdin?"

"Ara sıra. Senin resmi raporuna yazmadığın küçük ayrıntıları ağzından almak için. Hem de, gece dışarı çıktığımda, ben yokken uyanmaması için. O taş gibi sağlam bir tanıktı. Pandora olayını biliyorsun. O beş aşağı beş yukarı senin tahmin ettiğin gibi oldu. Sadece şu farkla ki ben o gece onun kapısının önünde bekliyordum. Evinden çıkar çıkmaz onu gördüm. O tasarımcının dairesine gitmek istiyordu. O sırada ilişkimizi bitirmiştik. Artık sadece iş arkadaşışydık. Onu oraya götürmemde bir sakınca olmadığını düşündüm. Beni devreden çıkarmak istediğini biliyordum. Bütün parayı kendisi almak istiyordu. Bu uyuşturucuyu ona ilk veren, o adam da olsa, sokakları tanıyan bir polise ihtiyacı olduğunu farkında değildi. Boomer konusunu da biliyordu. Ama bu onu rahatsız etmiyordu. Pis bir sokak sürüngeinden ona neydi? Onu kötülük edebileceğimi ise asla düşünmüyor, tahmin etmiyordu."

"Ama bunu yaptın."

"Onu gitmek istediği yere götürdüm. O zaman bunu yapmanın aklımdan geçip geçmediğinden emin değilim. Ama güvenlik kamerasının parçalanmış olduğunu gördüğümde, bu bana bir işaret gibi geldi. Adamın dairesi boştu. Sadece o ve ben. Onu öldürecek olursam terzinin üstüne kalacaktı. Ya da Pandora'nın kavga ettiğİ küçük kadının. O zaman ona vurdum. İlk darbe onu yere düşürdü. Ama yine kalktı. Bu uyuşturucu onu güçlü ve acımasız yapıyor-

du. Ona tekrar tekrar vurmak zorunda kaldım. Oluk gibi kan akıyordu. Nihayet bir daha kalkmamak üzere düştü. Küçük arkadaşın geldi. Sonrasını biliyorsun."

"Evet, sonrasını biliyorum. Pandora'nın evine gidip içinde haplar bulunan kutuyu aldın. Onun avuç içi iletişim cihazını niçin aldın?"

"O cihazdan her zaman beni arardı. Numaralan kaydetmiş olabiliirdi."

"Ya Hamamböceği?"

"O cabası. Kafaları karıştırmak için. Hamamböceği yeni bir ürünü denemeye her zaman istekliydi. Sen araştırmayı derinleştiriyordun. Ben de sağlam bir tanığım olduğu zaman bu işi yapmak istedim. DeeDee'yi kullandım."

"Jerry'yi de sen öldürdün, öyle değil mi?"

"Deniz kıyısında bir yürüyüş yapmak kadar kolay oldu. Saldırgan hastanın yarattığı kargaşa sırasında Jerry'nin yanına gittim. Ona bir uyarıcı verdim. Ne olduğunu anlayamadan onu odadan çıkardım. Ona içkisinden vereceğimi söyledim; bir bebek gibi ağladı. Uyumlu olmasını sağlamak amacıyla önce morfin yaptım. Sonra *Ölümsüzlük*, sonra da bir tutam Zeus verdim. Mutlu öldü, Eve. Bana teşekkür etti."

"Sen insancıl bir adamsın, Casto."

"Hayır, Eve, ben bir numara olmak isteyen bencil Bir adamım. Bundan utanmıyorum. On iki yıl sokaklarda kan, kusmuk ve meni arasında dolaştım. Her şeyin bedelini ödedim. Bu uyuşturucu bana istediğim her şeyi verecek. Yüzbaşı olacağım ve dört beş yıl süreyle, uyuşturucu satışlarından gelen paraları, sahte bir isimle açtığım bir hesapta biriktireceğim. Sonra emekli olup, tropik adalardan birine yerleşip, egzotik içkimi yudumlayacağım."

Eve, Casto'nun heyecan ve küstahlığının yerini soğukkanlılığa bıraktığını hissediyordu. "Önce beni öldürmen gerekecek."

"Bunu biliyorum, Eve. Çok yazık. Sana Fitzgerald'ı verdim ama yetinmedin. " Adeta şefkatle kızın saçını okşadı. "Senin için işleri kolaylaştıracığım. Yanımda seni acı çekirtmeden öldürecek bir şey var. Hiçbir şey hissetmeyeceksin."

"Çok düşüncelisin, Casto."

"Sana bu kadicık borcum var, Şekerim. Polisler arası dayanışma. Arkadaşın kurtulduktan sonra bu işin peşini bıraksaydım iyi olurdu. Ama bırakmadın. Keşke işler bu raddeye gelmeseydi, her şey başka türlü olsaydı, Eve. Seni gerçekten beğeniyordum." Eve'e doğru eğildi ve o kadar yaklaştı ki genç kadın onun dudaklarını hissetti ve kendisini öpeceğini sandı.

Yavaşça kirpiklerini aralayıp adamın yüzüne baktı. Yumuşak bir sesle, "Casto," dedi.

"Evet, işte böyle. Biraz rahatla Uzun sürmeyecek." Cebine uzandı.

"Allah belanı versin." Eve dizini hızla savurdu. Derinlik algılaması hâlâ tam değildi. Darbeyi adamın gırtlğına indireceğine, çenesine çarptı. Casto sırt üstü yataktan aşağı yuvarlandı ve elindeki basınç enjektörü yere düştü.

İkisi de ona doğru atıldılar.

"Hangi cehennemde bu kız? Kendi partisini yarıda bırakarak çıkıp gitmiş olamaz." Mavis incecik topuklarını yere vurarak kulübün içinde sağa sola koşuyor, Eve'i arıyordu. "İçimizde tek ayık olan oydu."

Nadine isteksizce, dantelli sutyeninin üstüne bluzunu giyerken, "Tuvalette olabilir mi?" dedi.

"Peabody oraya iki kere baktı. Dr. Mira, kaçmış olamaz, değil mi? Sinirli olduğunu biliyorum ama..."

"O kaçacak biri değil." Mira'nın başı hâlâ dönüyordu ama düzgün konuşmaya çalışıyordu. "Biraz daha arayalım. Buralarda bir yerde olmalı. O kadar kalabalık ki."

Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle Crack göründü. "Hâlâ gelini mi arıyorsunuz?" diye sordu. "Son bir uçuş yapmak istemiş olmalı. Şurada oturan züppe onun bir kovboyla birlikte özel odalardan birine girdiğini görmüş."

"Dallas mı?" Bunun düşüncesi bile Mavis'in kükremesine yetti. "Buna imkan yok."

"Demek ki son özgürlük gecesini kutluyor." Crack omuzlarını kaldırdı. "Kıskandınızsa, başka odalarımız da var, hanımlar."

Peabody, "Hangi odaya girmiş?" diye sordu. Midesindeki her şeyi dışarı attığı için tamamıyla ayılmıştı.

"Beş numara. Gurup seks mi istiyorsunuz? Size birkaç yakışıklı genç oğlan bulabilirim. Her boyda, her biçimde ve her renkte." Hanımlar ona cevap vermeden yanından geçince, Crack başını salladı ve gidip düzeni sağlamaya devam etmesinin daha uygun olacağına karar verdi.

Enjektör Eve'in parmaklarından kaydı ve elmacık kemiğine isabet eden dirseğin verdiği acı yüzünü testere gibi biçti. Buna rağmen, Eve'in boğuşmaya hazır olması Casto'yu şaşırtmıştı.

Genç kadın adamın nefes borusuna yumruğunu indirirken, "Bana daha ağır bir doz vermeliydin," dedi. "Bu gece içki içmemiştim, pezevenk." Onu sırtüstü yatırmayı başarmıştı. "Yarın evleniyorum." Bu sözleri Casto'nun burnunu kanatarak noktaladı. "Bu Peabody içindi, alçak."

Casto onu kaburgalarından yakalayıp çevirdi. Enjektörün kolunun üstünden geçtiğini hissetti ve kalçasını yukarı kaldırarak onu itmeye çalıştı. Bir şans eseri olarak mı, Eve'in derinlik algılamasının tam olmayışından mı bilinmez, Casto onun kalça darbesinden kaçmak için bir hareket yapınca, genç kadının iki ayağı birden suratına çarptı.

Adamın gözleri yerinden oynadı; sırtüstü düşerken kafası hoş bir gürültüyle yere çarptı. Yine de ona biraz daha uyuşturucu vermeyi başarmıştı. Kız, altın bir sıvının içinde yüzdüğünü hissederememekle başladı. Kapağı doğru bir hamle yaptı. Ama kilit ve şifresi çok yukarıda kalıyordu.

O sırada kapı açıldı ve kıyamet koptu.

Birinin onu kaldırıp bir yere yatırdığını hissetti. Birisi, ciddi bir ses tonuyla, Eve'e hava verilmesini söylüyordu. İçinden kaha-kahalar atmak geliyordu. Uçuyordu ve bundan başka bir şey düşünemiyordu.

Tekrar tekrar, "Onları bu alçak öldürmüş," diyordu. "Bu alçak öldürmüş. Atladım. Roarke nerede?"

Gözlerini açmıştı. Göz bebekleri mermer bilyalar gibi dönü-

yordu. "Sağlık merkezi" kelimelerini duydu ve bir kaplan gibi mücadeleye başlamaya başladı.

Roarke merdivenlerden indi. Ağzı sıkıca kapalıydı. Feeney'in hâlâ yukarıda oflayıp puflamakta olduğunu biliyordu ama kendisi ikna olmuştu. *Ölümsüzlük* gibi büyük kârlar vaat eden bir uyuşturucu işi, bir uzman ve polisin içinde bir bağlantı gerektirirdi. Casto bu iki gereksinimi de karşılıyordu.

Bunu Eve de kabul etmek istemeyebilirdi. Bu yüzden ona henüz bahsetmeyecekti. Onlar balayındayken, Feeney üç hafta bu işi deşecekti. Elbette, eğer bir balayı olursa.

Kapının açıldığını duyup çenesini uzattı. Bunu bir kere ve şu anda konuşmaya karar vermişti. Şimdi, hemen. İki basamak daha indi ve merdivenin geri kalanını koşarak tamamladı.

"Ona ne oldu? Yüzünde kan var." Yarı baygın durumdaki Eve'i, beline gümüş rengi bir peştamal sarmış olan, dev yapılı bir zencinin kucağından aldı.

Herkes birden konuşmaya başlayınca, Mira okul çocuklarını susturmaya çalışan bir öğretmen gibi ellerini çırpı. "Onun sessiz bir odaya ihtiyacı var. Sağlık görevlileri ona uyuşturucuya karşı bir ilaç verdiler ama yine de bazı etkileri olacaktır. Çizik ve berelelerini pansuman yapmalarına izin vermedi."

Roarke'ın yüzü kaya gibi olmuştu. "Uyuşturucu da ne demek oluyor?" Mavis'e baktı. "Onu hangi cehenneme götürdün?"

Eve'in gözleri hâlâ cam gibiydi. Kollarını Roarke'ın boynuna doladı. "Onun suçu yok, Roarke. Casto. Casto yapmış, Roarke. Biliyor musun?"

"Aslında..."

"Bunu atlamam büyük aptallıktı. Büyük bir aptallık. Şimdi ya-tabilir miyim?"

Mira sakın bir sesle, "Onu yukarı çıkar, Roarke," dedi. "Ben yaralarına pansuman yaparım. İnan bana iyileşecektir."

Eve, Roarke'ın kucağında, uçar gibi merdivenleri çıkarken, "İyileşeceğim," dedi. "Sana her şeyi anlatacağım. Sana her zaman, her şeyi söyleyebilirini, değil mi? Çünkü sen beni seviyorsun."

Roarke şu anda tek bir şey öğrenmek istiyordu. Eve'ı yatağın

üstüne yatırdı; berelenmiş yanağına ve şiş ağzına dikkatle baktı. "Casto öldü mü?"

"Hayır. Ama onu öldürmekten beter ettim." Gülümsedi; Roarke'nın bakışlarındaki anlamı kavradı ve yavaşça, "Hayır, asla," dedi. "Bunu aklından bile geçirme. Birkaç saat sonra evleniyoruz."

Roarke onun yüzüne düşen saçları arkaya doğru itti. "Öyle mi?"

"Düşündüm." Bir fikre odaklanmakta güçlük çekiyordu ama bu önemliydi. Ellerini kaldırıp Roarke'nın yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Bu bir formalite değil. Bir anlaşma da değil."

"Nedir?"

"Bu bir vaat. Yapmayı gerçekten istediğin bir şey konusunda söz vermek hiç de zor değil. Eğer işe yaramaz bir eş olursam buna katlanmak zorunda kalacaksın. Ben verdiğim sözden dönmem. Sonra bir şey daha var."

Genç adam onun uykuya dalmak üzere olduğunu hissetti. Yüzündeki çiziklere Mira'nın pansuman yapabilmesi için biraz yana çekildi. "Nedir o, Eve?"

"Seni seviyorum. Bu kimi zaman midemin ağrmasına neden oluyor ama hoşuma da gitmiyor değil. Şimdi yorgunum. Yatağa gel. Seni seviyorum."

Roarke, Mira işini yapabilsin diye geri çekildi. "Uyumasında bir sakınca var mı?"

"Aksine, bu ona çok iyi gelecek. Uyandığında iyileşmiş olacak. Belki hafif bir baş ağrısı olur. Bu da haksızlık çünkü düğününde başı ağrımaz diye hiç içki içmedi."

"Öyle mi?" Eve uyumuştı ama Roarke onun sakin görünmediğini fark etti. Zaten uyurken, hiçbir zaman sakin görünmezdi. "Bana söylediklerini hatırlayacak mı?"

Mira, neşeli bir sesle, "Hatırlamayabilir," dedi. "Ama sen hatırlayacaksın ve bu yeter."

Roarke başını sallayıp geri çekildi. Eve yine güvendeydi. Bir kere daha kurtulmuştu. Dönüp Peabody'ye baktı. "Bana olup bitenleri anlatabilir misin?"

Uyandığında Eve'in başı ağrıyordu ve bu hiç hoşuna gitmedi. Midesi kaskatıydı. Çenesi acıyordu. Mira'nın gayretleri ve Trina'-

nın makyaj ürünlerini kullanmadaki mahareti sayesinde çürükler belli olmuyordu. Kendini aynada inceledi ve bir gelin olarak, fena görünmediğine karar verdi.

"Harika görünüyorsun, Dallas." Mavis iç geçirdi ve Leonardo'nun şaheserinin etrafında dolaştı. Elbise, olması gerektiği gibi, aşağı doğru kayarak iniyordu. Bronz tonu Eve'in tenini renklendiriyor, çizgiler genç kadının ince uzun bedenini öne çıkarıyordu. Giysi o kadar sadeydi ki, önemli olan bu giysinin içindeki kadındır, demek ister gibiydi.

Eve'in midesine sancılar girerken, Mavis neşeyle ona yaklaştı. Bahçe insanlarla dolup taşıyor," dedi. "Pencereden baktın mı?"

"Daha önce de kalabalık insan toplulukları gördüm."

"Üstümüzde medya helikopterleri dolaşıyordu ama Roarke bir düğmeye basmış olacak ki, kayboldular."

"Bu iyi."

"Sen iyisin, öyle değil mi? Dr. Mira o uyuşturucunun tehlikeli etkileri olmayacağını söyledi ama..."

"İyiyim." Bu sadece kısmen yalandı. "Dosyanın kapanmış olması, gerçekleri öğrenmiş olmak işleri kolaylaştırıyor." Jerry'yi düşününce üzüldü. Mavis'in pırıl pırıl parlayan yüzüne, uçları gülmüş rengine boyanmış saçlarına bakıp gülümsedi. "Leonardo ile hâlâ birlikte yaşamayı planlıyor musunuz?"

"Şimdilik benim dairemde oturacak, bu arada daha büyük bir yer arayacağız. Ona bir çalışma odası gerek. Ben de yeniden küllüplerde çalışmaya başlayacağım." Çalışma masasının üzerinde duvar kutuyu alıp Eve'e uzattı. "Roarke bunu sana yolladı."

"Öyle mi?" Kutuyu açınca, heyecan ve korkuya kapıldı. Bakır ve renkli taşlardan oluşan iki sıra gerdanlık harikaydı.

"Ona bahsetmiştim."

"Bahsettiğinden eminim." Eve, içini çekerek önce gerdanlığı, sonra da, gerdanlığın takımı olan küpeleri taktı. Aynaya baktı ve bir yabancı gibi, diye düşündü. İsa'dan önceki zamanlardan kalma bir savaşçı.

"Bir şey daha var."

"Ah, Mavis! Bir şeye daha tahammül edemeyeceğim. Şunu anlaması gerekiyor ki..." Mavis masanın üstündeki uzun beyaz ku-

tudan aldığı beyaz çiçeklerle ona dönünce, Eve sustu -petunyalar. Arka bahçede yetişen basit bir çiçek- petunya.

"O her zaman bilir," diye mırıldandı. Mide kasları gevşedi, sinirleri öldü adeta. "O bilir işte."

"Birisi seni böyle anlıyorsa ve sen de bunu biliyorsan, şanslısın demektir."

"Evet." Eve çiçekleri alıp bağrına bastı. Aynadaki görüntü artık ona yabancı değildi. Onun, Eve Dallas'ın düğün günündeki haline benzediğini düşündü. "Roarke beni görünce küçük dilini yutacak."

Güldü, Mavis'in koluna sarıldı ve evlilik yemini etmek üzere telaşla odadan çıktı.

